

STARI PISCI HRVATSKI.

KNJIGA XX.

CRKVENA

PRIKAZAŃA STAROHRVATSKA

XVI i XVII VIJEKA.

NA SVIJET IZDALA

JUGOSLAVENSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI.

U ZAGREBU 1893.

U KNJIŽARI JUGOSL. AKADEMIJE (DIONIČKE TISKARE) NA PRODAJU.

TISAK DIONIČKE TISKARE.

U knjižari jugoslavenske akademije (knjižari Dioničke tiskare) u Zagrebu

moгу se dobiti knjige, koje izdaje jugoslavenska akademija
znanosti i umjetnosti, koje izlaze njezinom pomoću i koje su
prešle u njezinu svojinu:

A. Knjige, koje izdaje akademija.

I. Zbornici (knj. 1—188):

1. Rad jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti (knj. 1—115):
  - knjige I. do LIX. i LXXX. svima trima razredima zajedničke. Ciena knj. I—XIX, svakoj 1 fr. 25 nč. Knj. XX. do LIX. svakoj 1 fr. 50 nč. Knj. LXXX. 2 for.
  - Filološki-hi storičkoga i filozofičko-juridičkoga razreda. Knj. LX., LXII., LXIII., LXV., LXVII., LXVIII., LXX., LXXI., LXXIII., LXXIV., LXXVI., LXXVII., LXXIX., LXXXI., LXXXII., LXXXIV., LXXXV., LXXXVI., LXXXIX., XCI., XCII., XCIV., XCVI., XCVII., XCVIII., XCIX., C., CI., CII., CIII., CV., CVIII., CX., CXII., CXIV. i CXV. (I—XXXVIII.) Ciena po 1 for. 50 nvč.
  - Matematičko-prirodoslovnoga razreda. Knj. LXI., LXIV., LXVI., LXIX., LXXII., LXXV., LXXXVIII., LXXXIII., XCII., XCV., CIV., CVI., CVII., CIX., CXI. i CXIII. (I—XVI.) Ciena CXI. knjizi 2 for. 50 novč., ostalim 1 for. 50 nč. Svakoj svezci 75 nč.
  - Boškovićev. Knjiga LXXXVII., LXXXVIII., XC. Ciena 4 for. 50 novč.
2. Stari pisci hrvatski (knj. 1—20).
  - Knj. I. Pjesme M. Marulića. U Zagrebu 1869. Ciena 2 fr. a. v.
  - " II. Pjesme Šiška Menčetića Vlahovića i Gjore Držića 1870. Ciena 2 fr.
  - " III. i IV. Pjesme Mavra Vetranica Čavčića. 1871. i 1872. Ciena III. knj. 2 fr., knj. IV. 2 for. 50.
  - " V. Pjesme Nikole Dimitrovića i Nikole Nalješkovića. 1873. Ciena 2 fr.
  - " VI. Pjesme Petra Hektorovića i Hanibala Lucića. 1874. Ciena 2 fr.
  - " VII. Djela Marina Držića. 1875. Ciena 3 for.
  - " VIII. Pjesme Nik. Nalješkovića, A. Čubranovića, M. Pelegrinovića i S. Mišetića Bobaljevića i Jegjupka neznana pjesnika. 1876. Ciena 1 for. 70 nvč.
  - " IX. Djela Ivana Fr. Gundulića. 1877. Ciena 5 for.
  - " X. Djela Frana Lukarevića Burine. 1878. Ciena 2 fr. 50 nč.
  - " XI. Pjesme Miha Bunića Babulinova, Maroja i Oracija Mažibradića i Marina Burešića. 1880. Ciena 1 for. 80 nč.
  - " XII., XIII. i XIV. Djela Gjona Gjora Palmotića. 1882., 1883. i 1884. Ciena knj. XII. 3 for. XIII. 3 for. 50 nvč. XIV. 2 for.
  - " XV. Djela Antuna Gledevića. 1886. Ciena 2 for.
  - " XVI. Djela Petra Zoranića, Antuna Sasina i Savka Gučetića Bendeviševića. 1888. Ciena 2 for. 50 novč.
  - " XVII. Djela Jurja Barakovića. 1889. Ciena 3 for.
  - " XVIII. Pjesni razlike Dinka Rašine. 1891. Ciena 2 for. 50 nč.
  - " XIX. Djela Gjona Gjora Palmotića. 1892. Ciena 50 nvč.
  - " XX. Crkvena prikazanja starohrvatska XVI i XVII vijeka. 1893. Ciena 2 for. 50 novč.
3. Starine. Knj. I—XXV. 1869—1891. Ciena I. knjizi 1 for. 25 nč. Knj. VII., X., XXI., XXII., XXIII., XXIV. i XXV. po 2 for., ostalim po 1 for. 50 nč.
4. Monumenta spectantia historiam Slavorum meridionalium. (Knj. 1—23):
  - Knj. I—V., IX., XII., XVII., XXI., XXII. 1868. 1870. 1872. 1874. 1875. 1878. 1882. 1886. 1890. 1891. Listine o odnosajih izmedju južnoga Slavenstva i mletačke republike. Ciena I., II., III. i IX. po 3 fr., IV., XXI. i XXII. po 4 fr., V. i XII. po 2 fr. 50 nč., XVII. knj. 2 fr.
  - Knj. VI., VIII., XI., 1876., 1877., 1880. Commissiones et relationes venetae. Tom. I. II. III. Ciena VI. i XI. knj. 2 for. VIII. knj. 2 fr. 50 nč.
  - Knj. VII. 1877. Documenta historiae chroaticae periodum antiquam illustrantia. Ciena 6 for.
  - Knj. X. XIII. Monumenta ragusina. Tom. I. et II. 1882. Ciena X. knj. 2 for. 50 nvč. Knj. XIII. 3 for.

STARI
PISCI HRVATSKI.

NA SVIJET IZDAJE

JUGOSLAVENSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI.

KNIGA XX.

U ZAGREBU 1893.

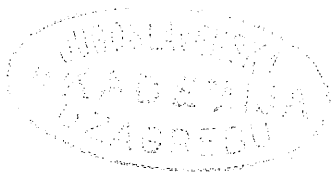
KNJIŽARA JUGOSLAVENSKE AKADEMIJE (DIONIČKE TISKARE).

CRKVENA
PRIKAZAŃA STAROHRVATSKA
XVI i XVII VIJEKA.

NA SVIJET IZDALA

JUGOSLAVENSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI.

U ZAGREBU 1893.

TISAK DIONIČKE TISKARE.

UVOD.

Za kršćanske službe božje prikazivahu u stanovite dane kao na veliki tjedan itd. svećenici pojedine dijelove Isusova života s početka jezikom latinskim, neke česti i narodnim jezikom, i opazivši da to vernomu općinstvu ugađa, počeli su i svećenici i drugi ne samo u crkvi nego i pred nom prikazivati i druge igre, kojima su građu crpali iz svetoga pisma i staroga i novoga zavjeta i u opće iz življenja crkvenoga. Igre te vrsti zovu se latinski *repraesentationes*, a talijanski *rappresentazioni*, i ako se igra vrtjela oko kojega vjerskoga otajstva, zvala se je i *mysterium*.

Italijanska literatura — da šutim o knízi ostalih kršćanskih naroda — ima množinu ovakovih svetih ili crkvenih igara. Alessandro D'Ancona, koji je nedavno napisao povijest talijanske drame: *origini del teatro italiano*, u kojoj opširno govori i o našoj vrst drame, izdao je tri knige: *sacre rappresentazioni dei secoli XIV XV e XVI*. Kako su ostale vrsti staroga pjesništva hrvatskoga gotovo sve udešene po talijanskim uzorima, tako su i naša crkvena prikazaña gotovo sva, koliko ih poznajemo, ponačínena po primjeru talijanskih *rappresentacija*.

Od crkvenih hrvatskih prikazaña, koja ne idu u vrst izobraženije umjetne drame, ima dva gotovo bez dokaza pripisivana Marku Maruliću: prikazanje historije svetoga Panucija, i skazanje od nevojnoga dne od suda. Oba su ne baš prevedena nego prerađena po sada već znanim komadima Feo Belcaria, prvo po *rappresentazione di San Pannuzio*, a drugo po *rappresentazione del di del giudizio*. Oba su ta prikazaña štampana u izdanju akademijском djela Marulićevih.

U ovoj se knízi iznose na svijet još ne štampana hrvatska crkvena prikazaña složena za narod. Dolaze u dva rukopisa arhiva akademije jugoslavenske. Prvi pod signaturom IV. a 47 pisan je glagolicom, kakova je bila u navadi u XVI vijeku, a prepisan je godine 1556. Knígu kao da nije svu pisala jedna ruka. Pismo nema poluglasnih, ali je na kraju riječima njihovo mjesto obilježeno obično znakom, koji je neka sredina između kome i punkta. Jota-

cija je često zanemarena, od 15. lista dalje dolaze često dva n jedno do drugoga, a to mislim da vrijedi koliko n, pa sam štampao n svuda gotovo, gdje su u rukopisu taka dva n. Za glas u rabi obično glagolsko slovo, nu često i ćirilsko s, a kad i kad dolaze oba znaka u jednoj riječi. Neka velika slova na početku odsjeka pisana su latinicom, a to ne na početku nego više prama kraju rukopisa. Tekst je pisan crnilom, a crvenilom lica i napuci im i početna slova u odsjecima. Rukopis je kupnom od Kukuļevića prešao u svojinu akademije, a Kukuļević ne znam da je komu kazao, otkle ga je dobio, niti ne ima u samoj knizi nigdje zabilježeno, otkle potiče. Rukopis je prijepis, ali gdje je bio pisan ili prepisan, o tom nema nikakve izvjestnosti. Jezik u nem je čakavsko narječje, a pojedine riječi u rukopisu mogle bi možda pružiti kakovo nagađanje. Poznato je, da Slovenci gdjegod bivali za hrvatsku riječ zmiya govore kača, a to je riječ, kojoj se ne zna etimon, a biće tuđinka. Vuk je nema u svom rječniku. Dolazi do ista u nekih hrvatskih pisaca: ima ju Della Bella, Glavinić, Karnarutić, Vitezović, Kuhačević, ali u ne je mogla doći iz kajkavštine. Zore u Lipi 181 piše: ta pogubica zove se u Dubrovniku petlica, a na Laptovu kača, a o čem govori, ne sjećam se više. Riječ živi i u Istri (Mikuličić II 158), kamo je opet mogla doći od susjednih Slovenaca, pa ja sve mislim, da je naš rukopis nastao negdje u Istri. Nuzgredice napominem, da neke riječi sjećaju na kajkavštinu: obrh, predse, oblik: buš bu.

Na prvom je listu glagolski pripis: 1661 posudih na cvetnu nedelu popu Ivanu Vraniću f. 11 i za to mu ošće knigu držim. Šteta, što nije pripisano mjesto, gdje je bio taj Vranić, čija je kniga bila. Na drugom listu ima latinski pripis: 1671-oga leta bihu velike smučne meju gospodu kršćansku, kako Ugri hotihu po staremu zakonu postaviti svoga krala ugarskoga, i kako bihu si se dovičili, da postave Petra Zrinskoga. I na to se sažalihu Nemci i naputihu cesarovu svijetlost da spravi vosku na Zrinskoga i na markeza Frankapana i na ostalu gospodu ugarsku „nadasigi i tantipuha“ (čitaj: Nadaždija i Tattenbacha) i mnoge ostale Ugure, ki bihu suprot cesaru radi krune ugarske, i tako cesarova voska podignu se i zavje vse Zrinskoga ladanje i markezovo ali Frankopansko, a nim glavi čini poseći 1671 aprila dan 29.

U tom rukopisu dolaze dva prikazaña a) *muka spasiteļa našega*, razdijeljena na dva čina, u čin na cvjetnicu i u čin na veliki petak; b) *mišterij vele lip i slavan od Isusa kako je s križa snet, za tim u grob postavljen*. Oba prikazaña idu u krug prikazivaña na veliki

tjedan navadna. Ovake vazmene igre ima u jeziku latinskom i u jezicima ostalih kršćanskih naroda. Za onoga, koji je hrvatski priredio ovu muku i mišterij, ne zna se. Složena su oba prikazaña osmercem, sriče se svaki prvi stih s drugim stihom. Slik je obično ženski, to je, sriču se zadña dva sloga prvoga stiha sa zadña dva sloga drugoga stiha, nu često je takav slik samo asonanca, to je samo samoglasni u zadña dva sloga su ista u prvom i drugom stihu: gore — dole, grišna — bisna, koleš — moreš, mater — aer, ovo — goro, otac — ovac, božje — tvoje, lipo — diko, vrime — premine, udili — učini, radost — žalost, gojit — mojih, blažen — amen itd. Često sriče se samo zadñi slog obično tako, da uho slika ili sricaña ni ne osjeća: puta — esta, učinih — govorih itd. Često dolaze stihovi, koji imaju devet sloga: da znate, nigdar ne će bludit, a i deset i više: ako ne zgubiš brzo toga; ki se pravi sin višñega boga itd., a ñekoji nijesu nikakovi stih. Koji taj takav stih nastao je krivñom prepisivalaca, koji su mogli ñeke riječi na svoju mijenati ili dodati. Tako je prepisivalac mogao mijenati riječi: veli na veliki, toki na toliki, možda i buš bu na budeš bude itd., a dodati je mogao riječ: boga u stihu: ki se pravi sin višñega boga. Nu mislim da je avtor sam pravio kašto hrapave stihe, jer je držao, da se kod recitovaña lasno prelazi preko više slogova a da toga ni ne opazi verni slušalac. Mnogi stihovi, koji imaju odviše ili premalo sloga, mogli bi se malom promjenom ñekako naravnati, ali kod svakoga ispravlaña možeš sumñiti, da li je zbiļa avtor tako napisao. Da imamo još koji prijepis, onda bi se dalo lakše i vjerojatnije ispravļati, ali ovako sam se okanio brzo toga posla i volio preštampati onako kako je u originalu. U stihu se dva vokala, koja idu uza-stopce jedno iza drugoga ili u jednoj riječi ili u dvije tako, da se prva svršuje a druga poćima vokalom, uzimaju za jedan slog. Isto može vrijediti, ako stoji samo j između dva vokala:

Smrt je *prijeti* križnu meni,
ja ću dobro *nastojat* tomu,
ne (b') bil *dostojan* zadaviti,
i u puni *mojoj* oblasti.

Ter za č voļe *moje* ne tvrdiš?
svidokov već ne *tribujemo*,
predavši nam sina *Marije*
na koga vas puk sad *vapije* itd.

Pred *r* vokalom piše se svuda *a*, a ima takovih mjesta gdje se čini da se je to a i glasilo: *umar* itd. Ja sam to a gotovo svuda izostavio.

Ostala prikazanja štampana u ovoj knizi uzeta su iz rukopisa akademiskog arhiva sa signaturom IV. a. 33. Taj će rukopis biti pisan u drugoj polovini XVII vijeka a sadržaje komade složene

važada od samih Hvarana, od kojih se napominu dvojica, neki don Sabić Mladinić, o kojem se ništa ne znade, ni toliko, je li je bio Hvaranin ili ne; a drugi je pjesnik Gazarović, pod čijega imenom dolaze tri prikazaña, od kojih jedno nosi godinu 1631. Rukopis nije original nego prijepis i to često dosta loš tako u Gazarovićevim kako i u drugim komadima. Prepisivalac biće koješta opako čitao i tako prepisao, kao n. pr. na strani 218:

vladanje raširi bnetačkoj gospodi,
da njihovo ime slove prez umora
na *koñu* (kognu) sve vrime i vrh siña mora.

Bez nijedne sumnje stajalo je u originalu: na kopnu, što kažu i riječi za tim: vrh mora (terra marique). Ovake očite griješke lasno je ispraviti, ali ima prilično tako napisanih riječi, da ih nije moći pročitati, ili pročitane daju nesmisao. Takove sam štampao često med znakom „ “ tako kako sam ih pročitao ili mogao pročitati. Gdje gdje dolaze rek bi samo riječi nanizane jedna uz drugu bez prava veza i smisla, često napisane lih za to, da se ulovi kakav slik predñemu stihu. Takove sam stvari kadkad označio znakom za upit, obično pako sam pustio tako kako je napisano u rukopisu voleći ostaviti nejasno i opako, nego napisati što, o čem nijesam osvjedočen, da je avtor tako napisao, kako bih bio ispravio. Pismo rukopisa često je slabo čitljivo osobito kad mu pravopis nije stalan i često jedno slovo zastupa više glasova n. pr. slovo *c* glasi tu *k*, tamo *c* a drugdje *č*; *s* glasi *čas* *s* *čas* *z* *čas* *š* *čas* *ž*. O vlastitostima pisaña pamti samo ovo: *j* dolazi često za *l*: kraj za i uz kraj itd., a u jednoj riječi i za *é*: opjiti opjeni za općiti općeni; za *v* dolazi prečesto *f*, a za *m* na kraju rieči *n* i obratno *m* za *n*.

Stih u tim prikazañima je obično *osmerac* i to takav, da se sriče prvi stih s drugim stihom. Kašto dolazi podijeljen u kite po 4 stiha, gdje se sriče prvi s četvrtim a drugi s trećim, a i prvi s trećim i drugi s četvrtim stihom. Rijetka je kita od prva dva *osmerca*, koja se sriču, i od jednoga *sedmerca*. Uz to dolazi *dvanaesterac*, a gdje gdje kite od po četiri stiha: naprvo idu po tri *jedanaesterca* a za ñimi po *peterac*, te se sriče prvi stih s trećim a drugi s četvrtim ili prvi s četvrtim a drugi s trećim. Ređe biva drukčije.

U tom rukopisu ima dvanaest prikazaña i nešto drugih pobožnih pjesama, a prikazaña idu ovim redom:

1. *Prikazanje slavnoga uskrsnutja Isukrstova*. Početak je istrgnut, naćineno će biti po talijanskoj *representazione della resu-*

rezijske slike, koja ima štampana u D'Ancona s rapp. I. 320.

2. *Skazanje slimjenja s križa tila Isusova*. Kako D'Ancona orig. I. 252 piše, ima latinskih reprezentacija s naslovom depositio corporis Christi ili domini, i prem da ne navodi nikakove takove talijanske igre, mogla je ipak koja biti, te se je nom služio hrvatski avtor; ali je mogao raditi i po kojoj latinskoj.

3. *Skazanje od Osibu, sina Jakova patrijarke*. To će biti prerađena talijanska rappresentazione di Giuseppe figliuolo di Giacobbe, koja je štampana u D'Ancona s. rapp. I. 61.

4. *Prikazanje navišćenja pričiste divice Marije*. Složeno po don Sabića Mladiniću. Tko je bio taj Mladinić, ne znamo, da je bio pop, to kaže riječ don, a igra je rađena po Feo Belcarijevoj rappresentazione della annunziazione, koju ima D'Ancona s. rapp. I. 167 ili možda po drugom obrađenju iste stvari, koje D'Ancona Belcarijevoj drami dodaje (181). Nu još vjerojatnije će biti, ako uzmemo da je hrvatski avtor radio po kojoj talijanskoj po francuskom prerađenoj kompoziciji.

5. *Prikazanje od ušastja na nebasa slavne divice Marije*. Za sličnu talijansku reprezentaciju ne zna se. Hrvat je mogao samostalno raditi po tome, kako stvar pripovijeda legenda aurea.

6. *Prikazanje kako Isus oslobodi s. oce iz limba*. I tomu prikazanju ne zna se za talijanski izvor.

7. *Prikazanje sv. Beatrice, Faustina i Simplicija bratje*. Gazarović je radio valjda po legenda aurea. Tuj dolaze riječi: dum epulantur et esset ibi mulier, quae filium suum lactabat, ille infantulus pannis involutus vocem emisit in convivio coram omnibus dicens: audi, Lucreti, occidisti et invasisti, ecce datus es in possessionem inimici. Ove se riječi slažu s onimi u petom činu: dite malo iz povitka, ko biše mati donesla na veselje, progovara i reče:

Lukreciju, Beatrice	i nu ruke okrvavi,
vaze blago ti divice,	za to Isus nu osfeti:
rad blaga ju ti zadavi	djavla ćeš biti prokleti.

Prvoga tužitelja legenda nema, dodao ga je Gazarović sam. Ime Batistel, koje dolazi u igri, ne zvoni slavenski i to mi budi misao, da nije rađeno baš po legendi, nego da je imao Hrvat gotovu igru pred sobom, po kojoj je radio, premda za taku ili sličnu talijansku igru (još) ne znamo.

8. *Prikazanje života i muke s. Ciprijana i Justine*, složeno po Marinu Gazarovića, vlastelinu hvarskomu 1631. I to prikazanje ne dolazi u talijanskoj literaturi. Gazarović je uzeo tvar iz legende auree, iz koje je izostavio samo jednu preobrazbu demona, jer mu se druga valada činila prenepristojna i čistost uvrijedljiva.

9. *Prikazanje života s. Margarite, divice i mučenice*. Prikazanje je ponakičeno, gotovo prevedeno po talijanskoj *rappresentazione* di santa Margherita, koja se čita u D'An. s. rapp. II 123.

10. *Prikazanje života s. Lovrinca mučenika*. To je prikazanje već štampano među Hektorovičevim pjesmama, premda Hektorevićevo ne će biti. Ovdje se zbog toga ne prešampava, što je već poznato.

11. *Prikazanje s. Ivana krstitelja porođenje i smrt*. Ima u talijanskoj knizi igara s naslovom: *rappresentazione di santo Giovanni dicolato*, koji se naslov čita u Batinesovoj bibliografiji st. 80 i 87, pa bi moglo biti, da je naša igra izrađena po tom kojem komadu.

12. *Skazanje života s. Gulelme, kraljice ugarske*, složeno po Marinu Gazaroviću, vlastelinu hvarskomu. To je skazaње posve prema talijanskoj igri gospođe Antonije Pulci, koju podaje D'Ancona s. rapp. 3. 199, a naslov joj glasi: *rappresentazione di santa Gulielma*.

O svima tim prikazanjima ima opširna analiza u A. Pavićevoj knizi: *historija dubrovačke drame*, a po nem rašireno u *Leskienovoj disertaciji: altkroatische geistliche Schauspiele* (Leipzig 1884); od kojih je i ovaj kratki izvadak. Ova se prikazanja mogu nazvati *hvarska crkvena prikazanja*. O nima Pavić (20 i d.) veli: Kompozicija im, kao i ona talijanskih *rappresentacija*, obično počinje s anđelom u prologu i svršuje s anđelom u eksodu. Ipak su naša skazaња od talijanskih *rappresentacija* skroz različita, na što ih već i različita njihova svrha dovodi: talijanske *rappresentacije* pisane su za velikaške dvorove, naša skazaња za puk, kojemu anđeo obično u eksodu želi, da mu bog nasporio polja i vinograde. Budući u takovu svrhu sastavljeno, nije pjesniku ni trebalo birati visokih misli i odabrani pjesnički slog: tu se je radilo, da stvar bude narodu čim dohvatljivija i da ga pjesnik čim jasnije uputi na spasonosnost vjerovanja u boga, pak s toga i ne dolaze u tih verzih nego posvema obične riječi i misli. ili ako već i jesu misli neobične, one nijesu neobične pjesničkim izborom, nego nazori svećeničkimi o kreposti i životu ljudskom. Dakako da tim putem naša skazaња *gube pjesničku vrijednost i ostaju jedino historičke zanimljivosti*.

Ide li ovamo među hvarske crkvene igre i muka spasitelja našega i mišterij o snimanju s križa tijela Isusova, ne mogu kazati,

jer je u nima jezik ipak nekoliko drukčiji nego u ostalim skazanim; ali da je bila muka poznata tim hvarskim nekim piscima, to ćeš uvidjeti, ako sravniš početak muke (str. 1) s početkom prikazaña o snimañu tijela Isusova s križa (str. 69), a da bude to lakše, evo oba početka:

Muka.

S plačnim glasom svih vas zovu,
slište muku Isusovu,
ku no prija on za svih nas
prežestoku vele danas.
*Za to vsaki spomeni se:
za te umri na križu vise,
da te vične smrti izbavi,
kako sveto pismo pravi,
jer da tebi raj udili
on, ki od nišć vsaka učini,
va 'v svit oti, bratjo, priti
od Marije put prijeti,
ka danaska, bratjo, plače
bolezniivo suze stače
s Magdalenom i Jivanom
ki su tužni ñega ranom.*

Snimañe s križa.

Svih vas moļu, o kristjane,
od vičñega boga strane,
uši vaše naklonite
tere s pomļon svi slišite
tuge, muke Isusove
tere suze Ivanove
cić Isusa ļute smarti,
koju za te hti prijati.
*Za to sfaki spomeni se:
za te umri na križ vise,
ter gospoju vi sdružite
i od srca proplačite,
ka noćaska grozno plače,
boleznive suze tače
s Mandalinom i Ivanom,
ki su bolni ñega ranom.*

Žao mi je, što je tekst mjestimice toli iskvaren te će ostati toliko mjesta otvorenih konjekturi i ispravcima. Nu možda će se ipak naći drugi prijepis kojega komada te se po tom koješta moći ispraviti. Ali da se i to sbude, ne nadam se mnogomu dobitku, kad pomislím da su od prikazaña s. Lovrinca zbiļa bila dva prijepisa, a ipak je stvar izašla tako, te se je A. Leskien našao prinukaním ispravļati ju.

M. Valavac.

GDJE JE ŠTO.

	Strana
Uvod	V
Muka spasiteља našega ; na cvjetnicu	1
Muka spasiteља našega ; na veliki petak	35
Mišterij od Isusa kako je s križa snet, za tim u grob postavljen	58
Skazanje slimjenja s križa tila Isusova	69
Prikazanje kako Isus oslobodi s. oce iz limba	85
Prikazanje slavnoga uskrsnutja Isukrstova	107
Prikazanje navišćenja pričište divice Marije	138
Prikazanje od ušastja na nebasa slavne divice Marije	157
Prikavanje s. Ivana krstiteļa	188
Prikazanje s. Beatrice, Faustina i Simplicija bratje	219
Prikazanje života i muke s. Ciprijana i Justine	238
Prikazanje života s. Margarite	256
Skazanje života s. Guļelme, kraljice ngarske	281
Skazanje od Osiba sina Jakova patriarke	312

MUKA SPASITEĻA NAŠEGA.

ISUS. MARIJA.

POČINA ČIN OD MUKE SPASITEĻA NAŠEGA NAJPRVO NA OVITNICU.

ANGJEL stavši na mestu podobnu,
počni s visokim glasom i reci:

S plačnim glasom vsih vas zovu,
slišite muku Isusovu,
ku no prija on za vsih nas
prežestoku vele danas.

Za to vsaki spomeni se,
za te umri na križu vise,
da te vične smrti izbavi,
kako sveto pismo pravi;
jer, da tebi raj udili,
on, ki od ničē vsaka učini,
va 'v svit oti, bratjo, priti,
od Marije put prijeti,
ka danaska, bratjo, plače,
boleznive suze stače
s Magdalenom i s Jivanom,
ki su tužni nega ranom.

Vsi jazici misli tuke
zreć ne mogu nega muke,
ki su bile oh vraždene,
svit jih nima vas takmene.
Za to, bratjo, sad šlišite
i od srca procvilite
vaše grihe u velikoj tuzi,
tužnu majku vsaki združi:
bit će ona odvitnica,
da ne zgine vam dušica.
Sada k muki pamet stavte
i srdčeno vsi proplačte.

Stari pisci xx.

Sada LAZAR obučen u svite mrtvačke
s prevezanu glavu hvali Isusa Židovom.

Slavu daju bogu momu
Isukrstu vsemogomu,
hvala, kripost tere dika
za poštenje va vek vika.
Vsaka nega poslušaju,
jer ga čisto boga znaju,
život nosi v ruci svoji,
v nega voli i smrt stoji,
vsemu otvet pravo daje,
misli, grihe, vse on znaje,
svitu daje va vsem znati,
pravo ga je bogom zvati;
mej vsa čuda ka učini,
bi najveće, da me oživi,
rači mene on skresiti
tere na svit povratiti.

Kada NICI, ki verovaše va Isusa, opi-
taše Lazara, jel istino bil umrl ali ne:

O Lazare, mi molimo
ter te dvorno vsi prosimo,
htili bismo mi viditi,
jesi l' bil umrl, rač praviti,
ali nemoć tolika bila,
al te je smrt umorila?

Tu LAZAR odgovori Židovom:

Ja vam pravim vsim očito:
bil sam umrl stanovito,

i duša se j' moja bila
s tilom mojim razdilila;
četiri dni jur su bili,
da su me u grob položili,
jure smrjaj tugo moja!
ta pravít se ne dostoja.

Tada TI ISTI opitaju Lazara govoreći:

Ki je ta bog ali človik,
ki te skrиси na ovi svít?
toliku slavu stvori sebi,
da povrati dušu tebi,
da ga po tebi vsi mi znamo,¹
povij nam ga, molimo te.

Tu LAZAR odgovori Židovom:

Slavni Isus sin Marije,
ki me skrиси, ono ti je,
koga sliš'te vetri, more,
vse negova² kripost more.

To slišavši ŽIDOVE, da ga je Isus
skresil, pokleknuvši reku:

O Isuse, svet proroče,
gospodine i naš oče,
slavno tebe vsi slavimo,
er očito vsi vidimo,
da ti skaza na videnje
rad udili tvoga dara
tr³ uskrisi nam Lazara;
za to pravo te j' slaviti
tr ti va vsem zahvaliti.

Tada POGĽAVICA od zalih Židov, si
koliko Židov reku:

Nevolnici, ne bludite,
tere sebe ne gubite,
vam nastaje dan dreseli,

za č je Isus hinac veli,
on hitrostju vas obsini
ter po đjavlu vse on čini,
ne htijte mu verovati,
ni se nemu vi klanati.

To rekši pojdu vsi skupa Kaifi tužiti
se na Isusa.

Božja puka vse ufanje,
u kom stoji naše stanje!
sad vidismo meju ljudi
vele hinbe tere bludi,
kimi Isus ljudi hini
tr se on sin božji čini,
Lazara je vskrisil, prave,
i za to ga vele slave,
bole bi nam vsim umriti
neg dopustit to činiti,
da on hinac sin Marije
slavni zakon naš razbije,
svete riči u kom vse su,
ki zakon da bog Mojžesu.

Tada poglavica od Fariseov z družbu
svoju poklekni pred Kaifu da ih blago-
slovi i reci KAIFA nad nimi:

Vam blagoslov bud od boga,
drazi sinki, vsemogoga,
i združí vas on u slavi,
ki ste nega sluge pravi,
jer se vi tim pečalite,
zakon pravi za č ljubite.
Viče oču sad skupiti
i vrh toga opraviti.

Tu reci KAIFA poglavici ka Anni:

Vam govoru: stante goru
tr pojdite k Anne dvoru

¹ Možda: da ga vsi mi znamo po te. ² ,svemogova'. ³ pisano svuda ,tar', gdje
je štampano ,tr'.

tr mu recte riči ove:
 gospodin vas k sebi zove,
 da se nakup zgovorimo
 tr potrebe opravimo,
 ere imam glasi čudne
 i još prave vele trudne,
 tr popove vse zovite,
 ča vam rečem, to činite.

Tu SLUGE gredu k Anni i reci edan
 od nih Anni:

Blagoslov ti uzdavaše
 dragi tvoj zet tr velaše:
 bud u mene, potribno je,
 to t' govori on a stoje,
 mudro da se zgovorimo
 ter potrebe opravimo.
 To t' govori cića stanja,
 bud u nega brez štentanja.

Tu ANNA dvigne se z družbu svoju,
 pride Kaifi i reče:

Zdrav biškupe, sveti pope,
 blažene su tvoje stope!
 ča si rekal, jesam slišal
 i k milosti tvojoj prišal,
 da nam poviš, česa cića
 esi skupil ova vića.

Tu pojdu SLUGE KAIFINE u tempal
 k poglavici popovskomu i k jinim po-
 pom i reku:

Ki se bogu poklaňate
 tere pravi zakon znate,
 slište dobro riči ove:
 gospodin vas k sebi zove,
 pojte k nemu brez štentanja,
 er su stvari od držanja.

Tu dvigni se POGĽAVICA CRIKVENI
 i s inimi popi, i poj Kaifi i reci po-
 glavica:

Slava puku tr poštenje,
 vsim veliko utišenje,
 ča tvoja milost zapovida,
 više vsega bud naprida.

I tu, jur kad se vsi skupiše, počni
 KAIFA stavši se govoriti:

Slište mene, vsih vas prošu,
 jer nad vsimi oblast nošu,
 to vam moja rič govori
 vsim vam ki ste u tom dvori.¹
 Isus mnoga čuda čini
 tr tim tako ľudi hini,
 budemo ga tako pustiti,
 vas svit oće obratiti,
 a Rimľane ote priti
 ľjudi s mestom opliniti.
 Ča vi diste, da činimo
 ter se va tom ne linimo.

Tu ANNA stavši se reče:

Ja ću reći ovdi stoje:
 ovo vam je više moje,
 vsi se navkup mi skupimo
 tr Lazara pogubimo,
 jer po nega govorenju
 tere bludnu naučenju
 mnogi od nas odbiguju
 tr sa vsima nega štuju;
 put nih kripost razumijte,
 ni uskrsal, dobro vijte,
 da za to on tako pravi,
 da se Isus po nem slavi,
 ľjudem daje razumiti,
 tr jih oće prehiniti.

¹ „đvoru“.

Totu POGLAVICA CRIKVENI stav
se reci:

Od Isusa moj svit daju
vsim očito tr ne tajū,
bole bi ga podmititi,
meni j' tako to viditi,
blagom mnogim tere dari,
tr bi bole naše stvari,
dohodki bi naši cili¹
tere vele večī bili.

Tu sede poglavica crikveni a POGLA-
VICA OD ŽIDOV stavši se reci:

Vsim vam, ki ste va tom skupi,
moja gospodo i biskupi!
slište mene mimo ine,
da vam zakon ne pogine:
bole bi ga propuditi
tr prot nemu govoriti,
i za to mi ništar ne hajmo
tr mu straha vele dajmo,
tako će se ostaviti
ali inamo pojt živiti.

Slišavši KAIFA svite nih ali odluke
srdito se sta i počē ih karati govoreći:

Vi ništare ne vidite
ni, ča j' bole, ne mislite,
ovo vam je viče moje,
da Isus umre, potribno je.
To vam govorim za istinu,
da vsi ljudi ne poginu,
tr inako ne će biti,
tribi ga je pogubiti.

Totu vsi ŽIDOVE zavape glasno go-
voreći:

Ubijmo ga, da ne ostane
da se ljudi nim ne mame.

Totu Isus s učenci svojimi i na osleu
jahajući gradu Erus(o)limu, i vidivši
dica Isusa priš(a)dši na vrata crikvena
pojdu suprot nemu govoreći:

Ovo grede! nu vsi pojmo
suprot Isusu, est dostojno,
za č est on nas vsih spasenje,
vsega puka izbavljenje,
kolik est on, komu prestol
i gospodstva služe na stol,
on Lazara z mrtvih skresi,
iz nedužnih zagna besi,
slipim on da nih vijenje
i ušima otvorenje.

Nu vazmimo sobom svite
i maslinsko ono cvitje,
slavu i čast na poštenje
u njegovo spomenutje!²

Tu ISUS prišadši na vrata crikvena
reče:

O gradu Erusolime,
koliko est slavno tvoje ime!
da bi ti znal, ča te čeka
pri skončanju sega svita,
ti bi plakal pored sa mnu
za odluku svoju tamnu,
jer znaj, da će na te priti
razsipanje tvoje biti,
da tvoj kami na kamike
ne ostane na vik vike,
neg da padu zidi dole³
tr da budu kako pole,
tomu oče bit počelo
Vespasjana⁴ Tita delo,
ki imaju na prvo priti
tvoje gospodstvo razoriti,
i ljudmi te ograditi

¹ „cili“ možda ciliji ili cilji. ² valja da: spomenenje. ³ „doli“. ⁴ „Vespe-
sijani“.

i jilišem ogladiti,
da bude v tebi mati edina
jisti meso svoga sina,
a to grade mnogo tužni,
vsega smrada pun i kužni,
da ti nisi poznal danas
gosta tvoga, koga imaš.
Erusolime, obrati se,
Erusolime, spomeni se.

Totu DICA gredu proti Isusu, a Isus
v crikvu vlize, i kad pridu preda n,
pokleknu vsi na kolina govoreći:

Zdrav si, kralju mnoge slave!
čudne riči tvoje prave,
zdrav si kralju utišenja,
put nam kaži od spasenja,
zdrav si bože v proslavljenje,
ti si sam nas vsih spasenje.

Tu dica stanu i pojdu za Isusom po-
jući i slaveći boga:

O Isuse, moli za nas,
spasitelju, spasi vsih nas,
ki od boga za nas snide,
blagosloven s neba pride.
O blažena ona mati,
ka te oti k nam poslati!
slavu dajemo, bože, tebi,
primi duše mile k sebi.
O prečastno govorenje,
ko vsim daje utišenje!
o preslavna diyo naša,
ča te mnogo čudo znaša,
rači vsih nas poslušati
i vsim tvoju milost dati.
Osanna ti vapijemo,
spasenju se nadijemo,
o Davidov sinu pravi,

vsih nas skupa k sebi spravi,
gdi se budeš veseliti
i vsih svetih pokripi.

Tu ISUS pojde na pripovidanije i počne
govoriti:

Pojdut dobri v¹ život vični,
v osujenje oni grišni,
te moje riči za počelo
ke ja vzeh v to sveto delo,
bog on višni, ki vsa stvori:
arkanjele i vse kori,
nebo, zemlju, pola, gore,
šume, drivje i vse dole,
sunce, misec i još zvizde,
tere vode i još bezdne,
skote, zmije i vse zviri,
ribe, kače, ptice s perji;
posli stvori i človika,
pravo svoga nevirnika,
svoju priliku onu lipu,
ku da nemu u svojem kipu,²
ča već učini? da mu vsu čast,
na ovom svitu punu oblast,
da on more svitom vladat,
va vsih stvarih i još kazat,
ča već? da mu on dva puta,
ka mu v obir ovdi esta:
edan pela v ohranjenje,
a on drugi v pogublenje.
Sada zala duša grišna,
ka si na 'vom svitu bisna,
za č hoteći gubiš dušu
ovoga sveta za iskušu?
ne znaš muku, ka te čeka,
v koj ćeš biti va vek veka:
ondi oć klet oca, mater,
nebo, zemlju i još aer,

¹ nema ,v'. ² „u svoj kipu“.

i vapiti goram ovo:
 padi na me, velika goro,
 i pokrij me vsu do vlasí,
 da se plami ov ugasi;
 ča ćeš veće tad vapiti?
 smrti sebi oć prositi,
 ali t' ne će nigdar priti,
 neg va vek ti ondi biti.
 To si, duše, razumila,
 i obrati se bogu mila
 i proplačí griha svoga
 tr drži se svita moga,
 za č je veća milost božja,
 nego sagrišenja tvoja.
 A vi ljudi kako stojíte
 muke božje i rane brojíte,
 za č dan ovi nam je blažen
 va vse vike vikom amen.

A to je DRUGO PRIPOVIDANJE:
 vazmi kot drago.

Riči mojih poslušajte
 ter se naputiti dajte,
 za č vam oću puti dati,
 kimi očete boga znati,
 boga i još nega puti,
 i kako vas djaval muti,
 koga šege nisu ine,
 neg da vsaka duša zgine;
 za to se je vam čuvati,
 a ne nemu ugajati,
 ako nemu ugodíte,
 vaše duše pogubíte.
 Plaću pravda potribuje,
 da vsak grišnik muke čuje,
 i tim putem pravda skače,
 da vsak grišnik grihov plače.
 Ne verujte napučenju
 ni hinbenu naslajenju,

ko vam djaval naprid kaže,
 za č ča vam di, to vi laže;
 mnogi na svit jesu prišli,
 kim nigdire jur ni misli,
 v britkih mukah ki jur cvile,
 gdi su mnoge djavle sile,
 ki živiše dobrovolno,
 v mukah plaću sad nevolno.
 Ča nim prudi ova radost,
 kih pak najde žuhka žalost,
 žalost a prez utišenja?
 to t' su svita naslajenja:
 malu moreš slast imiti,
 a dušu t' je pogubiti.
 Ni li bole tu trpiti
 a tamo se veseliti
 neg se ovdí veseliti
 a onamo dreseliti?
 Gdi j' ta, ki je v slasti živil,
 koga potle bog ni krivil?
 gdo j' ta, ki se j' v grihu našal,
 ki ni u britke muke zašal?
 gdo j' ta, ki se j' tu veselil,
 da se v pakal ni preselil?
 ki su ov svit uživali,
 ti su v gorke v muke pali,
 da, ki su se tu plakali,
 ti su v dobri počivali.
 Za to grihov se pokajte,
 ter se djavlih del čuvajte;
 srdce j' božje otvoreno,
 ne bud vaše zatvoreno:
 kako grišnik k nemu zdahne,
 milostju ga svu nadahne.
 Kaštigajte grišno telo,
 ter ostavte sve zlo delo,
 bud vam v bozi utišenje,
 da vam dušam da spasenje.

Totu pride ŠIMUN GUBAVI ka Isusu
i reče Šimun Isusu ove riči:

O Isuse meštre pravi,
ovo Šimun tvoj gubavi,
ki te molim vele lipo:
pridi k meni, moja diko!

ISUS reče Šimunu gubavomu:

Moj Šimune, ja ću priti,
dotle čin' stol napraviti;
imam ovu rič činiti,
ja ću skoro i svršiti.

Tu gre Šimun stol napraviti Isusu, a
ISUS reče učenikom svojim govoreći:

Učenici, jur je vrime,
sin človički da premine,
puk je tribi odkupiti,
ki no rači sagrišiti;
za to brže, bratjo, pojmo,
ne počnmo, tr ne stojmo,
neka gremo putovati,
pak očete vsi to znati.

I tu pokle svrši to svoje govorenje gre
k Šimunu gubavomu i tu MAGDA-
LENA razumivši govorenje Isusovo po-
kaj se i lamajući prsi počni govoriti:

Oj me mani boleznivi,
da me tako Isus krivi,
bole biše mrtvi biti,
neg mi v grisih zlo živiti.
Ojme ča ću učiniti,
za č mi j' grišni v muke priti
tebi, svite, ja služeći?
grihov mojih broj je veći,
nego piska na brig mora,
ko t' ka zgriših prez razbora;
ne razmislih, va č mi j' priti,
ne htih grihe ukrotiti,
koliko zemla trave gojit,
još veći je broj grihov mojih;

nis dostojna oči dvignut,
da dostojna va vek zginut.
Sam bog, ki vse zvizde broji,
on množastvo zna grih mojih;
na dan sudni on žestoki,
tužnim mojim grihom roki,
onda tužna ča ću reći
prid pristolom božjim steći,
gdi te grisi mene gonit,
trubla strašna v glavi zvonit,
gdi će grišnim vsim paklena
muka biti otvorena?

Sad mi grišni putem pojtj,
komu grišnik ima dojtj.
Ajme svite, hinbo moja,
na č me posla slatkost tvoja?
ajme tugo tr velika,
ajme rano a prez lika!
bludih vazda prez mišlenja
nedostojna ja smilenja,
da pojtj ću učiniti
tr pomasti za kupiti,
kom ću pomazat noge onomu
Isukrstu bogu momu.

Tu Magdalena kad dojde k spicijaru
reci:

Toj pomasti ča je cina?
da ne bude mej nami hina.

SPICIJAR reci:

Toj pomasti cinu stavlju
tri sta dukat, ja vam pravljju.

MAGDALENA ogleđavši pomast reci
spicijaru:

Ova pomast, ča mi se mni,
prijatelju, vridna to ni.
za to rec mi sada, brajne,
ča ju očes dat na mane?

SPECIJAR reci:

Odpuščam vam od te cine
jeden dukat ja od mane.

MAGDALENA reci:

Vele s' tanak stanovito,
sam dobro znaš, vridna ni to.
da pokle diš, ne é inako,
kako s' rekal, budi tako.

SPECIJAR reci:

Prisežu vam verom na to,
nis je otil dati za to,
za č je vridna vsako blago.

MAGDALENA pinez dajući reci:

Na t' dukate da t' je broju,
da na trgu več ne stoju.

Tu Magdalena vazme pomast i gre za
Isusom k hiži k Šimunovi kantajući:

Ne vim, oču l' v grihu stati,
ali v pomoć boga zvati.
Otidite, hinbe svita,
er mi tuga z vas procvita;
otidite, tamne že,le,
za č sagriših bogu vele.
Oh nevolna Magdalena
nad vse žene tužna žena,
tva veselja na č te priti,
ako va vek buš goriti?
za to mi je dano znati,
da s' ni dobro dešpirati,
oču pojti v sud plačúci
tužnim glasom vapijući
i Isusa pomoliti,
da me rači odríšiti,
delo moje da mi prosti,
v kom prebivah od mladosti.

Tu Magdalena priš(a)dši v hižu Šimu-
novu poklekni pred Isusom i počni mu
noge prati suzami i vlasi istirovati
govoreći:

Sinu božji moj Isuse,
pod kim nebesa tresu se,
iz kih pride na ovi svit
put človičju na se prijet,
da izbaviš nepravoga
i človika nesrićnoga,
s koga vsi smo tebi krivi
veće mrtvi nego živi,
a navlasto Magdalena
oh nesrićna na vsem žena,
ka no pridoh na pokoru
s pripravlennem k semu stvoru;
čin me listo v milost priti,
grihov mojih odríšiti,
kih je veći broj i čislo
nego j' listja na svit prišlo,
još ni kapal ni dni vika
ni je v mori tuko piska,
ki mi grisi dušu gone,
u pakal me jure tone.
K tebi bižim gospodine,
da u mukah ne pogine(m),
nimam ino utočišće,
vi ste moje približišće,
ne htijte me odagnati,
da milosti račte dati,
da vas večé vsega ljublju,
dušu grišnu da ne zgublju.
Pomiluj me, gospodine,
da moja duša ne pogine;
ka sam prišla sada k tebi,
va milost me primi k sebi.
Ojme mani, ča učinih?
kako sama sebe hinih?
hiniše me dela moja,

bud mi v pomoč milost tvoja,
milost tvoja, o Isuse,
ki si prišal za vse duše
vse dušice odkupiti,
djavlu ruke zaklopiti.
Oči gorke suze rone,
za č mi duša v grisih tone.

Tu Magdalena isipli cvitje misto pomasti na glavu Isusovu i reci:

O Isuse, usliši me,
v mojih grisih utiši me,
od ruk djavlih izbavi me,
od sih grihov odriši me.

To vidivši IJUDA počne govoriti:

Ni l' to smamnost vele mnoga,
ča vidiste od ovoga,
takovu pomast prolijeti,
ku ta žena drago plati?
bole biše nju prodati
i ubozim v pomoč dati,
za č bi vridna pinez dosti,
da mi trepču sad vse kosti

Tu ISUS razumivši govorene učenikov reče:

Ča se, bratjo, vi smutiste,
vrhu toga mene zbiste?
dobro delo ona stvori,
da, pri telo neg se umori,
dojde pomast meni dati
ter suzami noge prati.
Amin dim vam, gdi to bude,
da se pismo sveto zbude,
slavu i plaču ona ima,
da pomaza božja sina;
k vam ubozi ote priti,
kad ja s vami ne ču biti.

Tu Isus obrativši se k Magdaleni reče:

O ti ženo pojdi z bogom,
s punim mojim blagoslovom,
grihi ti su jure prosti,
ne vraćaj se več v gorkosti.

Tu MAGDALENA zahvaljuje Isusu govoreći:

Hvalu daju, bože, tebi,¹
da s' me prijel tako k sebi,
službenica t' oču biti
i ča mogu poslužiti.

Tu Magdalena poj tja od Isusa govoreći:

Sad s veseljem oču iti
gospoji se zahvaliti,
da sam grihom sad smilenje
od vas našla ter prošćenje.

Tu Magdalena dilivši se od Isusa putem greduć reći:

U Šimuna pravo stanu
ondi mani dan osvanu.

Tu Magdalena doš(a)dši k Mariji, Isusovi materi, reci ove riči:

Slavna divo i gospoje,
radosti vam pravlju moje:
u Šimuna na kolina
prid vašega padoh sina,
z gorkim plačem i suzeći
umolih ga ja klećeći,
noge nega prah suzami,
otirah je pak kosami
smišljajući nedostojne
umivati suze moje.²
Majko slavna gospodina
Isukrsta, božja sina,
ja sam vazda grišna bila
i vsako sam zlo činila.

¹ „tebi bože“. ² Sa strane ima pripis: noge umivati.

Gospodine i moj bože,
tvoja kripost vsaka može.
On slišavši moji plači
milosrdjem grih potlači
ter mi vele umileno:
poj u miru, reče, ženo.
Ja zahvalih tada nemu
sinu božju tr vašemu;
ja ću, gospe, s vami stati
tr ću bogu nastojati,
posluh vam ću učiniti
i od vas se ne diliti.

Totu MATI ISUSOVA reci Magdalení:

Hvala budi vsemogomu
bogu otcu preslavnomu,
ki smrt ne će od grišnika,
neg grihom nih daje lika.
Sada čista jure jesi
i u grisih veće nisi;
ja te ne ću služabnicu,
da oću te družbenicu.

Tu MAGDALENA reci Mariji:

Hvala tebi, gospe mila,
da s' me vazda ti ljubila,
ja ću vazda vaša biti
i od vas se ne diliti,
kako rekoh ću činiti,
dnem i noću ugoditi;
ča ne umim, ne stidite
mene karat kako dite,
za č pri vas sam ja smilenje
grihom našla tr prošćenje.

Tu ISUS stane od Šimuna i gre k ma-
teri, tu joj navisti muku svoju govoreći:

Draga mila majko moja,
v mni su tuge tve prez broja,

¹ ,krstiti se'.

ništar mane, ča ima biti,
to je tribi izvršiti;
ovo pridoh s neba doli
pretrpiti mnoge boli
za izbavljenje Adamovo,
ki sagriši mani mnogo,
komu delu dah počelo,
kad ja pridoh u tvoje telo
iz višnega iz prestola
nebeskoga božja dvora
narejenjem duha sveta,
trideset su i tri leta
hoteć s tebe roditi se
sim človičstvom skazati se;
moje ditinstvo ne bi tajno
psu Irudu, ki je tamo,
pred kim biža sa mnom, majko,
u Jejupat vele jako,
dojeći me slavnim mlikom
i hraneć me svojom dikom.
Kad ispunih dvanadest lit,
mej dokturi počeh sidit
prigovarajuć se š nimi tr ti mnaše
da sam zgibal tr me iskaše,
i do let pak trideseti
bih podložan va vsem tebi.
Ja kad pridoh na zrast puno,
od Ivana umileno
krstit tih se¹ kako grišni,
ki moj bližni biše prisni.
Za tim idoh ja u pustinu,
ondi postih v mu svetinu
četrdeset dan i noći
na iskušenju djavle moći.
Za tim izbrah naslidnikov
ovi moj broj učenikov;
sad sam prišal na vo vrime,
da se uzvisi božje ime;
to mi j' tribi izvršiti

narod ěloviěski¹ odkupiti
s prolĳanjem krvi moje
i smrtju tolikoje.
Za to, slatka majko moja,²
da bi srdce utvrdila,
jer potribno j', da se zbude
pismo sveto, ko je vsude
od mene dano proroěeno
na moju smrt odluěeno.
Ja sam ųivot i joĥ ki ima
smrt podjeti, ka priima
ųivot samo, ne boųastvo,
ni negovo veliěastvo.
Za ov narod ěloviě(a)ski
povrati se na ve vazmi
i ųivljenje vikoviěno
smrtju moju vele priěno.
Ja sam prava joĥ istina,
ter me krive boųja sina:
ovo imam bit osvajen
v mnogo laųi prav postavljen,
a to ělovik da se izbavi
i dĳavalska vlast zadavi.
Ĉa veěe joĥ? ja sam oni
veli prorok i nezbrojni,
tere imam trud podjeti
za ělovika smrt prijeti.
Za to, majko, ukripi se
i joĥ sinku veseli se,
ere smrt ěe moja biti
na spasenje ěe skoro priti
rodu semu Adamovu,
ki sagriĥi ocu momu.

Tu MARIJA reci Isusu:

Ajmo, sinko, ěa me koleĥ?
narod ov odkupit moreĥ
prez prolitja tvoje krvi
za Adamov on grih prvi.

¹ „ěěski“. ² iza toga je nieĥto ispalo.

Tu ISUS reci materi:

Majko moja, utiĥi se,
veě pred manom ne plaěi se;
ja poznavam i razumim,
da t' su tuge, to ja sam vim,
za ě ěeĥ stoprv ti imiti
tuge, ke te skoro priti,
kakovih nigdar mat ne ime,
znaj, v nijedno prvo vrime.

Tu MARIJA reci Isusu:

Spomeni se, slatki sinko,
da si ti on, moja diko,
ki ěesto krat reěe ovo
prodikujuě sveto slovo:
poĥtuj oca i tvu mater,
to je, sinko, on tvoj psalter;
molim tebe, sinko dragi,
uprosi se sada mani,
ako l' ti je to uzmoųno
ěinit posluh mani sloųno,
odkupi ti narod krivi
a da ne umreĥ majci divi,
jer ne mogu ja prez tebe,
sinko, ųivit ja o sebi,
za to ti si me ųivljenje,
ne budi mi umorenje.

Tu ISUS reci materi:

To je isto, da sam duųan
tebi, majko, bit posluĥan,
posluh vsaki, ki se more
otcu dati, ki je gore,
da joĥ veěe nemu sada,
ki me na 'vom delu vlada.

Tu MARIJA reěe Isusu:

Kad li ne ěeĥ ino, sinko,
daj odvuci, moja diko,
muku svoju, ka no ima

va to sveto delo vnidu,
to jes vola nebeskoga
boga otca vsemogoga,
za to oću kripiti se,
za mnóm veće ne plačte se,
ja se oću k vam vratiti
i brzo vas pohoditi
po skrsnutju mojem gori,
kad se pakal jur otvori.

Tu MARIJA reci Isusu:

Kad li oćeš, sinko, poiti
i k nam brzo opet doiti,
daj ovo mi se ne odprosi,
sinko, majki, ka ovo nosi,
ovi život vas zločesti,
ki ne more tug podnesti,
da tvoja smrt ne bud luta
ni tolikoj muka kruta,
i ta obraz slavni, lipi,
božji ki je va tom kipi,
ne daj zranit tako grdo,
da ne pukne srce tvrdo,
ko je mnogo utvrnulo,
tuge vsake je naplulo,
da te ne budem mogla poznati,
ajme tužna ka sam t' mati!

Tu ISUS reci materi:

O preslatka mati moja,
primi konac tuga tvoja,
jer na svit človik ne rodi se,
kako mnogo pismo piše,
koga b' na križ tako gruba
postavili a prez ruba,
kako imam ja umriti,
s razbojnici propet biti
i još(će) ne kako ludi

kim je tribi dar milosti¹
tako j' tribi, da moje kosti
vsaka sebi ,ranna' (?) bude,
da se sveto pismo zbude.
Za to majko od sad na prid
učin sebi niki dobar red,
da t' bude srdce v pokoji
za 'no mliko, kim me doji.

Tu MATI reci Isusu:

Imaj ka mni smilovanje,
sinko dragi, moje ufanje,
to l'² su riči, ke ja imih
iz ust tvojih premedvenih?

Totu Marija položi glavu na prsi sinu
i objamši ga reci visoko:

Sinko mili, moja radost,
moje ufanje, moja svitlost,
istočniče naslajenja,
pušćáš majku prez smilenja,
zlo me oće pomagati,
oh nesrična ka sam mati!
znam (to), da mi je umriti,
da b' za č mi dal ne živiti,³
neka da bih ne vidila
smrti i rane tvoga tila?

Tu ISUS materi:

Majko, ništar ne naprudiš,
neg ča život svoj već trudiš,
to je tribi izvršiti,
volu otca ispuniti,
ako ja to ne učinim,
veće nisam ja negov sin.

Tu MATI reci Isusu:

Ojme, sinko, diko moja,
budi va vsem vola tvoja

¹ ,ki potribuju dara milosti', radi ,tako j' tribi'. ² ,toli'. ³ za č da b' mi dal sinko, ne živiti.

putovati putovanje,
ojme mani moje skončanje!

Tu ISUS reci materi:

Ni skončanje, majko mila,
neg spasenje sega svita
i tvoj život vikuvični,
kim su otcí v limbi dični,
da put svršim i moju volu,
ja te ovo, majko, molu,
da bu(de)m častan na 'vom puti,
ti me¹ blagoslovit hoti.

Tu pokle(k)ni Isus pred materju a mati
ga počni blagoslavlati ruke skupa stis-
nuvši nad glavu negovu i reci

MARIJA:

Bud blagoslov on tvoje majke
nad tvoju glavu, moj sin slatki,
ka glavica prodikova
na 'vom svitu sveta slova
i učenjem ka otvori
vsa čudesa, ka on stvori:
slipim on da nih vijenje,
hromim cilo iscilenje,
mrtvih z groba ona skrisi,
z bolnih zagna van zli dusi.
Moja glavice, prim moj celov,
ki ti dajem, i blagoslov;
blagoslavlam i očice,
i blaženo tvoje lice,
blagoslov bud nad svim hodom,
v ki se spravlaš s mnogim plodom;
budi vsaka noga ova
puna božja blagoslova,
ke i po vodah hodiše
tr se ništar ne smočiše,
kim hojenjem zemlu sveti,
za ku greš se sad propeti.

Za to, sinko, kad se odpravlaš,
čim tvoju majku blagoslavlaš?

Tu ISUS gori stani a mati poklekni i
tako ju ISUS blagoslovi i reci:

Majko moja, budi ti ov
vikovični moj blagoslov,
ki s' imala od anjela
Gabrijela arhanjela,
bud blagoslov nad tvoju glavu,
nad rukami v čast i slavu,
bud blaženo ono tilo,
ko me nosi, sveta divo!
budte sveti oni udi,
ki trpiše mnoge trudi,
sa mnom, majko, kad bižaše
prid Irudom, ki iskaše
ubit mene mej mladenci,
ki prijaše s toga venci
u kralevstvi prisvitloga
boga oca vsemogoga.
Za to, majko, ostaj z bogom,
s punim mojim blagoslovom.²

Tu Isus obrati se k učnikom oddilivši
se od matere i reci Isus:

Oću, dragi, da vi znate,
i da vazam vi imate,
kako minu ova dva dni,
smrt je prijeti križnu meni.

Tu PETAR reci Isusu:

Gdi nam veliš, meštre dragi,
da t' se vazam ta pripravi?
ti nam reci, mi idemo
tere tebi pripravimo.

Tu ISUS reci Petru i Ivanu:

Petre dragi i Ivane,
ove riči vam su znane,

¹ ,ti me, majko, blagoslovit hoti'. ² sa strane piše: hic finis dominice.

za č nam v gradu tom ni hrane,
 Farizei to nam brane,
 za to b' dobro izviditi,
 moremo li v ňem činiti;
 tako u grad vi idita
 i človika tu vidita...¹

(PETAR govori:)

Gospodine, pravo nimaš,
 da nam noge ti umivaš,
 ni dostojno bog človiku
 niti meštar učeniku,
 za to stan se, gospodine,
 ča to činiš, božji sine?
 ja ne mogu to trpiti
 ni poniznost tvu nositi,
 jer moji oči upadaju se
 gledajući, moj Isuse,
 tako k zemli ponižena,
 kako da bi jedna žena;
 glavû k nogam prignut doli;
 ovo j' Petar, ki te moli:
 stan se gori milost tvoja,
 da bu puna misal moja,
 ne čin' toga, uprosi se,
 dela toga ostavi se.

Tu ISUS reci Petru:

Ča ja činim, Petre, sliši,
 ovo delo va 'voj hiži,
 ne viš ništar, na č će priti
 i znanje naprid oće l' biti,
 nišć ne boj se ni se straši,
 volu moju va tom var' ti,
 brzo oćeš vidit riči
 ine neg su tvoji kriči,
 kojih ti sad jošće ne znaš,
 neg s misalju tvoju ih čekaš,
 brzo brzo ote priti,

i očima oć viditi;
 za to mi se već ne brani,
 ja te molim s božje strani.

Tu PETAR reci Isusu:

Kako oću ja činiti
 noge moje dat umiti?
 toga ne ću učiniti,
 prvo se ću dat ubiti.

Tu ISUS reci Petru:

Za č ti, Petre, mene grdiš
 ter za č vole moje ne tvrdiš?
 ja t' govoru ove riči,
 ter mi sada već ne kriči,
 posluh va 'vom ne ć mi dat ti?
 neposlušna ću te zvati,
 ni ćeš dila imit sa mnom
 u kralestvi onom slavnom.

Tu PETAR reci Isusu:

Vse ča oćeš z mene stvori,
 ovo sam ti v tvojem dvori,
 noge i ruke, ne to samo,
 da i glavu, tr čin ča t' drago,
 za č ja volim ne živiti,
 neg tvoju plaću ne imiti.

Tu ISUS reci Petru:

Sada, Petre, pravo hodiš,
 da s posluhom sebe vodiš,
 ki jest vas čist, ni mu tribi
 samo umit noge sebi;
 vi ste čisti, da još ne vsi,
 ki se kriv zna, stano zgriši.

Tu Isus umi noge svim učnikom i reci

Vidite l' ča učinih vam
 za 'nu ljubav, ku nosim k vam?

¹ Ovdje je istrgnut list sa stranama 19. i 20.

meštrom mene vsi zovete,
 gospodinom vsi me čtete,
 to je isto, oče biti
 ime moje va vek prebiti,
 kako¹ vam ja meštar včinih
 i gospodin noge umih,
 tako i vi to činite,
 noge zajam umivajte.
 Nauk ta vam otih dati,
 ki imate uzdržati.

Tu jur Isus poklekni ka otcu nebeskomu
 i reci:²

Bože, otče moj preslavni,
 ki me posla na t svit lažni
 odkupiti krvju moju
 ča Adam sgriši³ (ž) ženu svoju;
 ne vim, ča ću ostavit ovoj
 miloj, dragoj družbi mojoj,
 ča b' bilo noj na spasenje
 i na večno spomenenje.
 Melkisedek, on pop veli,
 ki prikaza tebi hlebi
 i još vino tolikoje,
 to bi v spomenutje moje,
 da bi žrtva nega blaga
 tebi, otče, vele draga,
 v ke priliku dol me posla,
 do 've ure, ka je došla,
 rači mene uslišati,
 da s' v moje telo kruh obrati,⁴
 vino ovo tolikoje
 da bude krv vkup oboje.

Tu OTAC NEBESKI odgovori sinu:

Sinko mili, ča me prosiš,
 jer (v)su moju moć sobom nosiš,
 to ti moreš sam včiniti

kruh i vino obratiti,
 da (bu) tvoje telo sveto,
 ko j' od čiste dive vzeto,
 tvoje človičtvo, ko ti nosiš,
 za ko mene sada prosiš,
 čini, sinko, vse ča očeš,
 učiniti (v)saka moreš.

Tu Isus vazmi patenu i oštije na noj
 i reci:

Ovoj kruh je pravo put ma,
 posvećenje sad priima.

Tu Isus postavi na stol i vazme kalež
 i reče:

Ova čaša, v koj je vino,
 krv jest moja, a ne ino.

Tu Isus polož kalež na stol i reci Petru:

A ti, Petre, stan se gori
 i razum dobro tvoj otvori:
 ja ću da budeš pastir ovac,
 apuštolum takoj otac,
 ja ti dajem klučee ove,
 ki pri tebi stati ote,
 dokle živ si nimi vladaš,
 a po smrti ih ne ostavlaš
 nikomure, nek komu ždrih
 poda priti iz njih v tu črid,
 on da bude vsimi vladat,
 a vi nemu čast odlagat,
 božji prestol on v istoki
 nadajt oće vse proroki,
 a ti oć bit va toj časti
 i u puni mojoj oblasti,
 od te crikve oć knez biti
 i do smrti v noj živiti,
 da znate: nigdar ne će bludit

¹ ,da kako'. ² Tu ima sa strane pripis: inferius series in secundo, folio'. ³ ,sa-griši'. ⁴ ,da se v telo moje kruh obrati'.

ni nigdor ju ne će sudit,
za č tu ote mučeničnici,
tolikoje spovidničnici
utvrditi veru svetu
smrtju i krvju nih prolitu,
za to sim, kim grih odpustiš,
ali kim gode zadržiš,
vola tvoja oće biti
zdržat grihe al pustiti.

Tu ukaže Isus zlu volu učeníkom go-
voreći:

Dragi moji učeníci,
slište mene, moji sinci,
čudne riči vam ću reći
na tom misti ja sideći:
recite mi vsaki od vas
na 've riči i ov moj glas;
oh moj bože, ča učinih,
ki nigdare ne govorih
zlo nijedno do nikogar,
nego dajuć nauk dobar
vsi jednako vam sideći,
s vami pravo vsud hodeći,
lubeći vas, srdca moja,
kako dragi srdčenoga,
a vi mene ne lubite,
za to riči razumite:
jedan od vas, ki ste totu,
ta mi mnogo stoji sprotu
išćući me on izdati,
v ruke grišnikom predati.

Tu PETAR stani gori i stojeći reci:

Gdo j' nevernik ta mej nami,
ki smi sidit pored s nami,
to da more učiniti?
ne bil dostojan zadaviti.

Tu VSI UČENICI zapiti (?) recite:

Ob tom nigdar, gospodine,
ne mislimo, božji sine.

Stari pisci xx.

Tu jedan po jedan počni pitat Isusa,
ki bi ta bil, i počni PETAR:

Ovo ribar on tvoj Petar,
koga često smuti vetar,
nimah onda muku straha,
kad činaše more praha,
koliko ovo sada imam,
da se zdavcem ja nazivam.
Oh moj bože gospodine,
pozri na 've moje sidine,
ne drži me va toj sumne,
to su riči vele čudne,
neg' pred simi daj me vanka,
ako sam ja, rec bez pristanka.

Tu ANDRI stav se reci:

Ovo Andri starac tužni,
teško meni va toj družbi,
ostaviv mriže, plav, obitil,
da pošteno budem živil;
a ja ovo pod moju starost
tugu imam tere žalost,
da sam v sumni od izdanja
v zemli ovoj obećanja.
Ništar mañe, ja te prošu
za poniznost, ku ti nošu,
reci meni, gospodine,
jes li krivac ta ali ne?

Tu JAKOV VELIKI reci:

Ovo Jakov tvoj prilični,
ki bih tobom vazda dični,
tere da bih to htíl stvorit,
tebe, bože, ja umorit,
sluga bližni tvoj budući,
obaruju me vsemogući:
prvo sam se dal bih ubit,
nego meštra moga zgubit;
za to molim, gospodine,
daj van krivca da izgine.

Tu JAKOV MALI reci:

Jakov ovo on tvoj mali,
ki je v tuzi i pečali,
ne vim, ki bi pas ta on bil,
meštra svoga da b' izgubil;
ništar mañe, ako sam ja
te kriviñe ali stanja,
daj me predce van očito,
da svitu bude stanovito.

TOMA stavši se reci:

Toma ovo ja nesrićni,
ki mnjah biti vazda vićni
s meštrom dragim gospodinom
s Isukrstom božjim sinom,
slišah ovo riči glasne,
ke su meni mnogo strašne,
da ja imam meštra moga
na smrt predat vsemogoga.
Oh ki bi ta prokleti bil,
tu stvar vćinit da bi imil,
i da sam ja, gospodine,
nu odkri me, božji sine.

Tu MATI stavši se reci:

Oh ja Mati jevanjelist,
ki ožurnik zal bih nećist,
ostavil se bih i toga
i vslid pošal moga boga,
da bih živil pravo ovdi
i da b' spasal dušu ondi,
gdi su duše vse pravadne,
gdi je svitlost kako va dne,
a ja ovo padoh v tugu;
pozri na me tvoga slugu,
moj Isuse, meštre mili,
sumñe nimaš va tom dili,
da bih se ja tvoj ućenik
ozvat ot il tvoj nevernik,
drago, želno i pokorno

molu, vćin mi zadovolno,
ako sam ja li ta isti,
preda vsimi glasno zvisti.

Tu FILIP stavši reci:

Filip ja sam, ki te molu,
mrtav biti prija volu,
neg da bih se nevernik ozval,
meštra moga na smrt prodal;
za to reci, jeda ja sam,
da se tugi veće ne dam.

Tu BARTOLOMEJ stavši se reci:

Oh nevolni Bartolomej,
teško duši vazda mojej,
da sam v sumñi traditora,
je l' to grih moj poslan zgora?
ako sam ja, gospodine,
v ove kože, oderi me,
za to znam' me vanka (s)sumñe,
božji sinu, gospodine,
ako sam ja li ta isti,
sada vanka to izvisti.

Tu Ivan stani gori i reci:

Oh nesrićni ja on Ivan,
koliko sam mnogo brižan,
ob tom glasu, ki sada ćuh,
skonćava se gorki moj duh
misleć, da sam tvoj pokrvni,
o Isuse, bože slavni,
ter bih imil to stvoriti,
telo tvoje umoriti,
gdi bih na svit ja vridan bil,
moga meštra da bih ubil!
to očuvaj on vsemogi,
ki nebesa i zemlu stvori,
da bih imal ta krivac biti
i v ćinenje to zlo priti;
ništar mañe, božji sine,

oteti ću, gospodine,
ako sam ja ta pas zali,
predce ta glas na me zvali,
da bude cilo va tom litu
oglašeno vsemu svitu.

Tu ŠIMUN stavši se reci:

Oh nesrićni Šimun pravo,
ča bih imil reći na 'vo?
oh to ti su čudni glasi,
na opak mi gredu vlasi,
da mej nami jedan ima
izdat svoga gospodina
na ubitje, ma nesriće,
da se najдох va tom više!
oh da b' mi ga pravo znati,
sada bi mu smrt prijati
kako tamnu zlu človiку,
meštra svoga neverniku.
Ajme, meštre, more l' bit to?
sumniš li se stanovito?
ništar mañe ako sam ja,
reci: ti s' ta meštar zdanja.

TADEJ reci stavši se:

Ja sam Tadej oh nesrićni,
toko vrime š ñim bih vićni,
niti vidih niti sliših
va vsi(h) gradih ni obzidih
vele čudo i naprašno¹
v jednoj družbi vele strašno,
gdi naš meštar, janac krotki,
tužeć stavi vse uzroki,
da jedan nas ñega zdaje
v ruke Židovom prodaje.
Nisu l' riči mnogo gorke,
zlo imiti² one dojke,
ke oddojiše tak(o)va lotra

izdavicu svoga meštra?
oh ki bi ta, moj Šime, bil,
ki bi stvar tu vćinit imil,
on je pravo đjavli sluga,
ojme meni moja tuga!
more bit, da on na me sumñi
da sam ja ta nevernik tužni;
ništar mañe, dragi meštre,
jes li krivac? ča vi diste?

Tu ISUS reci učenikom:

Jedan od vas dvanadeste,
sa mnom ki tu na stol seste,
rukom v zdelu ki poseže,
ta se v delo to poteže.

Tu JUDA stavši se reci:

Ovo Juda slavni sluga,
ni (mi) o tom v srdci tuga,
za č sam ja ta ñegov dragi
vsud komornik hodeć pravi
lipo, verno i pohvalno
stvari spravljat vele slavno;
ništar mañe, gospodine,
odgovori sada meni,
jes li krivac tomu delu
na zgublenje t(v)omu telu?

Tu ISUS Judi odgovori:

Ti si rekal; ni već tribi,
duguj stvari pravdu tebi. (?)

Tu pristupi DJAVAL k Judi i tenta
ga govoreći:

Ovo t' daju ja viditi,³
dobro moreš učiniti
skodu veliku od pomasti,
za č će tebe to dopasti,

¹ ,toliko vrime s ñim bih vićni niti vidih niti slišah va vsi gradih ni obzidi veliko čudo'. ² ,imite'. *

jer Židove svečáše se
tere tvrdo na tom staše,
da b' Isusa uhitili
tere néga pogubili;
dobro hti mu nastojati
tere im ga mož prodati;
oni te ote poštovati,
obrñ vsega pinez dati.

Tu Juda stani od stola i poj na stranu
i tu počni ANNA govoriti meju Židovi
i reci:

Nu gospodo (mâ) i stari
vi vičnici Farisei,
ja se čudim, ča činimo,
ovo rasap naš vidimo,
nut ov človik ča nam čini,
nut kako nam ludi hini,
ov se čini bogom živim
a lasti je, kako vidim,
to jur néga vsaki slavi
ter već jure bogom pravi.
Za to sada providimo,
tomu niki red učinmo,
da puk ov vas ne zgubimo,
al gospodstvo nevidino,
jer Rimlane ako pridu
i nemarnost našu izvidu,
vzet nam ote vse gospodstvo,
oblast našu i povolstvo.

Tu odgovori KAIFA Anni:

Dobro s' rekal, gospodine,
da gospodstvo nam ne zgine;
ja ću reći moju misal,
za č sam za to simo prišal:
bole j' da umre jedan za svih,
neg da tuga pade na svih;
tribi nam je providiti,
jednoga od njih k sebi imiti
od négovih, ki ga znaje,

da ga v ruke naše vzdaje,
jer jest na nem vsa prilika
od jednoga učenika,
ne bi dobro omršenje,
ako ne će bit svršenje.

Tu ANNA reci Židovom:

Oh je l' ki tu meju vami,
ki bi od njih znal se s vami?
ako j' ki tu, stan naprida,
ništar ne stoj, hodi vreda.

Tu jedan ŽIDOVIN reci poglavicom:

O gospodo plemenita,
riči svojoj stanovita!
mi imamo dobro znanje
s Škariotom, i ufanje,
on običe vse stvoriti,
ča ga budemo mi prositi,
da tribi je po n poslati
tr ga ničim darovati.

Tu ANNA reci jednomu Židovu.

Nu poj skoro ti otajno,
slugo verni i nam brajno,
ka Ijudi Škariotu,
da se najde pri nas totu,
niko više v nem imamo,
za to k nemu posilamo;
ne ostav ga, neg š nim pridi,
našoj riči ne prevridi.

Tu SLUGA prišadši k Judi reci:

A ti Juda Škariote,
gospodin me posla po te,
niko više s tobom ima
ter te k sebi on priziva.

Tu Juda stani, ništar ne govoreći poj
k Židovom, i kada dojde, reci KAIFA:

Dragi braje, dobro s' prišal,
nu reci nam svoju misal,

ča ćeš od nas da ti damo,
reci usti ono samo,
pripravni smo mi k rečenju
tebi dat po zasluženju.

Tu JUDA odgovori veselo:

Bog vas kripi, o gospodo,
ja sam vesel vele mnogo,
da vas najдох va tom vići
vas gospodo redovnici,
povite mi, česa ciće
zvali ste me va to viće?

Tu reci KAIFA Judi:

Na to smo vas k sebi zvali,
našega slugu k vam poslali,
ako biste vi otili,
od nas pinez bi dobili
predavši nam sina Marije,
na koga vas puk sad vapije.

Tu JUDA odgovori Kaifi:

Ča očete meni dati,
da vam oču meštra zdati,
onoga lotra hinbenika,
božje vere odvratnika,
ki vse lažmi čuda čini
tere ludi vaše hini?
Více sada učinite,
ništar me se ne sumňte,
ako želite néga imati,
otite mi pinez dati,
napri mi je v ruke dajte
tere sumné ne imajte.

Tu KAIFA reci Judi:

Pravo bog te svojim duhom
jest nadahal s ovim pukom,
da te riči nam govoriš,

ako nam je tako stvoriš,
tu nam imaš povidati
cinu, ku ti ćemo dati,
htili bismo od tebe znati
koliko t' pinez imamo dati,
listo, Juda, dobro misli,
da ne budeš druge misli,
molimo te, ne prid na maňe,
ča obeća, svrši nam je.

Tu JUDA reci Kaifi i poglavicam:

Neka meni providiti
k tomu delu pristupiti,
vse to, ča sam totu rekal,
prvo bih se v ogní spekal,
neg, gospodo, na mane priti,
vi ne mojте v tom dvojiti,
ja bih otil brojem sada
da mi daste vi vsi tada
trideseti srebrnikov,¹
da nigdor ne zna od učenikov,
to vam običem moju veru,
da vam neću včinit neveru,
ja ću najti vrime i misto
da ga izdam vele čisto,
da vam dojde svezan v ruke
preza vsake vaše muke;
neg vi mene sad slišite
ter s pinezi odpravite.

Tu ANNA poglavica govori:

Vsi imamo u nem veru,
da nam ne će učinit neveru,
dajte mu je, da ne stoji
i svrh toga da nastoji.

Tu KOMORNIK potresi mošnu s pi-
nezi, počni Judi brojit pinez govoreći:

Ovo su ti nut pinezi
i k sebi je ti poteži,

¹ „srebrnakov“.

pristup simo, da t' ne stoju,
da t' pinezi sada broju:
jedan, dva, tri i četre,
vsi su, da znaš, dobre mire,
pet, šest, sedam, osam, devet,
a jedan na deste, da i dvadest,
to t' još manka samo deset,
drži drži, to j' trideset.
Još naprida očeš znati,
da ćemo te bratom zvati
i včínimo t' dobra mnoga,
ako nam zdaš meštra tvoga.

Tu KAIFA opita Jude govoreći:
Jesil' kontent, braje dragi,
ob toj plači, ku smo t' dali?
ako li ti još ča manka,
reci, dokle ne greš vanka.

Tu JUDA odgovara Kaifi:

Ja sam plaćen vele lipo,
ma gospodo i moja diko,
ni mi tribi ništar veće,
nego ludi tere sviće,
jere v noći v vrtli moli
prik potoka v jednom doli;
kad bi ludem večer spati
i v pokoj se jure dati,
tad moramo vsi vkup bđiti,
v zapovidi něga biti;
za to kad budem imil vrime,
Anna, Kaifo gospodine,
ja ću dobro nastojat tomu
i životu trud dat momu,
da bude riči ispunenje
dela moga i svršenje.

Tu reci ANNA Judi:

Niš ne skrbi, dragi braje,
k rukam ti se vas čin daje:
ludi ščiti i oružja,

svetilniki i konopja
a k(a) tomu išći vrime,
vsake bole napridčine,
za počelo daš na znanje,
da svršimo dugovanje.

Tu JUDA reci Anni:

Nimam bole napridčine
neg kad bude prez družine
va 'nom vrtli, gđi se moli
prik potoka v jednom doli,
kad se bude noć včínila
družba naša vsa uspila,
ja ću priti tajno k sim vam
družbu vašu dvignut va jam,
tr ću svršit(i) ča ima
za poštenje grada Rima.

Tu Juda podaj ruku Kaifi i reci:

Sada zdravi vi ostante
ter ča mogu, zapovidajte.

Tu ANNA reci Judi:

Poj moj braje, dragi Juda,
zdrav nam hodi vesel vsuda,
mi smo tvoji vazda bili,
misal imaj va tom dili.

Tu JUDA dili se od Fariseov i kanta
gređući ka Isusu:

Ovo pinez jure imih,
ke dobiti zdavna želih,
ako vragu dušu daju,
kad imam pinez, ja ne haju.
Kako ote pojti stvari,
ništa misal ma ne mari,
to sam otil učiniti,
za moju škodu plaćen biti.

Dilivši se svršši svoj veraš i tada reci
KAIFA slugam:

Draga bratjo, sad pojdite
ter Pilatu vi recite:

k tebi Pilatu gospodinu
poklonenje u istinu,
vele kruto on vas moli
pust centuriona k ňega voli,
za č ga oće on poslati
da Isusa on uhvati.

Tu PILAT govori slugi Kaifnu i reci:

Ja zahvalam na poštenju
tere na njih poklonenju,
još razumim, ča želite,
tere pomoć, ku prosite
na čovika tamna toga,
ki ne lubi poštenja moga.

Tu Pilat obrativši se k centurionu i
reci:

Centurione, stan se brzo,
ter poj Kaifi (vele) brzo
s tobom vazmi vojne sluge
ter oberi sebi druge,
od mene Kaifi poklon dajte,
ter ga va vsem poslušajte.

Tu reci CENTURION Pilatu:

Gospodine o Pilate,
vse ću činiti, neka znate,
zapovid ću učiniti,
ča mi reče, obslužiti.

Tu centurion reci slugam:

Stante sluge, ter pojdimo
da zapovid izvršimo;
za mnom, sluge, sada hod'te,
naslidujte moje stope,
tribi posluh učiniti
tere Kaifi sada iti,
k Pilatu je sluga prišal,
ki s Kaifna dvora zišal;
ja mnim, ino ne govori,
neg da se Isus umori;

ni nam za to veće stanja,
za č su stvari brez štentanja.

Tu se dili centurion z družbu svoju i
poj Kaifi, i kad preda ň pride, poklekni
doli i reci:

Slavni poklon tere zdravje
gospodin ti sad moj šale,
sada tako on odluči,
dozva mene tr naruči,
na zapovid da ti budu,
ter ne prosti momu trudu.
Dugovanje niko imaš,
da me k sebi ti prizivaš,
ako j' ono, ča j' rečeno,
služit ću te ja srčeno,
ča tva milost zapovida,
ja vse včnim a prez svida.

Tu KAIFA reci centurionu:

Zahvaluju ja Pilatu
kako momu dragu bratu,
a vi totu posidite
ter se s nami veselite,
za č je rekal tako Juda,
da ga vam će dat prez truda.

Tu CENTURION reci opet:

Veliki pope puka ovoga,
poslan jesam cića toga
od Pilata sada k tebi,
da zapoviš ti sad meni,
meni i ovoj družbi mojoj,
ku ćeš imit k službi tvojoj.

Tu ISUS vazmi ošti i daj po redu uče-
nikom i reci:

Dragi sinki, nu primite,
ča vam dajem, skupa jite,
jere to jest telo moje,
za ko vera sveta poje,

ko će biti umoreno,
s križa u grob položeno.
Ne imajte v tom dvojenje,
da vam ne bude na osujenje.

Tu ISUS vazmi kalež s vinom i reci;

Čašu ovu nu primite,
ter se iz nje vsi napite,
va 'voj čaši ni jur vino,
neg krv moja za istino,
ka se oće proljat za vas
pravo jutri ali danas
v grihov vaših odušćenje,
a dušicam na spasenje.

Tu ISUS reci Petru:

Ovo djaval tužbu nosi,
na te, Petre, oblast prosi,
da bi mu te iskusiti
i v napasti postaviti,
da ti, Petre, prid vsa znan je,
da ne izgubi v mni ufanje,
za č ja molih oca moga
stvoritela preslavnoga,
ter ukus, je l' slidovati,
da v noj nimaš pomankati,
a ti nigda obrati se,
z bratju tvoju ukripi se.

Tu PETAR stavši se Isusu reci:

Ako mi je još umriti,
ja te ne ću ostaviti,
ubit na smrt ću se dati
prvo, neg te zatajati.

ISUS reci Petru:

Sliši, Petre, riči moje,
brzo bit ćeš misli dvoje,
kada bude peteh peti
tri krat, oćeš ov strah zeti

tajeći me i roteć se,
da me ne znaš, i odrić se.

Isus obrativši se k učenicom ostalim i
reci:

Kad vas poslah kamo vanka,
jeda vam ka stvar pomanka?

Tu vsi UČENICI glasno reku:

Ništare, gospodine!

Tu opet ISUS reci učenicom:

Vsim govoru, a ne dvima:
sobom meča ki vas nima,
prodaj suknu i meč kupi
i v potribi naprid stupi,
za č se vrime približuje,
v kom se božji sin kupuje,
tako j' tribi to spuniti,
da budem na križu ja visiti.

Tu PFTAR reci Isusu:

Meča ćemo dva imiti,
očemo te obraniti.

ISUS reci:

Dovole je.

Tu Isus stani od stolca i poj k vrtlu
s učenici svojimi i tu pojmi sobom
Petra, Ivana i Jakova i poj š nima va
vrtal i reci:

Ovo tuge i žalosti
skončaju me u gorkosti,
jer je duša ma preskrbna
i do smrti vele tužna;
čuvajte se, dragi sini,
da vas djaval ne prehini,
skupa drago tu postojte,
i k molitvi vsi nastojte,
da vas napast v tom ne najde
pri neg tri krat sunce zajde,

stojec totu sa mnoh bдите,
uru tužnu vsi strzite.

Isus ostavi učenie i gre na molitvu i
odšadši moli se otcu govoreći:

Otče, ako jest uzmožno
i još grihu zadovolno,
da me mine čaša ova
a da bude volja tvoja,
i da bude narod spasen
i v nebeski raj postavljen,
za vse za to ne bud moja,
nego, otče, vola tvoja.

Tu se Isus vrati ka učeníkom i najde
ih speći, i reci Petru:

Simun Petre, oh spiš li ti?
za mu volu za č ne hti bđiti?
nisu riči te k podobstvu,
ke ti reče tvomu meštru
rekuć za me da č' umriti
i tolikoj zlo trpiti,
a to ne č bđiti mal jedan čas,
dokle pridu spravní na nas;
za to bđite i molite,
riči v pamet položite,
da vam napast ta ne pride,
držte ov red, da tja ide,
ne vidite l' Judu lotra,
ki vsu noć bđi dar do jutra
hiteći me dat v predanje,
s koga prit ću na zaklanje?

Tu gre VIRA opravna v modre svite
veru izrizanu od harte držeci u ruci,
i reci:

Ja sam Vera, božji sinu,
čini da v lih ne poginu,
pisma sveta ta kričaše
i va veru vsih nagnaše,

patriarke po zlamenju,
a proroci v govorenju,
da ćeš, božji sinu, priti
i vsih mukom odkupiti.
Kada ludi to slišaše,
tudje v boga verovaše;
ako oćeš mene pravu,
ni zgubiti veru slavnú,
križ je tebi na se vzeti
i na nemu smrt prijeti;
umrit ti je, božji sinu,
ako l' ne umreš, vera zginu.

Tu gre UFANJE u žut(oj) sviti sunce
na šćapi noseći, okolu nega vinac, i
reci:

Ja sam, bože, vsih Ufanje,
ja dah ludem vsim na znanje:
mnom se oće raj odpriti,
da vsak bude moć va n priti,
kad sin božji bude (v)mríti,
raj se oće otvoriti.
Tu rič kada čuše ludi,
ostaviše svoje bludi,
dobro činit vsi počese
i na boga ufat ješe;
vsi ufaše tad na boga,
ki im će dat dobra mnoga,
dobra mnoga v rajskoj slavi,
kad ih muka tva izbavi;
ako ti ne podja muku,
se ufanje zgibe puku,
ne će na te puk ufati,
neufajuć spasen biti.
Za to te molim, gospodine,
čin ufanje da ne zgine;
vas će na te puk ufati,
samo umrit se ne krati;
bole j' tebi smrt podjeti,
neg ufanje si vazeti.

Tu ISUS drugoč gre na molitvu vu
vrtal ostavivši učenike kadi i prvo, i
reci:

Otče, ako l' bit ne more
minut čaša ove ure,
nego da ju imam piti,
ja se tad ću dat ubiti,
i da narod bude spasen
va vse vike vikov amen.

Tu gre MUDROST u ruzatni sviti no-
seći zrcalo na ščapi, okolu nega vinac,
i reci:

Ja sam, bože, Mudrost tvoja,
o Isuse, diko moja,
ča trepećuć tako stojiš?
ali umrit brz se bojiš?
nišć ne boj se, božji sinu,
muke tvoje brzo minu,
tebi je puk odkupiti,
ali mudrost pogrditi;
mudrost vsaka bo nastoji,
ča j' ki počel, da nadstoji:
počel si puk odkupiti,
tako j' tribi to svršiti.
Kad Adama djaval hini
svojom mudrostjom ga prehini,
tako j' tebi sprot djavlu činit,
tvu mudrostju nega ponizit;
ki j' put držal k pogublenju,
ta drž k nega poniženju,
kako ga on drivom hini,
tako ga ti z drivom zmini;
ako toga ne učiniš,
mene Mudrost ti rascviliš;
tribi na to da se staviš,
ter me mudrostju proslaviš;
ti me očeš proslaviti,
kad na križu budeš mriti,
zato t' teško ne bud, križ vzet na se,
da se tobom vas puk spase.

Tu gre KRIPOST v zeleni (sviti) no-
seći mirila v ruci, i počni govorit:

Ja sam Kripost sridomerna
i va vsih sam delih verna:
ča učinit ki imaju,
ja sam, ka im znati daju,
za to pridoh te kripiti
i kripeč te pomoliti,
da ča s' god počal činiti,
da bi račil to svršiti;
kako s' počel, božji sine,
svrš ter čin, da djaval zgine,
moreš dat lik vsemu puku,
ako budeš trpil muku,
ne pogublaj koga s' stvoril,
za koga se z dive rodil,
ti s' red počel, drž ga va vsem,
tako puk će bit vas spasen.

Tu ISUS gre opet ka učnikom iz vrtla,
i najde ih speći, i reci Petru:

Simun Petre, pak li ti spiš?
za č za riči moje ne pomihš?
bdite pravo i ne spite,
Petru, bud muž, a ne dite,
nut ćeš skoro čuti glasi,
da t' na opak pojdu vlasi.

Tu ISUS gre tretič na molitvu va vrtal,
i reci:

Otče, ako čaša ova
minut ne će tvoga slova
nego da ju smrtju pop'jem
i da rebra moja kopjem
probodena krv prolju
i da narod vas izbavlu,
na odpušćenje pregrišenja,
v radost večnu povraćenja,
budi vola za to tvoja,
jer k tomu je dobro moja,
da ovo te želno molu,

preporuĉam t' majku moju
i uĉenik mojich dragih,
kih ja svuda sobom vodih.

Tu gre JAKOST u sviti beli i va
oklopah, stup noseĉi v rukah.

Jakost boŹja pred te stupi,
da se tobom puk izkupi,
niŝe se ne boj, boŹji sinu,
muke tvoje brzo minu;
ako j' teŝko smrt podneti,
da lipo je puk z muk zneti;
ne hti tuko v strahu biti,
bog otac te ěe zdruŹiti;
muka straŝna ta ěe biti,
to j' do mala vse trpiti.
Milo k tebi vapju duŝe
vapjuĉ: pridi k nam, Isuse
Źelan duŝam vsim od vika,
mimo tebe ni nim lika,
prim srĉeno vsu tu muku,
ter daj pokoj tuŹnu puku,
tuŹnih duŝic ne ostavi,
muku tvoju vsih izbavi;
ne boj mi se, diko moja,
ja te kripim jakost tvoja,
ne boj mi se, moj Isuse,
poj trpiti za vse duŝe.

Tu gre PRAVDA u svitah belih noseĉi
meĉ gol u rukah, i poj pored Isusom
pojuĉi:

Ja sam, boŹe, tvoja Pravda,
ku s' ti drŹal va vsem vazda,
ovo raĉih pred te priti
i moju misal ovo riti,
ja sam, ka tvoju diku hranim,
ja sam, ka tvoju silu branim,
za ĉ me iŝeŝ umoriti,
ki bi imil me braniti?
Ja te molim, o Isuse,

prije neg me zgubiŝ i vse duŝe,
ti bi otil ne umriti
a otil bi puk zgubiti,
a to znaŝ, da pravda ne ěe,
ka griŝnika pod meĉ meěe,
pokli j' ĉlovik v grih postupil,
veĉnu smrt je na se skupil,
ali ga je odkupiti,
al mu j' v mukah na vek biti;
ki ga oĉe odkupiti,
prez greha mu j' tribi biti;
gdo j' na svitu prez kriviěe,
neg ti, boŹe vse istine?
ako za ěe oĉ umriti,
odkupleni mogu biti,
ako muke ne ě trpiti,
nim je va vek v mukah biti;
na tebi to jur se stoji,
i ĉa t' drago, to ti stвори,
a meni se tako ĉini,
prvo neg se puk vas hini,
da t' je bole i umriti,
neg ov vas puk izgubiti,
bolim (?) samo ja v istini,
kako t' drago, tako ĉini.

Tu gre LUBAV u sviti ĉrleni noseĉi
srĉce prostrileno na ŝĉapi, okolu nega
vinac, i reci:

Ja sam Lubav, ka vsih tiŝu,
ja ka za puk gorko zdiŝu,
srĉce ljubavju razŹiguju,
od Źalosti prostriluju
vsim (se) ĉuju vele tuŹna
ciĉa puka v pakli suŹna,
vsa moja moĉ ne more smoĉi,
o Isuse, prez tvoje pomoĉi,
za to raĉih pred te priti
ter te za puk pomoliti,
koga stvoreĉi stvoril si,
od britkih ga muk odriŝi,

ča s' god stvoril ti ovika,
to si stvoril za človika,
koga tako kruto lubi,
molim, va vek ga ne zgubi.

Tu LUBAV poklekni i opet stani, za da
svrši prvi veraš i stojeći reci ostalo.

Pozri milo na človika,
za č je na nem tva prilika,
nebo, zemlu, vse stvorenje,
pridal si mu naučenje,
glasom s neba kripil si ga
i plačuća tišil si ga,
toliko s' milo nega slišal,
da s' za nega s neba prišal;
ti od dive porodi se,
da pakal tobom otvori se,
ti v jasalce bi postavljen,
da bi tobom puk izbavljen,
ti s' glad trpil, put i trudi
trideset let živuč s ludi,
za man ta tvoj trud ne budi,
iznam iz muk plačne ludi.

Tu LUBAV poklekni i klečeć reci te
verše:

Ja te molim, Lubav tvoja,
mesto dušam da(j) pokoja,
pomozi jim lubav tvoja,
ki su plačni i prez pokoja,
vsega puka o ufanje,
daj tu lubav vsim na znanje,
prizri na 'ne otce svete,
kih su duše gorko spete,
ruke sklopiv ter klečeći
tere mole otei sveti,
za č su, bože, mnoga lita
da i(h) svitlost ne prosvita;
k tebi vapju otei sveti,
rač jih z mrkle noći zneti,
o Isuse božji sinu,

pokaž jim svitlosti tve žarčinu,
pomozi im lubav tvoja
ki su v mukah prez pokoja,
vzam križ na se, trpi muku,
ter daj pokoj tužnu puku,
ja te molim, Lubav tvoja,
misto dušam daj pokoja.

Tu Juda gre od družbe Isusove Kaifi
i tu se arhanjel MIHOVIL javi Isusu
kažući križ i vsu muku negovu i reci:

O Isuse gospodine,
boga otca slavni sine,
ja Mihovil on arhanjel,
ki prebivam posrid anjel,
sim sam dvorom za te prosil,
boga otca klečeć molil,
on je rekal: moj sin dragi,
dobro put zna on svoj pravi,
kim je s neba doli pošal,
kad je tajku svomu došal,
da krv ima svu prolići,
narod grišni odkupiti,
za to reci tako nemu,
da je ta put tomu delu,
on da ništar ne tuguje
ni se smrti ne strahuje,
ja ga ne ću ostaviti,
ja ću vazda pri nem biti.
Sada ovo križ tvoj kažem,
veruj meni, da t' ne lažem,
tebi tribi smrt trpiti,
ruke na nem protegnuti,
to je vola otca tvoga
boga živa nebeskoga.

Tu ISUS gre ka učnikom svojim i
najde ih speći i reci Petru, postavivši
mu ruku na glavu:

Bud vam dosti toga spanja,
stante gori, ni nam stanja,

i pojdimo sproti Judi,
ki množastvo pela ludi
vele dobro na nas spravnih,
jošee k tomu i poglavnih.

Tu JUDA tržac reci Židovom:

Stante, bratjo, tr pojdimo,
mi ga sada uhitimo
preza vsakih vaših trudi,
jer ni puka š nim ni ludi,
ništar veće mi ne stojmo,
oružite se ter vsi pojmo,
za č ću ja vas obeselit,
ne htite se vi zlovolit,
vzamte konop po tom hrlo,
da ga privedemo mi za grlo.

Tu se KAIFA dvigni gori proti cen-
turionu i reci:

Stante gori, verne sluge,
kim ja nimam na svit druge,
da ne uteče, brzo tec' te
ter ga kruto vi savežite,
centurio, poj sad š nimi
tere družbu ovu primi,
zapovida t' moja kripost,
da mu ne daš ni jednu milost;
sada oće on viditi,
ča mu oće napruditi
njega laži i hitrosti,
kimi j' hinil ludi dosti.

Tu CENTURION reci Kaifi i ostalim
poglavicam:

Nim vi ništar ne mislite
ni se za to pečalite,
oću vam ga dat u ruke
preza vsake vaše muke,
listo da ga oko vidi,
znate, da mi v rukii sidi,
dat mu oću tuko truda,
da se praviće do suda,

verugom ću grlo speti
pak mu oblas vsu vazeti,
ja ću vam ga privoditi,
da vas dojde pohoditi.

Tu gre centurion iz dvora Kaifina i
gre po lahko s oružanici i tako po
lahku gredući reci Judi:

O ti Juda, mili braje,
v tebi imam vse ufanje,
ako mene mimo mine,
daj mi niko ti zlaminje,
oti mi ga pokazati,
neka s(e) mani š nim rvati,
rad bih riči ritkih dosti,
ter mu živu razbit kosti.

Tu JUDA odgovara centurionu:

Koga budu celivati
i takoje obimati,
on jest cilo, držite ga
i konopi svežite ga,
popelajte vele snažno,
da me delo ne bu lažno.

Tu CENTURION reci slugam, ko su
okolu nega:

Draga bratjo, vi slišite,
to zlamenje pametite.

Tu ISUS, kada vidi Judu i Židove gre-
dući, gre suprot nim, i kađ su jur na
blizu, reci Judi:

Prijatelju, na č si prišal?
ispovi mi tvoju misal.

Tu JUDA reci Isusu:

Ja nis prišal s oružnici
ni s ovimi razbojnici,
nego pravo po običaju,
da ti ov moj celov daju.

Tu JUDA objami Isusa i reci:

Zdrav mi budi, meštre dragi,
prijatelju vazda pravi.

Tu ISUS reci Judi:

Juda dragi, to zlamenje
meni daješ prehinjenje,
nimaš pravo gospodinu
tvomu meštru božju sinu.

Tu ISUS reci Židovom:

Koga vi išćete?

Tu ŽIDOVJE padu na tla vsi i zavapiju
glasno govoreći:

Isusa Nazaranina.

ISUS reci:

Ja jesam.

I tako ih tri krat pita, a oni o svakom
na tla padu i reku: Isusa Nazaranina,
a on svakom reci: ja jesam, i tu pak
reci Isus Židovom:

Ako mene išćete uhititi,
pust(t)e ove tja s mirom iti.

Tu JUDA reci Židovom:

Predce k nemu! šta stojite?
al brž se ga vi bojite,
za č na n ruke ne stavite?
va tom ništar ne dvojite,
to je t' pravi Nazaranin,
komu dica daše maslin,
kad jahaše na tom osli,
peti dan je danas ovdi,
svežite mu ruke nazad
ter veruge stavte na vrat,
da ne uide ta nevernik,
koga bih i ja učenik.

Tu uHITE Isusa Židove i tu počni CEN-
TURION govoriti Isusu:

Najpri stavih ruku na te,
za č sam prišal totu za te
za tvoja tamna i zala dela,
v kih si živil od počela,
zovi simo onu slugu,
da mi poda on verugu,
a vi, ki ste okol tuda,
pristupimo oda vsuda,
tvrdo nega nom svežite
ter ga brzo vi vodite,
svežite mu još i ruke,
da mu damo veće muke,
ter ga moćno vi vežite,
da ne uide, kruto držite.

Tu centurion reci jednomu Židovinu
slugi svomu:

Ča ti činiš? nu drži ga,
čuvaj dobro, ne pusti ga.
Kamo biše ti himbenici
toga lotra učenici?
kamo ih pustiste, nu mi pravte,
za nima se vi odpravte.

Tu PETAR izvadi meč i udri jednoga
Židovina i reci:

Gospodine, smimo l' nožem?
braniti se ovim možem.

Tu učenici pobignu od Isusa a ISUS
reci Petru:

Nož postavi v mesto svoje,
to j' naučenje, Petre, moje,
jer ki godi nožem tira,
pak od noža on umira;
ni nam vrime od branjenja,
neg imamo dar strpljenja,
jeda mniš ti, kad bih otil,

nad kimi se raholaše,
 kad jim laži govoraše?
 prestrašivši sami sebe
 pobigli su vsi od tebe,
 pustiše te tote v doli,
 drage buduć nim tve boli.
 Sada t', lotre, konac pride,
 da t' pak duša s tela zide.

Tu Židove Isusa maknu tako, da se
 na tla spade, a CENTURION ga no-
 gom udri i reci:

Stan se, lotre, ča tu ležiš?
 al se otet mani ti mniš?
 da bih te imil sam ponesti,
 oču t' dušu s tela stresti.

Tu Židove popelaju Isusa ka Anni i
 reci CENTURION:

Živi va vek, gospodine,
 još i slavno ti je ime,
 ovo pokoj jure primaj,
 tere sumne već ne imaj,
 ovo j' jure v ruke naše,
 ki nam tuge zadavaše,
 i svezana gledaš ovde,
 ki nam trude zada mnoge,
 s teškim trudom s kari veli
 k tebi smo ga sad privedi,
 za to od nega naredite,
 al ga smrtju pogubite.

Tu ANNA reci Isusu:

Najprije ću te opitati,
 sad mi oti povidati,
 kim naukom učiš ludi?
 je l' istina, al su bludi?

Tu ISUS reci Anni:

Govoril sam stanovito
 vsemu svitu ja očito,

kad sam pisma ja otvoril,
 očito sam vam govoril,
 krive riči te jesu li,
 pitaj onih, ki su čuli
 v crikvi moja govorenja
 ter vsa moja zla učenja.

Tu jedan ŽIDOVIN da poličnicu Isusu
 govoreći:

Razbojniče ti najgori,
 drugoč bole odgovori,
 imaš glavu poštovati,
 a ne tako odvećati.

Tu ISUS reci Židovinu, ki ga udri:

Ako ja zlo govoril sam,
 daj svidočtvo ovo ti sam,
 ako li sam dobro rekal,
 ča s' me krivo ti obrekal,
 ča me tako krivo biješ
 tr mi lice krvju miješ?

Tu ANNA reci Židovom:

Nut Kaifi znati dajte
 i k nemu ga popelajte,
 neka ga on v tom rasudi
 za vse nega teške bludi.

Tu popelaju Isusa Židove Kaifi i reci
 CENTURION Kaifi:

O Kaife gospodine,
 ovo j', kim se ludi hine,
 na, to ti ga pripelasma
 ter prida te prikazasma,
 da vse imaš izviditi
 i po dileh ga suditi.
 O Kaifa gospodine
 i ti Anna o istine,
 ovo j', ki se kralom čini
 i hodeći ludi hini,
 zabranjuje on davati

da bih otca ne umolil,
ki bi meni dal anjelov
dvanadeste legionov
v obranenje proti vsim tem?
ali tribi, da ja tja grem.

Tu se CENTURION pusti za Ivanom,
a on odvrĝi dalmatiku i pobigne. Cen-
tursion vazmi dalmatiku i reci kaŝući
za Ivanom:

O ti ŝ nimi joŝće biŝe,
čekaj, čekaj, ne straŝi se,
oću t' plaću za delo dati,
ku no imaŝ sad prijati,
zlo te spasi, a ne milost,
grih činenja, a ne kripost,
da li vrime k misli t' dojde,
kad ti tuga srdce projde.

Tu jur, kada odpelaju Isusa, počni Ivan
plakati i reci:

Ojme meni, meŝtre dragi,
učitelu vazda pravi,
kako mi te odbigoŝe,
ojme, da te odtukoŝe!
kot vuk ovce prez pastira
Juda s vojsku nas rastira.
Oh straŝliva misal moja,
da se one vojske zboja!
bole biŝe vsim umriti,
neg ga dati uhititi.
Kad nam smiŝe meŝtra jeti,
oh ki ćemo put prijeti?
dragi meŝtre, moj tetiću,
gdi ja Ivan najti te ću?
pojt ću tuŝan ja Ivane
poglavice kući Anne,
poŝad oću razviditi,
ki t' će, meŝtre, konac biti,
joŝ za nega ću moliti,
da ga raći oprostiti,

ali pravdu posaditi,
za č ga smiŝe uhititi.
Znaj, o Anna gospodine,
ni t' moj meŝtar od kriviće,
joŝ da bi ti od kriviće,
uzrok nimaŝ, da izgine.
Budte t' mile tri sestrice,
tri sestrice vse vdovice,
jedna j' nega tuŝna mati,
ka se oće sad skončati;
dvi ostale sa mnom (s)te ti,
ne znam, ki te konac vzeti,
tim trim duŝam život prosti,
ne drŝ ih za ű u gorkosti,
jer znaj, gospodine Anna,
da je on bil vsim nim hrana.
Tako pred nim ja klečeći
i te rići govoreći,
ako se bude on srditi,
joŝ me more on ubiti,
a ča j' meni jur živiti,
ako ga te umoriti?
pače volim ja umriti,
neg od nega dilen biti.
A sad gospe o Marije,
ka ti misal srdce bije?
mnim, da misal ta će biti,
kad buŝ vidit sinka mriti,
drŝ naredne črne svite,
jer ti sinka skončat hite.

Tu CENTURION reci onim, ki vode
Isusa:

Ne bih otil već smućenja,
dosta bud to učinjenja,
poveŝi ga za veruge,
hodte snaŝno, verne sluĝe.

Tu ŽIDOVIN, ki vodi Isusa, reci:

Priŝli su, lotre, tvoji sudi,
kamo biŝe tvoji ludi,

ki cesaru se ima dati
on dohodak, ki pristoji
i cesaru, znaj, dostoji,
i privraća starim zakonom,
pripovida stvari v novom,
novi zakon on postavi,
i sinom se božjim pravi.

Tu KAIFA reci Židovom:

Ča na nega več govorite,
ali v čem ga vi sudite?

Tu naj PRVI SVIDOK rec:

Ja govorim, da vsak čuje,
on Mojsêa kruto psuje,
vašim zakonom niš ne mari
ter vam brani dati dari.

Tu pristupi DRUGI SVIDOK i reci:

Kad u crikav on priteče,
čuh, da jednoč tako reče:
malo vrime će minuti,
da imamo vsi zginuti.

Tu TRETÍ SVIDOK pristupi i reci:

Ove riči jest govoril
i tim svoju moć potvrdil:
mogu crikav razoriti
i v trilh dnih ju povratiti.

Tu Isus stoji mučeći pred Kaifom i
reci KAIFA Isusu:

Ne odgovaraš ti ništore,
ča pro-tebi sad govore?
bogom živim te zaklinam,
ako s' božji sin, reci nam.

ISUS reci Kaifi:

Ja vam ovo sad povidam
rič istinu i odkrivam,
da me ćete vi viditi

Stari pisci xx.

kađ na sudni dan budem suditi,
živim mrtvim sud činiti,
grišnih v muke osuditi.

Tu KAIFA se srdito stan' derući svite
na sebi i reci:

Ovo nega psost vidiste,
i ča reče, razumiste,
svidokov već ne tribujemo,
ča očito vsi vidimo,
ča j' vam vidit, to činimo,
ter to v viću odlučimo.

Tu jedan ŽIDOVIN reci:

A vsim nam je to viditi,
dostojan je umoriti.

Tu KAIFA reci Židovom:

Ne htimo ga još suditi,
tako j' meni sad viditi,
pošalmo ga do Pilata,
da ga sudi kako tata.
Centurion sada pojdi
ter k Pilatu nega vodi,
ondi povi govorenje,
nega stvari ter činjenje.

Tu centurion popela Isusa k Pilatu i
tu jedan ŽIDOVIN pogleda Petra i
reci onim, ki okolu stoje:

Verujte mi, da je ovi
od oblasti Isusove,
činte, da vam pravo kazuje,
ali činte, da se okuje.

Tu PETAR odgovara tajeći Isusa:

Nisam nigdar znal od vika
toga zaloga človika.

Tu DRUGI ŽIDOVIN reci Petru:

Ti učenik negov jesi,
ča nebore ti lažeši?

Tu PETAR drugoč zataji Isusa:
 Prijatelju, ja t' se zaklinam,
 da s Isusom znanja nimam.

Tu tretí ŽIDOVIN reci Petru:
 Nega s' učenik v' istinu,
 ako sam sebe ne hinju,
 neka sim nam tako laže,
 još mu i besida kaže.

Tu PETAR tretič zataji Isusa:
 Oh prosim vas, razumite,
 ne vim, ča mi govorite,
 nit vim, nit znam, gdo j' ta človik,
 nit sam ga znal va vik i vik,
 ovo j' vera moja duša,
 da učenik nis Isusa.

Tu CENTURION odpela Isusa k Pi-
 latu i reci:

Slavni poklon tere zdravje
 Anna veliki pop ti šale
 i još Kaifa sa vsom družbom,
 tr ti šale toga s tužbom,
 da ga budeš ti suditi
 i smrti mu ne prostiti,
 i vas ov puk priti oti,
 da isprosi smrt mu toti.
 Od trih stvari damo t' znati,
 za č je dostojan smrt prijati,
 očito ga osvajamo,
 kako sudeu znat ti damo,
 prvo, da puk naš odvrća
 ter ga za sobom on obraća,
 niki nov zakon nahodi
 ter za sobom vas puk vodi.
 Drugo ga mi osvajamo
 cić dohodka, ki davamo,
 otil ga je zabraniti
 i cesaru zakratiti,
 da se nima dati toti,

ča naredi i on hoti.
 Treto j', da se kralom stavi
 i sinom se božjim pravi.

I to kada centurion svrši, tada pope-
 laju Isusa vu tamnicu a peteh zapoje,
 i spomene se PETAR od riči Isusove
 i počne plakati:

Ojme meni, ča učinih,
 da ja strahom sebe hinih?
 Ojme tužnu vele mani,
 bih učenik izibrani,
 ča ću tužni učiniti?
 ne ću već smit k meštru priti.
 Ojme tužna ma starosti,
 da s' ostala v toj žalosti!
 gorko moje vse ufanje,
 ko mi pride na skončanje,
 jer zatajih meštra moga
 meni prava ter miloga,
 za to v žalost velu dojdoh,
 bradu moju vsu oskuboh
 i oderu stara lica
 obrativ se k zemli nica,
 ne b' mi pravo s ludmi stati
 ni se veće Petrom zvati
 ni Šimunom ni človikom,
 nego zalim nevernikom,
 jer za rabu povedoh se,
 gospodina odvrgoh se.
 Gdi je, Petre, ljubav tvoja,
 v koj ti reče bit do boja?
 gdi je, starče, vera tvoja,
 v koj ti reče bit do boja?
 gdi su tvoje krive rote,
 ke te va vik vzeti hote?
 Aj koga se ti odvrže,
 kako li se doli vrže?
 plači nebo, s tužnim Petrom,
 da ne umrih s mojim meštrom;
 ne miluj me, zemlo črna,

da požri me kot neverna,
 jer neveran ja bih momu
 učitelu lublenomu;
 ne milujte me vse gorčine,
 skončajte me, me sidine,
 za č dostojan nis živiti
 ni po zemli več hoditi;
 za toliku mu krivinu
 dostojan sam da izginu,
 ne vim, ča ću učiniti,
 dresel vse dni ću hoditi,
 kada gospa i ine sestre
 pridu k tebi, tužni Petre,
 tr te budu spitovati,
 ki odgovor ĳim ćeš dati?
 u potribi s' meštra ostavil,
 toli na smrt š ĳim si pošal,
 kako mu s' se ti-zarekal?

a sad ga si ti odtikal,
 stanovito ja k ĳim priti
 ne smim, da tja oću iti,
 ja ću pojti vsud plaćući
 grih moj gorko žalujući
 v tamnu škraću, gdi ni ludi,
 ondi za grih primu trudi,
 plaćan oću pasti nica,
 umivati stara lica;
 glavu moju ne udvignu
 dokle pokore ne dostignu,
 jeda suz ovih moji plaći
 grihe moje bog potlaći,
 i vidivši žalost moju
 opet mi da milost svoju;
 pojti oću tužan vanka
 plakat grihe bez pristanka.

Finis quinte ferie.

POČETAK ČINA NA VELIKI PETAK.

Tu centurion ispela Isusa iz tamnice
 pred Pilata i reci PILAT:

Na č mi toga pripelaste?
 ali ko zlo v ĳem poznaste?

Tu CENTURION reci Pilatu:

Da bi dela zla ne činil,
 ne bi to zlo sada imil,
 najdosmo ga smućujući
 ter narod izvraćajući,
 tri uzroke znat ti damo,
 v kih ga kriva nahajamo,
 za č di, da j' naš zakon ĳudi
 tr privraća vsimi ludi,
 bogom i ćlovikom se čini
 tr tim ludi vse ohini,
 a mi zakon ta imamo,

po kom vsi, ča nas je, znamo,
 v čem osujen ima biti,
 h koj li muki ima priti.

Tu PILAT reci Židovom:

A tada ga vi vazmite
 i po dilih ga sudite.

Tu Pilat reci Isusu:

Ne vidiš li, ča ti prave,
 ku krivicu na te stave?
 ne umiš li se ti isprićati
 ali jednu skužu dati?

Tu Isus muči a Pilat ga pela u ko-
 moru i reci Pilat Insu u komori:

Jesi li ti kral židovski?
 ča s' učinil ovaj vojski?

ISUS reci Pilatu:

Od sebe li ti to reče,
da me ričju tu zateče?

Tu PILAT reci Isusu:

Židovskoga ja nis roda,
ta puk, ki te mani odda,
ta se na te kruto tuži,
domisli se kojgod skuži,
rec' mi, ko si zlo učinil,
ali v čem si nih ohinil?

Tu ISUS reci Pilatu:

Ako sam kral vsemu svitu,
nis zla učinil ni osvetu.

PILAT reci Isusu:

A tada kral jesi ti?

ISUS reci:

Ti si rekal.

Tu opet Isus reci:

Za to sam se na svit rodil,
po istini da budu hodil
i istini ču svidok biti
dokol mi je god živiti.

PILAT reci Isusu:

Ča je istina?

Pilat reci Židovom:

Ne nahajam ja kriviñe,
da ov človik smrtju zgine.

Tu jedan ŽIDOVIN reci Pilatu:

Ti Pilate, ča govoriš?
ter čin(i) da prav sud stvoriš.
Ovo nam je povidano,
ča očito jur si znamo,

da ta počam od Galileje
ter do naše simo meje
vas židovski puk provrati
i na zakon svoj obrati.

Tu PILAT reci centurionu i ostalim
Židovom:

Ta sud na mni vam ne stoji,
za č Irudu on pristoji,
z Galileje pokli od tuda
poslat ču ga do Iruda,
neka si ga on isprosi,
ki od ludi nauk nosi,
ter neka ga on upita,
je li on kral vsega svita.
Centurio, tebi pravlu
ter človika toga daju,
povedi ga ka Irudu
ter ga predaj nega sudu.

Tu CENTURION popela Isusa k Irudu,
i kada ga pripela prida n, reci:

Bog te kripi, kruno sveta,
i mir podaj mnoga leta,
Pilat mene posla k tebe,
da Isusa primeš k sebi,
za to ti ga v ruke daju
i milosti tvojoj pridaju.
O Irude svitla kruno
ja t' se klañam sad na puno,
Pilat lubi vašu krunu
i pozdravla to t' na punu,
i Isusa sada ovoga
podložnika, slugu tvoga,
šale k tebi, za č mu prave,
da je tvoje on države,
a ovi puk na n vapija,
da zakone nih razbija,
otil bi ga umoriti,
otij na to ti viditi,

ako je kriv, da ga sudiš,
ako je prav, da ga pustiš.

Tu IRUD reci centurionu:

Zahvaljuju ja Pilatu
kako momu dragu bratu,
jer mi posla on človika,
koga želih vele vika
poli mene ja imiti
ter od nega izviditi,
da mi kaže ča želija
nega nauk ter meštija,
jer od nega mnoga slišah,
i za to ga mnogo želah.

Tu CENTURION svadeči Isusa reci:

Gospodine svitli Irude,
vam pravimo nega blude,
a gdo godi nega slavi,
ništar isto on ne pravi,
za č ta lažjom hini ludi
ter djavolom djavle pudi.

Tu IRUD reci centurionu i slugam njegovim:

Pustite ga s mirom stati,
ja ču nega ispitati.

Irud počni Isusa srdito pitati:

Govor' simo sada mani
i v sebi se jure gani,
da i slipa ti ozdravi,
je l' za isto, ča se pravi?
ja t' ne kratim moga dara,
ako vskrisi ti Lazara,
za istinu bit li more,
od pet hlibov ča govore?
sada čudo niko stvori,
moja milost to t' govori,
ja te oču sloboditi

i od njih ruk s mirom pustiti,
još te oču poštovati
tr ti blaga dosti dati.

Tu Irud opet reci Isusu:

Glavu tvoju dvigni gori
ter mi sada ti govori,
ako meni ne govoriš
ni za mene nič ne pomniš,
govori mi ti prez muke,
da te ne dam nim u ruke,
ne češ li mi govoriti,
opet ču te nim vratiti.

Tu Irud vidi, da ne ti Isus govoriti,
čini ga svučí iz svit negovih i oblič;
ga u svitu belu i reci:

Štimal sam ga za človika,
da vidim ga manenika,
belu svitu na n postavte
ter se vsi nim pošpotajte.

Tu obuku Isusa u svitu belu i tu se
CENTURION nim naruga govoreči:

Zdrav si, kralu, zdrav si, bože,
ča tvoja kripost sad može?

Tu IRUD centurionu reci:

Sada nega vi vazmite
ter k Pilatu povedite;
pozdravljenje i poklon mu
ponesite od mene mu,
da ne budu naši rati,
recte: rad bih se š nim stati.

Tu CENTURION popela Isusa od Iruda
k Pilatu i reci došadši:

Naš čestiti gospodine,
Irud tebi do istine
poklon šale ter te štuje
ter ti dvorno zahvaluje,

i tako nam reči oti,
da izideš k němu toti
zajedno se polubiti
i mir pravi učiniti.

Tu PILAT stani se i poj suprotiva
Irudu, i kada se odpravla, preporučí
centurionu Isusa i reci Pilat:

Stražu nad ním vi imajte,
da ne uide tr čuvajte.

Tu IRUD stavši se poj suprot Pilatu,
i kada se stanu, objumite se i reci
Irud Pilatu:

Da prijazan imam tvoju
i tvu ljubav u pokoju!

Tu PILAT reci Irudu:

Tva milost je meni draga
sviše vsega svita blaga.

Tu se razidita opet vsaki na svoje mesto
i tu PILAT došadši sedi na svoje mesto
i reci puku:

Daste meni vi človika,
da ga sudim nevernika,
ja ga poslah ka Irudu,
da ga poda smrtnu sudu,
on ne najde v něm krivice
ter ga posla pred moje lice:
ne nahajam v něm tamnosti,
pokaranje bud mu dosti.

Tu jedan ŽIDOVIN reci Pilatu:

Propni Isusa, o Pilate,
da ne tuži vas puk na te;
gdi li něga ne é propeti,
gospodstvo ti ote vzeti,
život něga ako lubiš,
milost cesara ti izgubiš,
ako ne zgubiš brzo toga,
ne é vladati puka ovoga.

Tu PILAT reci puku:

Zakon jest pustit človika,
očete l' Barabu razbojnika?

Tu jedan ŽIDOVIN reci Pilatu:

Oti toga umoriti,
a Barabu nam pustiti.

Tu PILAT reci puku:

Ča učinju od krala židovskoga,
ki se pravi sin višnega boga?

Tu drugi ŽIDOVIN reci Pilatu:

O Pilate svitli sudče,
čin' da od pravde vazmeš klučce:
oti něga osuditi,
tako oč puku ugoditi.

Tu PILAT reci Židovom:

Tada něga vi svucite
ter ga kruto pako zbite,
centurione čin ga odpelati
tere k stupu privezati.

CENTURION reci jednomu slugi:

Nu ga, slugo, ti poteži
ter ga stupu ti priveži,
k stupu něga privežite
pak v ruke biče vazmite.

Tu centurion reci opet:

Udri kruto, ja ti pravlu,
da t' duše s tela ne izrenu.

Tu IVAN stavši daleko reci:

O nebeski gospodine,
vidiš sina kako gine!

Tu CENTURION reci opet onomu, koji
frušta Isusa:

Udri bole, ašašine,
da ti ne dam priko škinе,

ne bud ti ga jadim milo,
fruštaj bole nega tilo,
to j' on, ki ga puk vas bogom zove,
čin, da v krvi vas on plove.

IVAN reci iz daleka stoječi:

Oh smilenje vi imajte
tr ga tako ne fruštajte.

Tu CENTURION reci Isusu:

Zagnat oču dušu s tela
za tva tamna zala dela,
živ ne misli zlist s te muke,
prem si prišal meštru v ruke.

Tu Isusa odvežu od stupa, on na tla
pade a centurion ga nogom udri i reci:

Stan se, ne moj tu ostati,
još ču t' goru muku dati.

Tu centurion pokaže Isusa Pilatu i reci:

Tako stvorili kako s' rekal,
malo smrti on utekal,
to t' bud, za to ne čini se
ti sin božji, kad ne biše.

Tu zapovi PILAT okruniti Isusa:

Sada krunu na n postavte
ter se vsi nim pošpotajte.

Tu reci CENTURION jednemu slugi:

Nu daj simo ti tu krunu
oštra trnja mnogo punu,
ovdi krala okrunite
ter se nemu poklonite,
škarlata mu stavte svitu,
v ruke dajte mu bakitu,
na oči mu rub postavi,
ter ga vsaki vas pozdravi.

Tu jedan ŽIDOVIN vazmi krunu trnovu
i okruni Isusa govoreči:

Zdrav si, kralu vsemoguči,
vsak te čati va 'voj kuči,
ti s' dostojan glasa dosti,
ti s' dostojan visokosti,
ja te krala sada krunim
ovim vincem lipim trojim
s poklonenjem vele nisko,
da budeš kral nam za isto;
za to, bratjo, vsak vas budi
vesel, kontent za vse ludi.

Tu jedan ŽIDOVIN da plusku Isusu i
reci:

Nu prorokuj, Krste mudri,
čija je ruka ka te udri?

Tu drugi ŽIDOVIN špotajuči se Isusu
reci:

Zdrav židovski kralu veli,
ki si sada okrunjeni,
sin se božji ti pravlaše
i da s' kral židovski, govoraše;
ako sin si božji dragi
i on veli prorok pravi,
gdo te udri, prorokuj nam
ter očito sad povi nam?

Tu CENTURION reci Isusu:

Totu sada mi vidimo,
da nis' prorok, vsi sudimo,
ti ne moreš uganati,
tko te hoti udariti.

Tu PILAT reci onim ki š nim za sto-
lom side:

Mučen človik oš bi kruto,
biči fruštan vele luto,
dosta j' trpil britke muke,

ke su bile, vidim, tuke,
da ne more na nogah stati,
ja ga ne ću već skonćati,
puku ću ga krvav(a) pokazati,
jeda se budu htili smilovati.

Tu Pilat pokaŹ Isusa fruštana puku
i reci:

Ovo j' ćlovik vas isfruštan,
oćete li, da ga pušćam?

Tu recite ŹIDOVE velikim glasom:

Vazmi vazmi, propni ěnega,
ućin volu puka vsega.

Tu PILAT reci Źidovom:

Vazmite vi ěnega ter sudite
vašega krala ter propnite.

Tu ŹIDOVE Pilatu odgovaraju i reku:

Krala, veruj, mi nimamo,
neg cesara, koga znamo;
ako ěnega ti sad pustiš,
srd cesarov na se hustiš,
ki se kralom napovida,
ta cesaru odpovida,
ta se kralom napovida,
za to cesaru odpovida.

Tu donesu midenieu i vode u kanti i
ćisti rub i tu se umije PILAT od krvi
Isusove govoreći:

Znajte (vi), da sam ja pravi,
ki v tom ne ću biti s vami,
od krvi se te umivam,
da š ěnim griha ne dobivam.

Tu jedan ŹIDOVIN reci Pilatu:

Ėnegova krv vrh nas budi,
samo ěnega jur pogubi.

ditca naša zla imite,
ako kriv sud ućinite.

Tu PILAT poćni davat šentenciju:

Sad ne more ino biti,
moram pravi sud stvoriti;
kancileru, stani gori,
ter mu sada ti govori.

Tu KANCILER gori stani i vazmi gol
meć u ruku desnu i poćni šentenciju
glasno:

Vsaki ovdi sada sliši
ter svoje srdce sam utiši,
ki rasrjen na ćlovika,
komu takmena ne bi vika,
za ěnega tamno govorenje
i još gore pak ćinenje
mnogu tuŹbu ćuh ja na te
i mnogo sam stal ja za te,
kako bih te oprostiti
mogal, a ne umoriti;
ćemu j' biti, tomu j' biti,
moram pravi sud stvoriti.
Ćul si tuŹbe i ěnih glasi,
ki mi prave, da ti zal si,
da ne moreš bit pokojan,
neg, da s' smrti ti dostojan,
Pilat poćni vkup (š) šenatom
s pukom rimskim zbranim na to,
spuni vlastju, ku imamo,
vsu Źidoviju mi vladamo
ovdi sideć v tribunalu
za poštenje vsakoj hvali
cesarastva presvitloga
i šenata još rimskoga,
otijući zapovidi
obsluŹiti vsimi redi,
ke se k pravdi i poštenju
nam pristojе i još k bdenju,

v čast cesarske one krune,
 ka nam vlast da vsu na pune:
 vrteči se neka smetna
 na 'vom gradu segaletna
 mej Isusom, fariseji
 i još popi ter Žudeji,
 svadeč nega govoreči
 tri uzroke na n staveči:
 prvi uzrok, da je rekal:
 razvaliti mogu crikav
 i opet ju podignuti
 tretí dan ju povratiti
 v prvo stanje, v kom je bila
 kako i on, ki ju zida.
 Drugo vele, da ih psuje,
 i još tredo, da zabraňuje
 dat dohodak presvitlomu
 cesarastvu zveličnomu;
 mimo toga vsi na n prave,
 da je rekal: bog sam slave,
 i da boga otca ima,
 s koga volu smrt priima,
 tolikoje da nih ludi
 zapeluje svojimi bludi;
 a mi čuvši take riči,
 v cesarastvi ki smo kipi,
 svidočanstvo iznajdosmo
 ter pomnivo ispitasmó,
 i ostala, ka pristóje
 k oficiju tolikoje,
 odlúčenje to činimo,
 brzo svršít to velimo,
 spelat nega vanka z grada
 nič ne stavši pravo sada
 k mistu, gdi se razbojníci
 obíšuju i zločinci;
 i kad pride jur na mesto,
 da se ima propet teško
 svukši nega čisto naga
 meju dvima da se sлага:

jedan s live, drugi z desne
 a on v sridi mesti tesne,
 žuči i octa napojite,
 da mu teže učinite,
 neka smrt svu ondi prime,
 duša s tela da izide;
 to jest vola naša prava,
 ka s cesarske pravde shaja.

Tu PILAT potrjuje šentenciju na Isusa
 a Isus ima statí u rukah centurionovih,
 i reci Pilat centurionu:

Pisac kako naš govori,
 centurione, tako stvori.

Tu ima biti križ pripravan, ki bude
 Isus nositi, i tu JUDA tržac privrni
 pineze i reci:

Zgriših zdavši krv pravednu,
 ta vam pinezi opet daju.

Tu reci jedan ŽIDOVIN Judi:
 Mi ne ćemo tim mariti,
 za to očeš ti viditi.

Tu JUDA dešperan počni govoriti:

Od počela me mladosti
 tamno živih do starosti,
 hudo delo ja učinih,
 i tim sebe (sam) prehinih,
 ja vi prodah krv prečistu,
 za to ću umrit na 'vom mistu,
 grih moj zali ter hudobni,
 ajme mani nepodobni!
 lika ne ću nigdar najti,
 za to na svitu bu stati,
 bog mi ne će oprostiti
 ni od toga odríšiti,
 milosrdje ne ću najti,
 ža to na zemli ne ću stati;
 vsaki oti pomisliti,
 da ću se sam obisiti,

neka plaću primam zalu
za mu tamnost a ne malu.

Tu DIJAVAL gre pred Judom govoreći :

Hodi v pakal, zali Juda,
zlizi doli nam od tuda,
pojmo vragu šatanašu,
ovo ti put sada kažu,
za činenje tvoje hudo,
ko učini vele ludo,
oćeš biti od nas mučen,
tisúć volat na dan stučen;
to t' govoru moju misal:
dobra ne é imiti nigdar,
tebi plaću oču dati,
da se budeš spominati,
za ko izda meštra tvoga,
vzemi iz ruk meštra ovoga.

Tu jur počni JUDA proklinat i plakat
k škalam grede i reci :

Pukni, srdce, smišlajući
ove škole gledajući
a nad nimi ono drivo,
na kom éu obisit moje tilo,
gledajući jednu s drugom
zovu mene z gorkom tugom.
Stup na prvo, zalo sime,
sam proklinam moje ime;
upameti dobro, mužu,
za pinezi gubim dušu.
Hod na drugu brez štentanja
ter ne imaj već ufanja,
boga ne éu ni moliti,
za č mi ne ée on prostiti.
Rec mi, treta, ki su glasi,
skubi, Juda, črne vlasi,
djavle brate, stani malo,
ponest me éeš vele hrlo,
ti s' četvrta moja muka,

i vsim ludem bud nauka:
ki god čini dela moja,
najti ée ga muka ova.
Peta ée me čekat malo,
jur mi konop stiska grlo,
ko je žerat učno bilo,
žeri, djavle, moje tilo.
Ti si šesta mani svoja,
bud prokleta mati moja,
koja j' mene porodila,
najpri mlikom zadvojila.
Der se sedma: Juda, gdi si?
u tebi su sad vsi grisi,
sedam smrtnih koji jesu,
u Škariotu u meni su.
Ovo j' mani, ajme, osma,
na zlo si mi gorka došla,
a ovi dvi naprid gore,
ke me tužna da umore.
Ti, deveta, plači sa mnom,
jer umiram smrtjom zalom;
ne vala mi već plakat se,
črni Juda, ne kar ti se.
Najpokoña ova skala,
ča se nisi pri propala,
neka s tebe ne mogoh pojti
ob 'vom drivi život ojtj?
već ne mogu pojti mimo
da proklinam ovo drivo,
da bi nigdar ne rodilo
ni već listom zelenilo!
vazmi, Juda, za konopac,
to ti budi gorki otac,
koga ubih rukom mojom,
za to grem ja z družbom ovom,
a s materju sagrišil sam,
za to dušu izgubil sam;
za pinezi meštra prodah,
i za to se vas djavlu dah.
Znam, da nisam dobre vole,

djavle, veži, ti češ bole,
sada duša i tilo moje
budi v ruke, djavle, tvoje.

Tu gre IVAN k Mariji plačúci i svrši
gredući :

Oh zna li si nega mati?
oću vse joj povidati
muke, ke ne sinak trpi,
i zlo, ko se o nem vrti.
Znaš li tugu, o Marije,
ka t' se okol srdca vije?
ča ću tužan učiniti?
oću li joj dat viditi?
ojme na ku stran ću poiti,
oću li si do ne doiti,
do ne došad povidati,
da zna tuge sinka mati?
mnju da mrtva past će doli,
kada izvi sinka boli;
ako li oj ne povim ja,
oće biti još tužnija,
bole mi je do ne priti
tužne glase navistiti.

I tu kad pride, reci :

Brzo, brzo, gospe mila,
sinku tvomu mnoga j' sila,
oh pritužna mati, ka si
dočekala tužne glasi
od želnoga sinka tvoga
Isukrsta, meštra moga.

Tu Ivan pridi pred vrata Martina i tu
MARTA reci Magdalení :

Niki glas se vani čuje,
mnim, da Ivan narikuje.
Nu vi, Magde, malo vani,
jeda j' Ivan prišal ka mni.

Tu MAGDALENA izlize van i najde
Ivana ležeći pred vrati i vrni se i reci :

Pote, gospe, brzo vanka,
Ivan plače bez pristanka.

Tu MARIJA poj van i sa vsimi ženami,
ke su š nu, i reci van gredući :

Ojme, ja se vele bojim,
da mi sinak na zlu stoji.

Tu Marija zdvignu Ivana i reci :

Ke su riči, Ive, tvoje?
gdi je Isus, dite moje?

Tu IVAN reci Mariji :

Ne sid veće tu, gospoje,
plačem plači srdce tvoje,
črno ruho vazmi na se,
jer ti nošu tužne glase
od dragoga sinka tvoga
Isukrsta, meštra moga,
koga sada uhitiše,
kako tata povedoše,
oskuboše svetu glavu
i takoje milu bradu,
svitlu zvizdu onu danicu
postaviše ju v tavnicu.

Tu MARIJA reci Ivanu :

Gdi mi praviš meštra tvoga
sinka moga preželnoga?

IVAN reci Mariji :

Nega sada uhitiše
i na smrt ga osudiše.
Sa vsimi je lepo živil,
prava nigdar ni okrivil,
na nikogar ni se tužil,
vsmim je dobrovolno služil.

MARIJA reci Ivanu :

Oh da za č ga uhitiše
ali čim ga potvoriše?

IVAN reci Mariji :

Sliši, gospe, majko mila,
ka t' se sinku čini sila :

Židove ga uhitíše,
 jer zavidost v nem imíše,
 Farisei oni biše,
 ki to nad nim učiniše,
 za č ih vele močno kara
 i grihe im nih otvara,
 za to nega uhitíše
 ter na križ ga odsudiše.
 V Jerusolim kad pojdosmo,
 sinoč ž nega van zajdosmo,
 Juda s nami tad ne biše,
 za č ga predat on otiše;
 još s večera sinoč pojde
 ter knižnikom tudje dojde,
 š nimi buduč onde red da,
 kako im ga v ruke preda.
 Po večeri izajdosmo,
 s meštrom našim v vrt pojdosmo;
 poče Isus v strahu stati,
 vele močno trepetati,
 ide otca pomoliti,
 poča krvav pot potiti,
 a to nemu strah činaše,
 da se s krvjom on počaše;
 po tom Juda s vojsku pride
 a proti nim meštar ide,
 Juda nemu celov poda
 i celovom nega prodal.
 Kada meštra uhitíše,
 nigdor v pomoč (mu) ne biše,
 učenici pobigoše
 a sinka ti odvedoše,
 britke muke zadavahu,
 a smilenja ne imahu,
 oskuboše svete vlasi
 ruke nazad zavezavši,
 vele strašno na n vapjahu,
 bradu vanka izdirahu,
 po vsu noću bi prez sankal
 muke trpeč bez prestanka,

na toliko j' zlo pripravljen,
 da j' života jur izbavljen.
 Ja sam nega povsod slidil,
 nigdar taki(h) muk nis vidil,
 kimi nega izmučiše
 i špot nad nim učiniše;
 a sada su odlučili,
 kako bi ga umorili,
 i Pilat za n kruto staše,
 za č ga prava on vijaše,
 a Židove vsi prokleti
 odlučiše ga propeti,
 i znaj, gospe, majko diva,
 da ga teško najdeš živa;
 za to brzo ustan gori,
 vi, ča t' Pilat odgovori,
 jeda budeš kako moči
 sinku tvomu još pomoči,
 ki, ako j' živ, tužna mati,
 teško češ ga moč poznati.

Tu MARIJA reci:

Ne vim, ča ću učiniti
 ni komu se pomoliti,
 kamo oču tužna poiti,
 gdi li oču k sinku doiti?
 komu ću se pomoliti,
 komu li se potužiti?
 mene će smrt umoriti
 prvo neg š nim razdeliti;
 gdi mi sinka uhitíše,
 oh ti glasi tužni biše.
 Učeniče dragi Juda,
 za č ti meni žalost tu da?
 ako blaga ti želaše,
 meni prodal nega imaše,
 po svitu bih vsud prosila,
 čim bih sinka odkupila,
 ja bih tebe oh platila
 a sinka bih ne zgubila,

a sad ovo grem zdišući
tužna gorko žalujući,
jeda bi mi kako moći
tužnoj sinku još pomoći.

Tu MAGDALENA počni Mariji go-
voriti:

O žalostna mati, ka si
dočekala tužne glasi
od želnoga sinka tvoga
Isukrsta, meštra moga,
nu k Pilatu mi pojdimo
ter ga s plačem pomolimo,
preda n pojmo na polaču
moleći ga v gorku plaču,
jeda li se na nas smili
ter nas tužnih ne rasevili,
gledajući naše trudi
ter prevrati krivi sudi.

Tu gredu skupa Marija, Marta, Ivan,
Magdalena, Marija Jakovla k Pilatu i
kad pridu pred vrata, reci MARIJA
vratarom:

O vratari, nu pozrite,
tužni majci otvorite,
otvorte mi tužna vrata,
da si pojdem pred Pilata
s plačnu družbu, ka je sa mnom
odivena svitom tamnom,
sinku milost da mi stvori
ter ga prava ne umori.

Tu Židove odtisnu Mariju od Pilata i
reci CENTURION Mariji:

O ti ženo, ja te molu,
poj nazada, ja ti pravlu,
ne prudi ti za mnom hoditi
ni Pilata već moliti,
sina t' ne ću živa pustit,
ni ću t' za mnom već dat hodit,

smrt mu gorku ću zaditi,
na križi ga ću umoriti
jer to jesu božji sudi,
da ovdi naidu trudi,
ne bi lotra ni hinbenika
nemu takmena va vik vika,
za to nazad se ti odmiči,
ter me v srdce već ne tiči,
da te prutom ne prevežem
ter za vlase ne istežem,
za istinu, ako se shustim,
duše v tebi ja ne pustim,
idi s vragom, ženo tamna,
mnim, da s' nora ali smamna,
jer da bi ti dobra bila,
u kući bi sad sidila,

Tu centurion reci Židovom:

Jur zločinca vazmi toga,
ne čin štentat puka ovoga,
ter ga lotra jure propni
štentenciju s trublom zvoni.

Tu opet centurion reci onomu Žido-
vinu, ki vodi Isusa:

Ča se liniš? ča ne hodiš?
ča počivaš? ča ne vodiš?

Tu MARIJA tuži puku govoreći:

O gospodo i gospoje,
plačte gorke tuge moje,
pogledajte, ja vas molu,
tere vite mu nevolu;
o Židove tvrdi dosti,
ča ste tako prez milosti?
za č zabraniste sada meni
tužnoj, plačnoj va vsem ženi.
k sinu momu pristupiti
i za nega se pomoliti?
slište sada, ja vas molu,

utišite mu nevolu,
misto sina me propnite
a nega mi oprostite,
da sam žena, ne gledajte,
nega muku meni dajte,
tu milost mi učinite,
pri nega me umorite.

Tu Marija ide za Isusom od daleka,
kadi križ nosi, i tu ga imaju po lahku
voditi, dokle se namire na Cirena, i
reci Marija zada gredući:

Magdaleno sestro moja,
ja te molu za ime boga,
pokaži mi sinka moga
gospodina i meštra tvoga,
je li ono mojoj dici
trnov vinac na glavici?
je li ono Isus blagi
meštar želni i bog pravi?
jesi l' to ti, o sinu moj?
za č ne viju ja obraz tvoje.

Tu padi Marija na tla od tuge i počni
govoriti:

K majci tvojoj ti se ozri,
sinu tužne, jure pozri,
slatki pozor rač mi dati,
da te pozna tvoja mati,
reci mani, dobro moje,
ko bi pregrešenje tvoje,
da si posred razbojnici
u trnovi, sinko, vinci?
progovori tvojoj majki,
jer sva, sinko, na rastanki,
ovo sam ja majka tvoja,
sinko dragi, diko moja,
devet misec tebe nosih
ter te divom ja porodih,
anjel mene pozdravlaše,
kada tebe navišćaše:

sina božja oć roditi
i vesela vazda biti;
za to, sinko moj pridragi,
božji dare vazda pravi,
gdi te tužna tako viju,
kako sebe ne ubiju?

Tu se jur odpravi centurion s Isusom
na mesto kalvarije, i tu Isus nosi križ
i gredući pod križem pozri na mater a
mati na nega i oba padita na tla; i
tako Židove trgnu Isusa i pelaju udile
i namire se na puti na Šimuna Cire-
nea s bisagom gredući i reci CENTU-
RION Šimunu:

O ti, ki greš tamo mimo,
obazri se malo simo,
ov križ vazmi brzo na se,
da t' ne oskubu sive vlase,
tebi ga je sad nositi,
ali te ću umoriti.

Tu ŠIMUN ne smi ino učiniti i vrzi
bisage na stranu od sebe i reci:

Te bisage vsi čuvajte
tere ništar ž nih ne vzamte.

Tu Šimun vazmi za zadnji kraj križa i
pomoz nositi Isusu po lahko za nim
gedući i reci:

Ča mi veliš ću činiti,
to te molim, ne hti me biti,
ja križ oću rad vazeti,
kamo t' drago ter ponesti.

Tu MAGDALENA zdvigni Mariju i
reci:

Tužna gospe, gori stante,
od tolikih muk prestante,
jer jest sada tuga vaša
da je tužna dika naša,

Tu VERONIKA poj za Isusom pojući:

O pretužna Veroniko,
kamo mi greš, moja diko?
meštre dragi, vsih nas slika,
ja te molim Veronika,
ne ostav me va vo tuzi,
da se za te smrtju združim,
v to-m-e rači uslušati,
daj mi s tobom smrt prijati,
znaš, da kamo god grediše,
ako brzo ne pridiše,
moj život se skončavaše,
kot ki vidit te želaše,
koga očeš da ja lublu,
kadi boga moga zgublu?
mnogo krat mi misal bila,
kako bih se dobavila
tvoga lica oh prilike,
plače žele me velike,
jer kada mi ti ne biše,
tad me tuga obidiše,
sad sam obraz tvoj vidila,
tuga mi je odpočila,
tako tužne ne ostav me,
neka smrt me s tobom vazme,
ako ino ne é činiti,
va vom rač me uslišiti,
daj mi, meštre, tvu priliku,
utiši me Veroniku,
i kad bih te ne imila,
priliku bih tvu vidila.

Tu Veronika poda facolić klečeći, a
Isus vazmi facolić i pritisni ga na
obraz svoj i podaj ga Veroniki i reci
Veronika prijamši priliku Isusovu kle-
čeći počni govoriti na glas:

Slavu daju tebi momu
meštru, bogu preslavnomu,
da se moju prošnu smili
i još dar mi da udili

da preslayne te prilike
na plač tužne Veronike.
Zdravo sveto božje lice!
blažen, ki te v pomoć kliče,
zdrava sveta o prilika
vridna hvalit do vek vika.

Tu Veronika stani i stojeći reci jedan
veraš i opet poklekni i klečeći puku
kažući tu ostanak reci:

Da bih vas svit vkup sabrala,
sa vsimi ti hvalu dala,
ne bih mogla zahvaliti
ni dostojno proslaviti
ovo dobro učinjenje,
ko mi sad da utišenje
kad mi obraz tvoj v prilici
meni ti da Veroniki,
a ja tebi kako mogu
hvalu daju momu bogu,
momu bogu ter Isusu
ki greš trpit (za) mu dušu.

Tu CENTURION čini križ pripraviti,
da Isusa na n postavi, i reci:

Daj mi ta križ sad ovamo,
toga lotra na n postavmo.

Tu Isusa centurion potegni i reci:

Ne é, lupežu, već živiti,
naga te éu umoriti.

Tu centurion zapovi svući Isusa.

Sad okolu néga stante
ter te svite s néga snamte,
neka v sebi lotar čuje
kako naše pope psuje,
da li svite ne derite
ždrife ob nu vi vrzite,
tad koga ždrib veći bude
svitu sebi on dobude.

Tu centurion čini, da s' ludi na dalek
rastupe i reci :

Ovdi vsaki sad odstupi,
s mlatom, čavli ti pristupi,
kako t' rečem, tako stvari,
da te moj meč ne umori.

Tu reci ŽIDOVIN, ki nosi mlat i čavle :

Zapovidaš, gospodine,
ako ne obslužim, zagubi me.

Tu CENTURION sam sebi reci :

Ne vim kamo sad se diti
al ča prvo učiniti,
napri oču ruke popasti
tere čavle va ne klasti.

Tu vazmi desnu ruku i reci :

Ova ruka ni nijedna
dobra dela učinila,
udri kruto, ne počivaj
ter ju čavlom ti raskidaj.

Tu vazmi drugu ruku i reci :

Drugo ne vim, ča éu reči :
konac sebi sad će steči.

Tu centurion nogam Isusovim govori :

Ovo jedna i druga noga
uredila j' vele boga,
za to je doli protegnite
ter je čavli prigvozдите.

Tu centurion zapovi križem obratit.

Sada križem obratite,
mlatom čavle zatvrdite.

Tu centurion zapovi opet križem obratit.

Opet križem obratite
ter mu ništar ne recite,

dvignite križ sada gori
ter mu nigdor riči ne govori.

Tu centurion reci Isusu jur pokle ga
na križu dvignu :

O nebore, gdi su dela,
ka si činil od počela ?
privedoš tebe na to,
da si propet sada za to ;
gdi je tvoje sad gospodstvo ?
gdi učenikov toliko mnoštvo ?
gdi su oni, kih si scilil,
ali mrtvi, kih si skrisil ?

Tu MARTA prišadši pod križ plačúci,
kada jur vidi Isusa na križi, počni
govoriti :

Žalost, tuga ter dreselje
zape mani ter cvilenje,
jer gospodina ja izgubih,
koga više vsega lubih,
za to plačem ter vapiju,
od žalosti ja ne viju,
od dreselja nimam mira,
jer mi majka š nim umira ;
za to oču tugovati
ter u plaču vazda stati.

Tu MARIJA JAKOVLA kripi mater
Isusovu govoreći :

Sestro draga, gospe mila,
ča s' se tako rasevilila ?
ne hti tako tugovati,
ni se tako plaču dati,
jer pri roka, božja mati,
podobno se ni skončati,
videć tebe slatki sin tvoj
gorčiji je v tugi svojoj,
jer vse tuge, gospe, naše
sin tvoj sada vzmle na se ;
za to, gospe, ja te molim,

daj polahšaj sinka boli,
komu duša jur lepeće
i pred smrtju vas trepeće,
polahšaj jur tuge něga,
ne mor' veće sinka tvega;
znam, da kruto on izmoren
i v životi svojem ranen,
ovo vidiš, da bog slavni
ne nahaja mesta glavi,
ka mu imaš bit kriplenje,
ne budi mu umorenje.

Tu jedan ŽIDOVIN špota Isusom :

Vah, ki božji dom razvalaš
ter ga tretí dan napravlaš,
vrime ti je, pomozí se
tere križa slobodi se,
ako bog si ti nebeski
razbi sada ta križ teški,
ter zliz doli sad očito,
verovat ti ćemo stanovito.

Tu ISUS na križu viseći reci :

Otče, ti vsim ovim prosti,
ki mi daju te gorkosti,
jer ne znaju, ča oni čine,
ni da sam tvoj sin do istine,
da ti im se daj spoznati
da sam tvoj sin i poznati.

Tu Isus reci pogledavši na mater :

Ženo, ne hti ti plakati
ni v tolikih tugah statí,
ovo j' Ivan, bude sin tvoj
ta pridragi učenik moj.

Tu Isus reci Ivanu :

A ti, Ive, ovo t' mati,
ti ju imaš poštovati.

Stari pisci xx.

kako dragu majku tvoju,
utišiti hoti tot ju.

Tu opet jedan ŽIDOVIN reci Isusu :

Ako s' božji sin, ča s' rekal,
ča tih muk nisi utekal?
po tom more vsaki znati,
da se s' krivo imil zvati
svega svita gospodinom
i nareć se božjim sinom.

Tu ISUS reci tiho na križu :

Eli eli lama sabatani.

Tu opet reci jedan ŽIDOVIN :

Iliju zove ovi.

Tu reci drugi ŽIDOVIN :

Počekajmo ako Ilija dojde
sneti něga sad od ovde.

Tu opet ISUS reci :

Žejan jesam.

Tu jedan ŽIDOVIN poteće vreda i na-
puni spugu octa i postavi ju na trst i
da Isusu piti govoreći :

Žući i octa na ti piti,
to inako neće biti.

Tu Marija reci pod križem stojeći :

O predragi mili sinu,
da od tuge ne preminu
gledajući napojena
usta tvoja premedvena
gorke žući, luta octa,
sinu dragi boga otca,
ojme tugo ter velika
vse dni meni moga vika,
slatki sinu, v čem sagriši,
toliku muku da trpiš ti?

Tu ISUS reci opet:

Vse sada jest(e) svršeno,
ča je, otče, narejeno.

Tu opet reci Isus nikoliko višim glasom:

Bože bože otče mili,
da za č ste me ostavili?
sad u ruke tvoje ovdi
vazmi duh moj, brzo hodi.

Tu Isus ispusti duh i tu se mnoga čuda
učiniše. To vidiv centurion s onimi, ki
š nim pod križ stahu, reče nim:

Vidite l', junaci, ova čuda,
ka se sada čine vsuda?
sunce j' i misec potamnilo,
pravu svitlost je zgubilo,
ovo je sin božji pravi,
koga ma ruka na križ stavi.

Totu krov crikveni puče i reci centu-
rion pod križem stoječi:

Ojme, velo templu puče,
plači gorko, krstjanski puče,
plačte divci i vse dive,
jer umri na križ sinak dive,
plači otac sina svoga,
jer je na križu sin otca boga,
plačte divice ovoga mesta,
jere diva vdovica osta,
plačte stari vsake dobe,
da nam Isus milostiv bude.
Ojme bože, ča s' me stvoril,
da sam ja grišnik te umoril?
ojme, da me mati ne umori,
kad me sascem ona doji?
ojme, jer sam ja uzrok bil
da si muke, bože, trpil!
ne vim, kim ću glasom vapiti,
ali milost tvu prositi,
još ako sam te prem ja ubil,

ja ufanje tve nis (i)zgubil;
Magdalenu veliku grišnicu
ti ju prije za učenicu,
onoj vdovici z grada Naina
ti joj skrisi jedinoga sina,
razbojnika ti s' uslišal
i na milost tvu s' ga prijal,
ki te propeše, ti si molil
boga otca, da b' im prostil,
za to prosti, bože pravi,
za muku ku t' ma desnica zadi,
prosti, Isuse, sinu dive,
za duha sveta i tvoje ime,
mili Isuse, pomiluj me,
na tvu milost ti primi me,
odmiću se svita ovoga,
ovo t' je vira vitežka moja,
oružje moje vse vitežko
meni centurionu vele teško,
ovi tvrd bat i kacitu
i svital meč ja odmiću,
i vse oružje ja odmičem,
samo da b' mi grih oprošćen;
milosrdni moj Isuse,
na me grišna ti smiluj se,
milosrdje, božji sinu,
da žalostan ne poginu;
pomiluj me, moj Isuse,
pozri na 've moje suze;
pomiluj me, sinu dive,
za preslavno tvoje ime;
pomiluj me, ja te molu
za pretešku muku tvoju.

Tu centurion stani i objami križ i stupi
na strani i reci Mariji:

Žaluje te vse stvorenje
vsako božje učinjenje,
nebo, zemla proplaka se,
mnogu žalost ukazaše,
sunce i misec potamniše,

vse žalosti va mni biše,
kamik, drivo raspade se
tvojoj smrti čudeći se,
bolezan me luta sinu,
da od majke tako preminu,
sad mi tuga k sreću dojde,
meč oštar mi dušu projde.

Tu IVAN kripi Mariju i sam sebe go-
voreći:

Pomuč', gospe, i ne plači,
mene tišit sada rači,
sinka smrt je umorila,
to je vola božja bila,
to j' nam račil prvo reći,
da ga oni te obteći,
da ga oni te umoriti,
da na križu bu visiti;
k voli božjoj ti pristani,
on je rekal na ufani,
da će brzo uskrsnuti,
ne će vele dan minuti;
ne bud tuga tva tolika,
bud joj konac dati lika,
plakat va dne tere v noći
prudi prez pomoći,¹
pomoć ne mož sad ti nemu,
učin konac plaču tvemu.

Tu MARĽA reci Ivanu:

Ne tiši me, ja te molu,
jer me jadi s tugom kolu,
toč od srdca suze tvoje,
ter oć vtišit tuge moje,
ne b' mi zla smrt sad umriti,
da smrt mi je to viditi
trnjem glavu okrunjenu,
nogu k nogi pribijenu.

Tu LONJIN prišadši pod križ sulicom
reci:

Je li umrl, videti ću,
bok sulicom probosti ću.

Tu Lonjin probodi bok Isusov i padi
pod križ na kolena i reci:

Hvalu imam tebi dati,
bože, da mi vid povrati.

Tu Lonjin stani gori i obrati se puku
i reci:

Ki ste totu dobri ludi,
ov propeti mil vam budi,
za č je ovo bog istini,
ki i mrtav čuda čini,
kimi ja nis mogal gledati,
mojima očima vid povrati

Tu Lonjin počni plakati pokleknuvši
pod križem:

Tužna dela ma Lonjina,
da probodoh božja sina,
da probodoh rebra sveta,
oh nesriće ma prokleta!
božji sinu, gospodine,
preteške su me kriviće,
mrtav buduće ti na križi
tebe boga ja obrižih,
božji sinu, gospodine,
ne glej teške me kriviće.

Tu Lonjin počni odmitati oružje od
sebe govoreći:

Ovo oružje i sulicu
i vsu moju oružnicu
ja od sebe vse odmićem
a k tebi se ja primićem.

¹ iskvareno prepisivanjem.

Tu Lonjin objami križ i reci:

Sluga bit ću tve milosti,
bože, ti mi grih oprosti,
ovo tužan ja grem vanka
plakat grihe bez pristanka.

Tu MARIJA stojeći pod križem reci:

Ojme, tuga k tugi veća,
ojme tužna ma nesreća,
i sinka mi umoriše
i rebra mu otvoriše,
raztegnuše mile ruke,
po vas život rane lute;
za to srdce m' jad prodira,
za č od tuge jur umiram,
jur se ne ću već ozvati
sinku svomu tužna mati;
ja Marija tužu na te,
krivi sudče o Pilate,
ča t' učini sin moj dragi
Isus mili i bog pravi,
da ga pribi križu kruto
ter umori vele luto?
vid' Židovom ti velaše
i tako im govoraše:
v tom človiku ne nahodim
uzrok smrti, ja vam povim;
na sud sedši to velaše,
svoje ruke umivaše;
umivaj se na vik vika
v krvi toga pravednika;
sada vidiš, da s' zabludil,
kad si krivu pravdu sudil,
krivim sudom jur obrati
ter mi sinka jur povrati.

Tu jedan ŽIDOVIN reci Mariji:

Ča ti rabi nevolnici
tužnoj ženi žalostnici

tvrdim govoriti¹
ali t' veće njih moliti?

Tu opet MARIJA reci:

Ništar mane za vse za to
vam Židovom pravlu tako:
za č propeste gospodina
preželnoga moga sina?
Isus vas vele lipo lubi
više inih vsakih ludi,
a ti nega tako prope,
Faraonu ki te ote.

Tu se MARIJA pusti križu a Židove
ju odtisnu, i reci Marija:

Vi od nega biste zvani
a sada ste nesaznani,
od sinka me ne tiskajte,
daj k mrtvu mi priti dajte,
gorkim plačem da protužu,
neka mrtva daj polublu,
rane nega vele lute,
ke su v mojem srdci krute.

Tu Marija odrinuta od križa reci:

Kad ne dadu križu priti
ni se sinka nalubiti,
daj gorko ću procviliti
i križu se pomoliti:
prikloni se, drivo križa,
da se k meni sin približa,
ka mni prigni kite tvoje,
da počinu tuče moje,
a da bi mi prvo znati,
da će na teb' smrt prijati
moj sin želni, moja dika,
tugo moja prevelika,
ja bih tebe nigovala
ter suzami zalivala

¹ iskvaren tekst, možda: prudi tvrdim govoriti.

po vse danke i vse noći,
 jeda bi mi kako moći
 umoliti, da se prigneš
 ter me k sinku gori dvigneš;
 pokle, sinko, tako pojde
 tužnu majku komu ojde, (?)
 jure ne vim, ča učinju,
 kamo ću pojt, dragi sinu.
 Ojme sinko, tugo moja,
 ojme smrti luta tvoja,
 slatki sinu, meni reci,
 jer me kolu tužni meči,
 ko bi tvoje pregrisenje,
 da prije to umorenje
 a od Židov puka tvoga,
 tvoje bratje, tvoga roda?
 jeda kada nim sagriši,
 ali ih koga dobra uliši,
 da te tako oni ubiše
 ter žestoko izmučiše?
 O Židove vraždenici,
 ubojice i božji krivci,
 tužnoj majci plač podaste,
 kad mi sinka nakazaste;
 pokle sinka mi ubiste,
 ž neĝa svetu krv proliste,
 mater takoj umorite
 ter zajedno š nim propnite,
 tu milost mi učinite,
 mene žive ne pustite.
 O Ivane dragi sinu,
 vse veselje meni minu,
 pristup simo, sinko dragi
 i učeniče izabrani,
 žaluj meštra tvoga draga
 umorena na križu naga;
 ojme sinko, diko moja,
 ome meni, tugo moja.
 tebi tužim, slatki sinu,
 da prez tebe sa vsim ginu,

k tebi vapju vsimi glasi
 deruč lica, skubeć vlasi,
 cića smrti, muke, truda
 k tebi vapju, črni Juda,
 za č ti prodra sinka moga,
 meštra tvoga predragoga?
 ako lakom tuko biše
 tere pinez imit htiše,
 meni neĝa biše prodati
 a Židovom ga ne izdati.

Tu Marija reci prot anjelu pogledavši
 na nebo :

Tužu na te, o anjele,
 ki mi reče, Gabriele:
 blažena si mej ženami,
 a ja plaču sad suzami;
 ti mi reče: puna s' radosti,
 a ja sam puna žalosti.
 O Adame, tužu na te,
 ča učini sin moj za te,
 da za tvoje pregrešenje
 smrt jur prija moje rojenje?

Tu poj OSIP k Nikodemu i reci:

Ojme dragi Nikodeme,
 ovo gre duša sada z mene,
 kad pomislim na gospodina
 Isukrsta, božja sina,
 ki mej nami dokle biše,
 mnogo pretel on imiše,
 a sad su ga vsi odbigli,
 potle su ga na križ dvigli;
 za to pojmo mi prositi
 telo neĝa izvisiti.

Tu NIKODEM Osipu reci:

O Osipe, brate dragi,
 mužu častni tere blagi,
 vidim žalos, ku ti imaš,

jer suzami lica umivaš
 cič našega gospodina
 Isukrsta, božja sina,
 nu k Pilatu mi pojdiva
 ter telo nega isprosiwa,
 za to totu več ne stojmo,
 mi k Pilatu brzo pojmo.

Tu gre OSIP i Nikodem k Pilatu i
 najprvo počni Osip Pilatu go-
 voriti:

O Pilate gospodine,
 molim tebe, usliši me,
 oti meni dopustiti
 Isusa s križa izvisiti,
 telo sveto Isusovo,
 ko ni nigdar grišno bilo,
 dopusti mi milost tvoja,
 da se utiši starost moja.

Tu pak NIKODEM počni govoriti
 Pilatu:

Još mi misal srdce spina
 cič našega gospodina,
 koga osudi prez milosti
 ter mu dal si muke dosti,
 ki na križi jošće visi,
 da na(m) srdce on utiši;
 za to tebe mi molimo,
 dopust(i), da mi zvisimo,
 jur je umrl, duh je pošal,
 na križu je telom ostal,
 to te moli starost moja,
 dopust mi ga milost tvoja.

Tu PILAT odgovor da Osipu i
 Nikodemu.

Ča prosite oće biti,
 ne htite se zlovoliti.

Tu Pilat reci jednomu od slug svojih:

Stani, slugo, ter ne sidi,
 k centurionu brzo idi,
 nemu reci ti slobodno
 da im da telo Isusovo
 Osipu mužu pravadnomu
 prijatelju dragu momu
 i toliko Nikodemu,
 da ga oni s križa snemu,
 ter pokopaju kadi ote,
 za č je jutri dan sobote.

Tu SLUGA PILATOV došadši k cen-
 turionu reci:

O viteže dekurio,
 plemeniti centurio,
 o viteže od sto jedan,
 iz dvora sam k tebi poslan,
 Pilatovo bi rečenje,
 da se da Isus za poštenje
 Osipu mužu pravadnomu
 prijatelju dragu momu
 tolikoje Nikodemu,
 jer ga Pilat poda nemu.

Tu CENTURION reci slugi Pilatovu:

Obslužit ću zapovedanje
 Pilatovo ter rečenje.

Tu centurion reci Osipu i Nikodemu:

Pristup simo ti Osipe
 tolikoje Nikodime,
 ki ste pravi meju vsimi
 Isusovi sini bili,
 vazmite si telo Isusovo
 ter je stavte v mesto podobno.

Tu OSIP i Nikodem pristupe križu i
 objamu križ i reci Osip snimluči Isusa:
 Ojme, bože, rane tvoje,
 ojme britke tuge moje!

a u sada učiniti,
 kadi li te položit?i?
 Ojme, Juda, a uini,
 nas dvih starac da rascvili?
 O Isuse gospodine,
 mene slugu pomozi me,
 ti nam oti milostiv biti,
 kada budeš sud suditi,
 pregrišismo kruto tebi,
 pomiluj nas i prim k sebi.
 O krstjane, a činite?
 za  sad sa mnom ne cvilite
 ovde našega gospodina
 Isukrsta, božja sina?
 stante gori, već ne stojte,
 tere kupno k nemu pojte
 s plačnim duhom i molitvu,
 da nam on da milost svoju.

Tu jur kada ga s križa snamu, pristupi

MARIJA k nemu i reci:

Ojme, zgubih vse veselje,
 zgubih moje utišenje,
 daj mi sinka, o Osipe,
 podaj ruke nega lipe,
 neka se ga daj nalublu
 prvo, nego život zgublu,
 plate oči sinka moga,
 plate obi preželnoĝa.¹

Tu Osip i Nikodem daĝu Mariji sina
 na krilo i reci Marija:

O preastna krana tvoja,
 o Isuse, diko moja,
 o blažene te ruice,
 ke udesa mnoga iniše,
 na to li s' se od nas rodil
 da bi od nas tako hodil?
 O vi totu ki slišite,

ove tuge moje vijte,
 jer su mnoge moje tuge,
 da mnju da ni na svit druge,
 ka b' v tolikih mukah bila,
 al ka b' tako osirotila.
 Novi sinu o Ivane,
 gledaj meštra lute rane.

Tu IVAN reci žalujući Isusa:

O pretužno srdce moje,
 slišim tužni pla gospoje,
 ujem majku tvu plaui,
 tebe meštra žalujući,
 a teta ti v suzah tone,
 vsaka britke suze rone;
 gĝo b' se mogal ustrpiti,
 ki bi ne htíl procvilíti?
 O premili gospodine,
 ke su tuke tve kriviše,
 da te tako umoriše
 da te od nas oddiliše?
 a ja Ivan a u tužan,
 bit u suzam gorki sužan;
 gĝi u meštra jur iskati
 ki b' mi otil nauk dati?
 ostah kako sirotica,
 kot prez majke drobna dica.

Tu MARIJA JAKOVĽA poni plakat:

Oh nigdanje vsih veselje
 v pla nam pride i v cvilenje,
 gĝo bi mogal se strpiti
 muke vide ne cviliti?
 gĝo e bit jur naša dika
 i dat tuzi našoj lika?
 gĝo nas oe ukripiti
 ali lipo naučiti?
 komu s' sinke naše zruíl,
 kih si vele lipo uíl?

¹ riječ nije posve čitljiva, „pre . . noga“.

za kim ote jur hoditi
 ter se dobru naučiti?
 Ovo smo mi tvoje tete
 mnogom tugom obujete
 s prežalostnu majku tvoju
 sestru našu i gospoju.
 Oh sestrice draga naju,
 da te tvoji jur ne znaju,
 kamo zgibe lipota tva
 od obraza preželnoga?
 vse po tebi znasmo pismo
 prvo neg te izgubismo,
 sad ne čemo jur imiti,
 ki b' nas otil proslaviti,
 i tvoji te odbigoše
 niki ter se odvrgoše.
 Kuće naše dična slava,
 za č te tako ubiše prava?
 za č te tako okrivíše,
 ča dostojan ti ne biše?
 ruke tvoje slavne, svete
 za č na križ biše propete?
 probodoše rebro sveto
 buduće telo jur propeto,
 a vsu lipost dike naše
 i obraz svet poplugaše,
 od tolike svoje tuge,
 koj prilike jur ni druge,
 oh gdo bi te ne žaloval
 i nad tobom narikoval?
 za ta uzrok mi imamo
 plakat tebe, naša hrano,
 plakat kruto u istinu
 tvoje tuge, dive sinu.
 Ojme da bi več ne bilo
 neg cvilenje majke milo,
 nam bi tribi li plakati
 tužne sestre žalovati,
 koj se srdce v tugah vije,
 ka cić sinka sebe bije.

Tu MAGDALENA pristupi i počni ža-
 lovati Isusa i reci:

Učitelu vse radosti,
 kako s' upal u gorkosti!
 za tvu majku ovo sam ja
 Magdalena najtužnija;
 komu tužnu me ostavi
 meštre, kruno mojoj glavi,
 ki vsih tužnih nas učini,
 kada život smrtju scini?
 Gdo me oće jur spričati,
 kad me Marta bu karati?
 gdo mi oće pomoć biti,
 da gdo bratca uskrisiti?
 pred (kim) oću jur klečati,
 koga li ću meštrom zvati?
 ili tužnoj gdo će grih prostiti?
 koga li ću za n moliti?
 izajдите, suze vanka!
 roneć oči bez prestanka,
 ne gledajte svitla danka,
 jer mi radost vsa pomanka,
 vse ufanje sada meni
 tužnoj zgibe Magdalení.

Tu PETAR blizu prišadši reci:

Neka plače ma sidina
 svoga mila gospodina;
 ki j' grih v tebi gospodinu,
 da tako ti sad izginu?
 joj da sluga ja Petar tvoj
 odvrgeh te se, meštre moj.
 Tužne ure mani biše,
 ke me s tobom razdiliše,
 koliko b' mi tad umriti
 bole bilo neg živiti!

Tu se Petar obrati k ludem i reci:

Puče božji i vsi ludi,
 mnogo starost ma zabludi,

vijte tužna grišna Petra,
ki zatajah moga meštra,
več dostojan ne ću biti
grišnik na svitu živiti.

Tu Petar obrati se ka Isusu i reci :

O pridragi gospodine,
preteške su me kriviće,
ti s' me lubil već neg inih
a ja verno ne učinih,
koliko se zlo ustrgoh,
da se tebe ja odvrgoh !
zgubih lubav tvu u sebe,
da se tako odvrgoh tebe,
mili, dragi gospodine,
grem plakati me kriviće.

Tu Petar reci van gredući :

Pojt' ću tužan vsud plaćući
gorko suze van roneći,
da me gorka smrt umori,
da mi život vas rastvori,
ni dan ni noć ne ću stati,
tužnu smrt ću k sebi zvati.

Tu Isusa ponesu v grob i reci MARIJA,
mati Isusova :

Sinko mili, diko moja,
kamo s' oću majka tvoja ?
pri kom oću tužna stati ?
gdo l' mi oće hranu dati ?
Ojme ostah prez ostanka,
jer mi slatki sin pomanka ;
ojme tugo prevelika,
kojoj ne bi nigdar lika,
o gospodo i gospoje,
vijte gorke tuge moje.

Tu, kada Isusa v grob polože, reci
Marija :

O gospodo, o vsi ludi,
vijte gorke moje trudi,

žalujte me, o gospoje,
sinka moga, dobro moje,
ovo želno dite moje,
ko s' razdili od majke svoje,
umoriše sinka moga
tužnoj majci preželnoga.
Kako se ja tužna mati
od sad oću nazivati ?
jur nis majka, neg vdovica
a vsim ludem sirotica,
molim, da me vsaki zove
majku, ka vsa v suzah plove.
O ufanje majke svoje
o hranenje drago moje,
za č majku tvoju odbignu ?
za č me na križ ne podvignu ?

Tu OSIP i Nikodem odpelaju Mariju
od groba i reci Osip Mariji :

O gospoje božja mati,
ne hti veće tugovati
smrt ne zadavati sebi,
jer prigovor bit će tebi ;
zadovolno s' ti plakala
ter si dosti tugovala.
za to ne plač ni jur sdiši,
oči od suz jur utiši.

Tu ANJEL reci ta veraš :

Poče gospa tad vapiti
s glasa moćno govoriti.

Tu GOSPOJA govori Osipu i Nikodemu :

Ja vas molim, o Osipe,
od sinka me ne cepite,
pače grob mi otvorite,
sinka majki pokažite,
jednu rič mu oću reći
prošćenje ću od nega vzeti :
sinko dragi, ostaj z bogom,
s tužne majke blagoslovom.

Tu gospoja počni puku govoriti:

O vlasteli i vladike,
tuge su mi prevelike,
vsih vas molu vele drago,
sa mnom žalte moje blago,
vsoj radosti ja bih mati,
žalost s tugom mene lati,
život mi se prenemaga,
jer izgubih sinka draga;
nu me slište vi krstjane,
sina božja luta rane,
ne more se veće reći,¹
smrt ga grišnika hti podleći.
O Adame, tužu na te,
ča učini, rec mi, brate,
da za tvoje sagrišenje
smrt pretrpi moje rojenje?
Gospodine, slava tebi,
ki s' mi sinka vazel k sebi,
pokoj mi vas, sinko, budi,
svoje majke ne zabudi.

Tu ANJEL počni puku govoriti:

Tako gospa tugovaše,
vsa se v plaču skončavaše,
od groba se ne dilaše,
svoje tuge spočitaše,
molahu ju tja otiti
ne mogahu je od groba oddriti,
teško ju na pokon odvedoše,
mučno u grad privedoše.
Kad ju na stan dovedoše,
okolu ne vsi sedošē,
mali i veli tu plakahu
gospodina žalovahu.
Slava tebi vsemogući,
ki nas spasi danas mrući.
Sad krstjane o vi pravi,
bogu va vsem vazda dragi,
ki ste dovdi žalovali,

želno danas poslušali
muku britku gospodina
Isukrsta, božja sina,
on vam daruj rajsku diku,
ki je blažen va vek viku.

Svršenje od muke Isusove, a po tom
počina mišteri vele lip i slavan od
Isusa, kako je s križa snet, za tim
v grob postavljen, a najprvo počni
ANJEL, koji stavši na mistu podobnu
reci puku ovo lipo devoto:

Ja sam, puče, poslan zgora
anjelskoga sveta dvora,
da vas budem ponukati
svete riči poslušati.
Umuknuvši vsi tot stante,
poslušajte plačne kante
od snimanja s križa Isusa,
na kom umri prašćajuć vsa,
ta se oti za vas dati,
na križ oti pribijati,
a za vaše vele grisi
oto sada na križ visi,
tim ti otvori rajska vrata,
ki su veće nego zlata.
Sada te ga s križa sneti
tere u grob postaviti,
za to slište milo stavši
a gledajte proplakavši.

Za tim LONJIN prišad križu s lančom
i reci:

Ov se božji sin činaše
i prorok se računaše,
koga ludi vsi slavlahu
i nemu se jur klanahu.
Židov krala probosti ću,
je li umrl, viditi ću.

I tako Lonjin udri lančom u bok i
reci umileno :

U istinu ovo biše
sin od boga ki se diše,
slipa mene sad ozdravi,
bože, ti mene ostavi;
kapla krvi sad me projde
i u oko moje dojde
ter otvori oko moje,
ko biše slipo, ovo je,
za to prost mi moje grisi,
zlo učinih, vsaki sliši;
ajme ti mi, bože, prostit
i od tvojih slug odbrojit,
jer sagriših, bože, tebi,
zlo učinih sad sam sebi.
Ajme bit ću goli prsi
oskusti ću moje vlasi,
i plakat ću tja do smrti
da od mene grih odvratī,
za to molte vsi za mene,
mladi, stari i vi žene,
da se bog na me(ne) smili
ter me tužna ne uhili.

Tu MARIJA počni križu govoriti:

O preslavni križu sveti,
na kom sin moj bi propeti,
na kom oti duh pustiti
i proboden lančom biti.
Viju, sunce da potamni
a misec se v krv sahrani,
zvizde mrče, zemla se trese;
tempal puče, vsi čude se.
Kad na tebi umri sin moj,
sad te plačna molu ovoј,
sad te plačna majka moli,
prigni mi se sada doli,

neka s tebe sinka snimlu
ter na križu gorka primlu,
daj mi ga se nalubiti,
pokle na te hti umriti.

MARTA za tim reci majki Isusovi:

Ne hti plakat, tužna majko,
ni umorit sebe tako,
dosta si ti jur plakala
sinka tvoga žalovala,
jure ne moj već plakati
ni toliko žalovati.

Tu opet GOSPOJA MATI ISUSOVA
reče :

Ojmeh, sinko, ojmeh meni¹
srdce moje sada veni.
Ojmeh kamo s' učenici
tvoji dragi naslidnici?
svi su te sad odbignuli²
a Židove prot zdvignuli,
htihu na smrt s tobom pojti,
za ništor te nigdar ojti;
ne bi nigdir pomoćnika,
ni tvogega naslidnika,
tko bi mi te, sinko, snimil
tere majki tvojoj poklonil.
Jao mani, mili sinko,
jao mani, moja diko,
jaih mani tužnoj majei,
ostat te mi pusti stanci.

Tu OSIP pojdi pred Pilata i reci
Pilatu :

O Pilate gospodine,
molim tebe do istine
ti znaš jure st(a)rost moju,
prosit oću milost tvoju,

¹ ,mani'. ² ,svi su te sad, sinko, odbignuli'.

oti mani dopustiti
s križa Isusa sad snimiti,
sina boŝja sveto tilo,
ko ni nigdar grešno bilo,
a to vam je vse oĉito
ĉudnih skazni stanovito,
za to dopust milost tvoja
da se utiŝi starost moja,
s križa Isusa snet ne krat' ga,
i postavlu ja tote ga
u grob novi v vrtlu momu,
molim, zgod mi ti u tomu.

Tu PILAT odgovori Osipu :

O Osipe ĉasti vsake
dostojan si imat take,
jere si ĉast sega grada
i od nega vsa oblada,
ti se boga vele bojiŝ
i cesaru, znam, ĉast ĉiniŝ,
ne pristajem na zla dila,
ka bi t' ĉasti uvridila,
i pravo t' je ugoditi
tilo Isusa pokloniti,
neka prija ja to vidim,
je li umrl i izvidim,
neka mi ni ĉa zamirno
ter po gradu budi smirno,
da bi smetnja veĉ ne bila
ciĉ Isusa i nega dila,
kako i sam to poznaŝ,
razlogu se tomu davaŝ.

Tu Pilat obrati se k jednomu slugi
imenom Abner i reci :

O Abnere, slugo verni,
od cesara ki s' plaĉeni,
reci ovdi sad oĉito,
je li umrl stanovito ?
jesi li sam totu bio
kad je umrl, i vidio ?

Tu ABNER odgovori Pilatu i reci :

Sudĉe pravi, gospodine,
klanam ti se do istine,
da istinu vam govoru
i vsim, ki ste va tom dvoru,
vsi su ovi sa mnom bili
kada j' umrl i vidili,
i ĉudesa, ka god biŝe
na smrti se dogodiŝe,
to bi vele govoriti,
ne ĉu neg se pokloniti,
svidoaŝtvo na to daju,
i da j' umr, ovi znaju.

Za tim PILAT drugoga sluge pita
imenom Amarat.

Reci pravo, Amarate,
je li umrl, vi to znate.

Tu AMARAT Pilatu odgovara :

Ja ti pravim va 'voj slavi,
da vam Abner pravo pravi,
kada umri, vela ĉuda
mi vidismo oda vsuda,
koja oti bog skazati,
ciĉa nega vsim strah dati,
i neĉ najti ti inako,
klanam ti se vsakojako
kako momu gospodinu
i cesaru u istinu.

Za tim se dvigne tretí sluga imenom
JAOB i reci :

I ja t' pravim va voj slavi,
da vam vsaki pravo pravi,
da je umrl do istine,
moja t' glava, gospodine,
ne more se to sakriti,
vsi smo htíli to viditi.

Tu PILAT pošali Jaoba k centurionu
pod križ i reci :

Pojdi hrlo, ti slugo moj,
centurionu reci ovoj,
on Osipu da da tilo
Isusovo mrtvo milo,
da mu ga (da) s križa sneti
i u njegov grob pogresti.

Tu Pilat reci Osipu :

Podi, s križa ti snimi ga,
kako očeš, pogrebi ga
Isusovo mrtvo tilo,
na čas-ti je dajem milo,
gledajući tve sidine,
poj, uzmi ga do istine,
gdi t' je drago, pokopaj ga,
poj za slugom, da ti ga da.

Tu OSIP zahvali Pilatu:

Gospodine, vam zahvalam,
vele drago poklon davam,
ki mi rači darovati,
tilo Isusa pokopati,
vazda ti ću sluga biti
ja i moj rod za služiti.

Tu JAOB poj s Osipom pod križ i
reci centurionu :

O viteže dekurio,
plemeniti centurio,
rečenje je Pilatovo,
da daš tilo Isusovo
ti Osipu starcu semu,
jer ga Pilat poda nemu,
za to moli cića nega,
s križa dole da snime ga.
i pokopa gdigod hoće,
kako zakon njih ushoće,
pak zajutra j' dan sobote
i židovski vazam tote.

Tu tada reci CENTURION Osipu:

Pristup simo, ti Osipe,
u kom vira ne pogibe,
ki si pravden meju vsimi,
Isusovo tilo primi,
ti s' dostojan prijet toga
sina božja tilo nega,
jer ne prista ti (na) zlobu
na židovsku zlu hudobu,
jur slobodno vazmite ga
i u grob vaš postavte ga,
jer je Pilat te odluke,
da ga ja dam vam u ruke,
posla njegova bi rečenje,
da t' ti se da za poštenje.

Za tim centurion pojde k Pilatu, ostavi
sneti tilo, i kad dojde Pilatu, reci :

Svitli sudče o Pilate,
ove stvari čudnovate,
ke ti oću kazovati,
trudno ćeš je verovati:
kad se Isus s duhom dili,
očito smo vsi vidili,
velim glasom kad zavapi,
da se tempal vas rastupi,
i kamenje raspuca se,
i zemla se trusom trese;
gromi strašno zagrimiše
i nebesa prodaždise,
sunce svitlost svu izgubi,
i dan bili vas pogrubi,
grobovi se otvoriše,
mnogi mrtvi uskrснуše.
Zlobno dilo, znaj, stvorismo
jer pravedna umorismo,
ki činaše čuda mnoga,
svet on biše i od boga,
jere čuda ta tolika
bit ne mogu od človika;

za to na stran vse ću ojt
i Ěemu sluŹit oću pojti,
isprosit ću ja prošćenje
za vse moje sagrišenje.

I tu za tim centurion pojdi pod kriŹ i
poćni plakati govoreći:

O preslavni boŹji sinu,
boŹe pravi u istinu,
tere plaće drivo i kami,
nebo, sunce sa zvizdami,
a ja li ću ne plakati,
ali suze uzdrŹati,
koji prostrih grišnu ruku
za davat ti gorku muku?
grišna ruko i nemila,
ka si boga pogrdila,
grišna ruko, ne pristani,
moji prsi bi i rani,
deri lica, glavu skubi,
sina boŹja ka pogubi,
boŹji sinu, gospodine,
milosrdni nad vse ine,
gospodin si od milosti,
ja te molim, prosti prosti,
prostri tvoga kriŹa kite
neka mene obuhite,
jer je veća milost tvoja
nego li je zloba moja.

Za tim najde Osip Nikodema i reci mu:

Nikodeme, trudi mnozi
meni jesu, sad pomozi
mi Isusa da snamemo
tere da ga pogrebemo,
sada mi ga poda Pilat,
pojmo najti škalu i mlat
i ostale vse priprave,

što će biti bogu slave,
i još masti mi kupimo
namazavši postavimo
u lancun čist, u grob paka,
spomenutje bit će s taka,
ovo t' moja rić govori,
mnoge stvari na svit stvori.
Sad ni ovdi nikogare,
pobigli su ter ne mare,
kako ti znaš sad sve ovo,
da on biše bog i slovo.

Tu NIKODEM Osipu odgovori i reci

Ti Osipe sad brate moj,
pošad uzet sad sa mnom poj
tere pomast donesimo,
ća je tribi, opravimo,
kako god bi bole bilo
jer(e) mi ga vele milo,
mlat i klišće u mene su,
jošće š kale ja donesu.

Tu pošadši k spicijaru, ki prodaje po-
mast, reku:

Meštre dragi, molimo te
za naš pinez prosimo te,
hti nam prodat drage masti
ća se more veće slasti,
za pinezi prodaj ti nam,
ovo t' pinez, plati se sam.

Tada SPICIJAR uzme jedan pitar i
reće:

Ova pomast znaš istinom
na pinez¹ vala zlata mirom,
u ņoj stvari tolike su,
ne morem zreć, koje jesu;
vzamte pomast i poneste,
pak mi pinez vi doneste,

¹ ,na piz'.

vapi glasom plačuć mene,
jer mi tužni srdce vene;
jere ostah udovica,
zgubih sinka nevolnica.

Za tim IVAN gospoji reci:

Srdce s tobom sad podiram
plačuć s tobom ter umiram
gledajući meštra draga
sinka tvoga čisto naga,
vele britko pogrnjena,
trnjem glava okružena.
Od Židovov gnivne ruke
on je prije ove muke.
Kako vidiš sad očito,
spase vas svit stanovito,
za to molim, majko, tebe,
da uzdržiš plačuć sebe.

Za tim MAGDALENA reci gospoji:

Gospe mila, poutišaj
ter me tužnu sad poslušaj,
neka s' prolu srdca moga
gorke suze cića tvoga
jedinoga, gospe, sina,
moga meštra i gospodina,
gledajući nega tilo
izrañeno u tve krilo.
Žalost mi je to viditi,
ne ću veće živa biti,
jer pomanka naučenje
sinka tvoga zgovorenje;
za to vapju vsimi glasi
deruć lica, skubuć vlasi.

Za tim pak MARTA reče Magdaleni:

Poutišaj ti, sestrice,
meštra draga učenice,
neka i ja sad proplačem

s tužnom majkom glasom rečem,
jer ju viju vele tužnu
obranenu srdcem tužnu
cića sinka mila neje,
meni vene srdce moje,
meštar ju je nam preporučil;
ter je od nas ni odlučil;
za to pokoj ne imaju
tere plačuć ne prestaju
želnim glasom vapijući,
draga meštra milujući.

Mati Isusova MARIJA za tim reče:

O sestrice i vladike
pogledajte rane britke
sinka moga biser bili
izrañena v mojem krili,
negu prsi izrañene
i sulicom probodene.
Britke rane znam u rukah
učinene i u nogah,
okružena krunom oštrom
ova glava pasjom rukom,
usta ova vele slatka
napojena žuči i octa,
za to s' plačem totu steći,
vsi gledajte, ter suzeći
plačte glasom vapijući
moga sinka žalujući.

Za tim OSIP reci majki Isusovi:

O gospoje, božja mati,
ne hti tuko jadovati,
umorenje ne čin sebi,
jer će prirok biti tebi.
Dopusti nam sad vazeti
sinka tvoga ter ponesti,
neka mi ga pomažemo
pak i za tim pogrebemo.

Tu vazam OSIP i NIKODEM tilo Isusa
i postave je na čist vilahan i počnu je
mazati govoreći:

Ovo telo vele slavno
pomažmo je ter opravmo,
ko čistoću hti lubiti
i sam divstvo obslužiti.

Za tim MAGDALENA uzme noge i
počne je mazati govoreći:

Neka meni nog mazati,
učna sam ih celivati;
ove noge, ke hodiše,
mnoge duše obratiše.

IVAN za tim vazmi glavu i počni ju
mazati govoreći:

Ova, ka mi reče, glava
vsa otajna, sad ni zdrava,
za to ju ću pomazati
tere s plačem celivati.

Za tim MARTA počn(i) mazat ruke
govoreći:

Ove ruke, ke stvoriše
mene na svet postaviše,
ja njih oču pomazati
tere slatko celivati.

Za tim budu otit uzeti tilo i pojti ka
grobu, a GOSPOJA objamši počne
govoriti:

Počekaj me, ti Osipe,
jere srdce me pogibe,
mene (s) sinkom ne rastavi,
da u grob me š nim postavi,
hti mi milost tu stvoriti
š nim me u grob zatvoriti.

Tu NIKODEM reci majki Isusovi:

Ne moremo mi gledati,
sveta divo, božja mati,

sama sebe gdi umaraš,
tužni život gdi skončavaš,
za to, gospe, hti otiti,
jer je kasno, domom iti,
neka si ga opravmo
i u nov grob postavimo.

Tu Osip i Nikodem uzmu tilo i ponesu
i reče MARIJA:

Poj mi s bogom, dragi sinko,
moja draga vela diko,
kako oču ja sad prez tebe?
umorit ću sama sebe;
sad počivaj u miru ti
tere brzo hti skrsnuti.

Tu postavivši tilo u grob recita OBA
DVA:

Bože, sad ti miruj toti
tilo tvoje, za č sam hoti;
za grišnika odkupiti
hti tu muku pretrpiti,
za toj, bože, zahvalivamo,
vsake časti poklaňamo,
ovo naše tebe združenje
da nam bude na spasenje,
s tobom skupa uskrsnuti
čini, bože, u tvom skuti;
mi prijamši tvoje tilo,
ko je za nas na križ bilo,
blagoslov' nas ričjom tvojom,
za č gredemo sada domom
tvoju majku sadružiti,
pak š nom skupa u raj priti.

Tu gre Osip i Nikodem na stan i su-
sritu DVA FARISEJA i reku im:

Ti Osipe neverniče
s Nikodimom potajniče,
vam li sada a nim bašta (?)
pokopati Isukrsta;

znaj, da ćete to platiti,
za č vas ćemo uhititi;
proti puku to bi vsemu,
za č včini sramotu nemu
i tako je vas puk smućen
ubiti vas i odlučen;
za to htite mudri biti
i podjamno ne hoditi.

I tu nim odgovori Osip i Nikodem i
reci OSIP:

Znaj, podjamno mi ne gremo,
dobro ča je, oberemo,
a u zlo se ne pačamo,
to bi dobro, ča mi znamo,
jer Isusa zakopasmo,
mesiju ga mi poznasmo,
licemiri a vi ki ste,
za č Isusa vi stratiste,
nego za zlu volu vašu,
jere u nem dobra vsa su,
žao i jao vam će biti
i vašoj dteci po sem liti.

I pojedosta ta dva k Pilatu i rekosta:¹

O Pilate gospodine,
rečemo ti do istine,
spomenuli jesmo mi se —
za to glasom jednim vsi se
sada k tebi utičemo —
da j' od nega to rečeno,
Isukrsta, hinca toga,
čuli jesmo vsi od koga,
još živ buduće govoraše,
razumiti vsim davaše,
da će opet uskrsnuti
i vazeti tilo v puti
do tri dni i do tri noći
u grobu će stati moći,

veća smutna da ne bude
od prvaće one hude,
za to oti zapovidit
grob stražami vas obslonit,
da bi puku pak ne rekli:
uskrsnul je Isus prorok veli.

Tu PILAT dozove centuriona i reče mu:

Činite stražu vi sad za to,
da ne bude smutna na to,
vi četire sad vazmite
od soldatov i pojdite
grob stražami obastrite
i pečatom zamirite.

Po tom Pilat reče centurionu:

Centurio, sad brzo poj
i ov pečat ti primi moj
ter ovi grob zapečat' ti
i stražami obastri ti,
ne ukrede tilo da se,
smutna veća ne zgoda se.

Tu CENTURION pošad zapečati i
stražnikom reče:

Od strane vam daju znati
Pilatove i kazati,
vola nega jest ovako,
da vi bdite tote tako,
da čuvate tilo toga
od Isusa vi ovoga,
ne ukrede da vam ga tko,
čuvajte ga kako oko;
negov pečat vijte ovo,
Pilatovo da je slovo.

Po tom jedan NADBAR imenom cen-
turionu reče:

Neka nam sad tot čuvati,
pojte i vi počivati,

¹ Dodano: „judit reci“ nerazumno mi.

jednom nam to jest gledati
i još pomnú tu imati,
a ludi smo od jakosti,
prem da pride ludi dosti,
veće oće nam valati
u oružju totu stati,
neg da bi ih do sto bilo,
sikli bismo ih nemilo.

Ostalo ča tu manka od Petra išći tamo
na prvo na hara ^{stl}¹ i pokle Petar
svrši anjela blagoslov.

Bože, tebi slava budi,
nas grišnike ne zabudi,
koji za nas muku primi,
majku tvoju gorko rascvili,
muku gorku podnoseći
ter na križi govoreći:
otče dragi, ja te molu

Finis. Laus tibi Xte., quoniam liber explitt iste. rs. die mensis may anno dni.
1. 5. 5. 6.

ti im daruj milost tvoju;
ki su htili žalovati,
neka se budu radovati.
Za preslavnu krv, ku s' prolil
i žestoku muku, ku si podnil,
ti nam prosti sagrišenje
i prived nas na skrušenje,
da budemo grihe plakati
i pravo se od njih kajati,
tebe ovdi proslaviti
a po smrti u raj priti.
Vi krstjane bogu mili,
ki ste gospu sad služili
tere ste š ňom protužili
za Isusom procvilili,
on vam vsim daj večnu slavu
i radovat se š ňim v raju,
kadi s majkom jest proslavljen
va vse vike vikov, amen.

---

¹ Kamo se tim upućuje, ne znam, rukopis nema glagolske paginacije, već arapsku kasnije dodanu.

SKAZANJE SLIMJENJA S KRIŽA TILA ISUSOVA.

Govornici:

Prvi angel, ki čini od prologa, i
Angel drugi do angel sedamnadesti.
Veronika.
Osib iz Abarimatije.
Pilat sudac.
Centuriun.
Abmer, sluga Pilatov.
Akin, sluga Pilatov.

Nikodem, naslidnik Isusov.
Spičijar.
Gospa blažena.
Ivan evangelista.
Magdalina.
Marta.
Marija Salome.
Marija Jakovljeva.

PROLOG.

ANGEL.

Svih vas molu, o krstjane,
od vičnega boga strane,
uši vaše naklonite
tere s pomlon svi slišite
tuge muke Isusove
tere suze Ivanove
cić Isusa lute smrti
koju za te hti prijati.
Za to sfaki spomeni se:
za te umri na križ vise,
ter gospoju vi sdružite
i od srca proplačite,
ka noćaska grozno plače,
boleznive suze tače
s Mandalinom i Ivanom,
ki su bolni nega ranom,
i s nimi ga pokopajte,

smrt negovu razmišljajte,
da negovo pogrebenje
svin nam bude na spasenje.

ANGEL s srebnaci.

Ovi pinez daše onomu
učeniku nevirnomu,
ki za ovo malo blaga
proda svoga meštra draga,
i celovom nega izda,
o nevini zali Juda,
učenikom kti te obrat,
a ti nega prida na smrt.

TREĆI ANGEL s verugom i s konopi.

Ovo konop, kim vezaše
i kim gorku muku daše,
i veruga, ku staviše

kad Isusa ubitiše,
na vrat negov stiskajući
i nemilo potežući
prik potoka cedronskoga
stvoriteļa vodeć boga.

ČETVRTI ANGEL s rukom.

Ovo ruka ona zala,
zaušnicu ka je dala
Isukrstu, kada staše
i prid Annom govoraše.
Ta ga udri svojom rukom,
uho ozdravi u vrtlu kom.
Za č se, ruko, tad ne skрати,
stvorca tvoga kad zamlati?

PETI ANGEL s bilon svitom.

Ovu svitu obastriše
na Isusa i staviše
prid Irudom kad s nim stahu
i sve zlo na n govorahu,
Irud kad mu uzgovori:
od kamika krup nam stvori,
tako se s nim narugavši
i u ruke trs mu davši.

ŠESTI ANGEL s kolonom.

Pri ovom stupu bi savezan
naš Isukrst i rastezan
kad zločinci nega biše,
doklegod se umoriše,
da ne osta nigdi misto
na negovu tilu čisto.
To kti Pilat narediti
za kteć puku ugoditi.

SFDMI ANGEL sa biči.

Ovi biči, koji biše
Isukrsta izraniše,
da ne osta nigdi cilo

to negovo slavno tilo,
kada mu tu muku daše,
gorka mati to slišaše
gdi udarci udirahu,
smrtne boli nu morahu.

OSMI ANGEL s crnenon sviton.

Svita ova sva crnena
na Isusa bi stavljena,
ukrunena na visoku
Pilat poda vidit puku.
Ovo človik! kti nim riti,
tad počeo svi vapiti:
propni propni sada nega
i zločinca umor tega.

DEVETI ANGEL s krunom trnovom.

Ovo oni oštri trni
ki projdoše do možjani,
kad Isusa ukruniše
i po glavi trstju biše;
na kolena poklecahu,
zdrav si, kraju! govorahu.
Razmišljajuć ovi drači,
nu moj puče, sad proplači.

DESETI ANGEL s križen.

Ovo, puče, on križ sveti,
na kom za nas bi propeti,
ter ga naga na n prostriše
i kosti mu raskrečiše
meu dvima razbojnika,
ajmeh tugo prevelika,
na nem strašan glas izusti
i od muke svoj duh pusti.

JEDANADESTI ANGEL s čavli.

Kad Isusa prigvozdiše
na križ naga i pribiše
ovim čavlim, vijte trima

ruke i noge još tupima
pribiše mu prez milosti
razglobivši slavne kosti,
o njih triuh tad visaše,
glavu nagnut na č nimaše.

DVANADESTI ANGEL s mlatom.

Kad Isusa pribijahu,
ovim mlatom zabijahu,
čavli pribiv noge i ruke
zadaše mu gorke muke,
ruke, svaka ke stvoriše,
k drivu križa njih pribiše,
tolikojer noge svete
prigvozdiše ruke klete.

TRINADESTI ANEGL s ždribi.

Igrali su ždribe ove
vrhu svite Isusove,
da s' ispuni tad i steče,
koje prorok riči reče,
razdiliše svite moje
meu sobom tolikoje
i vrh svite moje zali
ždribe jesu tad metali.

ČETNADESTI ANGEL s spugon.

Kada Isus žedan biše
ovom spugon napojiše
žuči gorke, luta osta
ta negova slavna usta,
kad okusi, ne kti piti,
nego poče govoriti:
sve je sada izvršeno,
po proroku ča je rečeno.

ANGEL PETNADESTI s kopjen.

Ovim kopjen otvoriše
prsi Isusa i probiše,
to hotiše učiniti

je li umr za viditi.
Iz prs voda s krvju skoči
i ozdravi slipe oči,
koji grih svoj već ostavi,
poznav da je bog on pravi.

ŠESNADESTI ANGEL s klišći.

Ovi klišći izvadiše
čavle, iz križa kad slimiše
Isusovo slavno tilo,
ko je za nas na križ bilo,
dva negova učenika
iz potajna naslidnika,
ki u vike ne pristaje,
kad Isusu smrt zadaše.

SEDAMNADESTI ANGEL škalon.

Po ovih škalah tad lizahu,
kad Isusa snimjevahu,
i poslija daše doli
u velikoj tuzi i boli;
staviše ga vele milo
tužnoj majci u ne krilo,
paka u greb postaviše,
s Nikodemon Osib biše.

VERONIKA s ubruson:

Bratjo moja, nu gledajte,
Veroniku poslušajte,
kad Isusa gospodina
odsudiše božja sina
i daše mu križ nositi,
ne mogaše š nim hoditi,
namirih se putem tužna
gdi ga vode vele ružna:
vas mu obraz smeten biše
slavnom krvju i teciše,
na kolina tad san pala,
ubrus mu san bili dala,
kim je otr slavno lišće;

kad ležашe tot ničice,
čudo velo tad zgodi se,
naga prilika učini se
od negova lišca mila,
kako da bi živa bila.
Nu gledajte ukrućena
i u krvi izgrubjena.

OSIB od Abamaritije gre Pilatu.

O Pilate gospodine,
molin tebe nad sve ine,
još te molin, gospodine,
pogledaj mi na sidine,
htij se meni umoliti
i milost mi učiniti,
ti znaš jure starost moju,
prosim za to milost tvoju,
hotij meni dopustiti
s križa Isusa sad snimiti,
sina božja sveto tilo,
ko ni nigda grišno bilo,
jer je dayno ono umrlo
tešku muku priijimalo,
za to dopust milost tvoja,
da se utiši starost moja,
jer je vidiš, da je večer
blagdan vuzmen vele vesel
od subote, ku štujemo,
vazan veli blagujemo,
dopust mi ga ti snimiti
i u greb ga sahraniti.

PILAT.

Znan, Osibe, starost tvoju,
pogledat ću i čast moju,
dostojan si svake časti
od svih ljudih svita vrsti,
jere si čast sega grada

i još nega, ki ga vlada,
i bojiš se tvrdo boga,
bižiš od zla ti svakoga,
ne pristaješ na zla dila,
ka bi ti čast uvidila:
kako pitaš, hoće t' biti,
ne htij se tim zlovoluti,
neka prija izuvidin,
je li umr i razvidin.

CENTURION.

O Pilate svitli suče,
ki od pravde držiš kluče,
za istinu ja govoru
svim, koji ste u tom dvoru,
ovo sa mnom ki su bili
kad je umr ter vidili,
svidoke ti na to daju,
da je umr, ki to znaju.
Pravednoga uhitismo
tere gorko umorismo
ki pravedan sa sfin biše,
po zlamenju¹ ko vidi se,
kad se dušon on razluči
ter ju ocu priporuči:
tad je misec potamnio,
sunce svitlost izgubio (!),
sve se zvizde potajaše,
a nebesa proplakaše,
i poče se tresti zemja
i pucati sva kamenja,
tempal sveti raspade se,
vazda učeći u kom staše,
grebovi se otvoriše,
mnozi mrtvi uzkrisiše.
Za to sada ja ću pojti
ter k negovu križu dojt,
kleknut mu se, pomoliti,

¹ ,V oslamenu' ki vidise.

da mi rači on prostiti.
 Slavan človik ovo biše,
 Isusom se on zoviše,
 vik će slavan biti isto;
 jer sve biše on za isto;
 za to sada, gospodine,
 pusti nega nad sve ine
 tomu starcu plemenitu,
 daj mu tilo prid subotu,
 u greb nega da pokoji,
 tot večeras da ne stoji,
 a vi, sa mnom ki ste bili,
 recte, ča ste tad vidili.

PILAT.

O Osibe poštovani
 u dobrotu izabrani,
 kako pitaš, hoće t' biti,
 ne htij se tim zlovoliti,
 da neka pri izaviju,
 je li umr, i razviju,
 smetna veća da ne bude
 od Žudijev, ki su ovde,
 a sam toga ti poznaváš
 i razlogu ti podavaš.

Pilat Abmeru govori:

O Abmere, rec očito,
 je li umr stanovito?

ABMER.

Za istinu van govoru
 toti ki ste u tom dvoru,
 ki ste sa mnon ondi bili,
 kad je umr, i vidili;
 svidočtvo ti na to daju,
 da je umr, ki to znaju,
 još govoru tvojoj slavi,
 da ti Abmer pravo pravi.

PILAT.

O Akine, meni vele
 verni s' sluga bil do sele,
 reci ovdi sad očito
 od Isusa stanovito,
 do istine je li umrl
 kak od ovih sad san slišal,
 jesi li ti totika bil,
 kad je umr ali vidil?

AKIM.

O Pilate gospodine,
 tvoj sam sluga do istine
 i ne bih ti ino rekal,
 prija bih smrt sebi stekal,
 za istinu van govoru
 svin, koji ste u tom dvoru,
 mnozi jesu ondi bili,
 kad je umr, i vidili,
 a čudesa, ka tot biše,
 na smrti se dogodiše,
 to bi vele govoriti,
 ne ču, ner se pokloniti,
 svidočanstvo na to daju,
 pitaj onih, ki to znaju.

PILAT.

O Osibe, poj vazmi ga,
 tilo Isusa pogrebi ga,
 pojdi s križa sad snimi ga,
 kako t' drago, naredi ga,
 to negovo mrtvo tilo,
 ko je na križ nago bilo,
 na čast ti ga ja darujem,
 tve sidine jer milujem.
 O Akime, ti s nim poj saj,
 centurionu to dati znaj,¹
 on Osibu da da tilo

¹ ,dati znaj' za: daj znati. Vidi o tom: Dinko Rašina XVII.

s križa sneti mrtvo cilo,
kud mu draga, da ga nosi
i pokopa, kako prosi.

OSIB.

Zahvaľan ti, gospodine,
vele drago mimo ine,
ki mi rači darovati
tilo Isusa pokopati;
da mi ne da bog umriti
i tomu ti naplatiti
kako onom, ki merita,
za č mi ga dat hti prez mita.

AKIN.

Mnogu milost vi imiste,
da to tilo izprosiste,
ko j' pravedno odsudjeno
tere na križ postavľeno;
mňah, da hoćeš stid imiti
dara toga pojt prositi;
centurionu sad ću teći
Pilatove riči reći.

CENTURION.

O prislavni gospodine,
prim grišnika, da ne izgine;
ojmeh bože, ča me s' stvoril?
ne bih grišnik ja te umoril,
za č prî mati me ne zdavi
neg te zalac na križ stavi?
ajmeh nikor se ne najde
ki ti zada toke jade,
ojmeh zmorih boga tako
teško i gorko svakojako,
ne umin oči otvoriti,
jer te hotih umoriti,
ne¹ umin milost ja prositi,

jer t' mnoga zla htih stvoriti;
ojmeh za č sam uzrok ja bil,
da si toku muku trpil,
ojmeh glasom kim ću upiti,²
milost, bože, tvu prositi?
za sve da san t' ja umoril,
tve ufanje nisan zgubil:
Mandalinu zlu grišnicu
ti ju prija za³ učenicu,
razbojnika jes' uslišil,
kad je s tobom na križ visil,
ki t' propeše, za njih molil
oca tvoga, da b' jin prostil,
za to prosti, moj Isuse,
pogledavši na me suze,
ne gledaj mi sagrišenja,
da pust zlobe odrišenja,
prosti, Isuse dive sinu,
da ja tužan ne izginu,
odmeću se svita ovoga,
vira ti je moja mnoga,
oružje me sve viteško,
ceturionu vele teško,
za to odbigni moj bat tvrdi
ter daleko mene padí,
i tolikoj, ma kacito,
biži od mene sad očito,
i razbij se već, svital mač,
da ga nigdar ne vidin tač,
i ov drugi oštri mali,
u kuse se sve raspali,
me oružje, ko ja meću,
bud u kuse, već te ne ću,
mećući te ja od sebe,
molin bože, sada tebe
milosrdje, moj Isuse,
na moje grihe ti smiluj se,
milosrdje, sinu boga,

¹ ,n' umin'. ² ,vapiti'. ³ ,z' včenicu'.

sad pomiluj slugu tvoga,
 milosrdje, boŹe mili,
 na mē grihe ti se smili,
 milosrdje, moj Isuse,
 pozri na mē gorke suze,
 pomiluj me, ja te moļu,
 ne pogubi dušu moju,
 pomiluj me, sinu dive,
 za tve ime, ko svej Źive,
 pomiluj me, ja te moļu
 za pritešku muku tvoju,
 ja te ne ću ostaviti,
 za tve ime ja ću umriti,
 prostri tvoga kriŹa kite,
 neka mene obuhite,
 pren da san te ja progonil
 i na pokon joŹ umoril,
 na visini kriŹa toga
 ne poznajuć tebe boga,
 prosti prosti, gospodine,
 ki s' milostiv nad sve ine,
 gospodine od milosti,
 prosti prosti prosti prosti!

Ovdi ćenturion obujmi kriŹ.

AKIM.

Ćenturio plemeniti
 i viteŹe izvršiti,
 rećenje je Pilatovo,
 da daŹ tilo Isusovo
 ti Osibu starcu temu,
 darova ga Pilat Ćemu,
 te ga vele sada moli,
 da ga s kriŹa snimi doli,
 za to mu ga ti ne kratī,
 hotij mu ga udiļ dati,
 da ga bude pokopati
 gdigod hoće, dan ti znati.

ĆENTURION.

ObsluŹiću zapovīdi
 i ća Pilat sve besīdi.

Pristup simo, o Osibe,
 u kom vira ne pogibe,
 tere vazmi jure tilo
 Isusovo vele mīlo,
 i s kriŹa ga hotij sniti,
 kuda t' draga i poniti;
 jur slobodno uzmi ti ga
 i snimiv ga pogrebi ga,
 Pilatovo jest rećenje,
 da ti se da za poštenje,
 jer je Pilat te odluke,
 da se tebi da u ruke.

OSIB.

Nikodeme, trudi mnosi
 meni jesu, hod pomozī
 mi Isusa da snimimo
 tere drago pogrebimo,
 Pilat mi ga hoti dati,
 da ga budu pokopati,
 pojmo najti mlat i Źkale
 i priprave sve ostale,
 i joŹ masti mi kupimo,
 po naredbi opravimo,
 i ĉist lancun najt imamo,
 u ćemu ga pokopamo,
 za ĉ poštenja on merita
 veće nego kraļ od svita;
 a ĉin na svit on Źiv biŹe,
 ućenikov vele imiŹe,
 sad ni prid Ćim nikogare,
 pobigli su, već ne mare,
 bog i ćlovik on budući
 kako na kriŹ visil mrući.

NIKODEM.

Dragi brate moj Osibe,
 u kom vira ne pogibe,
 naŹa misal jedna biŹe,
 vele mi se tīm briniŹe,
 da pokle bog tako hoti,

ča je tribi vazet toti,
 pojmo pomast mi kupiti,
 ča je tribi, opravit,
 mlat i klište u mene su,
 škale iz doma ja prinesu,
 jer mi ga je vele milo,
 pokle poznah nega dilo.

OSIB i NIKODEM zajedno govore.

Meštre dragi, molimo te,
 vele drago prosimo te,
 ktij nam prodat vridne masti
 koliko t' je drago klasti,
 za pineze ti ne gledaj,
 listor nan ju, meštre, prodaj,
 a sad vazmi, to t' pinezi,
 naš tobolac ti odveži.

ŠPICIJAR.

Neka znate, dobri ljudi,
 prijatelj se pozna sfudi,
 on je piter pun pomasti,
 u nemu je svake slasti,
 u noj stvari tolike su,
 od vridnosti koje jesu,
 nom bi mrtva uskrisia
 i na svit ga povratia;
 ovu pomast vi vazmite
 ter ju sobon ponesite,
 i tobolac vi vazmite,
 posli dojte i platite;
 meu nami ne će biti
 da ćemo se razčiniti,
 prijatelji bismo vazda,
 hoćemo bit i od sada.

GOSPA.

Jaoh sinko mili i dragi,
 kako visiš na križ nagi!
 ajmeh ne bi nigdir draga

ko te snimi s križa naga,
 moga sinka izrañena
 ter grdobno izgrđjena?
 da ga more ljubit mati
 i suzami umivati
 bridne rane moga sina
 Isukrsta gospodina,
 da ne pojdu nevoľnica
 skubuć vlase, deruć lica.
 Aj da mi je moć doseći
 tere sinka doli sneti,
 prid križ hoću pasti doli,
 jeda mi se on umoli,
 da se prigne k meni drago
 ter da pusti moje blago,
 da se prigne sada k meni
 prižalosnoj ovoj ženi,
 sad ću nega pojt objati,
 misto sinka celivati.

Ovdi gospa obujme križ.

MANDALINA.

Evo t', gospe, ča s' želila,
 milost jesi ti imila,
 gredu sneti sinka tvoga,
 draga vele meštra moga,
 u istinu nose škale
 i priprave sve ostale;
 Osib stari nas ugleda
 s Nikodemon gredu ureda,
 i ti jesu naslidnici
 i potajni učenici
 sinka tvoga, majko mila,
 koga si ti izgubila,
 hotijmo se kuntentati,
 na sven hvalu bogu dati,
 ki nas hoti uslišiti
 i žalosnih uslišiti.

Ovdi gospa sede pod križ.

OSIB i NIKODEM zajedno.

Tužna majko, molimo te
i srčeno prosimo te,
da odstupiš ti od tuda,
daj nam prostor oda sfuda,
da t' moremo sinka slimit
i od križa sada odbit
i mrtvoga dati doli,
ka si za nim puna boli,
stavimo ga u tve krilo
vele drago tere milo;
učenici mi smo nega,
naslidnici sinka tvega,
i na to smo prišli ovamo,
da t' ga, gospe, pokopamo.

GOSPA.

Umileno ja vas moļu,
jere sinkom tužna bolju,
gledajući bridke rane
krvju plovuć na sve strane:
ti Osibe ćačko dragi
s Nikodemon izabrani,
za to nega vi slimate,
britke rane ne uvridite,
da budete vi prijati
plaću od boga i imati.

OSIB i NIKODEM zajedno govore: ton
di pange lingua. Govore kažuć slavno
tilo Isusovo hodeć uz š kale.

Slavno tilo svemogoga
Isukrsta sina boga
da dopusti ti propeti
prigrdobno tvoj kip sveti,
da bi za te svit sgorio,
još ti ne bi sharan bio.

Ovdi Osib tiče glavu Isusovu.

Slavna glavo na vik vike
opravi nam rajske dike,

ku grdobno svu razdriše,
kad te trnom ukruniše
i krvnu ju učiniše,
kad te trstju po noj biše.

Ovdi oba tiču bradu Isusovu i govore:

Slavna brado oskubjena,
sva u krvi ognušena
i slinami poplujvana,
slavnom krvju oštrapanana.

Ovdi oba tiču usta slavna i govore:

Ovo li su usta ona,
ka nam daše red zakona!
zube stisnu, jezik muči,
ki spasenja svih nauči.

Ovdi kažu lišca slavna.

Nuti lišca slavna i mila
tvrdo ti su problidila.

Ovdi kažu nos slavni.

Nu ti slavni nos prilipi,
kako krvju od svud kipi!

Ovdi kažu oči.

Kakove su, gledaj, oči,
ke za grišnih mnokrat smoči!

Ovdi kažu uši.

Jesu l' ovo uši oni,
ke na milost vazda kloni?
kako jesu umodrili
tere krvju pokipili!

Ovdi odbiju desnu ruku.

Ova ruka vas svit stvori,
pravu viru nam otvori.

Ovdi prsi pokažu.

Probodene slavne prsi,
slavna nih krv grih nam smrsi.

Ovdi odbiju livu ruku.

Ova ruka va vik vike
otvori nam rajske dike.

Ovdi drže tilo na ramenu i odbiju noge.

Paklu vrata svemogoga
razbila je ova noga.

Ovdi izimju čaval iz nog i govore.

Po ovoj nozi razumimo,
svita slavu da tlačimo.

GOSPA.

Simo, sinko, simo k majci,
jer smo, sinko, na rastanci,
dajte mi ga brzo dajte,
dajte mi ga, ne krsmajte,
ne krsmajte mi ga dati,
jer sam nega tužna mati,
mrtva sinka prijimati
po krilu ga prostirati,
lute rane zavijati
a suzami umivati.

OSIB i NIKODEM ujedno govore:

Na čast tvoju, gospe draga,
sinka damo gola naga,
kega s križa sad slimismo,
jer te suzeć mi vidismo
glason tužnim vapijući
tere željno nas zovući,
da ti damo tvoju diku,
tužna majko va vik viku;
sedi doli, nevolnice,
sedi doli, žalosnice,
primi sinka mrtvo tilo,
gorka majko, u tve krilo.

GOSPA.

O Osibe, ćaćko mili,
vele si me ti pomili'
(s) Nikodemon jedno toti,
kako voļa božja hoti;
ko nauči vas tot priti

moga sinka s križa sniti?
i sve vaše to činjenje
postavi se u vanjelje.
Sad vas molin cića boga,
puste meni sinka moga,
sad otite, ja vas molim,
ne¹ odilte me sinkon mojim,
neka ti ga lubin tako
i isperu ja polako.

NIKODEM.

O gospe, cića boga
žaluješ ti sinka tvoga
gledajući u tvojih rukah,
obrañena britko u mukah,
molin tebe, ne umaraj
sama sebe ni skončavaj,
ča ti prudi žalovati,
tužna majko i plakati
diku našu sinka tvoga,
gospodina prislavnoga?

GOSPA.

Ojme sinko diko moja,
to li t' kruna, ku dostoja
čista zlata glava tvoja?
plači, majko, brez pokoja,
krunu od trna gledajući,
britke muke smišljajući;
gledaj prsi, gdi počinu
od kad pravo sunce sinu,
prolij suze srca svoga,
diko mila sinka moga,
vapij glason plaćuć mene,
jer mi tužni život vene,
jere ostah udovica,
zgubih sinka nevolnica.

¹ „n' odilte“.

IVAN.

Srce tužno sad podiran
plaćuć s tobom ter umiran
cića tvoga sinka draga,
gledajuć ga mrtva naga,
vele britko pogrnjena,
trnom glava ukručena,
od Žudijev gnivne ruke
mnoge j' prijal britke muke,
kako vidiš sad očito,
spasi vas svit stanovito,
za to molin, bože, tebe,
sad od plača uzdrž sebe.

GOSPA.

Kako more utišati
tužno srce ne plakati
ova tužna želna mati
videći ga tako stati,
gledajuć lišca mila,
ka su sada potamnila
od muk britkih tere trudi?
ajmeh mene ovd i svudi!
Mandalino, sestro draga,
gledaj meštra mrtva naga,
prsi noge ter celivaj
i suzami grih umivaj.

MANDALINA.

Gospe majko, poutišaj,
ter me tužnu sadaj slišaj,
neka proliju srca moga
tuge gorke cića tvoga
jedinoga, gospe, sina,
moga meštra gospodina,
gledajuć nega tilo
izrañeno u tvoje krilo,
koje leži ne romoneć,
tužna gospe, ni govoreć;

za to vapij svimi glasi
deruč lišca, skubuš vlas.

MARTA.

Poutišaj, o sestrice,
meštra draga učenice,
neka se ja tugon mojon
sad potužin s tom gospojon,
jer ju viju vele tužnu
obrañenu u srcu sužñu
cića mila sinka ñeje,
srce moje za tim vene
smišljajuć velu radost,
ku izgubih, tere milost,
koju imah nevoñnica
cić ñe sinka žalosnica,
za to pokoj ne imaju,
va dne i noći ne pristaju
želnim glasom vapijuć,
moga meštra žalujuć.

GOSPA.

O sestrice i vladike,
nu gledajte moje dike
sinka mila perlu bilu
obrañena u men krilu,
ukruñena s krunon oštron,
napojena žući s oston;
usta ova vele slatka,
kada smisli tužna majka
od ñih slatko govorenje
ter pritiho naučenje,
svitli pozor od očiju,
kako sebe ne ubiju?
dragi sinko dobro moje,
to l' dostoja dilo tvoje,
koje, kada na sfit steći
ov puk pravi put ućeći?
od svitlosti ter istine,
srce meni tužnoj gine,

gledajući žalosnica
 potamnila tvoja lišća,
 tere prši izrañene,
 od sulice probodene,
 bridke rane na¹ tvojih rukah
 učinene ter i nogah,
 srce mi se, jöh, izdira,
 tere niman veće mira
 ni veselja ni radosti,
 jer izgubih sve milosti.
 Sinka moga, o gospoje,
 sve vi okol sa mnon stoje,
 plaćte glason vapijući
 va dne i noći ne stajući.

MARIJA SALOME.

Žalosno bi srce moje
 cića tebe, o gospoje,
 ni te viju, da skončavaš
 sama sebe ter umaraš
 cića tvoga slatka sina,
 moga meštra gospodina,
 žalujući prez pristanja
 ostah gorka brez ufanja,
 obrañena gledajući
 diku našu ter plaćući,
 ka izginu prija vika,
 tužna majko, brez uzroka,
 kako vidiš vele britko
 tvoje srce, o ma diko.

MARIJA JAKOVĽEVA.

Žalosnici mimo ine
 srce tužno moje gine
 od bolesti gledajući
 majku sinka žalujući
 prez pristanka va dne i noći
 plaću tužna prez pomoći

jer izgubih cvitja bila
 gospodina moga mila,
 ki izvenu prid očima
 meni tužnoj prid mojima,
 majci u krilu pogrjena
 perla bila obrañena;
 za to plaću tužna tugon
 za Isuson mojim ljubon.

OSIB.

O gospoje božja mati,
 ne htij plaćen žalovati,
 smrt zadaješ sama sebi,
 koji prirok biće tebi;
 molin, ne plać, ne uzdiši,
 sama sebe ti utiši,
 počin, gospe, ter se pokoj,
 konac stavi tuzi tvojoj,
 ter dopusti nam vazeti
 sinka tvoga ter odneti.

GOSPA.

Počekaj me, ti Osibe,
 jer ma radost sva izgibe,
 mene sinkon ne razstavi,
 na u greb me s nim postavi,
 tu mi milost htij stvoriti,
 s nim me hotij zatvoriti,
 neka ovdi ja neboga
 našubin se sinka moga.

Gospa ljubi sinka mrtva.

OSIB i NIKODEM zajedno. (Ton di
 vexila regis).

Ne moremo mi gledati,
 sveta divo, božja mati,
 sama sebe gdi umaraš,

¹ nema : na.

život tužni ter skončavaš,
dopusti nam za to smino
sinka tvoga da hranimo,
neka ga mi opravimo,
pomazav v greb postavimo.

GOSPA.

Jaoh sinko, rane tvoje
to su britke muke moje,
jaoh meni nad sve strane
srcu mi su smrtno rane.

OSIB i NIKODEM. Oba dvižu glavu
gospinu s obraza Isusova (Vexilla
regis.)

O gospoje, majko draga,
već nestaje tebi snaga.
jere odveće ti tuguješ
sinka tvoga i žaluješ
znamo, da te tve gorkosti
nadašle su sve žalosti,
nišće mañe, gospe mila,
zadovoljno s' ti cvilila
i od plaća jur tolika
provrila bi bistra rika,
molimo te, no umaraj
sama sebe ni skončavaj,
što ti prudi žalovati,
tužna majko, i plakati?
dopusti nam, molimo te,
vazet tebi sinka tote,
da budemo učiniti
u greb ñega mi shraniti,
mi pomasti kupili smo
i čist lančun primili smo,
pusti ñega da shranimo
i pomašću napravimo,
za č se može obnoćiti,
grad se hoće zatvoriti.

GOSPA.

A vi činte, ča van drago,
vazmite mi moje blago
i mene s ñim postavite
pored u greb zatvorite.

OSIB i NIKODEM zajedno mažu tilo
sveto s aromati. O salutaris.

Ovo tilo sveto spravmo
pomažmo ga i opravmo,
ki čistoću ljubiti hoti,
divac umri na križ toti.

Postavljaju u greb klečeć prid greb
govore. Christe, qui lux.

Isukrste slavni bože,
tve milosti reć se može
da dopusti ti propeti
za nas grišnih tvoj kip sveti,
sve to prijat za nas hoti,
gospodine, miruj toti
u pokoju tvoje tilo,
ko je za nas na križ bilo.
Ovo tebi mi služismo
i do greba sprovodismo,
dopusti nam za spasenje
grihov naših odrišenje.

GOSPA.

Ojme meni, gdi ostasmo?
naše dobro kamo dasmo?
i sve suze srca tvoga
roni cića sinka moga.

NIKODEM.

O gospoje božja mati,
ne htij veće jadovati,
oči od suz jur utiši,
ni plać veće ni uzdiši,

neg se, gospe, opravimo
meštra draga ostavimo,
da počije čin on hoće,
pokli nega voľa to će,
ter zajedno s nami hodi
i tu družbu sobon vodi,
u nas hoćeš počinuti
i od plača odahnuti.

GOSPA.

Nikodeme, dragi braje,
još vrimenta van ostaje,
mene sinkon ne rastavi,
da me žalost ne zadavi,
na grebu ću ovdı biti,
da mi se je navoliti.

OSIB i NIKODEM. (Vexilla.)

Dovoľe si ti cvilila,
hodmo veće, gospe mila,
za č ćemo se obnočiti,
grad se hoće zatvoriti.

IVAN.

O gospoje majko draga,
jur nestaje tebi snaga,
dovoľe si ti plakala,
jedva nan si živa ostala,
nu s razlogon čini svaka,
ne plač veće, majko slatka,
eto vidiš mrkla je noć,
razlog hoće nam domom poć,
oni nas će ostaviti
i nan triba k stanu iti,
da nan ne bi zamirili,
ki bi ob noć nas vidili.

GOSPA.

O Ivane, sinko mili,
pokli hoćeš da se dili

tužna majka sinkon mojin
i srćenin meštron tvojin,
budi u tom voľa tvoja;
ojmeh sinko, diko moja,
tužno moje razdiľenje,
dragi sinu, i cvilenje,
ovo ću se odiliti,
tebe, sinko, ostaviti,
nu u miru ti boravi,
neka mene žalost davi,
na kolinih tebe prošu
i za ľubav, ku ti nošu,
hrlo mi se ti povrati,
kako hoti obećati.

IVAN.

Gospodine i meštre moj
ovo tužan učenik tvoj
vele plaćan tebe ostavi,
moj Isuse, bože pravi,
majku tvoju razgovori,
da ju žalost ne umori.

OSIB i NIKODEM. (In exitu.)

O gospoje vele slavna,
učenici smo mi odavna
jedinoga sinka tvoga,
molimo te radi boga,
htij se, gospe, dostojati
za noćaska s nami stati,
neka daľe tužna ne greš,
od žalosti da ne umreš.

GOSPA.

Ćaćko Osibe i tolikoj
Nikodeme brajene moj,
velika van budi hvala,
da ovo san tužna ostala
ostavljena novom sinu
momu Ivanu za istinu,

on me hoće svud voditi,
poslušna ću njemu biti.

IVAN.

Hvala mi van u sva dila,
ma gospodo bogu mila,
trude vaše on van platil,
ki je gorku muku tarpil.
da ja mislin s majkon mojom
i žalosnom družbon ovom
na sionsku goru pojti,
gdi nas meštar hoti ojt
na pokońe kad večera
s učenici joh, učera.
O Isuse meštre mili,
gledaj majku gdi ti cvili,
da bi pukal živi kami
slišeć cvileć nu suzami,
kako ćemo mi sirote
prez izvrsne tve dobrote?
ko nas će učit pute prave
vikuvićne božje slave?

MANDALINA.

Da će ću ja Mandalina
neg plakati božja sina,
koji meni grihe prosti?
o velika ma žalosti,
jaoh meni nad sve ine,
moj srčeni gospodine,
ko će mene veće zvati,
ko li meni nauk dati,
kako san se naučila
kad san, meštre, s tobon bila?

AKIM.

O Pilate gospodine,
sluga san ti nad sve ine,
da nu slišaj sada mene,

jer mi od jada život vene,
kada smislih riči nike,
koje jesu privelike,
znaj on hinac živ kad biše
ove riči tada diše:
do tri dni ću uzkrisiti
i po zemlji ja hoditi;
molim sliši, ča ti kažu,
za to na greb pošlji stražu,
da ne pridu učenici
ali nega naslidnici
ter ukradu nega tilo
za hudobu al zlo dilo,
da ne reku: uskrisil je.
i s tilom na nebesih je,
da pak smetna ka ne bude
po ovomu gradu sfude
gora veće od prvańe,
za to ne čin ti od mańe,
na greb stražu htij poslati,
tri dni ga će ka čuvati.

PILAT.

Blago Akine naj izvrsi,
već na tu stvar ti ne krsni,
brzo brzo sad dvorane
šalj na greb oružane,
da kod greba jesu hrl
i da stražu čine vrlo,
da nim tilo ne ukradu
ni povolno komu dađu,
ako hoće glave svoje,
vrlo k stvari da nastoje.

AKIN.

Vi oružje sad vazmite
tere na greb vred hodite,
tilo Isusa gdi se hrani
tot na gori grada vani,
zapovid je Pilatova,

da se straža čini ova
do tri dneva uporedu,
da van nje ne ukredu;
ako ćete glavu vašu,
vi čuvajte dobro stražu.

Ovdi stražnici gredu na greb čuvat
stražu.

PILAT.

O Akine, na t' moj pečat,
i za nima htij pošetat
to do greba Isusova,
ki izdilan jest iz nova.

AKIM.

Pilatov je ovo pečat,
nu ne moj ko već u n' ticat,
kako mi je zapovijedil,
tako jesan ja učinil;
dobro stražu vi čuvajte
odpečatit ter ne dajte.

ANGEL.

Ki ste priti svi račili
ter gospoju vi združili,
ne bolezan žalovati
smrt Isusa i plakati,
grihe vaše on van prosti
i čuvaj vas muk gorkosti,
i podal van Isus mili
milost svoju i udili,
a na ovom račil dati
tere u raj vas prijati,
jere za vas hti umriti,
mnoge muke pritrpiti;
on van daruj rajsku diku,
ki je blažen u vik viku;
za to budi hvala nemu
ter spasenje puku svemu,
po tom budi svami zlamen
sveta križa u vik. Amen.

Svrha.

PRIKAZANJE

KAKO ISUS OSLOBODI SVETE OCE IZ LIMBA.

Govornici:

Angel, ki čini od prologa.
Dimaš, dobri lupež.
Adam.
Ivan krstitelj.
David prorok.
Abram patriarka.
Isaja prorok.
Zakarija.
Mojses.
Šimun pravedni.
Abel.
Eva, prva mati.
Mladinci.
Rahela.
Mamona hudoba.
Šatana hudoba.

Belfegor hudoba.
Lucifer hudoba.
Vemov hudoba.
Gestaš, zali lupeš.
Isus.
Balberit hudoba.
Dva angela.
Dva diteta.
Duše iz purgatorija.
Noe.
Juda Makabej.
Lazar.
Juda Škarijot.
Ilija.
Enok.
Angel.

PRIGOVOR.

ANGEL.

Bogoľubni o krstjane,
ki ste prišli u ove strane,
uzdvignite srce i oči,
gđi tuguju sveti oci
čekajući gospodina
Isukrsta božja sina,
i dobri tad sašad doli
kako svete oce toli,
za nim paka djavli oholi
hteć Isusu ne dat doli,

Isus sasvim hlabren dosti
svete oce iz limba oprosti
ter izagna Lucifera,
u kom prva zginu vera,
kara Judu i Kaina
i stvorenja zala ina
a dušice tiši malih,
ki Adamov plaču za grih
u purgator duše ostale
vadi, ke su jur dostale;
slišat ćete pismi vele

svetih otac gđi vesele:
 Adam starac i ostali
 kako Isusa svoga hvali,
 a Isus njih van izvodi
 tere u raj gori vodi;
 u zemajski prvo pride
 u nebesa pak uzide.
 Ja ovdi stat već ne buden,
 glase u limbu evo čujen.

PRVI DIL.

Sveti OCI u limbu zatvoreni počmu dva
 po dva u glas kako u veli petak.

Vična vlasti bože očc,
 jur se lita mnoga toče,
 da mesiju imaš poslat,
 ki će svitu lika podat,
 nas od ovle sloboditi,
 naše žeļe izpuniti,
 koga imaš poslat, pošal,
 jur se smili na naš vapaļ,
 milosrdje ukaži nam,
 spasiteļa pošali nam.

DIMAŠ, dobri lupož, dohodi z gore od
 Kalvarije prid vrata od limba i steči
 onde s križen na ramenu govori:

Oci, u limbu ki evilite,
 plač u radost obratite,
 radujte se, ja vas prošu,
 vesele van glase nošu
 od Isusa nebeskoga,
 vidit ćete danas koga;
 otvorte mi, ne krsmajte,
 Isus grede, dobro znajte.

ADAM odklonivši malo vrat izkucuje
 glavu i provira oči govoreći:

Ki je ovo glas, ke li mame
 u ove mrkle čujem jame?

mnozi me su prihinili
 s taci glasi dohodili,
 ki sfi ovdi sa mnon čaju
 i utihe ne imaju,
 tuge naše ne ponavļaj
 ni nan muku veću davaj,
 bud da Isus ima priti
 i porod moj sloboditi,
 jali čekān svej plačući
 vele tužno tugujući,
 ko hoč budi, simo tlači
 ter s Adamon pored plači.

Ovdi se limb otvara a Dimaš odgovara:

DIMAŠ.

’Ti li si to prvi očc,
 koji stati totu počc?
 od toga se zla razberi,
 ter stanovit bud u veri,
 od tvoje se krvi rodi,
 koji za te bogu zgodi,
 evo muku prija za nas
 i ovdi će priti danas,
 ja odsujen buduē za grih
 s desne ņega na križ umrih,
 ruke, noge toj ne lažu,
 pribijeni gnati kažu;
 svidok drivo, znaj, ovo je,
 na kon visi tilo moje;
 prem da trpih za tamnosti,
 li on meni grihe prosti
 i reče mi: danas isto
 sa mnom budeš v rajsko misto;
 za to skupa veselite,
 evo grede, ča želite,
 jur van nije ovdi stanja,
 virujte mi brez krsmanja.

ADAM.

Stup unutra, tate hudi,
 koji varaš listo ļudi;

stani malo ter govori,
muku prija na koj gori,
za ki uzrok, ki li suci,
ki l' ga jaše zali puci?

DIMAŠ.

Istinu ti pravu kažu,
o Adame, i ne lažu,
Židovi ga prava jaše
ter Pilatu sucu daše,
on g' odsudi na križ umrit
za njih voļu zlu ispunit,
a na gori muku prija,
ka se zove Kalvarija,
nebo, zemlja tuj trepjaše,
kada božji sin trpjaše.

ADAM.

Glase meni ti dobre da,
ke ne slišah čin do sada,
pren da bi mi milo toke
grde smrti i žestoke,
milo bi mi, da sgriših ja,
toku Isus muku prija.

Dimaš ulazi u limb i ADAM pita Ivana
krstiteļa.

Pustiņače, gori stani,
ki na pokon pride k nami,
je li ovo Krst on isti,
kojega nam ti navisti?

IVAN KRSTITEĻ, Adamu odgovara:

O Adame oče, otvori,
kojega bog najpri stvori,
slište i vi stare brade,
Ivan će reć sfe, ča znade.
Isus posla naprid mene
radi riči božanstvene,
i ja Ivan prston kazah

i na znanje svitu davah:
evo jañac pitom oni,
koji grihe svita odni,¹
ja ga krstih u Jordanu,
kad človiku bil dan svanu;
otvoreno nebo vidih
i s neba glas ovi sliših:
ovo je sin moj pridragi,
slište ñega ļudi umarli,
u prilici ter duh sveti
golubice tad na ñ sleti,
i mene on krsti vodom;
grihe sñita pomrsi kom;
vidih čuda, ka činaše,
po Žudiji kad hođaše,
slipin oči otvoraše,
gubave očišćevaše,
povraćaše sluh ušima,
otvaraše usta nima,
a iz kipov nevoļeni
van tiraše duh pakleni,
vanka toga mrtve uzkrisi,
ki od vas toj nigdar sliši?
po tom toga uhićen bih
od Iruda ne za moj grih,
bih postavljen u sinžire
Isusove radi vire,
jerbo karah odmetnicu
Irudovu zlu hotnicu,
smrt mi za to bi zadana,
glava od trupa odaklana;
iz tamnice čujah dila,
Isusova ka su bila,
ter Židove za to htihu
i ñegovu smrt želihu;
davaše se razumiti,
da će na križ on umriti;
toj zlamenja jesu ista,
da će priti u saj mista,

¹ „podni”.

istine su tej beside
razbojnika, ki no pride.
Viruj meni, o Adame,
nisu ovo noćne mame.

ADAM.

More biti, o Ivane,
prišlo vrime, da nan sfane,
nike vidin jur vedrine,
ke tiraju naše tmine,
jur nadziran nike zrake,
ke tiraju naše mrake.

Adam pita Davida.

Ko je ovo, o Davide,
ki na vrata naša pride?
vim, da Isus ima priti
i moj porod sloboditi,
jure čujem niku radost,
koja kripi moju starost.
trudno t' mi je to slišiti,
da će na križ on umriti.

David kralj držeći liru u ruki govori:

Ja David kralj tere prorok
od Isusa tako rekoh:
prigvozdiše noge i ruke,
zadaše mu jadne muke,
svite nega razdiliše,
žučju oston napojiše.
Zaspah, reče, i uzkrsnuh,
od kud pridoh, tuj se vrnuh;
mnoga ostala rekoh pojuć
ovu liru udarajuć,
i srce mi tako daje:
brzo će bit u te kraje.
Istina jest glas, ki prini,
on razbojnik nas ne hini.

ADAM pita Abrama.

O Abrame bogu virni,
rec, je l' ovo glas istini

od našega spasiteļa,
rad koga nas mori želja?

ABRAM.

Ja t' istinu mogu reći,
da sa mnom bog govoreći:
tve će sime — reče — spasit
sve narode, ki su na svit;
pak mi reče iz oblaka:
posveti mi ti Isaka
vrhu gore tej visoke
za zlamenje vire toke;
slično je to t', ča govori,
da je umr on na odri.

ADAM pita Izaiju.

A ti ča diš Izaija,
ki od boga razum prija,
ki visoke vidi stvari,
znaš, ča kaže zakon stari?

ISAIJA.

Isaija prorok verni
dim ti, oče pripošteni,
toj istini jest takmeno,
i meni bi objavjeno,
sveti duh mi ust' otvori
ter ovako progovori:
Isus dobri sašal s nebi
s razbojnici prikučen bi,
prikladno je toj k istini,
da će trpit na visini.

ZAKARIJA nepitan govori.

Rekoh i ja slaveć tebe:
ti iz jame sužnje izvede
po kriposti tvoje krvi
ter nim poda život pravi.

ADAM pita Mojzesa.

I ti reci, o Mojzese,
zakon z gore ki donese,
od Isusa ča t' se vidi,
je li pravo tat besidi?

MOJZES.

Oče pravi narodov svih
nu ti sliši, ča ja vidih
jur budući ovdi sašal
opet na svit gor uzašal,
vidih nega vele slavna
sfitlim ruhom¹ ter opravna,
obraz negov tiraše mrak
i več sjaše neg sunčen zrak
svite mu se sfe biľahu,
pribili snig nadhøjahu,
i reče mi na Taboru:
Mojzese² to t' govoru,
skoro iman trpit muku
za dat život svemu puku,
ti slobodi puk izbrani
iz Egipta nih obrani
i misto mu da veliko,
gdi provira med i mliko,
i ja tokoj svete oce,
ki u limbu suze toče,
izvesti ću iz propasti
i dat nih ću rajske slasti,
i to rekši otac s gori
iz oblaka progovori:
evo sin moj, ki mi zgodi,
slište nega svi narodi,
tomu svidok jest Ilija,
ki je sa mnom ondi bia.

ŠIMUN biskup nepitan govori.

Sliši mene, o Adame,
tve mišljenje naslon na me,
ja ti hoću sve praviti,

¹ „rukom“. ² Čitaj: Mojzese.

ča san vidil gor na sfiti
Šimun biskup i pop veli,
zgor bog mene obeseli,
na moľenje me se smili,
svoga slugu ne uhili;
reče mi bog: ne ćeš umrit
pri neg sinka moga vidit
s neba dojde rič blažena
i porodi divon žena,
bi Marija majka i diva,
od Joakina ka prosiva,
s neba Isus uputi se,
i rič u put obrati se;
boga molih, imah milost,
i na ruke primih sfitlost,
majka diva meni ga da,
kako zakon zapovida,
obrizati da g' iman ja,
jer odluka biše božja,
u templu sfe to da bude,
pismo sveto da se zbude,
obrizah ga ja rukami,
i brzo će priti k nami,
tridest i tri od tad je lit,
došal s neba da je na sfit.
O Adame, viruj meni,
pride Isus naš blaženi.

ADAM ocem govori.

Sinci moji, mudri ki ste,
lipo ti me pokripiste,
i meni taj odgovara
očitova bog od zgara
objavľeno men' samomu
u raju bi zemaľskomu,
da će umrit on na križu
neka nebog ja oživu,
i ja tako mñim i ufam,
da će brzo već priti k nam,
da će priti spasitel moj

ter slobodit vas ovi broj,
 pren da nan je čekat toga
 mučno od vika davnienoga,
 svakaka su već zlamenja,
 stignut ćemo odkupjenja,
 jur su tridest i tri lita
 bi nam ova stvar očita,
 Šimune ti kako s' rekal,
 na sfit boga ki s' dotekal,
 ovu mrklu sad dubinu
 žarko sunce nan prosinu,
 i lupeža, kino pride
 svidokuju sej beside.

ABEL nepitan govori.

Mudrost vaša, oci, gdi je?
 jer krv moja još vapije,
 još je zemlja sfa otrovna,
 spasiteља ni dostojna,
 mnozi jesu još Kaini
 bratji svojoj prenevirni,
 ljubav gine, restu zlobe,
 nije prišal do se dobe,
 ni prilika, došal da je,
 gdi se nemu čast ne daje,
 a da bi to bog hotio
 tere naju oprostio
 paklenoga kraļa silna,
 ča li diš ti, majko brižna?

EVA.

Budi da su isti glasi
 od Isusa, ki nas spasi,
 li ja ovdi ostat hoću,
 koja prva stvorih zloću,
 Eva, mati narodov sfih,
 vas ovi sfit rinuh u grih,
 zlu blagovah tu jizbinu,
kad porod moj vas izginu,

¹ ,cello vika'.

mene hinac, ja Adama
 činih zgrišit Eva bajna, (?)
 ča se onad ne okamenih,
 kada voće k uston donih?
 ne bi Adam plakal ovdi
 sine svoje, ke porodi,
 ne bi sa mnom, sinu brižni,
 sad pribival u ovoj tmini:
 ah da bi se moglo kako,
 da zlo za grih trpin svako,
 hodila bih po dubravah,
 živila o divjih travah
 ja bih prošla klance i gore
 i gazila rike i more,
 u spile bih stala i jame,
 lute zviri koļu da me,
 na pogibil ovo tilo
 podala bih za zlo dilo,
 podnesla bih, o Abele
 od ran tvojih žešće vele,
 da pokle se moj grih sada
 već ne more vratit zada,
 milost božja jest velika
 od prvoga celo¹ vika
 ufam i ja bit u rajū,
 jere grih moj vele kaju,
 ufan, da će staron lavu
 moje simc strti glavu
 a da bi jur, bože veli,
 poslал, koga vas sfit želi.

MLADINCI nepitani govore.

Mi mladinci to ufamo,
 da će Isus prit ovamo,
 prem kada se mi rodismo
 radi nega krv prolismo,
 plaču našu on ne voļi,
 i život će vratit boļi,
 za zemļu će dat nebesa,

jer zgubismo za n telesa;
već ne plači, o Rakela,
radi raja stoj vesela.

RAKELA.

A da bi jur Isus prišal,
neka bi plač moj utišal
radi mlada čeda sega,
koje zgubih zacić nega:
išćuć nega Irud zali
narod hoti pobit mali,
dica mala umirahu,
živke u krvi sfe plovahu,
ča već molib zle kocane,
to jim daše veće rane,
za to plačna ostah mati,
ni se mogu razabrati,
hodi hodi kraļu veli,
i Rakelu obeseli.

DAVID i MOJZES klečeć ujedno go-
vore:

Slavni o bože, koga imaš poslat,
pošali jure, neka nas izvede
tužnih od ovdí a u raj povede,
ne moj već krsmat.

Jur se očituj, slavni sloboditel,
ima ki trpit za grišnike muku
i podat slavu Adamovu puku,
sfta spasitel.

Gorko evilimo vele tužno dosti,
ah da bi prišal naš Isukrst slavni,
koga ti, bože, nam obeća davni,
da nas oprosti.

Adam i Eva to čekaju i mi,
da pride jure slavan pun milosti,
ki nas izvede iz ove tamnosti
sužni ovimi,

ter nas uzvisi gori u sfet sfeta,
stari je, o bože, Lučifer od kuda
prognan cić griha oholosti huda
djavla prokleta.

I mi zgrišismo po slabosti našoj,
dali pokoru čineći pitasmo
milosrdje sfeto, koje ufasmo,
slobodi stvor tvoj.

O stvoritelu, po tvojoj kriposti
str djavla jure, koji napastova
Evu i Adama, mi u mista ova
stali smo dosti.

Daj, bože, daj nam, ča tebe pro-
simo
jere, ki pakla već imaju boli,
ne daju t' slavu, ni djavli oholi,
mi te hvalimo.

Ovdi čekamo, jur su mnogo lita,
da nas oprosti iz ove tamnice
sinak tvoj, bože, rojen od divice,
spasitel sfta.

DIL DRUGI.

Ovdi gredu dva djavla z gore od Kal-
varije noseći zaloga lupeža u pakal a
MAMONA hudoba govori:

O šatana, vež ga žešće
za dati mu muke češće.

ŠATANA.

O tem radim, o tem mučim,
svako doba za to bučim,
da grišnici trpe muke
svak dan veće i jauke,
to su moja uživanja,
u paklena hodmo stanja.

Gredu k paklu i kada pridu, govore:
ŠATANA.

O stražnici pakla ki ste,
simo hodte, dobro slišete
druga zdola ter zovite,
razbojnika duh primite,
zovite nam kraľa tokoj
tužan će glas čut i oboj.

BELFEGOR.

O boj meni, ča govoriš,
joh Mamona, al nas strašiš?

ŠATANA.

Hodi tamo, Belfegore,
kada prideš, čut ćeš gore.

BELFEGOR u paklu Lucifera govori:

Kraľu, sliši glase ove,
Mamona te gori zove,
tužne glase čut ćeš odi,
i lupeža sobon vodi.

LUČIFER.

Ki su glasi, ki je govor?
sad naj brže ja greden gor,
ki l' je lupež, ko strašenje,
ko li je to govorenje?
ja ću sfe to napraviti,
ne mojte se tim strašiti.

Lučifer gre van pakla i govori:

O Mamono, o šatane,
dobro prišli u se strane,
glasi ki su, recte malo,
ko li nas je zlo dopalo?

ŠATANA.

Glasi su nan vele hudi,
već spaseni jesu ľudi,

kako se je to stvorilo,
sliši dobro, božje dilo:
znaš Adama kada sgrišit
činismo ga raj izgubit,
popriti nam svemogućí
i strašan glas tač pojućí
reče: hoće dojtí vrime
strti će ti žena sime,
evo prišlo to je vrime,
Marija je ženi ime,
a ne sime Isus di se,
sleti s neba, uputí se,
hodi, muči puk ućećí,
četrdeset dan postećí,
na pokon ga napastovah,
da je božji sin, sfej mišlah,
li ne mogu izuvidit,
koji človik on more bit,
pak na pokon on bi propet
od Žudiji na gori spet,
strese zemļa, tempal puće,
potamnilo biše sunce,
stražci prsi sfe bijahu.
spasíteļa spovidahu,
blago tebi, o človiče,
božji sin je, vas sfit viče.

LUČIFER.

Lučifere bidan na vik,
ki uživaš ognen plamik,
sa svom družbon tvojon milon,
s tobom pade ka zlin dilon
empironskoga gor iz raja,
muka naša nima kraja,
bratjo, to je došlo vrime,
da bog sfoje od tle izme,
jere pisma sva vapiju,
da je Isus blizu, diju;
za to sfaki sad se spravi,
kako nam se moć proslavi,

ter ne dajmo, po slobodi
robje ovo da izvodi,
trudili smo mučec, znajte,
ča dobismo, li ne dajte,
a ta mladić, ki je s fami,
je l' mu drago statí s nami?

MAMONA.

Ovo ti je, kralu, sluga,
izgubismo z desne druga,
razbojnik je ovo livi,
gledaj, pakal, kako živi
zali lupež: on psovaše
Isukrsta i mrmnaše,
a drug negov desni biše,
milost ima i spasi se,
jer se hoti pomoliti,
ide lipi raj viditi.

VEMOT nasliduje.

To je ono, ča ja sfej dim
i van, bratjo, i sfim inim,
nastojmo sfej, nu pustimo
dobro činit protivimo,
pokornikom jere paka
bog ne daje pojt u paka,
za milošću prašća grihe
i skrušenin da utiže,
spomiñu se ovo sada,
kada Irud zali tada
nastojāše pogubiti
Isukrsta mladih liti
ter bižaše Marija hteć
u Betlemu gradu uteć,
Dimaš lupež ñih susriti
i u stan jih hti primiti,
za to dobro, koje stvori,
uzvisi ga vićni gori.

LUČIFER.

Privedite malo k meni,
službenici o pakleni,
tega slugu virna mega,
celovati hoću ñega.

Dovedu ga a Lučifer celuje ga i govori:

Mir ti ne bud, o moj sluga,
i vik vikon nego tuga.

Obrativši se Lučifer djavlon govori:

Kad živlaše na tamnosti
čineći zla vele dosti,
vrzite ga malo dolí,
da očuti vićne boli.

Kako ovo reče Lučifer, vrgu ga u pa-
kal mućeci ga i od zdola užije se ogañ,
i malo postavši Lučifer govori:

Podajte mu muku veļu
kako našem prijateļu,
neka čuti sfe gorkosti
i vik vikon brez milosti,
jer nastoja na grih na blud,
činte ga čut pakleni trud.

Ovdi sumpor užiju i daju mu muku a
on jauka govoreći i Gestaš u paklu
vapije.

GESTAŠ.

Dosti dosti oboj meni
vik u mucí sad pakleni,
joh na smrti za č ne cvilih?
kako vićni raj izgubih?
joh mogah se pobojšati
i od grihov pokajati,
a sad veće ni smiljenja,
vik ću čutit sva mućenja.

LUČIFER nasliduje.

Trpit hoćeš brez pristanka,
izmite ga malo vanka.

Kako izmu, vazme ga Lučifer u ruke
i govori mu:

Za života jesi li kad
bludno pisnil, pisni i sad.

GESTAŠ, zali lupež, govori:

Ča ću sada pisnit za grih
neg proklinat, kad se rodih
Gestaš tužni i nesrični,
mojoj mucu već konca ni.

LUČIFER.

Pisni jošće boje, Gestaš,
već nijedno dobro nimaš.

GESTAŠ.

Prokleta bud moja mati,
ka me na sfit hoti dati.

LUČIFER.

Jošće boje din da pisniš,
gorke muke al ne vidiš?

GESTAŠ.

Proklet budi on od zgori,
koji na sfit mene stvori.

LUČIFER.

To je pisan, ku ja htijah
i za to te već nadbijah,
tin ćeš u vik vike pojit
u paklene muke znojīt.

¹ valda: škodan.

Obrnuvši se Lučifer k djavlon govori:

Vrzite ga sada doli
ter mu dajte vične boli.

Kako ga vrgu u pakal, čini se velika
buka u paklu.

ISUS ta pojući z gore od Kalvarije
prid linbon z bandiron u ruci govoreći:

Poglavice od tmin zali,
u te jame s nebes pali,
dosta jeste plinovali
i to robje uzdržali,
ke spremiste po tamnosti,
zlobe vaše dosti dosti.
ako oni sagrišiše,
li pokoru izvršiše;
dosti vaših zlob i sile,
ke su na sfit dosle bile,
dajte misto božjoj vlasti,
a vi pojte u propasti,
uputte se, već ne stojte
to sužanstvo tere ojte,
da ulize kralj od slave,
kako sfeta pisma prave.
Ovdi se čini buka u paklu a Lučifer
steći na kraj pakla izvan limba govori.

LUČIFER.

Koji je ta kralj prislavan,
ki je našoj sili skadan?¹
tko će meni odoliti
al kraljestvo me razbiti?

ISUS.

Isus ja san pun kriposti,
ki od tebe sfit oprosti,
ki no tobom s neba doli
u paklene vrže boli,
dosta jesi ti plinoval

i u limbu sfete držal,
 hodi jure u propasti
 daj misto božjoj vlasti.

LUČIFER.

Božji sinu, malo stani,
 govorit mi ne zabrani:
 ovoga si ti človika
 u počelo stvoril vika
 na tvoju ga stvoril sliku
 i poda mu čast i diku,
 ti razumon obdari ga,
 kako bogon učini ga,
 da mu zakon samo jedan,
 pristupi ga on isti dan,
 ja ga na toj nagovorih,
 podložan je meni za grih;
 ti, koji si pun istine,
 to i sam znaš, gospodine,
 koji koga pridobude,
 da gospodar nemu bude,
 za to Adam u istinu
 vik ima stat u dubinu,
 a taj družba sfa kolika
 moja će bit već do vika;
 ako nemu ćeš prostiti,
 možeš takoj učiniti
 Lučiferu, koga gori
 plemenita vrh svih stvori.
 Ovd i skače Balberit iz pakla, ki videči
 Isusa vapije.

BALBERIT.

Belzebube, Astarote,
 Levijatane, simo hote,
 jer smo sada izgubili,
 ča smo od vika zadobili,
 pride Isus, sin Marije,
 tja od gore Kalvarije,

koji muku za človika
 prija danaska od vika;
 ne slišismo ni vidismo,
 pokle u raju sagrišismo,
 jer pokoru čini Adam,
 da mu milost bog, a ne nam;
 Belzebube, Astarote,
 već ne stojte, simo hodte.
 Belzebub iskače iz pakla i vidivši Isusa
 govori.

BELZEBUB.

Zlo se čini, Balberite,
 jojo, druži, već bižite,
 već bižite dol u pakal,
 božji sin je nas nadašal;
 ajme ovdi ča se čini
 u paklevoj doli tmimi?
 djavli bratjo, već ne stojte,
 stanja ova jur se ojte,
 jer vidite, ča se zgodi,
 sfetim dat će bog slobodi.

To rekši za Balberiton biži u pakal, i
 ostaje sam Lučifer, a Isus Lučiferu
 govori.

ISUS.

Brže u pakal, stari zmaju,
 koji ne hti stat u raju,
 ja za velu tvu oholost
 rinuh tobon dol u propast,
 i budući doli dopal
 i mene si napastoval,
 i Adama slaba dobi,
 za to meni on ne zgodi,
 ki budući prigrišio
 pokoru je učinio,
 za to nemu prosti hoću,
 a ne tebi za tvu zloću,

brže u pakal, stari zmaju,
 koji ne hti stat u raju.
 Ovdí Isus napre na Lučifera, a on bi-
 žeći u pakal govori.

LUČIFER.

Pakleñaci, druži mili,
 ni odolít božjoj sili,
 li ove nan vazet ne će,
 koje za grih doli neće.

Pokli bude Lučifer ulizal u pakal, čini
 se velika buka, i budući se utažilo,
 dva angela steći nad limbon poju za
 radovanje ovu pisan.

DVA ANGELA.

Radujte se stari muži,
 jer van dojde sloboditel,
 svega svita i spasitel,
 o Adame, već ne tuži.

Već Lučifer prihóli
 on ki s neba bi istiran,
 jere bogu bi neviran,
 u paklu je vezan doli.

Vični cesar mnoge pline
 iz paklenih jam izvodi
 ter nebeski u raj vodi,
 vične sfité gdi sfitline.

Tebi pisni, tebi hvale,
 o nebeski vojevoda,
 koji sfitu život poda
 za hrabrosti tvoje vele.

DIL TRECI.

ISUS pohodi pakal govoreći:

Lučifere o prokleti,
 ki za zlobe toti sleti,
 i ostali druži zali
 ki čast bogu niste dali,

toj van budi mučno stanje,
 komu ne će bit dostanje,
 toti Juda i Kaine
 u paklene stojte tmíne,
 Faraunu i ostali,
 koji niste destojali
 dilnici bit muke moje,
 tot trpíte vične znojé.

Isus pohodi limb ditinski.

A vi mali o dičica,
 rano zgubi ke majčica,
 ki za tuj grih tot cvilite,
 u ovom se utolite,
 jer paklene nisu boli
 u vašemu limbu toli,
 pokol gori, gdi bog stoji,
 raj se vami ne pristoji.

DVA DITETA iz limba vapiju.

Dakle ovdí stat imamo
 mi, ki na sfit grih ne znamo,
 dakle uživat božja lica
 vik ne ćemo bidna dica,
 prokleta bud ona mati,
 ka nas čini ovdí stati,
 pri vrímena ka nas stravi,
 da cvilimo ovdí pravi,
 li ti vazda hvalen budi
 o Isuse, ki nas sudi.

ISUS pohodi purgatori govoreći.

A vi duše meni mile,
 ke ste za grih pritrpile,
 ke dospiste vaše vrime,
 hodte vanka iz te tmíne.
 Ovdí ishóde duše iz purgatorija i klek-
 nuvši prid Isusa govore.

DUŠE.

Hvala t' budi na milosti,
 o pravedni sudče dosti,

koji iz muk nas izvodiš
a u vični pokoj vodiš,
nas oblakča¹ tvoja muka
i slobodi tvoja ruka,
ne čutimo već tužice,
jer vidimo tvoje lice,
spivat ćemo vazda hvale
u nebeske gori sale.

ISUS dušan, ke u purgatoriju ostaju,
govori.

A vi, koje bogu duga
ne platiste, u tej tuga'
ostanite, dokle vrime
dospijete, al vas izme
molba, žežin, lemozina,
prijatelji al družina,
li na pokon sa mnom ćete
vik veselit meu sfete.

JEDNA DUŠA iz purgatorija govori.

O pravedni gospodine,
pun milosti i istine,
nu mi pravdu rec i sudi
osvetitelj ter moj budi
protiv sinom, roditeljem,
i neharnim prijateljem
kim ostavih me življenje
moje trude i žuđenje
ter obredih na pohodi
da mi učine pomoć ovdi,
gdi me božja tišči ruka
i žestoka mori muka,
sad u ledu studenomu
sad u ognju gorućomu,
a oni se ne spomiñu,
ni mi čine zadužbinu,
ni plaćaju me legate,
a krv moju piju i trate;

¹ „nešs' oblaka'.

Stari pisci xx.

za to pravdu meni sudi,
osfetitelj meni budi.

ISUS ulizuje u limb, svetim ocem
govori.

Sfeti starci, družbo mila,
ka si bogu draga bila,
ženo prva i Adame,
naslonite vas grih na me,
ja za voju ocu zgodit
za vas gorku muku podnih,
od tuda se odpravite
tere sa mnon van hodite
uživati nebeski raj,
ni van stati već u limb saj.

Obrativši se Isus ne vidi nikogar za
sobon, govori:

O Adame o Adame,
ne sramuj se, hod prida me,
moju san krv za te prolil
i na gori muku podnil,
za to hodi jure vanka
veselit se brez pristanka.

ADAM odgovara Isusu.

Ne mogu ov pristupit prag
za stid jesan grišnik i nag.

ISUS.

Ne moj krsmat, nego hodi,
robje koje s tobom vodi.

S. oci ishode, na kolina klecaju i za-
hvalaju Isusu jedan po jedan.

ADAM.

Adam prvi ja stvorih grih,
posluh bogu ne učinih,
zabraneno jer jih voće,
koje biše puno zloće,

to mi brani vičúa odluka,
 da se shrani za n' jabuka,
 privari me, joh, ženski glas,
 s toga cvilih ja do danas,
 život duša moja plaka
 dokle oblakča tva me zdraka,
 bol mi život velu čuti,
 jer ti s nebes dol se uputi
 Marijinu u utrobu,
 za moju to sfe bi zlobu,
 i paka se ti porodi,
 sfit vas da se oslobodi,
 da se grišnim pak u ruke,
 zadaše ti gorke muke;
 moj Isuse tvom kriposti
 gribe teške meni prosti;
 sagrišil san, istina je,
 tvoja milost velika je,
 slatki Isuse, slobodi me,
 na nebesa uzvisi me.

ISUS.

O Adame, o dragi moj,
 ja ti prostil jesan grih tvoj,
 naredi mi po milosti
 otac, da t' se grih oprosti,
 oprošćeno sfe ti budi,
 hodi u raj, već ne trudi.

ADAM pisan govori:

Vičúni kraľu prihrabreni,
 da otareš moje suze
 i slobodiš od se uze,
 ki se rači priti k meni,
 vikovúa ti hvala budi!
 toj po mnoga čekah lita
 kakó nam se ti obita,
 da me vodiš od ovudi.

Prem dostojan da ja ne bih
 u rajskomu perivoju

jer pristupih voľu tvoju
 radi grihov, koje stvorih.

Odonle me za to progna,
 vas izgibe sfit po meni,
 po tebi će bit blaženi,
 sad mi daješ mista gorná.

Po meni grih na sfit pride,
 a po tebi milost vela,
 i godišća gor vesela
 vesel ću stat meu zvizde.

Ja san uzrok smrti tvoje,
 ki jazici, ke l' mudrosti
 izreć mogu tve milosti?
 oživjenje ti si moje.

Za pakal mi daješ kore,
 spovidat ću me krivine,
 koje stvorih nad sfe ine,
 u angelske gor komore.

Slavit ću te ja po sfe dni,
 tve ću slavit milosrdje,
 o Isuse, za uzdarje,
 jer brez tebe blaženstva ni.

Hvale tebi na toliku,
 ki pečalnoj ovoj ženi
 i družini mojoj želni,
 slavu poda gor veliku.

EVA.

Eva na sfit prva žena
 rebra od kosti bih stvorena,
 iz raja me zemajskoga
 progna bog cić griha moga.
 Stavi djavaľ men u dušu,
 neka voća ja okušu,
 cić toga me bog umučí,
 da rajati budem lućí,
 s bolešću san, joh, rajala,
 tminost limba uživala,

ludi, žene, ki nastase,
rad mene zled sfi imase,
Eva jesan grišnica ja,
prosti meni milost tvoja,
neka, ako može biti,
čista budem gori priti.

ISUS Evi govori.

Eva, ljubav po milosti
primaga me, da t' grih prosti,
prem u grihu da s' živila,
krv moja se ni prolila,
znaj, zaludu, neg za milost,
za to ima sfit biti prost,
tebi praščam tvoje zlobe,
za ke trpi do te dobe,
za to hodi, stida nimaj,
sa mnom vični raj uživaj.

EVA.

Sinu čiste o divice,
ki oblakča me tužice
za velike milosti,
ki mi skaza smilovanje
nedostojnoj u sej stanje,
blago meni vik će bit.

Hvale tebi toke daju,
dan koliko bit ć' u raj
s ostalimi yirnici.

Slava tebi bud, Isuse,
ki otiraš moje suze,
nedostojnoj grišnici.

Jere kripiš tužn' Adama,
kega činih sgrišit sama
Eva tužna grišnica.

Milosrdja ni tolika
nitkor vidil tja od vika,
božji sinu Isuse.

Hvala i tebi, majko mnoga
milosrdja velikoga,
o pričista divice.
Slava tebi, divo i majko,
ka nan prini sunce žarko,
vrhu inih blažena.

Ka za odnit me hudobe
poda nam plod tve utrobe
gospodina našega.
Plod nebeski, voće mило,
ruke sfete skrovno dilo,
dilo slavno i velo.

Ja san dala sfitu vaje,
po tebi sfit čist ostaje,
hvala t' budi, divice.

Ja prinesoh nemoć i smrt,
ti svako zlo možeš nam strt,
o nebeska kraljice.

Ti za moj plač da spasenje
a za trude pokajanje,
slavite ju, krstjani.

Bud hvalena, o divice,
o nebeska česarice,
sada, va vik i vazda.

ISUS.

Sveti starci, družbo mila,
dosle ka si tužna bila,
hodte jure, već ne stojte,
jure ova stanja ojte,
hodte veće u raj gori,
ki po meni van se otvori.

NOJE.

Evo moj gospodin vodi me na milost
izvede iz dubin i da gorću sfitlost.

Slavit ću tvu kripost o slavni Isuse,
 Noje grišnik ja prost od vične san uze.
 Otira me suze ti u staro vrime,
 sahrani od tužbe mene i me sime.
 Sad opeta ti me vodiš u raj gori,
 hvaљeno tve ime bud vik u tvom dvori.

ABRAM.

Tebi slava, vični sinu,
 po kom sfitu sunce sinu,
 ti Adamu vidit se da
 i stari mu uvit izda,
 tere tvojem po imenu
 život će bit men simenu.

MOJZEŠ.

Dobri Isuse očeva rič,
 od skrušenih ki dvizeš bič,
 svitlost ti si vične slave,
 poštenje ti čisti prave,
 žele tebe gor angeli
 i mi vidit vik veseli
 gor u gradu blaženomu
 u kraљestvu nebeskomu,
 i vavični ondi je dan
 u trojestvu duh sam jedan,
 ondi pravo vične stanje,
 ondi mirno pribivanje,
 mirna slava, slatkost čista,
 slatko stanje božja mista,
 otac i ti i duh tokoj
 u љubavi sfi tri jednoj;
 evo gremo, hvala ti bud
 i u raju ovdi i sfud.

DAVID kraљ.

Hvale tebi, vični, daju,
 o nebeski slavni kraљу,
 ki na moje misto sede
 ter iz limba puk izvede.

O Isuse, svi smo znali,
 ki u limbu jesmo stali,
 to se sgodi i pride k nam,
 za sfe љudi umrit hti sam,
 jer uvridih vavičnu vlast
 tim mi ne da dostojnu čast,
 milost toka ne hti dati
 meni tempal zazidati,
 zazida ga pak Šalamun
 sin moj dragi razuma pun,
 li pak mu tvoj otac prosti,
 i ne gleda me tamnosti,
 da mi još glas, to možem rit,
 meu kraљi slavan na sfit.
 Spasiteљу, hvaљen budi,
 ki na nebo vodi љudi,
 tebi poklon budi veli,
 ki Davida obeseli.

ŠIMUN prorok bišкуп klečeć:

Hvale tebi, gospodine
 daju vične brez primine,
 jer me vodiš vanka tmine,
 daješ nebesa.

Spivati ću tebi hvale
 o nebeske gori sale
 gdi su slave neumrle,
 hvala ti vična.

Ovdi se Šimun prorok ustaje na noge
 i svin ocen govori:

Oci stari, hvalte i vi
 Adamovi o sinovi,

evo grete van tmin ovih,
hodmo veselo.

Isukrsta slaveć gori
u vavičnoj u komori,
Lučifera gdi bog stvori
vični stvoritelj.

Lučifer se tuj oholi,
za to vržen bi on doli,
milostju bog tira boli
naše za milost.

Spasiteļa sfi hvalimo,
ove tmine ohodimo
k vičnem raju ter hodimo
boga hvaleći.

JUDA MAKABEJ.

O vojvodo od narodi,
ki od djavla nas slobodi,
tebi sinu svemogoga
čast i slava budi mnoga,
ki mi za boj i rvanje
sad podaješ vične stanje.

LAZAR ubogi rañen pletući se dohodi
prid Isusa i govori.

Gospodine o blagi moj,
evo Lazar ubogi tvoj,
ki nevoļe podnih sfake,
nikor nije vidil take,
podnih nagost, podnih glade,
zala nemoć na me pade,
bijah prosjak vele hudi
porugañe od sfih ļudi,
trpih nemoć, trpih rane
črvi kapjuć na sfe strane,
hrti na me napirahu,
gnilo meso ter lizahu,
prid bogatca ležah vrati
i ne hti mi pomoć dati,

evo u paklu dol vapije,
sad ñegovo blago gdi je?
a ja imah misto ovo
slavno krilo Abramovo,
sad mi daje nebeski raj,
sad mi sfaki pristaje vaj;
o nevoļo blazi moja,
vične blago ka dostoja,
blažena bud žeja i glad,
koje trpih deri do sad,
kada tebe vijū moga
Isukrsta blaženoga,
ti ufanje bil si moje
i utiha jest tokoje;
slavni Isuse, tebi hvala
po sfe vike od počala.

IVAN KRSTITEĻ.

Hvale sliš Ivana tvoga,
vična riči oca boga,
glas prida gre, rič za ñime
nasliduje malo vrime,
ja se smañkah, tebe dvižu,
brez glave ja, ti na križu,
ja navestih tebe puku,
a ti za me trpi muku.
Budi slava tebi i dika,
koji umri za človika.

ISUS mladincem govori, a dva angela
nose vence.

Dajte vence te ovamo,
mladincem ih neka damo,
dragi moji vi mladinci,
za ures jesu ovi venci,
o vitezi prigizdavi,
nosite jih vi na glavi;
ovu krunu da uživa,
tko boj bije i dobiva,
vitezi vi boj ste bili

i cić mene krv prolili,
ov blagoslov primte od mene,
š nim hodite m' u blažene.

MLADINCI poju himne govoreći:

Slava tebi, gospodine,
o Isuse vična vlasti,
ki nas ize iz dubine
i slobodi od propasti,

za to ti se poklonismo
kako kralju nebeskomu,
svaku ljubav jer primismo
u tvom dvoru velikomu.

Jer krv naša, ku prolismo,
o Isuse naš prisveti,
vele tomu radi bismo,
jer nas sada sfiš osveti.

Tim padosmo k zemji nice,
da te sfaki od nas slavi,
jer nas ize iz tamnice
i sahrani po ljubavi.

O blažena taj divica,
koja te je porodila,
naš Isuse i desnica,
ka je pakal ogolila;

i utroba ka te rodi,
dive majke, jer po tebi
shraniše se sfi narodi,
koje sada prija k sebi.

I blažene tvoje vlasti,
koje su sad oborile
vična vrata od propasti,
i slomile djavla sile.

I blaženi časi bili,
i blaženi oni hipi,
kad smo za te krv prolili,
jer sada nas sfiš pokripi.

I blažene majke naše,
spasiteļu naš prisfeti,
koje grozno proplakaše,
kad nas pokla kralj prokleti.

Za to ti se poklonismo,
sinu božji naš ljubavi,
slavne vence jer primismo,
ke nosimo sad na glavi.

S nimi ćemo poiti gori,
o Isuse, k vičnoj slavi,
gdi su samo tvoji dvori
puni slasti i ljubavi.

ISUS obrativši se vidi dobrega lupeža
i govori:

Tko je ovo, ki nas vidi,
družbe ove a ne slidi
kod paklene crne jame,
a ne će da gre prida me,
nego sta sam ter dreselje
kaže, ne gre u veselje?

DIMAŠ lupež.

O Isuse, rajska slavo,
tamo da gren, mnim, ni pravo,
jere zali bil san človik
i zločinac i razbojnik,
pobih mnoge i krv prolilh
brižnih ljudi i nevoľnih,
za to ne će to sud pravi,
da san z družbon ton u slavi,
za to tužan na križ raspet
bih, Isuse o moj prisfeti,
na križu prem meni tadaj
obitova vavični raj,
li mislin ja još za sfu moć
tamo nebog kako će doć,
jer angeli, mnu, od raja
meni hoće bit do vaja,

ter mi ne će ulist dati,
opet me će van prognati;
za to te ja sada molim,
blagoslov mi daj, ki prosim,
kojim ću se tuj izbavit
gori u raj kad budem prit,
slatki Isuse, da se steče,
na križ viseć ča mi reče.

ISUS.

Ja ti jesan sfe oprostil,
jer skrušeno ti s' se bolil,
i nebeski t' otac prosti,
jer skrušeno cvili dosti,
od mene sad blagoslov saj
primi i hodi gori u raj,
ostav tužbu, ne bud te sram,
hod blaženim hodi jur k nam.

DIMAŠ.

Spasitelu o sfemogi,
ki meni grih prosti mnogi,
svako t' činih pogrjenje,
a ti meni da prošćenje,
na desnu me čini tvoju
visit, prija dušu moju,
sad me vodiš gori u raj,
a dostojah stat u limb saj;
neizmirne t' hvale daju,
milostivi vični kralju.

JUDA ŠKARIJOT izvukuje glavu iz
pakla i vapije k Isusu.

Meštre dragi, meštre mili,
na Judu se tvoga smili,
gdi se mučim, već ne mogu,
jer sagriših tebi bogu,
slobodi me iz ovoga
mista djavla ognenoga,
bez pristanka gdi me muče

crni djavli, ki no buče,
zakliham te onom ljubavlu,
ku mi nosi, i tvom krvju,
koju proli za sfe ljudi,
prosti, meštre, ovom Judi;
gdi li ne ćeš, to mi stvori,
postavi me više gori,
trpiti ću z dobre voľe,
na sfit ke su, sfe nevoľe,
listor da te kad god slišu,
ter žalosti me utišu.

ISUS Judi odgovara.

Izdajica o nehami,
od prošćenja sad vrime ni,
biše milost prosit gori,
pren da teške grihe stvori,
jer da bi se bil pokoril,
bog bi t' grihe tvoje prostil,
a sad ostav taj moľenja,
u paklu ni odkupjenja,
tot se muči po sfe vike
u ognene dol plamike,
koja družba tvoja budi
i sfi ostali zali ljudi,
hudoban te ja pridaju,
da t' brez konca muku daju.

JUDA.

Vaj vaj tebi, bidni Juda,
ni milosti već ni suda,
oboj oboj vik ti bude
za tamnosti tvoje hude,
ajmeh da bih ja mogao,
na sfit da se nisan dao!
na me djavli sad naprite
ter me živa ne držite.

Ovdi se čini velika buka u paklu a
Isus dušan blaženim govori.

ISUS.

Slidi mene sad, kto je moj,
ter hod sa mnom gor u pokoj
uživati sfe radosti
u blaženstvu i sfitlosti;
o blažene vi dušice,
ostavite tej tužice.

DIL ČETVRTI.

ISUS vodi sfete oce u raj zemajski kako
u procesiun dva po dva za sobon, i bu-
dući došal prid vrata Isus nim govori:

Ovdi mene, oci, znajte,
četrdeset dan čekajte,
gori tada mi zajedno
veseleći pojti ćemo.

Ovdi Ilija stavši na vrata od raja ze-
majskoga drži ogañ u lijevoj ruci i govori.

ILIJA.

Ko je tamo? Ľudi ki ste,
ulist ovdi tere viste?
nitkor ovdi ne gre izvan
pokol Adam bi istiran,
meni da bog misto ovoj
do svud sfitu za perivoj,
i Enoku momu drugu,
ne dajte nam veću tugu.

ISUS.

O Ilija sfet proroče
i privirni moj Enoče,
evo Isus, kraļ od raja
obojega, k van uhaja,
stat će s vami družba ovaj
dokle pojdem u gornji raj,
a vi toti u život saj
stat budete do sfitu kraj,

dokle pridu opet na sud,
kako otac naredil bud.

ENOK.

O pravedni gospodine,
nu pomiluj me sidine
i ovoga druga moga
prijateļa draga tvoga,
veće ovdi ne drži nas,
da Ľur smrtju umori nas,
tere k sebi vazmi gori,
na zemļi nas već ne mori,
vodiš oce i proroke
u palače gor visoke,
a nas dviju hoć dolika
pravih držat brž do vika,
i nas primi, kraļu slavni,
ki smo tebi služit spravni.

ISUS.

O Enoče privirni moj,
z dobre voļe totika stoj,
ne moļ sriću imit boļu
nere boļžu činit voļu,
za sfidoka privirnoga
od prišašća bit ćeš moga,
a kad umreš na sudni dan
od angelov bit ćeš štovan
i s Ilijon bit ćeš blažen
po sve vike vikon amen.

ILIJA.

Gospodine, budi tako,
bud poštenje tebi sfako,
brž ni ovdi mi dostojni
nisimo stati ni u raj gornji,
ja mñu, da san nedostojan
pren da mi da s neba ogañ,
pren da s neba poda mi kruh,
ki pokripjen moj biše duh;

i ti se smir, o Enoče,
i stoj vesel, kako poče,
u kolu si ti ognenom
bi prinesen ovdi sa mnom,
ukloni nas milost boga
od potopa vodenoga,
i pak će bog činit, toj znaš,
ča mu bude drago od nas.

Ilija ocem govori:

Hod unutra, družbo mila,
kad se s' ovdi prikupila,
o blaženi vi danaska,
kin bi dana slava rajska,
a mi u ova tužna mista
ostaćemo do sud sfta.

Ovdi budući ulizal Isus u zemajski raj
i izmislio se odonle, Eva razgleda prvo
stanje od raja u privarenju, govori
Adamu.

EVA.

Ovo li smo, o Adame,
stane prišli u prvañe,
u perivoj naš zeleni
lipin voćen narešeni,
koji nam bog tad nasadi
kada sfit vas on sagrađi;
ovdi li je prva žena,
koja na svit bi stvorena,
ovdi ovo reste voće
puno jada tere zloće,
ovdi li me hudobni zmaj
na grih rinu i sfaki vaj,
ovdi li nas bog pokara
po ajeru hodeć zgara,
ovdi jer čmu prigrišismo
i zapovid pristupismo,
nu hvala ti bud zadosti,
bože oče, ki nam prosti,

tebi tokoj, Krste dobri,
zlobe naše ki pridobi.

ADAM.

Eva, riči već dovoļe
jer mi tuga srce koļe
prvo stanje gledajući
i grih veli smišajajući;
aj kamo bi vrime prvo,
kada pozrih ovo drvo,
ovo drvo od proklestva
osujeni po kom jesva,
ne bih tebi ja zgodio
ni vičnoga uvridio,
pri bih odsić dao ruke
i trpio sfake muke,
neg bih dobil voća tega
te otrovi sfta sega;
velo Adam zlo učini
staroj ovoj u basćini,
dostojan bi za zle stvari,
vik u paklu da se vari,
i ti Eva s nin zajedno,
a sad nad nan bi oprošćeno;
vidiš milost i prošćenje,
ko nam proda za sgrišenje
oca sinak nebeskoga,
pričekasmo dana, koga
izvede nas iz tamnosti
na sunčane gor sfitlosti,
da gledamo jasne zvizde
i nebeske lipe gizde;
o lipoto, o pristole,
o cesarstvo prvo božje,
ondi ćemo vikovati
i blaženstvo uživati,
ondi ćemo veseliti
vik Isusa ter viditi;
sad je prvo hvale dati,
dokle Isus k nan se vrati,

hvali, Eva, gospodina,
 ki nam prosti grih obima,
 hvalite ga sfi ostali,
 u limb doli ki ste stali,
 a sad živit počinite
 meu družbe ovdi sfete,
 hvalimo ga brez pristanka
 po sfe vike od danaska.
 Oci stoje prid vrata od raja zemajskoga
 i poju dva po dva.

OCI.

Dajmo hvale bogu slavne,
 ki nan poda rajske stane
 več nan nije uzdihati,
 ni Isusa več čakati,
 evo k nami hrabren dojde
 i limb doli prazan ojde.

Oci za Adamon i Evon ulaze u raj zemajski i budući ulazili slave Isusa po-
 jući dva od njih.

DVA OCA zajedno.

Slava tebi, gospodine,
 ki ispuni našu želju,
 obeseli nebo i zemlju
 a ožalosti dol dubine;

hvala tebi vična budi,
 jer tilo tvoje prisveto
 na križ gori bi propeto,
 da odkupiš grišne ljudi.

Ti odkupi robje stare
 paklene vojske razbivši
 i Lučifera dobivši,
 ter nam poda rajske dare.

Iz pakla se hrabren vrati,
 zatvori doli silnika
 i otvori rajska vika,
 na zemlji nam ni već stati.

Slava tebi budi od svih
 s ocen, s duhon svej ujedno,
 jerbo je tako i pravedno,
 ki uskrsnul jest od mrtvih.

ANGEL na svrhu govori.

Pojte s bogon, o poštenu,
 ter imajte mir po sfe dni,
 daj van se bog ukloniti
 pakla, a u raj gori priti,
 gdi sad oci pribivaju
 i vesele uživaju,
 uživaju vični pokoj,
 daruj, bože, i van tokoj,
 daj, Isuse pun milosti,
 sfin krstjanom grihe prosti,
 ti ki s' s ocem, s duhon tokoj,
 u oblasti jes jednakoj,
 koji s križen blagoslovi
 i s krvju tvom vas sfit ovi,
 blagoslova slavna tvoga
 postri vrhu puka ovoga,
 blagoslovi duše i tila
 i upravi sfa njih dila,
 blagoslovi pole i gore
 i tekuće vode i more,
 blagoslovi ogañ, piću,
 ajer tokoj, kojim dihéu,
 blagoslovi driva i plavi,
 da se brode vazda zdravi;
 blagoslovi mriže i trate
 da njih love vrhovate,
 i ostale njih mrižice,
 kimi love sfe ribice;
 nihe kuće, nihe dvori
 vazda čuvaj ti od zgori,
 blagoslov tva desna čista
 na kršćanska grad i mista,
 blagoslov vas, puče virni,
 otac i sin i duh mirni. Amen.

PRIKAZANJE SLAVNOGA USKRSNUTJA ISUKRSTOVA.

ANGEL.

(Početka nestalo.)

za u vike stat zajedno,
imat plaću s nim ujedno.
Sfi stražnici toj začuše,
toki mrtvi uzkrснуše,
nu nebeska vi išćite,
da s Isusom uzkrisite,
koji toku muku muči,
nebeski put vas nauči;
za vas hoti on umriti,
veću l' ljubav mož viditi,
neg ukaza tebi koju
za ojt¹ te u pokoju?
Toj sfe Pilat virovaše,
neg proniti ne davaše
za Žudijem u hum dati
ne hti vanka toj dat znati,
uzkrsnul je Isus pravi,
na nebesih sad je u slavi
sel na desnu boga oca ta
u jedinstvu duha sfeta;
nega htijte nasliditi,
ako ćete toj viditi,
k učenikom dohojaše,
dočim god ga sfi poznaše,
htij se sfaki naučiti

Isukrsta nasliditi
slišajući život negov,
ini žitak jer je otrov;
čin ča možeš podnositi,
u zakonu htij živiti,
ki je Isus tebi poda,
vidit ga ćeš, Hfaru, sada,
gdi gre pakla vrata razbit,
gospodin će on i tot bit,
ako ne htit otvoriti,
kako će te sfi viditi,
sfete ć' oce izvesti van,
poslati ih gor u sfoj stan;
htijte tiho poslušati,
klapje koji sad na vrati
one jame od paklene,
čuva koja² muže i žene,
čuvaj, bože, sfake strane
osobito nas Hfarane;
dakle nitkor ne oholi,
nad tom mukom jer ni boli,
ina sfaka bol odhodi,
iz pakla se ne izhodi,
bol tote je vikovita,
to je sfim nam stvar očita.

---

¹ „oytite“, oda šta iskwareno, ne znam. ² „cuuay koye“.

Uskrsnut Isukrst klapje na vratih paklenskih.

ČIN PRVI.

ISUKRST.

Bog početak sfakoj stvari,
od koga su lipi dari,
dila sfitla nega rese,
on bdi, čuje, spomiñe se,
on prividi, kralj očiti,
on gospodin vikoviti,
kriñuje zvezd on tećenje
i vrimenta promiñenje,
vrh človika razmišljuje,
u sfemu ga ki miluje
i za nega sahraniti
smrtni otrov hti trpiti;
zemlje i mora vi čudesa
i razmišljaj gor nebesa,
može l' ovo samo stati
ni življenje vam davati,
da ni vela pamet gori,
koja sfaka na sfit stvori,
sfakomu se ka očiti,
muku i smrt hti podniti,
trpi sfaka za čovika
podajuć mu u sfem lika,
dobro iz pakla grem izeti,
gdi su toti oci sfeti,
zgodih ocu ja mojemu
i poslušan bih u sfemu,
ja san negov sin jedini,
Isukrst sam ja istini;
vrime mi je jur ovd priti,
ova vrata otvoriti,
mesija sam ja čekani
od tih otac vele znani,
ke ću iz tmin izvaditi,
činit k meni u raj priti,
krvju kih sam odkupio,
to je vas ov sfit vidio;

dugo s' oni ovd stali
mene k sebi prizivali,
oprao sam kale nihe,
krv mu prolil za njih grihe,
zali dusi, čujete li?
gospodin vas zove veli,
na(d) sfim sfitom ki gospodi,
ki vas narod oslobodi,
vrata pakla otvorite,
ja san Isus, ne vidite?

SATAN.

Ča si došal nas mučiti?
hotij s miron ti živiti,
istinu ću tebi riti,
nimaš ovde ča činiti,
sfi smo tvoji odmetnici,
božanstveni nevirnici;
ne htij toko nas žaliti,
pravi Isus ako si ti,
neka s mirom ja ovd stojim,
a ti hodi putem tvojim;
ne znaš, da smo ovde stari
od ovoga gospodari?
uzdrži ti stane tvoje,
ovi moji neka stoje,
veća ti će čast toj biti,
nego stanje me mučiti,
ja sam ovde stavjen biti
pravdu božju za diliti,
zločince sfej za mučiti,
ke bog hti ovd osuditi,
mučit jih ću ovde stojeć
ovi zal rod mojih brojeć,
ki gospodih ja do sadi
velih grihov njihih radi,
zemlju ovu kraljuć,
tuge sfake nim dajuć;
na sfitu ni jake ruke,
da može dat toke muke,

kojih mučit sfej ne staju,
plač i tuge ja im daju
ne smućuj me, poj otuda,
hodi, muti ti inuda,
drugoga išću jer proroci
i čekaju sfeti oci.

ISUKRST.

Proroke san doša izvesti
u me stanje gor povesti,
i sfih, stoje toti koji,
ki s' od boga dobar broji,
u Isusa ki ufaju
i došašće me čekaju,
ki su u tmimi tote stali,
ustrpjenja dosta imali,
koji milost jur dostoje,
d' uživaju lice moje,
nu ne hotij toj braniti,
ako ne ćeš gore iti,
i znaš, da ću ja dobiti
i sfih prostih učiniti;
već ča čekaš? hod otvori
onomu, ki vas sfit stvori,
izeću oce iz tamnosti,
sada hoću da su prosti,
pravedan je ovi rat moj,
stavit ću jih sad u pokoj,
prolih krv mu za grišnike,
za oprostit podložnike
ima činit tako sfaki,
gospoditi ki je jaki,
ne zapustit podložnike.
da milovat po sfej vike,
obslužujuć sfake one
dobre nihe sfej zakone,
nastojeći korist puka
i obilnost niha ruka.

SATAN z družbom.

O vi, to se nami pravi,
da se ime tvoje slavi,
jakostju se ne će izeti
tvoji glasi ti prokleti.

Ja sam Isus Nazaranin,
velikoga boga zgar sin,
ki se rodih na sem sfiti
velu muku za podniti
meu volkom i tovarcem,
za trpiti na sfitu sem,
za oprati ja čovika
i dati mu grihom lika
i za izet iz tamnosti
sfete oce za milosti;
prazna mista ne ostaše,
kad te iz raja izagnaše,
dil ću ovimi napuniti,
čin jih dakle van iziti,
otvorte se vrata ova,
koja vični zgara skova.

SATAN.

Držim, Isus ovo da je,
jakost nega velika je,
kada razbi ova vrata,
čovičanska jakost ni ta;
ajmeh, bratjo, ča ovo bi?
ovo j' oni, ki nas dobi,
ovo je sfim nam gospodin,
velikoga oca zgar sin,
ne ćemo već kraļevati,
ni gospostvo toko imati.

ISUKRST.

Stavit ću te u veruge
za dati ti veće tuge,

da nikoga ne smućuješ
sfetih otac, kojih čuješ,
ni nijednom da daš muku,
ja jim ću dat moju ruku,
cić njih dojdoh na sfit doli,
prijah toke muke i boli,
izkusil sam vas ovi sfit,
kako hoćeš ti sam vidit,
izvesti ću najpri Adama,
tokoј Evu, da ni sama,
izajdite prez pristanka,
hodte k meni udiļ vanka.

ADAM i EVA zajedno.

Hvala tebi, slavni Isuse,
neba i zemļe spasiteļu,
ispunio s' našu želū,
hranio si naše duše

izamši nas iz tamnice,
ki bihomo mi dostojni
tokoј živit nepokojni
ne vidivši tvoje lice

Buduć zakon prigrīšli
oba ujedno nevoļnici,
za to smo ovd nesrićnici
gdī smo stati vavik mnili.

Izvadi nas jakost tvoja
iz paklene vele tmīne,
sfe ostale oce ine,
milosti je puna koja.

ISUKRST.

Hodi vanka, o Davide,
znam tve poje i beside,
znam ja šalme, ke si pisal,
znam ja dobro tvoju misal.

DAVID.

Pisah šalme, gospodine,
ti nadahnu sfe istine,

ti potaknu, ti nauči,
od griha me ti razluči,
ti da jakost, ti kraļevstvo,
pokoru uči tve božanstvo,
za to t' hvala, gospodine,
o istino od istine,
ti si pravi moj stvoriteļ
i tolikoј sloboditeļ.

ISUKRST.

Izaija, ki predike
činio si vele dike,
hodi, vazmi meč milosti,
rajske hod uј ti sfitlosti,
koje ti ja želin dati,
ke ćeš vavik uživati.

IZAIJA.

Hvala ti bud, o Isuse,
spasiteļu naše duše,
ki se na križ pusti dati
za djavla nas učuvati.

ISUKRST.

Hodi sa mnom, Daniele,
tolikoј ti, Samuele,
iz limba vi izidite,
gori u raj uzidite.

DANIEL i SAMUEL zajedno.

Istinu prorokovasmo,
da ćeš iz tmin nas izeti
i povesti, gdī su sfeti,
za to t' hvalu velu dasmo,

i sada ti zahvalamo
za u vike, gospodine,
ti nam poda milost, znamo,
i ostale dare ine.

ISUKRST.

Jeremija, hodi gori,
gdi no jesu rajski zbori,
uživat ćeš gdi s angeli
toti jesu poji veli,
sfake jesu gor radosti,
u raju su sfe slatkosti,
sve veselje gori u bogu,
to ć' uživat radost mnogu
gledajući lice néga
pun ćeš biti dobra sfega.

JEREMIJA.

Hvala, da me oslobodi,
koga diva na sfit rodi.

ISUKRST.

Zakarija s ostalimi
hodi iz limba vanka sfimi.

ZAKARIJA.

Hvala ti bud, moj Isuse,
spasiteľu moje duše,
oslobodi onu čelad,
koja mraka trpe(ći) jad
steći onde doli u tmimi,
Isukrste bože istini.

ISUKRST.

Veće ne ću da mučite,
vi u limbu ni stojite,
ne stojte već u toj službi,
vanka hodte sfi u družbi,
hodte, vijte moju milost,
rajsku tokoj vele sfitlost.
Hod, Šimune, van, to t' veľu,
i Ivane krstiteľu,
Ezekiel tokoj hoje,
ľubio san vele koje,
hodte vanka s oci sfimi,

hod, Abrame s prorocimi,
mladinci vi gor hodite,
rajsku sfitlost da vidite;
prem da niste mene znali,
za me jeste smrt prijali,
za Adamom vi hodite,
koga ovde vi vidite,
sfih izkupih krvju mojom,
u raj stavih gori kojom;
sad ste vanka vele muke,
izel vas sam djavlu iz ruke.

SFI u jedno.

Za to te sfi mi Isuse, klaňamo,
jer si tvom krvju izkupio ov sfit,
vele ti za to sfi mi zahvaľamo,
da si htíl k nam prit.

Jeli ľubavi na sfitu ovomu
ka je prilićna ka tvojoj, Isuse?
ti si tve krvi podao sfakomu
za spasit duše.

Podnil si psosti, tolikoj frustanje,
kruňenje tokoj, teški s' križ nosio,
na križu rane, tokoj propiňanje,
grih pokorio.

ISUKRST.

Hodi, dobri razbojničē,
i uživaj božje lišce,
ako t' angel gor ne htiti,
za biľeg će t' ov križ biti,
noseć poveć nemu bitje,
ta će križ bit za dobitje,
kad mu kažeš ti biľeg taj,
pustit hoće tebe u raj,
ki je djavla pridobio,
to je vas sfit sfe vidio,
s križen hoće sfak dobiti
ko ć' iz djavla ruk iziti,

s nim će sfaku kripost imat,
kogod mene naslidovat.

ANGEL iz raja.

Vrat se nazad, već ne leži,
ne će u raj gor lupeži,
sfaki izbrani gor pokoji,
dobra dila čini koji,
i ki trudi cića boga
gospodina sfemogoga,
koga ovde dobra čuju,
takovi gor ulizuju,
ne on, koji zlo učini,
ni on, ki se dilit (?) lini,
neg, ki boga sfej hvališe,
dobra dila učiniše,
ni oholi, ni zločinci,
muzuviri (?) ni zlohtinci.
Nenavidost ovd ne stoji,
lakom ovde ne pokoji,
neg ki slidi božji zakon,
milosrdan ki je sfakon
i ki drugu pusti psošti
i ča griši, nemu prosti.

RAZBOJNIK.

Od Žudijih ja bih sujen,
na križ propet, tokoj ubjen
s drugom mojim, ki sta s live,
čineć oba riči krive;
od Isusa žalost imih,
da ga onako mučit vidih
sfakojake boli trpit:
žuči i osta daše popit,
koji sliša moj mil glas taj,
opjenomi (?) obeća raj,
za to čini križ poniti,
da ga činim vas viditi,
da pustite ovd me stati
vikovni raj uživati,

pust me u raj ti ulisti:
Isukrst je mene očisti'.

ANGEL.

Velika si ti sagriši'
dosta ljudi pogubivši,
pokrao si blaga mnoga
ne gledajuć ti nikoga
silom zlato vazimljući,
boga i pravdu ne hajujući,
sfakojako blago kupeć,
tuju muku sfeje žudeć,
za to taku smrt podaše,
pribit kosti ne hajaše
mučeći te sfakojako,
da ne krađe nitko tako,
milosrdjem raj ukrade,
sada tebe ko dopade.
O blaženi vrh sfih ljudi!
ovo nauk sfakom budi;
uliz u raj, razbojniče,
milostivi o čoviče,
milosrdan ti jesi bil
milosrdje za to s' dobil,
uliz ovde ti sfetimi
oci slavni i sinimi;
već se pakla ne ć strašiti
u raj u češ vik živiti.
Nuti sfaki vas procini
milosrdje ča učini,
prem da človik ča god skrivi
a se kaže milostivi,
milosrdje na n bog ima,
kad se skruši on sa sfima.

SATAN s družbon.

Ča se u kripost našu dosad čini
sfaka na zemlji mi gospodujuć,
zapovidat će Isukrst istini
nas svej tarući.

Zlamen od križa sfih će nas do-
biti,
ko godi ta križ bude razmišljati,
sfake napasti naše će zabiti
i nam strah dati.

Već zapovidi ne ćemo imiti¹
nimamo oblasti, imahomo koju,
drako koji se htiti pustiti
do u dušu sfoju,

Uzeć oblasti prostrana života
ne obluživat Isusa beside,
jer u te grihe koj se zamota,
iz njih n' izide.

Duša razgovara se s Isukrstom.

DUŠA.

Molim te ja o Isuse,
koji s' spasil naše duše,
čin, da mišlju ja ne plitam,
sfe mi povij, ča te pitam.
Ti budući zgar božij sin,
neba i zemlje sfim gospodin,
Žudijem moć za č ne skrati,
neg se pusti nim prodati?

ISUKRST.

Ne ću t', dušo ništa kriti:
za moć tebe izkupiti.

DUŠA.

S tokim znojem krvi i boli
u vrtlu ti za č se moli?

ISUKRST.

Bog i otac srdit, sliši,
protiv tebi da s' utiši.

DUŠA.

U Žudija onda kaži,²
od česa se ti pristraši?

¹ „imati“, ova i druga strofa i mnogo toga je iskvareno. ² „Vxutia onda casi“.
Stari pisci xx.

ISUKRST.

Za mirna te učiniti,
proz to da mož ti živiti.

DUŠA.

Ti Žudiji ča vidiše,
toke t' klance učiniše?

ISUKRST.

Ne hajah se ništa od sebe,
za iz klanac izet tebe.

DUŠA.

Rec mi, uzrok bil je koji,
da se krvju ti oznoji?

ISUKRST.

Hotih ja krv prolivati
za od griha tebe oprati.

DUŠA.

Rada bih ja to slišiti,
za č se pusti uhititi?

ISUKRST.

Sfaka činih, dušo, za te,
neprijatelj pusti da te.

DUŠA.

Prositli mi i ova ti,
dopusti se za č vezati?

ISUKRST.

Za odvezat grihe tvoje,
uplela se s' bila u koje.

DUŠA.

Za č te Petar tvoj zataja,
od česa se pak pokaja?

ISUKRST.

I to t' hoću, dušo, riti,
za ocu se spoviditi.

DUŠA.

Za č hti, prav' mi ove riči,
da te puste učenici?

ISUKRST.

Za čuvati dušu i uda
stat ću s tobom sfej do suda.

DUŠA.

Pitati te još ne stajen:
za č si hotil bit osfajen?

ISUKRST.

Za tebe moć odrišiti,
možeš prosto za hoditi.

DUŠA.

Gospodine, reci mi ti,
za č se pusti popljavati?

ISUKRST.

Kada hoćeš i to znati:
za sve kale moć oprati,

DUŠA.

I ovo mi hotij riti:
za č si htíl izbijen biti?

ISUKRST.

Biti tebe za ne dati,
od bjeña te začuvati.

DUŠA.

I ovo bih ja rada čut:
za č na križu hti se dvignut?

ISUKRST.

Tako je htíl, ki sfit stvori,
za stavit te u raj gori.

DUŠA.

Dračjem za č ti, htij mi riti,
pustio se s' ukruniti?

ISUKRST.

Sfaka činit ne pristaju
za ukrunit tebe u raju.

DUŠA.

Ti na križu, hotij riti,
za č tve ruke hti prostriti?

ISUKRST.

I to t' hoću ja praviti:
dušo, tebe za grliti.

DUŠA.

Ima misal, rec mi, koju,
da prikloni glavu tvoju?

ISUKRST.

Hoć, dušo ma, i to čuti:
za moći te celunuti.

DUŠA.

Za č hti, prsi da t' otvore?
od tebe se toj znat more.

ISUKRST.

Dušo, hoćeš i to znati:
tebe u srce za prijati.

DUŠA.

I ovu stvar nu proslavi:
meu lupeže za č se stavi?

ISUKRST.

Kad znati toj duša želi:
za stavit te srid angeli.

DUŠA.

Tebi, Isuse, zahvaľuju,
sfe toj slišah, radost ćuju,
privelika o ľubavi,
men' u radost koji stavi
milosrdje neslišano,
velo ćudo nepoznano,
bog se ćovik da ućini,
sfak vas nudi toj procini,
budući on vikoviti
ućini se vrimeniti,
zlu ni ednom ne podloľan
prikloni se on mukam sam,
podloľi se pod smrt koji,
duša ova da pokoji,
slavan u sfem koji biše,
poniľen ki ućini se,
skaznovia skazan ta je
mućen Isus tako da je,
sfe toj ćića mene ćini
i ćić tebe, bog istini.
Nu ćoviće ti pomišľaj
i misleći slavu mu daj,
za ľubav tvu mući koji,
sfaka kost se nemu zbroji,
sfaka trpi za ćić nas koj,
za uvest nas gor u pokoj.

ĆIN DRUGI.

ŽUDIJI Pilatu.

Umro je već Isus oni,
koji biše pun zakoni,
za to smo mi sfi veseli.
smrt nas nęga obeseli,

ki kladjaše novi zakon,
već je umro na kriľu on;
tiskne pute nas ućaše,
stvari vele on ćināše.
sfaku nemoć on lićaše,
djavle iz ľudi izgoñāše.

OSIB.

O Pilate dragi i mili,
u ovom se na me smili:
Osibu tu skaľi ľubav,
tako budi na vike zdrav,
snimim da ga ja s kriľa sam
u moj novi greb zakopam.

PILAT centurionu govori:

Da je umro, je l' istina?
vidi l' to ti al družina?
rec, bojniće, meni isto,
jes' li ti bil na to misto,
jes' ga vidil ti umriti?
reci meni stanoviti.

CENTURION.

Pomrća nam sunce gori,
tempal nam se vas otvori,
toci mrtvi uskrsnuše,
zaćusmo mi toke truse,
od smrti ti bilig daju,
ća j' oćito, ja ne taju.

PILAT.

Poj Osibe, ľubav ućin,
pokopat ga ti znaš naćin,
plemenito ponesi se,
gospodin, znaj, ono biše,
ki ućaše lipi zakon,
ćist i dobar rićju sfakon;
urehe ti kupi nemu,
sprovodi ga slavno u sfemu,

velik kami na n postavi,
pokopaj ga ti u slavi.

OSIB.

Hvala na tom, o Pilate,
milostiva ni nada te,
nimaš straha od čovika,
od glasa si ti velika,
milost mi tu pokazavši,
mrtva Isusa meni davši;
čin te mogu toj platiti
nego vavik sluga biti,
u sfem da mi zapoviš ti
na dar, ki hti učiniti,
ki m' je draže to čut riti
neg ni edna stvar na sfti.
Klaňam ti se, bog t' uslišaj
i na zemli milost podaj.
Pokriveni ja učenik
bit ću Isusu a za uvik,
nega riči ja ću slidit,
i zakone ne privridit,
grem udile za viditi,
u čem ga ću sprovoditi.

NIKODEM.

Kamo gredeš, o Osibe?
Isukrst naš već pogibe,
bio sam ja sad ovd blizu,
umro nam je već na križu,
ne vaľa nam tako stati,
triba je ga pokopati.

OSIB.

Pilat mi hti milost dati,
da ga idu pokopati,
za to gredem sad doniti
u čem ga ću ja zaviti,
a za tebi toj ne kriti,
u greb ga ću nov staviti,

gdi pri nitkor ni zakopan
počinut će gdi vavik sam.

NIKODEM.

Ovo l' je mira i aloje,
sfaka voňa tolikoje,
ča ćemo mi na n staviti.
Hoćemo li tamo iti?
za s križa ga dvignut pojmo,
ništare mi već ne stojmo;
hodi, ja ću t' pomoć dati,
ni nam tribi već ovd stati.

PILAT.

Ja ću od vas sfih smiru leć,
kad je Isus izdahal već,
ne ćete me smamjivati,
sada ćete sfi mučati,
puk neharan zli i tvrdi,
vele bogu ki dosmrđi
sa mnom, jer vas ja poslušah
i Isusu on konac dah,
da koji je sudac pravi,
ki u boga ľubav stavi,
ki ne sliši puka buku,
niti gleda jaku ruku,
niti sržbe ni dragosti,
ni zemaľske oholosti,
ni razumna, ni odiće
nepravedno tokoj više,
niti tega ganu dari,
za nijednu stvar ne mari.
Sfakom uho tvoje podaj,
pravdu činit ti ne pristaj,
pravden budi ti pri sfakon
obsluľuj sfud pisan zakon
viru, pravdu, milosrdje
ne čin dat, da grih nagrdje
žeľe straha al ľubavi,
pravdu u pamet samo stavi,

po naravi ku imasmo,
samo od boga ku prijasmo,
i kad htit sud učiniti
hotij ovo prociniti,
bog da t' je tot za sfidoka,
ki t' da sudit na sfit toka,
u sudu tom nu ne laži,
nit komu grub obraz kaži.

Propet nega ja dopustih,
zgodit puku vele hitih,
nepravdu sam učinio,
ku je vas puk ovd vidio,
nepravdu vam ja pogodih,
Isukrsta kad osudih,
a Barabu kad pustih ja,
koji sto smrt jest dostoja.

OSIB i NIKODEM.

Cist je vidit greb, stavimo ga doli,
prostrimo platno prteno od zdala,
stavmo g' unutra, ajmeh naše boli!
němu bud hvala.

Prospimo vońe po němu po sfemu,
sad g' omotajmo ovim platnom bilim,
na greb stav ploču ovdeka istemu,
vele t' ga milim.

Isuse, smiluj, na nas se grišnike,
koji ne smimo častitte općeno,
ni tebi hfale činiti ovdike
nego skroveno.

ŽUDIJI.

Znaš Pilate, sudće pravi,
ki si živil sfej u slavi,
da on hinac, umri koji,
ki u grebu sada stoji,
reče, da će uskrsnuti,
iz greba se gor dvignuti,
prija tri dni, nu ko ti vij,
čuvat nega ti zapovij
oružani čin da staju,
s pomjom da ga sfi čuvaju,
jere ga puk vele scini,
da ga kogod ne prihini,
naskon nega učenici
da ne ukradu, sfikolici

da u n puci ne viruju,
koda ta glas oni čuju.
Viteze htij k sebi zvati
i greb negov čin čuvati.

PILAT.

Aj propasti sega sfta!
mñah, da van je voļa sita,
pravoga da ste mučili
i na križu gorko ubili:
činiste mu ruga toka
prez negova, znajte, uzroka,
i sad mrtva na n mrzite,
kad te riči besidite,
ja dočim htit ovde stati

voli vašoj ću ugajati,
 prem da krivo ja ga osudih,
 sfe očito lipo vidih,
 da umil sam ruke moje,
 sagrišiše u tom koje.
 Kavalere, veće ne staj,
 hod s vitezi ter ga čuvaj.

KAVALER.

Zapovid tva da s' učini,
 koju ov puk vele scini,
 ja s vitezi sfej pogledam,
 posluh u sfem da ti podam.
 Stan gor, Jona, Matatija,
 ti Grisilo i Ilija,
 Serabasta i Urija,
 hodi sa mnom Sfeizija,
 Gabatuze i Abrame,
 nu stanite vi sfi za me,
 zapovid sfi mu slišajte,
 Isusov greb vi čuvajte,
 okol nega vi stanite,
 na samu je, toj vidite,
 od kamika vas udilan
 unutra je Isukrst san,
 da ka šćeta vas ne najde,
 da iz greba ne izajde
 stan pri grebu, Sfeizija,
 uza ņ tokaj stan Urija,
 slište, da tko ovd ne pride,
 iz greba van da n' izide;
 s druge strane stan Ilija,
 tolikoj ti Matatija,
 okol greba sfi stanite,
 vaše dilo da vidite,
 s miron okol vi sedite,
 ničesar se ne strašite,
 bdite sfeje prez pristanka,
 da ne zajde z greba vanka;

često vas ću pohoditi,
 pri grebu ću ja siditi.

ANGEL.

Aj žudijsko zalo sime,
 prokleta je tvoje ime,
 ljubjaše Isus tebe sfeti,
 a ti nega hti propeti;
 zastavi te Abram u skut,
 u tvoj zemlji vazel je put,
 nauči te sfakojako,
 dušu shranit ti ćeš kako,
 sfe je Isus općil s tobom,
 izgubi ga ti sam sobom,
 u tvoj zemlji čuda čineć
 ućeći te sfaka odveć,
 nemoćnike toke ozdravi,
 mrtve dviže s tim u slavi,
 slipcem poda on sfitlosti,
 i kolicim grihe prosti,
 ke bi dugo vam pravlati,
 možete ih dobro znati,
 sfaki čas on s vami steći,
 spasit dušu vas ućeći,
 predikaše učenici
 govoreć van slavne riči,
 a s jezici različimi
 razumil se jest sa sfimi;
 poglavice toj poznaše,
 mesijon ga razaznaše
 u zakonu ki j' obećan
 da će doći ovd u vaš stan;
 po bilizih nega boga
 sfi poznaše sfemogoga,
 ne htiše ga spoviditi
 za slavu njih n' izgubiti,
 nenavidost niha to je,
 rad ke sfako zlo dostoje,
 u kripostna nenavidost

dobro mu je velika psost,
 nenavidan kogod vidi
 čini protiv mutnoj srići,
 oboj pri kom nenavidost
 veće može nego kripost.
 Lagaste vi sfakojako
 protiv nemu naopako.
 Je li ka stvar grubja za vik
 nego jedan krivorotnik,
 prava ga ki osudiše
 i u sfem nenavidiše
 krive rote na n čineći,
 je li ki grih na sfit veći?
 zmaje buduć protiv nemu,
 poznajete to u sfemu
 toga čini ne poznati
 niti hfalu nemu dati;
 u duh sfeti sagrišiše,
 jer čuda, on ka diliše,
 bihu u kripost vraga čini,
 buduć on bog istini,
 za to sfe zlo dostojaše,
 u veliku zlu ostaše
 i va vik će zlo živiti
 i u zloće sfi umriti,
 jesu u nih fariseji
 tolikoje saduceji,
 ki nikaju uskršenje
 i angelom podičenje,
 u čemu će zlo umriti,
 bog jih hoće osuditi.

Gospe blažena MARIJAM govori:

Je l' ka mati meu sfima,
 da kamene prai ima,
 al gvozdeno srce sfoje,
 dušu tvrdu tolikoje,
 milostivo procinivši
 boli gorke, mač vidivši
 suze nima na očiju,

koje tužna ja ne kriju,
 ne će bolna proplakati
 kakono ja bidna mati
 razmišljajuć rane moje,
 smrt mi sinka tolikoje?
 I vi sinci lubeznivi
 pomislite boli me vi,
 proplačite vi tolikoj
 za dobiti rajski pokoj,
 vele, znate, on raduje,
 ki žalostna druga čuje
 buduć sam u bolesti
 ne moguće se iz ne izplesti,
 pren da vele on oholi
 nima u srcu da on boli.
 K špicijaru mi hodimo
 sfe pomasti da vidimo.

MANDALINA.

Hodmo udi, gospe, tamo,
 nega ljubav dobro znamo,
 prem je ovd masti na prodaju,
 a onde nas dobro znaju,
 kaži nam ti udiše sam
 prvu rič, ki imaš balsam,
 mira narda tolikoje
 kupit misal naša to je,
 nastojimo vele vruće
 sfe toj čini da j' izuće,
 sfe te masti nosi simo,
 u čas da ti sfe platimo,
 ne ćemo se s tobom cinit,
 a miru ćeš, znamo, učinit.

ŠPICIJAR.

Sfu Žudiju d' obajdete,
 toga dobra ne najdete
 u dogani koje držim,
 na zle stvari vele mrzim,
 obrane su sfekolike
 ove masti, me vladike,

miru van ću učiniti,
sfe ćete vi toj viditi:
ča van daju, vi vazmite
ovi miris, ne slišite?
sfe te masti dobro sfeži,
da gdi mi su sad pinezi?

MANDALINA.

Sfe su t' ovo škudi zlati,
brzo jih htij ogledati.

ŠPICIJAR.

Hoće l' doteć meni oni,
sfaki ov škud lipo zvoni,
sad su vidit ispod mlata,
lipa jesu čista zlata,
već se pinez ovde ne će,
od inih bi vazel veće,
da ne gledam s vami toka,
zinica prem da j' od oka.

MANDALINA.

Vele tebi zahvaľamo,
da nas spravi brzo tamo,
gremo na greb, imaš znati,
mi Isusa pomazati,
u ime koga hoć ostati,
hvalu nemu u sfem dati.

SPICIJAR.

Bog bud s vami i spasitel
sfega puka odkupitel.

GOSPA.

Sestre, sfaka stan ovd na srid,
neka idu k grebu na prid,
neka idu greb viditi,
bogu s' oeu pokloniti:
oće pravi o nebeski,

vidiš sfaka na sfitu ki,
komu ništar ni skrovito,
sfaka znadeš ti očito,
glas moj, molim, ti uslišaj
meni milost daj na sfit saj,
utaži već moje oko,
ne čin da ja plaću toko,
povrat meni sina moga,
da uskrsne, čekam koga,
meni dušu mu podaj ti,
čin se od mrtvih nega ustati,
rekoše ča sfi proroci,
tolikoje sfeti oci,
sfe se j' ono ispunilo
i sfršilo vele milo;
još Žudiji ti nevirni
nisu o tom oni mirni:
na križ nega umoriše,
h križu čavli prigvozdiše.
Pisma su se ispunili,
sfi smo očito toj vidili,
uskrsnuti samo ostaje,
žela moja vela ta je,
ispunil je tvu zapovid
i izdahal na križu blid;
ne čini me već čekati,
jur ga meni ti povrati.

Gospe vraća se doma.

GOSPE.

Sinko, sfakom govoraše,
kad na križu ti visaše,
sfi da ćemo mi toj čuti,
da ćeš opet uskrsnuti.
Ki god bilig meni ukaži
da s' iz greba van izlazi,
gorika se htij ustati,
k meni se jur ti povrati,

hod razgovor' majku tvoju,
sfaki jadi biju koju.

Ovdi se greb otvori i trus se učini,
Isukrst se najde vrhu greba.

ISUKRST.

Čini mene čašu popit
i čovika krvju izkupit,
veli bože o oče moj,
uskrsnul sam ja sinak tvoj,
budi sfuda tebi slava,
ku tribuje da t' sfit dava.

Isus gre k majci i govori:

Ja san t' sinak, majko, pravi,
usksnul sam ki u slavi,
tebi lipi ja mir daju,
ki ć' uskrisit gor u raj, u
veće ne moj ti plakati,
ner mir božji uživati.

MAJKA ISUSOVA.

Jesi, sinko moj ljubljani,
u sfemu ki zgodi meni,
već dospíše plači moji,
moriše me dosad koji,
crne sfiti ja ću sfući
i sfitlje druge obući,
veselo je srce moje
cić radosti, vij, u koje,
veseliji je l' tko na sfit,
veseliji hoće l' tko bit,
nego ti ja majka tvoja,
radosna sam vele koja,
živa tebe tot videći
sfaki čas to ja želeći?

ISUKRST majci.

Milostiva majko moja,
ľubavi si puna koja,

¹ možda: sfih.

sin sam pravi tvoj, ne predaj,
rane moje ti pogledaj,
imah za psih¹ bolan koje,
nu razgledaj prsi moje,
utaži se, već ću t' ojt, i
tribuje mi drugdi pojt, i.

Isukrst se izmisi a GOSPE govori:

Isukrste, sinu žene,
kako ostavi bolnu mene
i žalosnu plačnu tokoj?
za ć me stavi u nepokoj?
o sfitlosti mih očiju,
već te tote ja ne vij, u;
za ć me hoti ostaviti?
sebe ću ja već zabiti,
oh mućeno srce moje,
bjene prsi tolikoje,
žuto ćelo, sfa ledena,
ojmeh, uda ma studena,
velika vas bolest mori,
ća se ovo ovde stvori?
mñah, da ć sa mnom, sinko, ostati,
s tobom držah uvik stati,
nevesela sama ostaju,
na sfem bogu hvalu daju,
vidih te ja sad na grebi,
u jedan čas već te ne bi.
Na stranu ću simo stati,
Marije ću ovd čekati.

KAVALER.

Ća se ovo, Jona, stvori?
ću l', Ilija, progovori,
i ostali vi stražnici,
slišite li sfikolici?
kamo Isukrst? greb je razbjen,
ki na križu bil je pribjen,
lina stražo, ćemu spite,
ova ćuda ne vidite?

ne možemo sad tajati,
jer će vas sft ovo znati,
da j' uskrsnul stanovito,
sfim nam je toj sad očito,
sfrh naravi ova biše,
bog bi Isus, to vidiše,
ustante se, ne sidite,
ča predate i blidite?

SFEIZIJA.

Cudo velo ča s' učini,
ono Isus biše istini.

SABAOT.

Kako izajde u sftlosti,
to bi Isus pun milosti.

KAVALER Pilatu govori:

Čudo ti ću poviditi,
od Isusa ko ć slišiti.
Stražu čineć jasmo sidit,
uzda nam se tote vidit
sftlost čudnu i veliku,
ku ne vidih nikad viku.
Hoć da t' pravim moju misal?
u slavi je veloj išal,
nas strah velik sfih obajde
on iz greba kad izajde,
sfi se tote pripadosmo,
kako mrtvi dol legosmo,
mñahomo se sfi propasti
u jezero kogod pasti,
kako ova satvar minu,
pravil san ti ja istinu.

PILAT.

Pametju sam sfej mislia,
pravi da je on mesija
i sin oca velikoga
boga sfih nas istinoga,

kako diju sfeti oci
i pisaše ča proroci,
k Žudijem htih ja pristati
žestoku mu smrt podati,
toj bi tamna čeljad kriva,
da ne pustih nega živa,
prij a ovo ja van ne vih,
da učinih veliki grih
propustivši Barabana
razbojnika dobro znana,
lupetinu i krvnika,
u sfakomu zločinika,
prava Isusa propet dasmo,
na n milosti ne imasmo,
rugo sfako kom činiše,
koga prava uhitise,
obraz nemu poplūvaše,
zaušnice toke daše,
toke haļe prominiše
smusañakom učiniše,
sad mu obraz zavezaše,
sad u ruke trs podaše,
obukši ga u crļeno
rugahu se š nīm srčeno,
kraļem nega oni zvahu,
po glavi ga udirahu,
na n lagahu riči toke
nahodeći zle sfidoke,
po putih ga sfud vodeći,
sfaka ruga tot čineći
sramotjahu sfakojako,
kako veli, mali tako
i bogati i ubozi,
redovnici š nīmi mnozi.
Da kad smo grih učinili
očito smo ča vidili,
čuvat ću se ja drugoga,
čuvajte se vi ovoga;
ovo vam sfim zapovidam:
ne očiti toj ni jedan,

niti komu toj govori,
da se o tom ne progovori,
vi držite sfi skrovito,
da se ne zna toj očito.

MANDALINA.

Nejake smo nebožice
kami dvignut žalostnice,
ča ćemo mi učiniti?
ko nan će greb otvoriti,
pomažemo da Isusa,
da se smiri naša duša?
Od greba je težak kami,
ne ćemo moć dvignut sami;
al spim al bdim, ali tlapim
veliku ti muku trpim.
Greb otvoren čini mi se,
vas razvržen vidi mi se,

ANGEL Marijam govori:

Ne mojte se vi strašiti
udiš tamo k grebu iti,
najdete vi ako koga,
ne brinte se ništa od toga,
uskrsnul je on gospodin,
ki je opral grihe, van din,
straža i sfak dobro zna to,
da j' uskrsnul on očito,
i recite učenikom,
da će š nima danas s dikom
u veseļu bit i slavi
on iz groba Isus pravi.
H Galileji htejte iti,
to t' ćete ga vi viditi.

MARIJA KLEOFE.

Veliku ti ja imah slas,
čujuć oni angelski glas,
ki j' istini stanoviti,
za č ga u grebu ni viditi;

hodmo gospe navistiti
i vesele toj praviti.

MANDALINA.

O ufanje drag zaklade,
koje mene u viru klade,
kojim sam se sfej pičila
pamet i ma duša mila,
smirila sam misli moje,
imala sam u tom koje,
to zauzda bolne prsi,
srce boli sfe zamrsi,
on je pića ubogoga
i utilha žitka moga.
Ufanje sam to imala,
očito sam sfe to znala,
da će iz greba uskrsnuti,
mi da ćemo taj glas čuti,
utaži se dakle naš plač,
uskrsnul je Isukrst za č;
hodmo gospi mi praviti,
neka dojde toj viditi,
nadhodi joj žalost sfaka,
u plaču je velikom ka.

Mandalina gospi.

O prisfeta gospe i majko,
dobro tvoje želim sfako,
ti si rajska vratarica,
nebeska si ti božica,
ti ka s' zdravje nemoćnikov,
nu sliš vesel ti glasak ov:
pri grebu smo do sad bili,
greb smo otvoren mi vidili,
gdi je angel s neba došal
Isukrsta tvoga posal,
koji reče, da je slišil,
sinak dragi da t' je uskrisil,
h Galileji išal da je,
već taj tvoj plač da pristaje,

za to ti se veselimo,
hodi, da to mi vidimo.

GOSPE.

Viruju ti, Mandalina,
da je tako od moga sina,
ja na grebu malo prija,
i sfak ga je tot vidia,
h Galileji ti izajdi,
sinka moga tote najdi,
čekamo ga, reci mu ti,
ktij ga udiš k nam dovesti,
Mandalina već ne stani,
pomasti te ti poj shrani.

S. PETAR.

Sagriših ti, gospodine,
ki ishodiš od istine,
Žudiji toj učiniše
strah me od njih vele biše,
tebe na smrt kad vojahu
sfaku t' muku podavahu,
ja poslušah nihe riči,
jer vikahu sfikolici,
grih me udiš tad zaslipi,
dočim godi kokot zapi.
Moriti ću meso i kosti,
dočim meni grihe prosti;
Žudijih se nimah bojat,
mañe ñega ja zatajat,
on bi me izel iz njih ruke,
oslobodil tad prez muke.

ISUKRST.

Ne moj, Petre, već plakati,
u bolesti ne htij stati,
ovo t' meštar i gospodin,
nebeskoga zgar oca sin,
ki t' je prostil grihe tvoje,
zatoj stani u pokoje,

već tvoj život ti ne mori,
tvoju družbu razgovori,
brzo ću se k vam vratiti,
učenikom htij to riti.

S. PETAR učenikom.

Vele tužih žalosteći
u plaču sfej ja stojeći
zatajavši stvoriteļa
i našega spasiteļa,
tako plačuć uzdišeći
žestoko se pokoreći,
Isukrst me našav hti reć:
Petre, utiš se, ne plači već,
prašćam ti ja grihe tvoje,
učinil si do sad koje,
reće, da vas razgovorim,
tako dilo da ja stvorim,
brzo će se k nam vratiti,
sfojim glasom toj hti riti,
čekajte ga, bratjo moja,
u žalosti jer ste koja.

MANDALINA.

Isukrste bože sfeti,
vela bol mi j' u pameti,
da te ne mog gorka najti,
da od kudgod ne ć izajti,
sfud te gredem ja išćući
gdi s', Isuse, ne znajući,
koji hoti sfim nam reći,
da ćeš ustat ti dan treći.
Žudiji ga psi ubiše
i na križu umoriše,
treći dan je danas proša,
da k nam jošće nisi doša,
tolić h grebu ja hodeći
angele onde najдох steći,
sfi veseli koji stahu,
kako snig se čist biļahu,

greb razrušen i otvoren
stavljen gdi bi on umoren,
rekoše nam — sfaki je čul —
da je Isus gor uskrsnul.
Kako duša moja želi
vidit obraz tvoj veseli,
Isukrste spasiteľu,
ispuni već moju želu,
Mandalinu ti pogledaj,
sve veselje meni podaj,
ka plaćući išću tebe
skončajući sama sebe;
dušu moju već oblakčaj,
radost velu meni podaj
Isukrste sfemogući,
ovo tebe grem išćući;
obraz vedri ukaž meni
moj Isuse drag srčeni,
rada bih te ja viditi,
drag Isuse, pak umriti,
tolika je želja moja,
mori mene sa sfim koja.

DVA ANGELA.

Ča žalostiš, Mandalina?
išćeš li ti gospodina?
grišnik vidit ne dostoja,
vidiš, Mande, ti sad koja,
sad s' učini skala prava,
s ke krstjanom grede slava,
po kom licu na nebesa
Jakov vidi ta čudesa,
uskrsnutje skalu učini,
sfaki čovik toj procini.

MANDALINA.

Plaču, dragi moji i mili,
moga Isusa jer su odnili
ovdi iz greba ne znam kamo,
gdi je stavjen da znam samo.

Vidi Isusa od vrtlara i govori:

O vrtlaru moj ľuveni,
očito ovd reci meni,
jeda s' ga odnil al vidio,
da bi meni povidio,
gdi ga jesi ti postavi',
brzo mi toj samo pravi,
iz zemľe ću ja ga izeti
i u kuću mu vazeti.

ISUS MANDALINA.

ISUS.

Jesi li ti, o Marija?

MANDALINA.

Meštre dragi, gdi se s' kria?

ISUS.

Želna ti je tvoja duša
za viditi mene Isusa,
ovo ti sam, već ne predaj,
bogu hfalu za to podaj,
ja bih umro, Mande, blidiš,
uskrsnul sam sada, vidiš,
učenikom rec, to prosim,
da dobitje sobom nosim,
poj jim to reć, veće ne stoj,
da ja nosim sobom pokoj;
ja sam ize iz limba sfih
i oprao svaki njih grih.

Ovdi se Isus izmisli.

MANDALINA.

Biše li ti, slatki Isuse,
on spasiteľ naše duše,
ki s' ukaza meni danas
pak otide u jedan čas?
U srcu mi j' veća bolest,
mućno ću se iz ke izplest,

čuju muku ponoviti,
s kon ću va vik ja živiti,
da bi prišal opet k meni
Isukrste moj ljubeni,
noge taknu rukom mojom
vesela bih vele kojom,
kad sam tebe ja vidila
u sfem sftla u sfem mila,
učenikom grem to praviti
i Isusa va vik slavit.

MANDALINA.

Bratjo moja svikolici
Isusovi učenici,
ča želaše moja duša,
vidila sam ja Isusa,
ki j' od majke vijen tokoj,
kojoj dojde velik pokoj,
meni noge taknut ne da,
vesela san da za vazda
na grebu š nim govoreći
u veselju velon steći.
Za toj sfi se veselite,
znam, Isusa da želite,
uskrsnul je, me ufanje,
on nam će dat rajsko stanje,
Angel tokoj nam toj pravi,
u greb dojde ki u slavi,
bilu sfitu ki imaše,
kako muña pogledaše,
tad se stražci pristrašiše,
kada čudo toj vidiše,
padoše dol mrtvi kako,
idoše tja na opako,
to t' se ukaza meni Isus,
spasitelj koj' od naših duš.

ČIN TREĆI.

KLEOFAS i LUKA.

KLEOFAS.

Smrt žestoku pomislim kad,
počudim se udile tad,
brate Luka, od Isusa,
žalostna je moja duša,
od kojega sada ufam,
sad se bojim, u komu sam,
istinu stvar kada nimam,
u srcu bol velu imam,
da bog veli tokoj otac
sina svoga zapusti tač,
dopusti ga smrt prijati
i za sfilh nas život dati,
pusti nega ubititi
i na križu gorko umriti,
s rugom toćim sfud vodiše,
vele gorko umoriše.

LUKA

Brate, ja sam van pameti,
koja simo tamo leti,
smrt me čini, znaj, bojati,
bogon nega ne poznati,
bolno mi je srce za toj
i vele san mišlen ovoj,
da n' uskrсну on do danas
buduć umro za cića nas,
trećega dne vrime projde,
kako obeća, još ne dojde,
za to bih rad već umriti
za o tomu ne misliti.

ISUKRST od putnika.

Bog vas čuvaj, tokoj hrani,
sfakoga zla vas obrani,
u zdravju vas on uzdrži,
ki o sebi vas sfit drži.

LUKA i KLEOFA.

Dug ti život veli bog daj
i hrani te u milosti,
izvadi te iz žalosti,
čuvaj od zla bog isti taj.

ISUKRST.

Ča se tako žalostite?
koje riči govorite?
srčeno neć besidite,
blizu vas sam, ne vidite?

LUKA i KLEOFA.

Jeruzalem sam prohodiš,
i sam putnik jesi u nem,
ča se zgodi u nemu prem,
ništa ne znaš, ti li to diš?
Govorimo o Isusu
ki bi propet u nem sih dan,
na križu umri koji žedan,
ožalosti to nam dušu.
Prez ufanja sad plaćemo
nega život govoreći,
dobra dila mi misleći
i rad nega uzdišemo.
Krivo nega osudiše,
kako ćemo mi viditi,
da ć' Izrael iskupiti,
ča naše oči ne vidiše,
i sfe nam ov prorokova
ča se nemu jest zgodilo
i što se je sfe vidilo,
govorimo mi ti ova.
Reče: ja ću uskrsnuti,
od kad umru, gor treći dan,
i da će se vratiti k nan,
žalostni smo za to i kruti,
prešlo jer je jure vrime
od negova uskrsnutja,
za to mislim i on i ja

u pameti: to je brime.
Žene, na greb ke idoše,
živ Isukrst dobri da je,
uskrsnuo z greba ta je,
sfim očito nam rekoše.
Povidiše nim angeli,
da koga išću, živ je Isus.
Prijaletu nu ti nas sluš,
sfak nas vidit nega želi.
Vrhu toga sfi mislimo,
ča imamo virovati,
taj stvar toko ne će stati,
jeda ga još gdi vidimo.

ISUKRST.

Nerazumni kasne vire,
pisam svetih ča izvire,
razumnici ča pišaše
i proroci ča skazaše,
mučno ti vi virujete,
pisma sfeta, znam, čujete,
naslidova je životom
sfeta pisma i dobrotom,
nu od pisma od Jakova
i tolikoj Davidova
i Mojizeš, sfi proroci
i ostali sfeti oci
od Isusa besidiše,
nadahnuti sfeto biše,
cića griha, ki Adama
dojde stati ovde s vama
za sfih krvju izkupiti,
koji za nas hti umriti,
nebeski otac posla koga
kako sina jedinoga
za milošću, ku imaše,
da sin umre, ne kratjaše,
čoviško ki meso vaze,
istiui bog toj ne laže,
virovat to ako čuvši

Isusa čet' uskrsnuvši
sfi očito vi viditi,
s tim na nebo gori iti,
u miru vas već ću ostavit,
inamo mi tribuje it,
bog bud s vami, on vas čuvaj
i napokon poved u raj.

LUKA i KLEOFA.

Ostan s nami, mi molimo,
drago ako to je tebi,
zašal kasno ti da ne bi,
sfeto čagod da slišimo.

ISUKRST.

Tribuje mi daļe iti,¹
niman kad ja ovd siditi.

LUKA i KLEOFA.

S nami u družbi ti ostani,
sunce vidiš da zahodi,
zla bog tako t' oslobodi
i tako ti lip dan svani.

ISUKRST.

Ostati ću kad ćete vi,
velikoga boga u slavi.

LUKA i KLEOFA.

Gostilniče, bog bud s tobom,
hoć nas trijuh ovd prijati?
dat nam jisti i prispati
ne pomankaj ti sam sobom.

GOSTILNIK.

Dones ubrus, o Bergame,
sfi gledajte sada na me,
nastojte vi, zov ženu i sfast,
tribuje onin učinit čast,
ča je teplo, noste na stol,

meu to sedte vi na okol,
za tri jisti donesite,
lipo čisto sfe spravite,
ti hustalo sfršno spravjaj,
koļi, lonce na stol stavjaj,
žmule, soli, vina tokoj,
učini se brzo sfe toj,
pladnie, zdile i kupice
činte, k onin da se stiče,
na ruke jim vode dajte,
služit lipo ne pristajte,
česa nimat', vi pitajte,
sfe jim na stol pripravļajte.

LUKA i KLEOFA.

Sedi ovde ti putniče,
misto ovo za te stoji,
tebi s' ovde čast pristoji,
plemenito t' kaže lice.

ISUKRST.

S dopušću oca velikoga
vikovněga sfemogoga,
u něga ime da mi jimo,
vi gledajte, bratjo, simo,
on nam, znajte, čast sfim, dika,
slavjen će bit po sfa vika,
blagoslovjen ov kruh bili,
blagoslov ga otac mili.

Ovde se Isukrst izmisli izmeu njih, a
Luka i Kleofa govori a gostilnik izajde.

LUKA i KLEOFA.

O naš meštre gospodine,
o nebeski božji sinu,
s očiju nam kako izginu,
sad poznasmo mi istine,
kim ćeš putem, d' izajdemo?
čin da još te mi vidimo,
želu našu napunimo,

jeda tebe gdi najdemo.
 Slipa ti mi oka bismo,
 velekrat š nim kada bismo,
 da mi nega ne poznamo,
 kad ga putem mi vidismo.
 On nam lipo govoraše
 Isukrsta život boga
 gospodina moga i tvoga,
 sfeta pisma tumačaše,
 ka s životom on skladaše
 vele lipo govoreći,
 srce naše kamen steći,
 sfaki od nas toj vijaše.
 Gledajuć ga oba stasmo,
 kada nam kruh blagoslovi,
 koliko ja toko ovi,
 kad razlomi, tad poznamo.
 Isprid nas se udiļ dviže,
 ne hti veće s nami stati,
 sad ga gremo mi iskati
 za viditi za č odbiže.
 O Isuse gospodine,
 sinu boga velikoga,
 poznamo te sada boga
 i čovika od istine.
 Umro jesi ti na križu
 za cić naše sfih ljubavi,
 uskrsnul si sad u slavi,
 vidismo te mi na blizu.
 Prosti nam ti sagrišenje,
 ako t' udiļ ne poznamo
 i u te ne virovasmo,
 pitamo ti mi prošćenje.
 Naš nerazum ti ne gledaj
 naše ufanje ti s' i pokoj,
 duš spasitel' ti tolikoj,
 veselje nam va vik podaj.

GOSTILNIK.

Ne ćete vi tako iti
 niti mene tim platiti,
 Stari pisci xx.

niti ću ja na tom stati,
 da vam ću toj virovati,
 nit sam učen tim plaćen bit
 nit ću moju platju gubiti,
 nit sam učen ja gubiti,
 sfak nas trudi za živiti,
 hoću zaklad al pineze,
 na ke mene srce steže,
 čagod ćete vi blagujte,
 ništa mene ne milujte.

LUKA.

Nimamo kad ovde stati,
 sad ćeš plaću tvoju imati,
 platjen si već, ne jauči,
 s bogon ostan tere muči,
 k učnikom mi hodimo
 sfe im lipo da pravimo,
 puten ćemo mi viditi,
 od Isusa govoriti,
 putnik nam se ki ukaza,
 da je Isus, lipo skaza,
 blagoslovi kruh nam kako,
 praviti ćemo mi onako,
 udiļ se od nas on izmisli
 u jedan čas on pomisli,
 gredihomo kada putem,
 nevirnici bismo u sfem,
 pisma kad nam otvoraše
 i mesij' se priličaše
 mesija on buduć pravi
 rodivši se u toj slavi
 i umrvši on mućeći,
 uskrsnul si sfe čineći.
 On bilige od mesije
 kaza lipo a ne krije.
 Vele ubozi sagrišismo
 kad ga u putu s'usritismo
 sfeta pisma tumačeći,
 plemenita mi videći,

da ga udiš ne poznamo,
 nega milost ne pitasmo
 on nam noseć toku ljubav,
 lubeći nas sfej ne pristav,
 koji trpi muku za nas
 i od griha slobodi, znaš.

KLEOFA.

Kamo nam bi meštar, brate,
 koji umri za me i za te?
 za grih ga smo izgubili,
 a sad ga smo ovd vidili,
 gdi je dobri mili i pravi,
 uskrsnul je ki u slavi,
 za nas ki se čovik čini
 budući bog pravi istini,
 koji trudeć, brate moj, znaš,
 on na križu umri za nas,
 za linost smo ga izgubili,
 on ako se sam ne smili.

LUKA.

Malom virom, brate mili,
 mi ga jesmo izgubili,
 videći mi tiho milo
 sfako nega dobro dilo
 i nauke nega tokoj,
 kad ide gor on u raj sfoj,
 nimahomo mi pustiti,
 brate, od nas nega iti.

LUKA i KLEOFA zajedno.

Ljubav vela ti s', Isuse,
 sfega sfta stvoritelju,
 ti ispuni našu želju
 i hran u raj naše duše.
 Milosrdje imaj vrh nas,
 prem da si se od nas dilil,
 nu da bi se na nas smilil,

harni jesmo, toj bože znaš.
 Ne moj nas ti razdiliti
 oda sfete tve ljubavi,
 uzdrži nas u tvoj slavi,
 htij nam grihe ti prostiti.
 Koju slatkost i veselje
 čuju od tebe sfeti u raju
 i z veselja ne ustaju,
 tote nigdar ni dreselje.
 Sad sfetimi stojiš gori,
 gdi se poji tebe slaveć,
 gdi se sfeti stoje moleć
 onoga ki vas sft stvori.
 U tuj slavu vikuviku
 da dojdemo ti učini,
 Isukrste bože istini,
 ne drži nas ovd na sftu,
 gdi su tuge i žalosti,
 muke vele i zgrišenja,
 nu nam podaj ti prošćenja,
 stav nas tote u radosti.

Luka i Kleofa zajedno dvignu se govore :

Hodmo sad najt učenike
 Isukrsta stvoritelja
 i naših duš spasitelja,
 ki nam će bit družba vike,
 za veselje navistiti,
 meštra da smo mi vidili,
 š nime da smo govorili,
 ne mojmo mi toga kriti,
 uskrsnul je da u isto,
 kako smo ga mi poznali,
 i da smo s nim blagovali,
 da viruju oni sfe to.

GOSTILNIK.

Kožilonče, simo hodi
 i ostalih sobom vodi,

vi trpeze da spravite,
izlišu tja ne vidite.

KOJILONČE.

Malo ti su oni izili
a ništare ne popili,
plaću dali jesu li ti,
jesu l', bože, oni siti?

GOSTILNIK.

Vidim malo da su izili,
da dobro su, znaj, platili,
za trpezu tri sedošē
a iz kuće dva idoše;
izmisli se izmeu njih,
dihu da je spasitelj njih,
čuda od nega besijahu;
ako j' isto, ča dijahu,
trpezu vi tuj spravite
već je večer, ne vidite?

UČENICI Luki i Kleofi govore.

Uskrsnul je Isus pravi,
žene naše toj vidiše,
sfaka od njih tako diše,
ki je sada gori u slavi,
š' nim van greba govoriše,
već u grebu ni ništare,
pripravte nam za to dare,
živ je, nega sfe vidiše.
Petru se je ukazao,
k Galileji reče pojti
mir vam lipi onde ojtī,
dobro činit ne pristao.
Majci se je ukazao,
stat na grebu vidi nega,
spasitelja sfita sfega,
novi zakon nam podao,
Petru prosti sagrišenje,
i on ga je još vidio,

i s' nimi je govorio,
utaži mi on cvilenje.

LUKA i KLEOFA.

Učenici, da ste zdravi,
i veseli vi budite,
s nami se sfi veselite,
uskrsnul je Isus pravi.

Mešter je živ, pun radosti,
u Emaus mi dva hodeć
putnik dojde k nam prohodeć,
toj biše Isus pun milosti.

O nemu mi govoreći
mi ča dimo ne znajući
on za nami slišajući
da nas čuje, mi ne mneći,

po sridu nas prohodeći
reče: ča ste bolni tako?
u pameti plač vam j' ako,
ne kažete ga vi hodeći.

Poče on nam govoriti:
ludi jeste vere male,
da smo slipi, riči ostale
čine nas toj sfe viditi.

Prorokom ste vi protivni,
ne znate li, ča govore
od Isusa, koga dvore
i „genezi“ tokoj ini?

Poče pisma otvarati
vrh života Isusova,
slišasmo mi sfaka ova,
ne htismo ga još poznati.

Užga nas sfih u ljubavi,
toliko ga mi molismo,
da ga s nami ostavismo,
s kim ostasmo mi u slavi.

U Emaus mi dojdosmo,
to t' nam slatko govoraše,
da nas riči opijaše,
ina sfaka da ojdosmo.

Gostilnik nas k sebi prija,
sedosmo mi tada za stol,
posadi nas sfih na okol,
kako nas je on vidija.

Bila kruha prid nas stavi
i jizbine sfake vrsti
načinajuć lipe slasti,
prija nas on u ljubavi.

Isukrst kruh blagoslovi,
sfojom rukom nam razdili
on kruh slavni, drag' i mili,
istinan je glasak ovi.

Kako vidi, da poznasmo,
razlomivši on kruh, nega,
iza stola on istega
kako pojde, mi ne znasmo.

Došli smo vam toj mi riti
glase ove da čujete,
da j' uskrisil, virujete,
nismo htili toj sakriti.

ISUKRST.

Učenici, mir van budi,
gospodin vas pomoz sfudi,
ne strašte se mene, sfak sluš':
ja sam pravi isti Isus.

UČENICI.

Misto j' ovo zatvoreno
i skrovito tolikoje,
bratjo, vijmo, ča ovo je,
mani ovo ni stvoreno.
Vijmo, ovo je l' duh koji,
da j' ovako ovd ulizal,
ovo posal vele je zal,
ovi čovik kako ovd stoji.

Nu ča ćemo učiniti,
zgovormo se meu nami,
sfe ovo mi vijmo sami,
hotijmo ovo mi viditi.

ISUKRST.

Pravte lipo, bratjo, meni,
ča ste tako vi smutjeni?
da san Isus, ne vidite?
od meštra se ča strašite?
razgledajte lipo mene,
vijte kuke probijene,
vijte noge, prsi tokoj,
za uvest vas gor u pokoj
došal vas sam ja viditi
za s fami pobesiditi,
živa mene da čujete
i da u me virujete;
meso ni kost duh ne ima,
kako iman ja sa sfima.
Blizo vas sam, vi ne stojte
nego lipo razgledajte,
jidenja ča imate li;
da biste ča vi doneli,
hoću jisti, da čujete,
neka u me virujete.

DVA UČENIKA.

Satja malo mi imamo
i pečene ribe tokoj,
sfe jidenje naše je toj,
inoga mi ne imamo.

ISUKRST.

Ča ostane, pak vi sami
sfe izijte meu nami.
Poznajete l', da san oni
koji toku muku podni,
da san meštar ja vaš pravi,
koji toke ljudi ozdravi?
Odkupil sam za vik vika
krvju mojom ja čovika,
ne smutte se smrtju mojom,
oprostil sam sfih vas kojom,
iz limba oce ja izvedoh,

gori u raj njih povedoh.
 Ne reče li Isaija,
 kako ću se roditi ja
 i kako ću propet biti,
 ča doškaste vi viditi?
 Ni l' Solomun toj potvrdi',
 takoj David oni tvrdi,
 tolikoje Jeremija
 i s nim tokoj Zaharija,
 Amos, s nimi sfi proroci,
 salmi sfeti s imni toci?
 Ako ki vas ne viruje,
 ča od mene sada čuje,
 ja mu hoću ukazati
 i činit ga virovati.
 S duhom sfetim ostanite,
 strahom božjim vi živite.

Isukrst se izmisli i Toma dojde, komu
 UČENICI govore.

Vidili smo, brate Toma,
 sad Isusa ovde živa,
 duša radost s toga uživa,
 k nam je doša ovde doma.

Ľubav onu sfim skaza nam,
 koju i pri nam kazaše,
 taknut rane on davaše
 odkupite! ki je naš znan.

Pravi biše Isus meštar,
 dva s' ova s nim govorili,
 žene ga su prî vidili,
 vidil ga je tokoj Petar.

TOMA.

Ne taknu ja ako rane
 čavli Ľuti nemu dane
 toko od nog, toko od ruk,
 od žeštokih ki umri muk,
 i prsi one probijene,
 koje strah bi vidit mene,

činih, vas ja, bratjo znati,
 ne mogu vam virovati,
 dočingod ga ne vidin sam
 mojim okom, i razgledam,
 taknu meso tolikoje
 ove grišne ruke moje,
 tada hoću virovati
 i na vašoj volji stati,
 da j' uskršnul Isus pravi,
 vidili ste, da j' u slavi.

ISUKRST.

Mir vam, bratjo, vazda budi
 i veselje tokoj sfudi,
 vela radost va vik s vami,
 sfakoga bog zla obrani.
 Stav' sad, Toma, prste tvoje,
 želiš ovde stavit koje,
 viruješ li, Toma, sada,
 taknul me si rukom kada?

TOMA.

Bože pravi moj istini
 sinu božji o jedini,
 u te ću sfej virovati,
 dobro mi ćeš sfako dati,
 neviru mi moju prosti,
 primi mene na milosti,
 gospodine, bože pravi,
 ki ćeš vazda bit u slavi,
 va vik ću te ja želiti,
 ne moj mene zapustiti,
 milost meni tvoju podaj,
 na pokon me poved u raj,

ISUKRST.

Mene, Toma, ti takal si
 i u mene viroval si
 ohol buduć i neviran,
 ostao si sada miran;

blaženi, ki ne taknuše
 niti moj glas slatki čuše,
 a u mene virovaše,
 i ufanje moje imaše.
 Kad godire vele znati
 šćetu čini a n' ufati,
 viruj, ufaj, dobro čini,
 da t' pomože bog istini
 i ne išći toko znati,
 crikvi hotij virovati.

Isukrst učenikom govori.

Za sfidoke ćete biti
 dol ovdike vi na sfiti,
 ča sam za puk učinio,
 kako ga sam iskupio,
 za dovest ih k ocu momu
 bogu pravom istinomu.
 Vi hoćete ovde stati
 dočin bog vas hoće¹ zvati,
 za to ćete ovd ostati
 za po sfitu predikati,
 ko vas bude poslušati,
 bog mu hoće raj podati.
 Ki se krsti i viruje,
 sfetih mojih koji štuje,
 n' opere se komu ovi kal,
 k dijavlon će pojt u pakal,
 koji budu virovati,
 bilig pri njih ov ć' ostati,
 goniti će duhe zale,
 jazike će znat ostale,
 zmaje hoće odgoniti,
 otrov ne će nauditi,
 nemoćne će ozdravjati,
 na njih ruke kad stavljati,
 u moje ime toj diliti

hoćete vi i činiti,
 plaću van ću ja hraniti,
 ku ćete vi sfi viditi.

Izmisli se Isukrst a UČENICI govore.

Veće krat se ukaza nam
 Isukrst naš, bog istini,
 činit sfaka ki ne lini
 križ noseći on za nas sam.
 Na gori ga sfi vidismo
 h Galileji kad dojdosmo,
 kako reče, tot' pojdosmo,
 gdi mu se sfi poklonismo.
 Koji nam sfim tiho reče
 učeći nas dobra dila,
 u sfem lipa, u sfem mila,
 gdi nam sunce kako izteče.
 Na nebu m' je dana milost
 i na zemlji tolikoje,
 slište lipo riči moje
 u pamet i hotijte klast.
 Pojte učite vi narode,
 u ime oca njih krstite,
 sina tokoj nu slišite,
 s duhon sfetim sfi da hode.
 Obslužite vi i činite,
 ča sam ja vam zapovidi'
 ča j' od mene sfaki vidi',
 ono isto naslidite.
 Ja do konca bit ću sfito,
 učenici, s fami, moji,
 mučit ćete vele koji,
 ino je snig, ki prolita.
 Ukaza se Mandalini
 blizu greba od vrtlara,
 javi joj se, nuti dara!
 pozna, da je bog istini.

¹ ,hotiti'.

Virovanje, ko učenici poju.

S. PETAR.

Viruju ja oca boga
velikoga sfemoga,
ki u raju stoji gori,
nebo i zemlju koji stvori.

§ S. ANDRIJA.

U Isusa tolikoje,
koga sfuda bogom broje,
jedinoga božja sina
i našega gospodina.

S. JAKOV stariji.

Duhom sfetim ki začet bi
za prit ovde na sfit k tebi,
ki se rodi od divice,
koj je od sunca sfitje lice.

S. IVAN.

Pod Pilatom ki bi mučen,
grdjen, bijen i gol sfučen,
propet umro i pokopan
u greb novi postavljen san.

S. TOMA.

Koji pojde dol u pakal
sfetim ocem opravši kal,
mrtvu život ņemu steći
uskrsnu ki u dan treći.

S. JAKOV mlaji.

Na nebesa gor uzide,
gdi blaženi boga vide,
gdi na desnu oca sidi
boga, od kud sfaka vidi.

S. FILIP.

H komu ima na sud priti,
od kud oće on suditi
toko mrtve, toko žive
kladuće grišne s sfoje live.

S. BARTOLOMIJA.

U sfeti duh ja viruju,
napuņen se koga čuju,
sfi tolikoj, bratjo moja,
ovde jeste sa mnom koja.

S. MARKO.

Katolišku crikvu sfetu
veruju ja iz zla izetu,
koj daj, bože, mir i pokoj
u opjenje sfetih tokoj.

S. ŠIMUN.

Ki god krstjen spovid' grihe,
odpušćuje bog mu sfihe,
prašća grihe bog istini,
pokoru ki za ņe čini.

S. TADIJA.

Opjeni sud kad htit biti,
sfih će mrtvih uskrisiti,
tilo će se s dušom stati,
razlog bogu u sfem dati.

S. MATIJ.

Koji (će) dobro ovd živiti,
grihe smrtne ne činiti,
daće ņemu bog za zlamen
vikoviti život. Amen.¹

¹ Iza toga ima u rukopisu ovo: 1. prošnja vele lipa i korisna izeta iz s. Agustina ovako sfak može moliti (22 stiha). 2. dvanadeste molitav vrhu muke Isusove, koje poje dvanadeste učenikov. Molitva prva vrhu molbe Isusove, kada se moli u vrtlu (24 stiha). 2-ga molitva kako je bio prodan od Jude učenika

DVA ANGELA.

Dan pedeset sfrši se kad,
učenici zajedno steć,
žuka čuše duha leteć,
ki napuni sfu bižu tad.

Tote jim se pokazaše
vele ognjeni sfim jazici,
u sfem bihu ki razlici,
vrh sfakoga pose staše.

Tada pride va ne duh sfet,
koga s' oni napuniše,
razlicimi govoriše
jazici, tot počese pet.

Iz njih duh sfet govoraše
veliĉanstva božja gori,
kako vas sfit ov on stvori,
sfak razloge nim davaše.

Žudiji tad pribivahu
ovd oda sfud redovnici,
sfega svita razumnici,
sfaki jazik govorahu.

Kako se glas ta učini,
skupi se tu velo mnoštvo,
vidiše oni kako ovo
glas videći taj istini. (?)

Čujahu se govoreći:
'z Galileje nisu l' oni,
kih razliĉan jazik zvoni?
vele se u tom sfi ĉudeći.

Ki jazikom Partijani,
a niki iz Kapadocije,

drugi kako iz Ažije
druzi kako ovi i ini.

Niki kako u Frigiji
Panfiliji tolikoje,
sfi od sfita čuše koje,
tolikoje u Libiji.

Od Egipta još jazici
pri Ćireneje i on ki je,
sfud na sfitu ki se štije,
i rimskimi još prišlaci.

Tolikoje Kardijani (?)
i jazikom Saražini,
sfaki jazik jošće ini,
na sfit ki god jest zazvani.

Veliĉanstva govorahu
vrhu boga jedinoga
i vrh trojstva istinoga,
sfemu razlog tot davahu.

Po sfem sfitu govorahu
sfeta pisma tumaĉeći
i vangelja predikahu,
sfakoga to oni uĉeći.

Sfi se dakle veselite,
uskrsnul je Isukrst vam,
i došal je na nebo k nam, (!)
radost za to vi slišite.

Išćite ona, ka su gori,
ne na zemlji koja su dol,
gdi je svaka žalost i bol,
raj vam Isus kad otvori,
na nebesih koji sidi

negova (20 st.). 3-a molitva vrhu vezanja Isusova vodeći ga po stagnah kako lupeža (40 st.). 4. molitva vrhu bijenja koje b(e) Isusu podano (24 st.). 5-a molitva vrhu krune Isusove, koja bi postavljena zaradi muke i ruga (36 st.). 6-a molitva radi toko vrsti prosti učinjenih i reĉenih protiv Isusa (20 st.). 7-a molitva, ĉa Barabu opjenoga krvnika pustiše i obraše, a Isusa staviše na muke i smrt (32 st.). 8-a molitva, kad ĉiniše Žudiji križ nositi Isukrsta (24 st.). 9-a molitva radi vrsti od žestoke smrti Isusove na križu (28 st.). 10-a molitva, kako je Isukrst bio grĉjen na drivu od križa (24 st.). 11-a molitva radi boli videći majku sfoju, gdi joj dušica toliko cvili (52 st.). 12-a molitva radi žuĉi i osta, ĉa daše Isukrst (36 st.). Amen.

a na desnu oca boga,
gdi on čeka vas sfakoga,
sfaka ovdi koji vidi.

Ostavite vi kvas stari,
novo tisto zamisite,
s Isukrstom već živite,
da vas rajem on obdari.

Svit je ovi tlapa, znate,
dobro t' kako mužu kaže,
vidite li, svim vam laže,
razlog vaš lip, znamo, imate.

Ča ti vaša vas sfit dobit
a tvu dušu uvriditi
ter u paklu dol sidity?
ni jedan vas ne moj zlobit.

Vidiš, kako proli za te
krv Isukrst milostivi,
sin koji je boga živi,
smilivši se, Hfaru, na te.

Ča t' mogaše već podati
neg da ti je život poda,
uskrsnul je koji sada,
koga možeš uživati?

Za te ov sfit koji stvori
i podloži sfaka tebi
kagodir su dol pod nebi,

i na pokon raj otvori.

Hoć li biti ti neharan
tvomu bogu, ki t' to zada?
vidiv ova daj od sada
na noge se ustan za ran,

Isukrstu ter put tiraj
i negov križ hodi nosi,
dakle svaka za n podnosi,
koji ti daj gor vični raj.

Sinovom vam podaj kripost,
lipo zdravje i život dug,
broj vam budi u sfemu slug,
ženam vam čast, tokoj lipost.

Napriduj vam sve na sfiti
o čemu god vi rabite,
vinograde, ke sadite,
dosta vina daj roditi.

Po zemli vi sijete ka,
to davalo sfe korist van,
more ribe, život slavan,
napriduj vam Isus sfaka.

I koristne pute i zdrave,
pićne čele i živine,
sa dobitkom trgovine,
napun bog vas vićne slave.

Amen. — Svrha.

U rukopisu ima za tim: Molitva vrhu muke Isukrstove (31 stih). — Molitva, u kojoj se čini na puno pridanje sama sebe istoga pri blaženoj divici Mariji božjoj (48 st.) — Vrh s' svih člani muke Isukrstove (40 st.). Kako s' ima razmišljati muka Isusova (28 st.).

PRIKAZANJE NAVIŠĆENJA PRIČISTE DIVICE MARIJE.

SLOŽENO PO
DON SABIĆU MLADINIĆA.

Govornici:

S. Jerolim.

Adam.

Noe.

Jakov.

Mojzes.

Aron.

David.

Izaja.

Jedeun.

Eva.

Sibila Persika.

Sibila Tiburtina.

Sibila Eritrea.

Serafin prvi.

Serafin drugi.

Otac nebeski.

Pravda nebeska.

Milosrdje nebesko.

S. Mihovil arkangel.

Lucifer hudoba.

Mamona hudoba.

Levitan hudoba.

Asmodel hudoba.

Mudrost nebeska.

Sin boži.

Sveti Gabriel.

Divica Marija bogorodica.

Kor angelov nebeskih.

Osib zaručnik d. Marije.

Lazar ubog.

Prvi putnik.

Drugi putnik.

S. Elisabeta.

S. Simun pravedni.

S. Ana.

S. Zakarija.

NAVIŠĆENJE BLAŽENE DIVICE MARIJE.

PRIDGOVOR.

JEROLIM s propetjem.

Zdravo, puče slovinski moj!
evo starac Jerolim tvoj
na ovo danas pridoh misto

vas pozdravit samo listo
ter prikazat slavno ovo
upućenje Isusovo.
Uši vaše naklonite,

srca gori uzdvignite.
 Čudnovata jest ova stvar,
 sveta duha nebeski dar;
 človik se bog čini danas
 a bog človik da spasi nas,
 diva boga u se prima,
 kega svit vas ne obujma;
 sin vičnoga na sfit shodi,
 ali nebo ne ohodi,
 čudo vidim da još veće,
 gdi se človik svidit ne će,
 gdi se človik uzvišuje
 a za n se bog ponižuje;
 poniži se tja do smrti
 s križa za smrt našu strti.
 Da nu zbore moj ljubeni,
 sad razmišljaj dan sudbeni,
 kad prislavna budeš vidit
 na pristolju gdi će sidit.
 Moji budite vi pruci,
 o pridragi moji puci,
 vi se danas ponižite
 ter za grihe pokorite,
 ja Jerolim do starosti
 služio sam bogu dosti,
 ja u strašne stah dubrave
 meu lute zmiije i lave,
 dugo trudih u pokorah
 i jedva se gor dokopah,
 držite se vi divice,
 nada nu ni odvitnice;
 po Mariji svitu znanu
 i na milost bog se ganu,
 ona vaše utočišće
 i ufana pomoć bit će,
 i ja boga za vas molim
 i negovu sržbu tolim,
 još bih postal na sih dvori
 i s vami se razgovori',

ma veće mi krsmat nije,
 slište Adam gdi vapije.

DIL PRVI.

ADAM držeći bus trave zelene ocem
 od limba govovori. Ovdi se limb otvara.

ADAM.

Germinat terra her-
 bas virentes. Gen. 1.

Ja on, ki bih najpri stvoren,
 svih narodov prvi koren
 u zemałski stavlen u raj
 prigizdavi i slavni taj;
 onde biše slast velika,
 nebeskoga zaklad vika;
 smrt ne biše onde huda,
 niti kega čujuć truda
 davaše plod zemļa sama,
 človik ne bi vrh Adama,
 ja za sve to zgriših gori
 vičniem ocu, ki me stvori,
 zabraneno kad jih voće
 puno vrida tere zloće,
 za to mi da nemoć i smrt
 i napokon hoti me strt,
 u ove me poni tmine
 za grih vrže do istine,
 moju takoj vas družinu
 moju kara za krivinu,
 ma u tom sam ja stanovit,
 da će na nu¹ li slobodit,
 ja to ufan i viruju,
 to prilike svidokuju,
 bog svojima reče usti,
 ki nigdar laž ne izusti:
 travu zemļa plod' zelenu.
 Zemļa kaže niku ženu,

¹ možda: naju.

slavna ka će sina roditi,
on će lude u raj voditi.
Meni takoj bog objavi
stvari čudne vrh naravi,
brez matere vrhu raja
sin od oca gdi se raja,
brez matere opet će bit
a brez oca rojen na sfit.

ADAM pita Noa.

Bogu dragi ti o Noje,
nu mi reci misli tvoje,
je li tebi takovu stvar
očitoval kad bog od zgar?

NOE držeći u lijevoj korabju.

Ča me pitaš, pravo t' veļu,
o Adame, i to želju:
bog će na svit poslat sina,
ki će naša bit izmina,
začet ga će čista diva,
ka s človikom ne pribiva;
drugi će prit na svit Adam,
ki će donit blagoslov nam,
druga će bit Eva na svit,
ka će vas tvoj narod spasiti,
prilika jest ne očita
ta korabla plemenita,
ka me shrani nevojnoga
od potopa vodenoga.
Vas u bludu svit goraše
i boga se ne hajaše,
prikriše ga vode nagle
i sudbene guste magle,
tad plivahu sve po vodi
i živine i narodi,
i narodi i živine
potonuše u dubine.
U korabji sam ostah ja
i družina listo moja,

i uzni me vrhu gora
gdi najviše pride mora;
i diva će tako naju
uzdvignuti svitlost raju.
Tako meni bog obličji,
istine su ove riči.

ADAM pita Jakova.

Plemeniti o Jakove
svitle krvi Izakove,
jes' li vidil čuda toga
da će diva začet boga?

JAKOV držeći skalu i na noj zvizda
govori.

Evo skala vela staše,
ka se neba dotikaše,
po noj doli slizovahu
angeli pak uzhojahu.
Svidokuje ova skala
niku divu ka je stala
meu nebon tere svit saj,
da stupamo po noj u raj;
bi mi dano zvizdu viditi,
ka resaše nebo i sfit,
ne lipota i ne kripost
uzimaše suncu svitlost.
Ona zvizda jest divica
i nebeska cesarica,
lipja ka je oda svih žen,
svit vas po noj bit će blažen,
ona će bit diva i znat
smrt umorit, život će dat.

ADAM pita Mojzeša.

Mojizeše bogu virni
a vojvodo slavni i vridni,
može l' biti to istina
da će diva začet sina?

MOJZEŠ držeći struk zelene kupine.

I ja prorok i vojvoda,
kako mi bog s neba poda,
vidih čudo na gori steć
kupinicu naglo goreć,
kupina se razgaraše,
ali se ne smankavaše;
kako gori ona kupina
tak će diva začet sina,
jak kupina osta zdrava,
tak će diva ostat prava
i na gori bog sinajskoj,
meni skazo ovo tokoj,
da će na svit sina poslat,
i ka obita, sve će podat.

ADAM pita Arona.

O Arone redovniče,
i tebe ov posal tiče.

ARON držeći šibicu procvatenu.

Jedno ću t' reć, vidil ča sam,
prem da mnoga ostala znam:
bog, da vladam mnoge puke,
šibicu mi da u ruke,
procvate mi ka očito
omendula jak u lito,
mirisano poda cvitje
jak rusula u prolitje;
tak će diva procvast nika,
sina začet a bez griha,
on će biti bog i človik,
O medeni, o zlati vik.

DAVID držeći gusle.

Prvo, oče, nu me sliši,
z Davidom se poutiši,
očite su nam prilike
od divice čiste nike,
očita su proročanstva

od te stvari i pisma sva.
Iz dubine srca moga
ja uzazvah svemogoga,
vele da mi grihe prosti,
ke učinih u ludosti,
i ja moleć na tle kleče,
usliši me bog, i reče:
utoli se, o Davide,
tva molitva k mani pride,
mati bude moga sina
od tvogega, znaj, kolina,
ki na zemlju skoro grede,
na stolicu tvoju sede.

IZAIJA držeći proročanstvo: ecce virgo
concipiet.

I ja to znam Izaija,
da na zemlji jest Marija,
divojčica sva brez griha,
ka će svitu bit utiha,
bog jazikom mojim reče:
pri neg mnogo vrime izteče,
evo, diva sina začne,
utišit će duše plačne;
to začće sina božja,
izreć mogu usta koja,
bić' ujedno bog i človik,
koj je slišal tu stvar na vik,
bog je s nami, zvat se hoće,
odpustit će luden zloće,
nas od ovde hoće izvesti
i u nebeski raj uvesti.

JEDEUN držeći runo vune.

I ja ću reć, oče stari,
ono ča znan od te stvari:
ja na poļu stah Jedeun
vrhu vojske mišljenja pun,
nit viditi biše oblaka
ni dažjeve siña mraka,

listo najдох jedno runo
 sve unutra rose puno
 a izvanka suho biše,
 i tomu se sfi čudiše,
 od kada bi, govoreći,
 ova rosa ne dažjeći?
 runo mokro brez dažja bi,
 diva začne u utrobi
 ne poznavši dila nigdar
 putenoga, o čudna stvar.

EVA držeći jabuku.

I ja prva na svit mati
 mogu Eva čagod znati:
 počala bih stati listo
 u gizdavo rajsko misto,
 k meni hinac dojde zali,
 da me u veli grih obali,
 slatko mi ja govoriti
 i čini me prigrišiti,
 čini mene pakleni zmaj
 svitu dati žalost i vaj,
 ovako će drugoj ženi
 s neba priti duh blaženi
 ter ju hoće pozdraviti
 i tiho noj navistiti,
 rad ne da će sfit spasen bit,
 i to će se sfe izvršit,
 ka će Adama osfetiti,
 Lucifera ukrotiti.

EVA pita Sibile.

Gospodične mudre i mile,
 ča vi dite, o Sibile
 od riči upućene?

SIBILA PERSIKA.

Bog, ki zemlju čini plodit,
 žensku utrobu sime rodit,
 saj sfit ima pohodit,

rodiće se van naravi
 od divice človik pravi,
 da raj gori napravi.

Tako meni, ženo stara,
 očitova bog iz gara,
 ki istinu izgovara,

da će rodit diva čista,
 u kojoj grih nima mista,
 i ova su sfa ista.

SIBILA TIBURTINA.

Na svit hoće priviteški
 zajt vojvoda izraelski
 a tvoj kralj nebeski.

Začet ga će diva nika
 u Nazaret sfih žen dika
 i pri bogu velika.

U Betlemu rodit će ga,
 svit obrañen bit će s ñega
 u kriposti vičñega.

SIBILA ERITREA.

Razmišljena vele stojec
 vidih boga s neba hodec
 puke sfoje pohodec.

Židovska ga nika žena
 nosit ima neoskvřiena,
 o slavna brimena!

Vik ne će već takove bit
 ni jest bilo žene na sfit
 ka će boga porodit.

EVA klećeć.

Došli jesu dakle roci,
 kako diju sfi proroci
 i pritamne Sibile,

da će začet diva sina
zemlje, neba gospodina
i spasenje svih ljudi.

Bože mili, divicu tuj
svemu sfitu jur očitu
obeseli žalostne.

O čestita divo i slavna,
evo Eva jest pripravna
vik ti služiti grišnica.

Ženska družba sfa te moli,
naše uzdahe ti utoli
i želinje ispuni,

moj osfitlaj prikor veli,
od zla ka naš uzrok celi
milostivo prosti mi.

KOR OTAC IZ LIMBA

po dva klečeć.

Jure pošali, koga poslat imaš,
oče nebeski, veće nas ne mori,
tvoje milosti jezera otvori
ter slobodi nas.

Mučno je čekat u tamnosti ovoj,
da bi iztekla sfitla taj danica
od div divica, od kraljic kraljica,
krsmati ne moj.

Uputi jure od svetih svetoga,
neka posfeti, ča biše prokleta
po grihu našem, o ufanje sfeto
naroda tvoga.

Zvizde i misec i sunčena zraka
podajte misto suncu pravednemu,
ki će prosfitlit u istoku sfemu
zemlju i puka.

Jure pošali, koga poslat imaš,
oče nebeski, već nas ne mori,
tvoje milosti jezera otvora
ter slobodi nas.

DRUGI DIL.

Prvi SERAFIN moli oca nebeskoga.

Neumrli slavni oče,
jur se lita mnoga toče,
da strašno limb dol jekeće
i na nebo glase meće.
Adam s Evom i družina
mole pavši na kolina,
da njih izmeš iz dubine
i povedeš u visine.
Čemu ove hiže slavne
dugo vrime stoje prazne?
čemu ovi pusti dvori,
ako čloyik ne će gori?

OTAC NEBESKI odgovara.

Serafini moji smirni
bogoľubni i privirni,
znam, da ľubav steže vaju,
da su ľudi sfi u raju,
ma ĉa nan je to govorit?
er se vami ne ĉu smolit,
grih priteški Adam stvori,
ki mu ne da uzit gori.

DRUGI SERAFIN. — Ton di: o salu-
taris ostia.

O ki narav navlastitu
imaš zlobe prašćat svitu
za ľubav tvu izvorsitu
primi ĉlovika.

Ne more ogań neg tepliti
ni sunašće neg svititi,
ti se nemaš neg smiliti
na grišne ľudi.

Tvoja veća jest milošća
neg Adama prva zloća,
kad okusi ľuta voća
voća otrovna.

¹ tu će biti ispao jedan stih.

Utočišće dugo vrime
ĉloviĉansko nima sime,
koga od zdol brižna izme,
neg tebe boga.

Jur ĉlovika, gospodine,
iz paklene dvigni tmine
i rajske mu daj visine
za milosrdje.

OTAC NEBESKI.

Dvorani moji uhilni,
pokle niste taĉ usilni,
da zemaľski narod vaše
donapuni gor polaće,
van ĉu skazat moju odluku,
pripravan san prostit puku,
er me tako narav steže
tere vaša ľubav veže;
da, ima l' to tako biti,
pravda hoće govoriti
i druga ne milosrdje,
zovte obi na pistolje.

DVA SERAFINA.

Zovu pravdu i milosrdje,¹
k vam nas posla, žene sfete,
viĉni otac, da k nem grete.

PRAVDA i MILOSRDJE dohode prid
oca nebeskoga.

PRAVDA.

Evo rabe, koje želiš,
viĉni oče, ĉa nam veliš?

OTAC NEBESKI.

Slište dobro, sestre mile,
ke ste viku sa mnon bile,
starci, u limbu ki se ĉuju,
mole, da jur van putuju,
rec mi sfaka misal sfoju,

a jur znate želju moju :
imam li se puku smolit
zemaľskomu i grih prosti,
ter ga prijat meu angele,
ki  loveka velma  ele ?

MILOSRDJE.

Oslobodi jur  lovika,
u kom tvoja sja prilika,
Milosrdje to te moli,
ľuski narod, bo e, utoli.

PRAVDA.

A ja Pravda tebe boga
molim, ne čin jo ee toga,
neka trpi lita mnoga
 lovik radi griha sfoga :
pogrdil je tvu sfetu vlast,
dostojan je stat u propast.
Moja ka u to mirila,
da se karu zala dila,
muka grihu da je takmena,
ako je zla i dovljena

MILOSRDJE.

Toga, Pravdo, ne govori
oštru misal tu pritvori,
ti nastojat imaš sfude,
da slobojen  lovik bude,
dosti t' budi za jedan grih
da umira sfaki  lovik,
i živeći trpi mnoga
a to griha rad prvoga,
trpi nemoć, trpi trude
i smrt sobon nosi sfude.
U davljena jo ee lita
opro ćenje svitu obita,
ukaži ga, jur je vrime.
neka  lovik slobod prime,

jer po grisih ako   sudit,
bo e, ko će vik spasen bit ?

PRAVDA.

Milosrdje dobro nije,
gdi se pravda božja krije,
neposilen Adam sidi,¹
ma po voľi boga uvridi
i pogrdi lipe dare,
koje prija on od zgare.

MILOSRDJE.

Pravda, pisma to govore,
brez milosti stat ne more,
jur se sa mnon ujedini
i osfetu već ne čini,
nu  lovika meni pridaj,
Lucifera ti pedipsaj,
velikomu ki u grihu
otvrdnu i stoji viku,
a  lovik se velmi kaje,
i jur dugo u limb ta je,
ni mu pravo odaľati
ni ga doli ve  držati.

PRAVDA.

Uvridjuje ko vi nega,
vična muka čeka nega,
ko zgubi raj jednom gori,
nigdar mu se ne otvori
razmi,² ako plati tu an
sfe podpuno,  a je du an,
zadovoljno bit  e meni,
da se najde mu  hrabreni
od simena  lovi koga
te koga rad duga toga
veli da se na svit sajde
ti neka se  lovik najde,
 lovik vridan,  lovik pravi,
ki ta posal, bo e, opravi.

¹ „ne posiglem“. ² „ra mi“.
Stari pisci xx.

OTAC NEBESKI šale Mihovila na
zemlju.

Mihovile, slugo jaki,
i na posal vridan sfaki,
dobro slišaj, ča ti veļu,
sajdi brzo dol na zemļu
ter mi najdi tuj človika
čista od griha pravednika,
ki Adamove plati zloće,
kako pravda moja hoće;
ma pri pojdi u limb doli.
ter žalosne oce toli.

MIHOVIL.

Brzo gredem, stvoritelju,
er ti služit velmi želju.

Mihovil sajde pred limb i s. ocem
govori:

Radujte se u dan ovi,
stari sini Adamovi,
erbo van bog skрати vrime
i brzo vas k sebi prime.

LUCIFER iskače iz pakla.

Mihovile, dragi brate,
toli će bog spasit tote
ter slobodit hoće robe,
ke ulovih do se dobe,
a mene će držat vike
zakovana brez utihe?

MIHOVIL.

Lucifere, tuj ne viči,
mani ti su lude riči,
to znaš, angel kada sgriši,
nigdar se već ne odriši.

LUCIFER.

Pomozi me u tomu daj
i misto mi drugo podaj,

poreni me od otudi,
Mihovile, kamo godi,
mañe mi će biti truda,
pren da pakal nosin sfuda.

MIHOVIL.

Ko u pakal jednoč ide,
nigdar veće ne izide.

LUCIFER.

Meni dakle ni utihe
neg da ļudi čine grihe,
božji zakon da pristupe
ter da k meni ovde stupe,
jake iman ja vojvode,
ki mi duše mnoge vode.

MAMONA iskače iz pakla.

Tri krat na dan ja Mamona
mista shajan sfa sfitovna,
kad se vratim u te tmine,
mnoge vodim za mnom pline:
nepravdene užurnike
i lakome pineznike,
ko nepravo žive na sfit,
sfe ostaviv simo će prit.

LEVIJATAN iskače iz pakla.

Prihrabren ja Levijatan
o tom radim i noć i dan,
da su ļudi sfi oholi
ter da srnu ovde doli,
neka budu pogrjeni
u dno pakla zameteni
brez poštenja brez imena,
već da trpe zla paklena.

ASMODEL iskače iz pakla.

Ja Asmodel nečist bludnik
na blud ļude ki nudkam vik,

ostaje mi malo truda,
nečistoća veže sfuda,
to je velo moje blago,
er je ljudem bludit drago.

LUCIFER.

Ma ja nike bojin žene,
koja ima dobit mene,
bog mi ženom tad popriti,
Evu činih kad sgrišiti,
govoreći: da će vrime,
strt će žena tvoje sime,
žena će strt tvoju slavu,
i ne sime tvoju glavu,
mene li će a brez boja,
vaj vaj, dobit žena koja;
a još veće to me muči,
i vas pakal za to buči,
er će narav človičanska
stati više neg angelska.

MIHOVIL.

Već se u zlu ne ponašaj,
vojvoda će prit na svit saj,
tvu će silu oblomiti
a raj dobrim otvoriti,
u propasti brže leti.
Lucifere o prokleti.
Ovdi Lucifer (s) družinom biži u pakal.

S. OCI po dva.

Hvala t' budi, arkangele,
ki pokripit naju hoti
Lucifera ter ukroti
i njegove pritne vele.

Bože, slavan budi vele,
ki od limba pomnu imaš
i odluči slobodit nas,
kako duše naše žele.

Nije vrime već plakati,
er čekamo spasiteља,
ki nas gori u raj peļa,
vik ćemo se radovati.

Hvala t' budi, arkangele,
ki pokripit naju hoti,
Lucifera ter ukroti
i njegove pritne vele.

MIHOVIL.

Grede na sfit i hodeći
po „sularu“ razgleda se
duh i muče(ći) vraća se
na nebo.

TREĆI DIL.

MIHOVIL stavši prid oca nebeskoga.

Oče bože, vična vlasti,
neumrle tebi časti!
idoh na sfit ja dolika,
da bih našal pravednika,
ki bi tebi mogal zgodit
tere u raj ljudi vodit,
i ne najdoh muža čista
u sfe kolike grade i mista,
jednu samu divu zazrih,
ku ne skvrni Adamov grih,
ka ne čini dila kriva,
a kripostju sfakon siva,
grišnici su sfi ostali,
pače narod hudi i zali.

OTAC NEBESKI.

Kad se človik ne nahodi,
pravdi mojoj ki bi zgodi',
Mudrost hoće promisliti,
ča se ima učiniti,

čin', da Mudrost pride simo,
da o tome govorimo.

MIHOVIL.

Tebe zove brzo dosti
vični otac, o mudrosti.

MUDROST govori prid ocem nebeskim.

Ki je posal, stvar je koja?
ovo Mudrost, bože, tvoja.

OTAC NEBESKI.

O priumna sestro i mila,
sa mnon ka si vik živila,
nu ča t' velu, dobro slišaj
i mudri mi odgovor daj:
Adam za grih i za himbu
još odsujen stoji v limbu,
rad bih spasit stanovito
to stvorenje plemenito
i negove takoj sine,
ke Lucifer grabi u tmine.
Za to poslah Milovila
doli na sfit slugu mila,
da bi se muž našal pravi
ki bi posal ti opravi',
er to moja hoće pravda
da človik dug plati i da,
ni se našlo pravednika,
neg divica samo nika;
sad mi reci toti mudrost,
kako človik ima bit prost.

MUDROST.

Človik, bože, to moreš znat,
dužan je več, neg more dat,
sfe da staviš na sfit puke,
neka trpe sfake muke,
pravdu ne bi naplatili,
er su tebe uvridili,

uvridiš tebe stvorca
i grih njihov nima konca,
grišni človik ne more sam
platit, ča je dužan Adam;
ma ako hoć nega spasit,
sina poslat imaš na sfit,
da umrli bude človik
i tač sfitu podade lik.
Na zemlji jest diva jedna
sa svim čista i pravedna,
mnoge ju sam vike znala
pri neg sam je na sfit dala,
ja san ona zamirila,
da bi t' sinu mati bila,
od duha će začet sveta,
ka brez griha bi začeta;
uzmožna su bogu taka,
i koja hoć, moreš sfaka.

OTAC sinu.

Vična riči. sinu mili,
ki se od mene vik ne dili,
čul si dobro jadne tužbe,
ke od limba čine družbe,
i raj se vas meni moli,
da izvađin nih iz doli,
i odlučiš jure tako,
da to sfršim sfakojako,
božja narav takova je,
da prošćenje ljudem daje,
li človik se ne će spasit,
ako ti ne ć sajti na sfit,
tako Mudrost naša sudi,
da ti platiš za sfe ljudi.

SIN ocu.

Sve ča veliš, oče, tako
biti hoće, ne inako,
steže ljubav mene dosti
da se Adam jur oprosti,

da uzvisim človika gor
nad visoki angelski dvor.

OTAC sinu.

Pojdi dakle u toj želi,
proslavi me dol na zemlji,
od svita ćeš bit progonen
i na pokon smrtju umoren,
tako é pravdi mojoj zgodit
i na nebo lude vodit,
treči dan ćeš oživiti
i tudje se k men' vratiti.
Ime tvoje meu ina
štovat budu sva kolina,
po sfe crikve i oltare
primati ćeš slavne dare
i na konac narode sfe
sudit budčš žive i mrtve.

SIN ocu.

Tako budi, oče slavan,
izpunit sam sve pripravan,
samo jedna mori me stvar,
da ću trpit za malu har,
trpiti ću za nesbarne
poluvirke i pogane.

OTAC Gabrielu.

Pristup simo, Gabriele,
hitri slugo, brzo vele.

GABRIEL.

Vična vlasti slavna u sfem,
ča mi veliš, evo gredem.

OTAC NEBESKI.

Plemenitu posalbinu
daju tebi u istinu,
koju ne dah ni jednomu,
Gabriele, služi momu,

brzo doli na sfit leti
ka divici čisti i sfeti,
divi mužu zaručeni
u Nazaret grad rojeni.
Marija jest neje ime
Davidovo slavno sime,
pozdravlehe navisti joj
i ov cvitak prikaži joj
za zlamehe od ljubavi,
noj ku nosim ja bog pravi,
moja bit će virenica,
bit će rajska cesarica,
boga začne i človika
neba i zemle polovnika,
pren da bude ona mati,
li diva će viku ostati.

GABRIEL.

Vični oče, greni veselo,
ti upravljaj tako delo.

OTAC NEBESKI.

Sve će biti to opravno
sveta duha dilo otajno,
duh sveti će tvoj bit vodac
i nebeski sin i otac,
odpravi se, več ne krsmaj,
i sfit će bit veseli raj.

Gabriel sa dva angela put Nazareta.
Meu to gospa štije Izaiju: Evo će di-
vica začeti.

GOSPA.

O primudri Izaija,
ki od boga razum prija,
velika t' je ta dubina,
da će diva začet sina,
ke se ne će muž doditi,
a mati će prava biti.
Mista ona o blažena,

u kih¹ reste taka žena;
oči one o blažene,
ke će vidit take žene,
ni se čulo već od vika,
da ka rodi brez človika,
svita vični stvoritelju,
nu izpuni moju želju,
toj divici daj mi biti
raba i vik noj služiti.

GABRIEL prihodi držeći u lijevoj žilj i
pozdravlja Mariju divu ovako:

Zdravo, čista divo i prava,
vična tebi dika i slava,
milosti si božje puna
i angelska ti si kruna,
gospodin je s tobom danas,
vesel ti dan i dobar čas,
u te će prit kralj od nebi,
raduje se vas raj tebi,
i sfi na sfit gradi i sela
po tebi će bit vesela.

GOSPA.

Ko je ovo pozdravljenje?
ali je ko sablažjenje?
ne pristoji toj se meni,
slavne riči hudoj ženi.

GABRIEL.

Nije ovo sablažjenje
neg angelsko pozdravljenje,
mene tebi poklisara
vični otac posla z gara,
šale t' ovi žilj pribili,
zaklad, ures i dar mili,
pri bogu si milost našla

i kripostju sfihi nadašla,
od tebe je, o Marija,
prorokoval Izaija,
evo začeti očeš sina,
velikoga gospodina,
li utroba tva blažena
ne će biti oskvrnena,
zvat se bude sin vičnoga,
spasen će bit vas sfit s nega,
na sfit vlasti ke mogu bit
i djavli će prid nim trepit,
negovo se skončati ne će
cesarstvo nigdar veće.

GOSPA.

Virujem ti, Gabriele,
da si posal viran vele,
ma rada bih unušiti
i u tom se uvistiti,
kako more to se zgoditi,
diva da će sama rodit?

GABRIEL.

Sveti duh će u te priti
i od toga meštar biti:
obsine te vična kripost,
primiti ćeš sfaku milost.
Ovo t' budi za zlamenje,
da je pravo moje rečenje:
Eližabet tva tetica,
od mladosti neplodnica,
začela je u starosti
sfemogoga po kriposti;
nije stvoriti bogu trudno,
ča se vidi ljudem čudno.
Božjoj volji sad pristani
i za viru ov žilj hrani.

¹ „Vuić“.

GOSPA prima u ruku žil i kleče.

Evo raba nedostojna	kako veliš do istine.
voļi tvojoj sva priklona	budi meni do istine.

Ovdi dolita na gospu golubica s nebes i tako se
uputi rič. Gabriel kleče uzima od gospe testir.

GABRIEL.

U miru ostati hotij, o božice,
hći, sestra i mati, božja virenice,
od divic divice, žen ureho vela,
grišnikon majčice utiho vesela,
ti s' korabļa ceta božjega uvita,
erbo si začela spasiteļa sfitā
sunčēn po sva lita urežno (?) bila si
kuća plemenita suncu ti sada si,
od neba viša si, angeļe milostju
nadhajaše spasi i sfakom kripostju,
ti tvojon svitlošću danice pribila
po svetom trojestvu vrata s' otvorila
ter si slobodila človika od zdoli
paka porodila, gdi su vične boli.
Velika si toli, mudra odvitnice,
da te sfit vas moli i tve štuje lice,
tebi će krunice viti po oltari
duhovne sestrice u sveti rozari,
tebi će cesari glavu prigibati
i trudne u stvari tebe prizivati.
Vik se hoćeš zvati — ufano to znan ja —
milosrdja mati, kralica od raja.
Ti ukroti zmaja, Evu ki prihini,
milost velu zaja svoj ļudskoj općini.
Hvale u visini ja dam ti velike
i angeli ini po sve vikov vike.

Ovdi se gospa vraća u crikvu a Gabriel na nebo,
gdi se čini veseļe.

KOR ANGELOV.

Vični oče tebi hvala,	jer veseļe zemļa čuti
sinak er se tvoј uputi	i rajske sale.

Tebi, bože, čast i dika,
ki dol posla spasiteľa,
neka u raj duše peľa
sfitli gorika.

Radujte se, serafini,
ki moliste za človika,
evo pojde sin dolika,
pojte mu pisni.

Vi, koli si svitli ki ste,
veća van će prispit sfitlost
tilo Isusa cela lipost
i dive čiste.

U vavičnih boga slava
a ľuden mir dobre voľe,
neće trpit već nevoľe
nasilje¹ lava.

ČETVRTI DIL.

MARIJA diva izašad iz crikve zove
Osiba.

Nuti malo, o Osibe,
nuti slišaj moje potrebe.

OSIB dohodi iz crikve.

Na molitvu mňah da kľečiš,
o Marija, ča mi veliš?

GOSPA.

Ja vidinje vidih čudno,
virovati ko je trudno:
angel s neba k meni pride
i reče mi sej beside:
začeti ćeš i roditi,
divstvo li neć izgubiti,
sveta duha bit će dilo,
i to se je izpunilo,
dare mi daše poslano

¹ riječ nečitľiva „Nas...ze“.

od višńega boga strane,
sleti na me golubica
već sfitćei neg danica,
i ćutim se do se dobi
začela sam u utrobi;
va tom se ne smut(i) ništar,
uzranožna je bogu ta stvar,
pak mi reče kripecći me:
o Marija, nu sliši me:
začela je Elizabeta
u starosti, tvoja teta.
Gren ju brzo polohoditi
i od toga razviditi,
molim tebe, hodimo sad,
zarućniče, u sfiti grad.

OSIB kľeče.

O kraljice svitla, zdravo,
a pristole božje pravo,
tebe štuju ter se kľańam,
tvoju sfetost er dobro znam,
od sada ću služit tebi,
er ti nosiš kľaľa od nebi,
dosela ľih tvoj zarućnik,
od sada ću bit rob i uznik.
O Osibe dobrosrićni,
kemu druga na sfit voć ni,
ko već dobro imit mogu,
muž Mariji, otac bogu?
Prićestiti o Nazaret,
sin vićńega gdi bi začet,
prisfeti tleh celivan tvoj,
gdi bi začet spasiteľ moj;
pojmo sad u Jeruzolim,
ništar drugo ja ne volim,
nego da si ti dvorena,
zarućnice pribľažena.

Marija s Osibon gre u Jeruzolim, i
jedan lazar ním prosi almušтво na
vratih od Nazareta.

LAZAR.

Dobro pošli u dan i noć,
učinite mi kugod pomoć,
i lazaru i ubogu,
plaća van će bit pri bogu

OSIB daje mu kus kruha.

Srebra i zlata mi nimamo,
ča imamo, to ti damo,
bog te kripi, siromaše,
ki je pravo blago naše.

LAZAR.

Bog van se daj veseliti
dobro sfako ter imiti,
a tomu je sva prilika,
da je svetost u vas nika,
toj divici kaže lice,
da ima kripost od božice,
i ne more inako bit,
velo dobro s ne će izit,
i sve mi to srce daje,
božja mati ona da je.
Pojte u miru, vik van budi
srića i čast vela sfudi.

Gospa s Osibon stupa na prida i su-
srite dva putnika i OSIB jednoga pita:

O putniče, rec mi pravo,
Elisabet je li zdravo,
i muž neje Zakarija,
veliki pop od Žudija?

PRVI PUTNIK.

Elizabeta zdrava osta
i vesela biše dosta
u vidinju Zakarija,
dihu, da je onemija.
A ko si ti, družbo mila,
kamo si se zaputila?

OSIB.

Joakim je otac ovoj,
po Žudiji glasovit sfoj,
a majčica jest joj Ana
oda sfih žen poštovana;
Elisabeta ovoj teta
jest pridobra žena i sfeta,
pohodit ju gre i priši,
da se s nome poutiši,
i ja tokoj rad te stvari
gren za družbu Osib stari.

DRUGI PUTNIK.

Visocimi tač gorama
putujete vi dva sama,
sfeta jeste vi pozora,
od božja ste, rit bi, dvora.
Mi se nazad povratimo,
do grada ih sadružimo.
O prisrična Eližabeta,
Marijina ka si teta!

PRVI PUTNIK.

Ja najbrže k noj poteku,
vesele joj glase reku.

Prvi putnik vraća se u Jeruzolim i
kuca na vrata Zakarijina i Eližabete.

Plemenita o vladiko
i vladiska čast i diko,
evo grede hći Anina
i dobroga Joakina,
suncu odsiva neje lice,
sliku ima od božice,
za non starac pun mudrosti
i zrcalo od sfetosti.
Projdoh grade, projdoh mista,
svi su ljudi pri nih ništa,
ja mnu, da je ona žena
nad sve ine priblašena,

ja mnu, da je starac oni
nad sfe ine pridostojni.

ELIŽABETA.

Hvala tebi vela vikom,
o putniče, na glasu tom.

GOSPA došavši pozdravlja Elisabetu i
zagrlje se.

Zdravo, tete draga moja,
velu milost ka dostoja,
u starosti da s' začela,
ženo srićna i vesela,
ženski prikor pomrsila
i tvu starost prosfitlila,
za to tebe htih pohodit
i s tobom se razgovorit.

ELIŽABETA.

Zdravo, draga nestericc,
zdravo, božja zaručnice,
meu ženami o blažena
i božanstvom narešena,
tve utrobe plod blaženi,
kakova već na svitu ni.
Od kuda bi danas meni
toliki dar srićnoj ženi,
da se k meni ti navrati
gospodina moga mati?
Evo pokol k meni pride,
radost nika u me side,¹
uzigra se slišav glas tvoj
u utrobi ditičak moj.

GOSPA.

Vik veliča¹ duša moja
jedinoga boga i troja
i sfa dila negova.

Raduje se duh ljubeni
u božanstvu koj je u meni
u riči upućenoj.

Ev' pogleda velo moje
poniženje rabe sfoje
od pri vika obrane.

Evo mene sfi od ovd
blaženu će zvat narodi
i sfi dusi nebeski,
erbo mnoga meni stvori
ime, koga sfit vas dvori,
ka se izreć ne mogu.

Milosrdje veliko je
onim, ki se boga boje,
božji strah boga toli.

Hrabreno se rva toli
i ohole vrže doli
u dubine paklene,

a uzvisi ponižene;
meu družbe gor blažene,
gdi se trojstvo da vidit.

Gladne hoti nasititi
a bogate izprazniti
i dati jin vićni raj.

Izraela primio je
za milinje velo sfoje,
za veliku ljubezan.

Oce(m)² reće bog stvar ovu
i simenu Abramovu,
kako pisma pravljaju.

Slava oeu i sinu budi
i svetom duhu od sfih ljudi,
ludem mir dobre voľe.

ELIŽABETA.

Vićna ti čast, o Marija,
koja boga u te prija
boga tere človika.

¹ 'Vih velika' (μεγαλύνει). ² 'oćci'.

Kriposti si sfake puna,
sfega roda svitla kruna,
roditeljem utiha.

ŠIMUN starac kleče.

O pričista slavna ženo,
sfita ufanje priblaženo,
o sfetosti puna sfake,
ti Isusa nosiš dake,
gospodina ti ćeš rodit,
ki će narod vas slobodit.
Pravo meni od te stvari
sveti reče duh od zgari:
o Šimune, vesel budi,
blaženi si nad sfe ljudi,
ne č viditi smrti ovde,
odkupitel pri neg dojde,
Isukrsta ti č viditi
i na ruke tve primiti.
Daj mi, bože, to doškati
paka tebi duh pridati,
spasiteľa daj mi nazrit,
veselo ču paka zaspit.

ANA kleče proročica.

Ženska slavo i venče zlati,
koja sfitu radost vrati,
koja začé spasiteľa,
izpuni se moja želja,
proročica evo Ana,
znala ka san to odavna,
hvala t' budi, upućena
riči vična brez vrimena,
ev' doškala jesan toga
ča ja želah lita mnoga,
i jer slavnu pri neg zgibih (!)
boga moga majku vidih.

ELIŽABETA.

A ti mužu Zakarija,
kamo si se sada dija
u radosti tolikoj?

gdi su pisni tvoje slatke
i mudrosti pune sfake,
gdi veseli razgovor?
Zakarija, ustani se
i jazik tvoj odriši se,
slavne bogu daj hvale,
duh obesel' ljubjeni ov
i dobri mu daj blagoslov,
u miru da otide.

ZAKARIJA steči na srid poda govori:

Blagoslovjen vike budi
sin vičnega od sfih ljudi,
koji naše glase očuti
u Mariju ter se uputi
i pohodi sfoje puke
ter slobodi djavle ruke
i korugvu dviže gori
od spasenja ko nam stvori
blaži vrh sfih, ženo jaka,
dobra ka nan prini sfaka,
o Marija divo i mati,
ke t' mogu ja hvale dati?
ev' se rači k meni priti
stan tere moj posfetiti;
za to vesel vik ču biti
i tobom se ponositi;
ti prosfitli zemľu zgora
jak iztičuć bila zora,
ti si slava svita sfega,
ti pristolje vavik nega.
Priblažena o vrimena,
kad se rodi taka žena;
priblažena ona mista,
ka pohodi diva čista,
dobročesti Zakarija,
ki toliko dobra prija,
ki biškupi al popove
prijali ste dare ove?
sina začeh u starosti

svemogoga po kriposti,
 a na moje pride dvori
 mat' onoga, ki me stvori,
 mat onoga k meni pride,
 koji vlada nebo i zvizde.
 Molim tebe, kralju novi,
 spusti oči na puk ovi
 i na ostale sfake zbore,
 koji tebe virno dvore,
 slobodi jih smrti nagle
 i paklene črne magle;
 ti njih čuvaj, bože, glada
 ledenoga tere grada,
 svakom pozri nihom dilu,
 da naprudi duši i tilu,

a sfa zala i sfe muke
 na poganske obrat puke,
 ki ne štuj tu tebe troja
 ni prišašče sina božja.
 Prosi tebe, o Marija,
 veliki pop Zakarija,
 za duhovne mol' narode,
 ki pridoše danas ovde,
 da njih bude na spasenje
 slavno tvoje navišćenje,
 Molim dak rič u dan ovi
 upućena blagoslovi,
 blagoslov vas mojim slogom
 otac, sin, duh. Pojte z bogom.

Dospitak.

PISNI DIVI BOGORODICI.

Ljubavi, divo, cić tebi na poštenje
 Don Šabe Mladinić složi navišćenje,
 jedinu za pojenje prosi od tebe stvar:
 mol' sinka, spasenje da mu dade od zgar.

PRIKAZANJE

OD UŠASTJA NA NEBESA SLAVNE DIVICE MARIJE.

Govornici:

Otac nebeski.
Isukrst.
Pravda.
Mogustvo.
Dobrota.
Mudrost.
Angel Gabriel.

Druga tri angela.
Divica Marija.
Dvi žene od kuće.
Dvanadeste apostolih.
Poglavica popovski.
Dvi sluge.
Druge sluge, ki ne govore.

Otac nebeski govori Pravdi.

AT PRVI.

ŠENA PRVA.

OTAC nebeski.

U svom ima ka životu
svaku kripost i dobrotu,
koje svetost sfe nadhodi,
ča¹ se na sfit od žen rodi,
ku čast dakle ali milost
sad dostoja neje svetost?
ča vrh toga vi čujete
ali ča nas sfitujete?
k nam vazeti hočemo li
samo dušu ne brez boli,
a za sfete duše ne slast
stvorit čemo veču noj čast,
dušu s tilon ne vazeti
i na nebo k nam uzeti,

da je u svem tom pokojna,
jer je časti sfe dostojna.
Svaka svoju rec odluku,
da pošlemo k noj poruku.

Pravda odgovara ocu nebeskomu.

ŠENA DRUGA.

PRAVDA.

Svemogući vični oče,
svega svita slavni tvorče,
ja ću t' najpri moj sfit reći
prid pristoljem tvojim steći,
vrh koje nas pitaš stvarí,
za što mi se za to mari.
Pravedan si, gospodine,
i to sudi je pun istine,
pokle hoćeš, da se štuju
svetih tila, kad miruju

¹ ,ka'.

na zemaljskom stanju doli
 brez čučenja i brez boli,
 večje ima se štovat milo
 majke sina tvoga tilo.
 Što é da človek glavu zdviza,
 kada uzme zlamen križa
 Isusova tila brime.
 ki za malo drža vrime,
 još prilikam svetih tva vlast
 hoće, da se čini svin čast,
 koje svetih prikosuju,
 ki se s tobom sad raduju;
 večje ovo sad ufamo,
 ima t' ovo tilo slavno,
 u kojemu voda živa
 devet misce krst pribiva,
 ka je bila još komora
 svega trojstva slavná zbora,
 u kom božij sin pribiva,
 ke prilici tvoja živa (?)
 mnoga tvojih svetih tila
 još uzdržiš na sfit cila,
 mnoga, kako ti znaš i viš,
 različimi čudi slaviš,
 mnozih grebe tere rake
 zlata i srebra resc zrake
 i pridrago još kamenje
 za svetosti njih zlamenje;
 nicih grebe ti pripravi
 po angelih tvoje slavi,
 večje poni izvrsnosti
 ona, kad je i (u) svetosti,
 veću od njih čast dostoja
 sveta diva i gospoja,
 da se uznese s tilom gori,
 gdje su rajski sfitli dvori.

MOGUĆSTVO druga gospoja.

Slišaj sad sfit uma moga,
 ča ja ćutim vrhu toga:

svemogući slavni bože,
 koga kripost sfaka može,
 ako u svojoj jest oblasti
 čića svetih tvojih časti,
 da s njih glave vlas ne izgine,
 i to bit će do istine,
 i ovo je još tokoje
 u oblasti moći tvoje,
 da i u duši i u tilu
 onu divu hraniš cilu,
 tvoga sina ka porodi,
 ka dobrotom sfih nadhodi,
 razrušena da ne vidi
 put božanstva, u kom sidi.
 Tri dni drža, gospodine,
 Jonu u krilu ti baline
 moćju svojom cila i zdrava
 vrh načina od narava,
 Daniela još meu lavi
 babilonskoj u državi,
 a ne é stvorit sada ti toj
 onoj divi plemenitoj,
 ka u sfoje sfe življenje
 nima griha oskvrñenje,
 vrh sfih častju darovana
 ton, da je mati božja zvana,
 kako poni ti tu istu
 može ojtí divu čistu
 rodeći se od ne slovuć,
 tako i sad jesi mogući
 i tilo ne uzdržati
 i u prah mu poč ne dati
 tvojom istom tom kripostju
 i osobnom ter milostju,
 sfaka za to stvorit moreš,
 kako bože ti i hoćeš.

DOBROTA treća gospoja.

Meni je tribi reći sada,
 ka san dobru sfemu rada,

vrh ke stvari govorite,
 da podobno nu stvorite,
 znate, da se dobru sinu
 toj pristoji za istinu,
 majci, kad ga na sfit rodi,
 več neg sebi da ugodí
 i da u sfen ne starosti
 večé nego sebi prosti;
 u tom dobri Isus zgodi
 majci sfojoj, kad se rodi,
 za č on hoti tad plakati
 a nu čini radovati,
 da kad milost sebi učini,
 da se u grebu ne razčini
 umr neza sfeto tilo,
 ko u grebu biše bilo,
 pristojé se jošé poni,
 da i majku toga ukloni,
 da ne vidi razčinenja
 put dostojna ne poštenja.
 Takova se čest pristoji,
 da se stvori toj gospoji,
 koja nosi božja sina
 i sfih rodi gospodina.

MUDROST četrta gospoja.

Slišé, Mudrost ča govori,
 kom se nebo i zemlja stvori,
 ja po usta Salomuna
 rekoh duha božja puna:
 Mudrost hižu zgradi sebi,
 koj prilike na sfit ne bi,
 s obi strane mnogo lipu
 stan svojemu slavnu kipu
 dive sfete toj stvorenje,
 vrh ke naše govorenje,
 ke kip dive izabrane
 lip je bio s obi strane
 i u duši po sfetiini
 i u tilu po čistiini.

Ako poni božja mudrost
 rači stvorit taku čudnost,
 da sagraði sebi taj stan
 lip iznutra tere izvan
 u umrlom tom životu
 tomu poda svu lipotu,
 pristoji se još toj istoj
 sad mladosti sa svin božjoj,
 da i po smrti ne sfetosti
 taj uzmnoža sfe milosti,
 da ju učini slavnu i lipu
 u duši ne i u kipu
 po blaženstva u duši dila
 po neumrlu vanka tilu,
 to vrh toga mi čutimo
 to viditi sfe žudimo,
 a ti stvori, bože mili,
 ča je ugodno tvojoj sili
 od te stvari, ka ni mala,
 ter ti budi na sven hvala.

OTAC NEBESKI sinu govori.

Sinu dragi, na mudrosti,
 me rojenje, ma sfitlosti,
 dobro mudro i pravedno
 i s novinon dobron sredno
 rekle jesu se gospoje
 od prisfete majke tvoje,
 da se čast noj stvorit ima,
 ku nijedan sfeti nima,
 da se tilo ne sahrani
 cilo tere još obrani,
 da ne vidi razrušenja
 stan svojega uzvišenja,
 da i u dušu i u tilu
 prime krunu slave cilu,
 ka te čista začé i rodi,
 i u sfemu nam ugodí.
 Za to pošli k noj angela
 sada hrlo Gabriela,

da radosno angel isti
 priminutje noj navisti,
 jere močno želi ona
 uze tila bit slobodna
 ter se s tobon jure stati,
 kako dobro moreš znati,
 za č te kroz to jest molila
 mnoge suze ter prolila
 želeč jure sfit ostavit
 ter se s tobon u vik stavit
 u veselo rajsko stanje,
 za to joj to daj na znanje.

ISUS angela šale k majci.

Arkangele Gabriele
 slugo izvršni u sven vele,
 sprav' se, brzo sajdi s nebes
 pozdravjenje tere pones
 od me strane majci mojoj
 i od sfega trojstva tokoj,
 rec joj, da san ja uslišil
 molbe ne i suze vidil,
 ke si, majko, reci, mila
 želeč mene ti prolila,
 pojdi veče, jur ne tuguj,¹
 da sa svim se srcem raduj,
 za č je prišlo, majko mila,
 ono vrime, ko s' želila,
 da ostaviš sfit himbeni
 prideš u raj gori k meni
 nerazrušnu prijat krunu
 i za trude radost punu,
 gospoja se zvat angelska
 cesarica ter nebeska,
 trojstvo t' se sve veseli
 i tvoj prihod vas raj želi.
 Do tri dni češ priminuti
 i sfa želu dostignuti;

nimaj straha ni bojazni
 od djavalske ti sablazni
 ne od smrtne boli toje
 ne straši se srce tvoje,
 djavla glavu za č je strla
 svetost tvoja neumrla,
 za to nega ne é ti vidit,
 kad se s dušon budeš dilit,
 ostavit češ tila brime
 za nikoje malo vrime,
 dali smrtnu ne ée gorkost
 očutiti tvoja sfetost;
 kad se budeš s dušon dilit,
 ne é nijednu bolest imit,
 svako é imit utišenje
 rečjoj (?) na tve priminenje:
 apostoli sfi ée priti
 pri neg budeš ti umriti,
 tve ée tilo pokopati
 i hvalu ti mnogu dati,
 koje u prah ne ée iti,
 da opet ée uskrisiti,
 s dušon opet hoče stati
 i vike se radovati.
 Veseli se jošce poni
 tere tužnih² suz ne roni,
 s angelskimi prit ée kori
 i s sfetimi, ki su gori,
 u velici tere slavi
 k rajskoj uznit ja državi.
 Za istinu toga ufanu
 daj joj ovu palme granu,
 ka se s takim (?) bilim žilom
 da je nose prid postelom
 „chiosa basschioy“² kada doli
 poncesu ju apostoli.
 Sve po redu ti sad ovoj
 pojdi reci majci mojoj,

¹ ,tag uih'. ² ne znam kako da to čitam.

jer s velikom željo od zgor
znan da čeka moj odgovor.

Ovdi ANGEL pozdravlja gospu.

Zdrava sveta bud divice
i angelska cesarice,
zdrava majko božja sina
nebeskoga gospodina,
zdrava vrh svih žen blažena
časna ter blagoslovljena!
Kralj nebeski, gospe, visin
posla mene h tebi tvoj sin
tebe drago pozdravljajuč
i tako ti poručajuč:
draga majko i gospoje,
vidio san suze tvoje,
mene želeč koje proli
umišeno ter me moli,
da bih vazel duh tvoj k sebi
ter nastanil jur na nebi.
Ne plač poni več ni tugu.
da vesel' se tere raduj,
jere milost, ku s' prosila,
da-ti će se, majko mila,
tri dni t' tomu roka daju,
da ćeš sa mnon bit u raju,
za č je vrime, on govori,
da te prime k sebi gori
majku moju dragu i milu
u sfakomu sfetu dilu,
kako s' radost virnim bila,
dočin na sfit jes' živila,
tako od sad da blaženih
hočeš biti slava ti svih;
oca moga u komore
hod', nebeski razgovore,
u rajska se mista seli,
duše sveti i veseli,
ne smuti se sfit ostavit
za u rajska se mista stavit,

brez bojazni tilo ostavi
za u vičnoj živit slavi,
vikovna te čeka slava,
život, ki ne pomankava
brez bojazni još mišenje,¹
neskončano pokriplenje,
pokoј mira, raj svitlosti,
dan, ki ne zna nočne tmosti,
hodi tvome dragu sinu
stvoreu tere gospodinu,
ja bo jesan život pravi
umiča sfete ter ljubavi,
ja san brez tmin sva sfitlina
nečinena dobroščina,
tvoje tilo pusti meni
stan božanstva preljubjeni,
nijedna te neće sila
s mnom rastavit, majko mila,
u ovoj su jer desnici
konci zemlje sfikolici,
vrh tebe se radovati
ne će smrti moč imati;
jere život ti porodi,
sunce, koje ne zahodi,
ne će tebe smrt razbiti,
ka dostoja sfud moč biti;
jur k onomu hrlo hodi,
ki se od tebe dive rodi,
da od tvoga porojenja
plaču primeš jur hojenja,
s tvojim sinom hod pribivaj,
vičnu radost s nim uživaj,
jere znam, da (s) srca sfega
zagrliti želiš nega,
ljubav ina, znan, ne veže
srce tvoje ni ga steže,
radi draga sina tvoga,
zače i rodi divon koga,
još ti pravi sin jedini,

¹ „cuiglienye“. (P)

Stari pisci xx.

divu mater ki te učini,
od sad hoću sfega svita
da si uspor i zaščita
moć „plouuedich“, (?) šćap mlohavih,
utočišće slavno grišnih,
skala hoću da s' nebeska
i kraljica ti angelska,
svih grišnikov odvritnica
i nebeska cesarica.
Za istinu toga ufanu
šale t' ovu palme granu,
ku prid tobom da ponesu,
činiš tilo kad ti iznesu
k onoj drazi Josafati,
da ga budu pokopati.

GOSPA odgovara angelu Gabrielu.

O blaženi duše angelski
virni posle ter nebeski,
pri tebi ako najдох milost,
povij meni tvoja sfitlost,
koje ime gori tebi
meu angeli jest na nebi?
jeda s' angel ti on isti,
ki začetje men' navisti
sina božja u Nazaretu
i poda mi radost sfetu?
jer se meni tako čini,
da si isti a ne ini.

ANGEL GABRIEL odgovara gospi.

Za što želiš, o gospoje,
znati sada ime moje,
čudnovato u kriptosti
ko po božjoj jest milosti?
ja san oni božji angel
po imenu zvan arkangel
sluga umižen tve sfetosti
i podložnik velikosti.

¹ „ne mogu“.

GOSPA arkangelu Gabrielu odgovara.

Ti si isti angel oni,
pozdravljenje ki mi doni
oda sfega trojstva tada,
božja sina začeh kada,
moj osobni pohoditelj
i veselja naučitelj.
Tadaj dobro znaj angele,
vesela san bila vele
onda, kad me ti pozdravi
i radost mi toku pravi,
da ću začet božja sina
i sfih rodit gospodina,
da premnogu¹ sada radost
i veselja ćutim sladost,
kad mi reče, da ću ojt
svit, i sinku jure pojti.
Mnogo jesan to želila,
kroz to sinka ja molila,
da bi račil jur vazeti
k sebi mene sinko sfeti,
da ne stojin s nim razdružna
toko vrime plačna i tužna.
Za to sad se ja raduju
i vele mu zahvaľuju,
da je molbe me uslišil
i tako me sad utišil.
Rec mu, kad je ľubav tvoja,
pripravna je duša moja
piti k tebi, ma radosti,
da zabudu sfe žalosti,
ke prez tebe trpih na sfit
želeć tvoga lišca ja cvit;
još ga od strane moje moli,
da se skupe apostoli
k meni prija neg duh pustin,
za života da jih vidin,
da mi oni duši nastoje
skupno pored ne pokoje, (?)

i još moli sinka moga,
da ne vidi duha zloga
duša greduć ma iz tila
kako ga san pri molila
za me večje utišenje
a njegovo uzvišenje.

Angel GABRIEL gospi odgovara.

Za to ne bud ti pečalna,
o kraljice nebes slavna,
svemogući jer bog oni
po angelu, koji poni
Abakuka za vlas glave
k Danielu meu lave,
on će danas skupiti toje
apostole k tebi sfoje,
koi će te sdružiti milo
i pokopat tvoje tilo,
a zlih duhov ča se bojiš,
kim na glavi nogon stojiš?
nim si oblast svu odnila,
jer si boga ti rodila;
ništar mañe božja sfitlost
tu dopusti tebi milost,
da ne vidiš ti grdobe
zloga duha ni hudobe;
u tom budi stanovita,
diko i slavo sega sfiti;
ostan z bogon, divo slavna,
sina čekaj, stoj pripravna.

Angel odhodi i GOSPA govori.

Duše slavni, poj u miru
kraľu od slave za tvu viru,
pozdravi mi sinka drago,
moju radost i me blago.

GOSPA govori prijatelican, ke su s ñon.

Sestre moje pune dike
poštovane vi vladike,
ke Isusu virujete
dvorno mene ter štujete,

ja po božjen narejenju
s vami san na razdilenju,
danas mi je tilo ojt
i na nebo sinku pojti,
za to od mene ne hodite,
da u molitvah skrušno bdite,
dokle iz tila duša izide
neprijateljske cić zaside,
na čas smrtni jer sfakoga
podložni smo duha zloga,
kako u jato van skupľuju
ter ga moćno napastuju;
za to je triba, da sfi bdimo
skrušno boga ter molimo,
da nam sfoju pomoć poda,
da nan grih, zled ne da škoda.

PRIJATELJICE odgovaraju gospi.

Slatka gospe, ča govoriš?
za č nan srce tugon moriš?
ti ćeš od nas k sinku pojti,
da nas komu hoćeš ojt?
brez tve ćemo mi dobrote
ostat kako i sirote,
kako uhilne udovice
ne videći tvoje lice,
ko nan duše biše pića,
u kon sinu sunca sfića
Isukrsta tvoga sina,
neba kraľa gospodina,
jeda je kako stvar uzmnožna,
bud nan u tom ti ugodna,
da sad od nas ti ne pojdeš
i tužne nas ti ne ojdeš.
Kako ćemo mi grišnice
učiniti nevoľnice,
kad nan pride život strti
nemilosna siľna smrti?
kako ćemo mi uteći
djavla mame, ča li reći?

kad se bojiš duhov zalih,
 mati ka si stvorca nas sfih,
 ke Isukrst sin jedini
 stan pakleni vas poplini,
 koja čeka misto gori
 vr(h) angelskih sfitlih kori?

GOSPA prijatelican odgovara :

Mile sestre i vladike,
 ljubite me sfekolike,
 vi ne biste rade, vidim,
 da se s fami ja razdilih,
 da to je voľa stvoriteľa,
 sfih i moja mnoga žela,
 da se (s) sfitom jur rastanem
 i s mojin se sinkon stanem,
 s kin san stala razdiľena
 dva krat šest lit uhiľena.
 Za to veće ne cvilite,
 ki me kroz to vi molite
 da već buden stat razdružna
 s mojin sinkom plaćna i tužna,
 jer kakono, gdi ni more,
 riba živa stat ne more,
 tač mi je duša uhiľena,
 kad san sinkon razdiľena.
 Ako vi ste ucviľene,
 kad ste (s) sinci razdiľene,
 ki umrli jesu ľudi,
 ki su meni, mnite, trudi,
 tako godišć stat brez nega,
 bog, stvoriteľ ki je sfega?
 Ako sinka koga ľubi,
 jednoga od vas ka izgubi,
 od drugoga, koga ima,
 utiľjenja radost prima,
 ali jošće od onoga,
 koga rodi po tom toga,
 ja ka iman jedinoga,
 duhon sfetin začeh koga,

kako k nemu poč ne želim,
 da se viku s nim veselim?
 Za to vi se utiľite,
 kakono rih, moleć bdite,
 dokle pride moje vrime,
 da mi dušu Isus prime.

Sveti IVAN EVANGELISTA prinesen
 u naglosti duha pri(d) kuću divice uli-
 zujuć unutra pozdravja gospu.

Zdrava majko bogon dana
 i gospoje poštovana,
 zdrava majko božja sina
 meštra moga gospodina,
 jes ti gospe mirno i zdravo
 virnih kruno, diko i slavo,
 velika su, gospe mila,
 znan to, nika božja dila,
 da me (k) svojoj u naglosti
 duh prinese sad k sfetost
 iz Efesa ovdi grada,
 gdi ne mišjah prit za sada,
 za to meni, gospe, pravi
 to ako ti bog objavi.

GOSPA Ivanu odgovara.

A dobro si došal, Ive,
 Isukrstov čisti dive,
 ko uzdarje dat ti mogu,
 dragi sinu učiněn bogu,
 da te čini k meni priti
 pri neg budem ja umriti?
 Od boga san uslišana
 i na vičnu radost dana,
 da duh pustim, sfake platim,
 zemľu zemľi ter povratim,
 dokle ugodno bude tomu,
 sfaka put prit ima komu;
 spomeni se, sinko, za to,
 ča ti reće moje zlato

meštar na križ tvoj viseći
 i žalostnih nas tišeći
 kada reče: evo ženo
 tvoj sin, nega ljub' srčeno,
 tebi tokoj: evo t' mati,
 pomnu od ne rač' imati.
 Za to Ive, dragi sinu,
 kako rekoh, sad priminu,
 u tve ruke, u tve krilo
 priporučen t' moje tilo,
 da ga imaš pokopati
 i vrh nega stražu imati,
 starišine jer židovske
 rekli jesu i popovske,
 ugrabiti da će nega
 i na ognju sažgat sfega;
 za to, sinko, ti za boga
 imaj stražu vrhu toga,
 i od palme ovu granu
 s nebes meni sad poslanu
 prid posteljon čin poniti,
 kad budete vi izniti
 pokopati moje tilo
 u Josafat dolac milo.

IVAN gospi odgovara.

Draga majko i gospoje,
 žalosno je srce moje,
 i već neg se izreć more
 skrovito me tuge more,
 da češ od nas sada pojti
 a nas sasvin tužnih ojtj,
 za č ti s' naše utišenje,
 dika s' bila i poštenje.
 Ajmeh, za č toj bog ne stvori,
 da pri mene smrt umori,
 neka bi me pohodila
 ti, gospoje, sprovodila,
 a ne tebe ja sad tužan
 s tobon, gospe ma, razdružen?

da kad božje to jest htinje
 i tve, gospe, još želinje,
 s toga sfta da ti pojdeš
 i u rajska mista dojdeš,
 ustrpjenje nan je imati,
 u sfen bogu hvalu dati;
 rad bih samo jednu milost
 da mi stvori božja sftlost,
 da bi se ovdi sad sabrali
 apostoli sfi ostali,
 da bismo te pokopali
 dvorno i hvale tebi dali
 kakono se, dim, pristoji
 majci božjoj i gospoji.

GOSPA s. Ivanu kaže palmu i haļe, u
 ke će ju pokopati, i govori:

Ne htij, sinko, ti plakati,
 ni se tokoj tuzi dati,
 bog će od sfega providiti,
 pečal za to ne htij imiti.
 Ovu palmu i ove haļe
 moj sin s nebes meni šaļe,
 da me u ne sprovodite
 i ovu palmu da nosite,
 kako t' rekoh, prid nosilon,
 kad idete s mojim tilon
 dostojno ga pokopati
 u onoj vali Josafati
 po naredbi moga sina,
 tvoga meštra gospodina.

Ovdi svi apostoli zajedno dojdu kako
 u oblaku al u naglu i najdu se prid
 vrati od kuće gospine, i čudeći se
 PETAR govori.

Ča je uzrok, bratjo draga,
 ka l' uredba nova slaga
 nebeskoga kraļa sila,
 ka nas je ovde sad skupila
 u naglosti duha sfoga?

jeda ko zna ča vrh toga?
stanovito jer ni mani,
da smo ovdi mi sabrani.

S. IVAN ishodi van iz kuće i govori
apostolon.

Mir Isusov s vami budi,
draga bratjo, vazd' i sfudi,
ne mojte se ni čuditi
ni misleć se već truditi,
za č nas ovdi božja sila
sfih zajedno jest skupila.
Gospoja će za to danas
priminuti, poiti od nas.
Triba je nami, da združimo
nu i dvorno sprovodimo
kako majku bogon danu
i gospoju poštovanu.
Vaše moļu još ľubezni:
ne kažite van bolezní,
kad primine (s) sega sfitá,
nikor ne čin plača očita,
da se kroz to puk ue smuti,
ako plačuć vas očuti,
i ne reče još tokoje:
kako s' ovi smrti boje,
ki inim daju utišenje
navišćujuć uskrisenje!
Suze vaše otarite
ter gospoju pozdravite
k noj unutra sad uzližiš¹
i dvorno se poklonivši.

S. PETAR Ivanu odgovara od strane
svih apostolih.

Triba nan je, o Ivane,
plač i suze vrć na strane,
kako reče, cića ľudi,

da nas kroz to puk ne žudi
lahka srca i strašľiva,
kako običaj toga biva,
sa sve da nan svin opjeno
kroz to srce jest rańeno,
jere svih nas utišenje
dika biše i poštenje,
draga meštra obraz slatki
gledaše nas u noj sfaki,
a sad ćemo s non razdilni
ostat tužni ter uhilni;
nišće mańe pokle sada
voľa onoga, ki sfe vlada,
da ju uzme k sebi gori,
plač u sebi sfak zatvori,
ter već ovdi mi ne stojmo,
pokloniti noj se pojmo
kako majci i gospoji,
svake časti i dostoji.

Ovdi ulizu svi apostoli u kuću gospinu
i klańaju se noj, a PETAR i PAVAL
zajedno govore.

Zdrava divo vrh svih divic
puna svih kriposti
mirlisna roze od ruzice
nebeske liposti.
Zdrava zvizdo naj sfitľija,
nebeske visine
zračnih perlih svih bilija,
majko sve istine!
Veseli se u Isusu
a u tvomu dragu sinu,
ki će uznit tvoju dušu
u rajsku u visinu.
Radostju se raduj velon
vrh svih žen i muži,
dvor nebeski jer te želon

¹ „koy unutra sad uzliuši“.

čeka, da ti služi.
 Tvoga sina, kega s' mruči
 na križ(u) ti vidila,
 vidit ga ćeš kraľujući
 na nebesih mila.

Viditi ćeš tvoga sina,
 komu se (vas) sfit uklanja,
 gdi se nemu svaka visina
 toga stanja klaňa.

Angelska se hoćeš zvati
 uvice cesarica,
 jer dostojiš božja mati
 ti biti i divica,
 jer u tebi svaka kripost
 dobrotom pribiva,
 ti ćeš biti rajska lipost,
 žednin voda živa.

Ovdi dospije Petar i Paval, ANDRIJA
 i JAKOB STARI govore zajedno.

Zdrava puna sfe milosti
 slavna divo poštovana,
 tempal božje ka s' milosti,
 sfih pomoć ufana,
 zdravo majko božja mila
 koju trojstvo ľubi,
 protiv kojoj djavla sila
 svoju moć izgubi.
 Na zemľi se ne dostoji
 stati tvojoj sfetosti,
 da na nebu, na kom stoji
 kraľ vične sfitlosti,
 da se zoveš jer kraľica
 sfih angelskih kori,
 grišnih ľudi odvritnica,
 vrata rajskih dvori.
 Ki te budu prizivati
 u sfoju nevoľu,
 ti nim hoćeš pomoć dati,
 divo, na nih voľu,

jere s' zato poštovana
 ti od gospodina,
 cić grišnikov mati zvana
 jesi božja sina.

Ovdi IVAN i JAKOV MLADI govore
 zajedno.

Zdravo, divo plemenita
 i blagoslovjena
 već ner nijedna sega sfit
 divica ni žena.
 Zdrava hižo, ku sagrađi
 sebi božja mudrost,
 grišni človik koje radi
 bi uze djavla prost.
 Sedmi dari duha sfeta
 ti si darovana,
 za to od sfega griha kleta
 jes' uvarovana.
 Nije človik na sfit bio
 (ni) mladi ni stari,
 koji bogu ni zgrišio
 u kojgodi stvari,
 izvan tebe, divo čista,
 ti si ona sama,
 pri kojoj, znaj, nima mista
 nigdar djavla mama.
 Za to tebe čeka sad stol
 na nebesi gori,
 gdi je tvoga sina pristol
 vrh angelskih kori.

Ovdi s. FILIP i BARTOLOMIJA
 ujedno govore.

Zdrava majko Isusova,
 ka si puna sve milosti,
 cvitna šibo ter Jesova,
 rajska zvizdo od sfitlosti,
 u tebi se sve dobrote
 s kripošću skupiše,

s dobrotami još lipote
sfeti tvoj kip naresiše,
ti ćeš biti jasna svića,
a od raja nebeskoga,
čast i slava sfega vića

po sfe vike angelskoga,
jer ti začē stvoriteļa
a po duhu ti svetomu,
i porodi spasiiteļa
narodu vik sem ļudskomu.

Ovdi s. MATIJ i s. ŠIMUN govore ujedno.

Zdrava si, divice, ēerce oca boga,
slavna zaručnice ti duha sfetoga,
zdrava, ka porodi oni žiļ pribili,
ki sfit oslobodi vične pogibili,
ti si naša slava, dika ter poštenje,
ti kruna gizdava i sfe utišenje,
ti si ona zora sfitla u istinu,
po koj sunce zgora rajsko nam prosinu;
ti bluda sfu tminu tja progna i noči
i da medisinu sfoj našoj nemoči;
ti ćeš se sad zvati, kad sinu tvomu greš,
milosrdja mati, ko sfakomu stereš,
ti nas ne zabudi, gospoje, tvojih slug,
srcem s nami budi, čuvaj nas vičnih tug,
sinku priporuči tvom naše slabosti,
da nas ne odluči od sfoje milosti,
da dilo svršimo, kako je poslal nas,
ter se veselimo paka s ģim po vik vas.

Ovdi s. TADIJA i MATIJA ujedno
govore.

Ton di: Christe red-
emptor omnium.

Zdrava budi, gospe naša,
koju sfetost sfaka uznaša,
zdrava, sfetih divic kruno
i veselje virnih puno,
zdrava budi, temple živi,
trojstva stane ļubeznivi,
ki od boga prija za dar,
da ne pozna griha nigdar.
Ti si naša odyitnica
slavna ter kriptiteļa,
ti s' dobrete sfe počalo,

ti s' kriptosti sve zrcalo,
ti s' čistoce još prilika,
milosrdja božļa rika,
ti si naše radovanje
i za bogon sfe ufanje.
Ti nas, gospe, ne zabudi
u nevoļe naše i trudi,
sinka za nas često moli,
da nas čuva vične boli.

GOSPA apostolon odgovara.

Budte zdravi vi tokoje,
sinci utihe drazi moje,
vični van dar budi zdravje

crikve stanje i poglavje
 svita sega svitilnici,
 slave moje učenici!
 radosna se, sinci, čuju
 i mom bogu zahvaľuju,
 ki izpuni želu moju
 i poda mi milost sfoju,
 da vas rači sad sabrati
 prid mojime skupa vrati,
 da prid vami, sinci mili,
 moj se s tilom duh razdili,
 i da vaše ruke mило
 u greb stave moje tilo,
 za č se iman dilit od vas
 i k mom sinu priti danas,
 za to toti stojte side,
 dočin sinak po me pride,
 ter vazamši dušu moju
 pojde s nom u slavu sfoju.
 Tilo moje sad vazmite
 ter ga u greb postavite,
 k Josafatskom dolcu koji
 za mê tilo spravan stoji,
 da u nemu tuj pribude
 dokle bogu drago bude.

Ovdi PETAR, PAVAL, ANDRIJA i
 JAKOV STARI odgovaraju gospi.

Ton di: Christe red-
 emptor omnium.

Nāše srce, slavna divo
 vik tuguje boleznivo,
 da se od nas poć odpravlaš
 a ubiľenih nas ostavlaš,
 jer u tebi utišenje
 imali smo uzvišenje,
 kad tvoj obraz gledahomo,
 niku slatkost imahomo.

Ovdi JAKOV MLADI, BARTOLO-
 MIJA, FILIP i TADIJA govore.

Ton di: Christe red-
 emptor omnium.

Kako obraz on slovuci
 sina tvoga gledajući,
 a sad ćemo mi od toga
 ulišeni bit od boga;
 hvala na sfen budi nemu
 kraľu od slave vikovnemu;
 još nam jedna rič ostaje
 k utišenju nam podaje,
 da će sfeta tva dušica
 biti naša odvitnica,
 polak boga to ufamo,
 tvu utihu samo imamo.

Ovdi MATIJA, MATIJU (?) i ŠIMUN
 govore.

Ton di: Christe red-
 emptor omnium.

Pokle božje jest to htinje
 tvoga srca ter želinje,
 da jur ovi ti sfit ojdeš
 tere k sfomu sinku pojdeš,
 s mirom božjim ti primini
 a tilom se već ne brini,
 bog nam hoće pomoć dati,
 da budemo pokopati
 s častju tvoje sfeto tilo,
 ko je hrana božja bilo,
 jer nas na to jest skupila
 ovdi, znamo, božja sila.

Ovdi obraća se GOSPA k s. Pavlu
 govori:

I ti, sinko, zdrav bud, Pave
 naučiteľu božje slave,
 bog te čuvaj od zla i brani,

Isukrstov sude obrani,
ki ćeš ponit nega ime
prid narodi, kraji sfime.

Ovdi s. PAVAL gospi odgovara.

Zdrava sfeta bud divice
me utihe cesarice,
za sfe da to dostignuti
nisan mogal da upiti.
Vidin, gospe, tvoga sina,
moga slavna gospodina,
ništar mañe kada viju
tebe, radost ja imiju,
kako da bih nega vidil
i s ñim steći ja besidil.
Pripovidah meu narodi
dosle, da ti boga rodi,
a sada ću, da s' sfit ošla
i na nebo k ñemu došla,
da nebeska jes' krañica
a grišnikom odvritnica.

Ovdi GOSPA s. Paulu odgovara.

Bog ti plati na ljubavi
i u raj te gori stavi,
sinu dragi, da tva duša
rajske slasti vazda kuša,
i one duše sfe ostale,
koje mene štuju i hvale,
bog jih poštuj i proslavi
i u vični pokoj stavi.

Ovdi GOSPA svim apostolom odgovara.

Sinci moji polubjeni,
ovu palmu posla meni
po angelu dragi moj sin
sa nebeskih zgora visin
za čas moju govoreći
vašen brastvu ter veleći,
da poniti ñu imate

prid postelom, kako znate,
Josafata nasrid dolca,
tako je voļa boga oca;
za to, sinci, ja vas moļu,
u sfen spunte božju voļu;
ja vas molin, sinci drazi,
u duhovnoj budte snazi:
sviće hrlo užezite,
moleć boga tere bdite,
jere vrime moga usnutja
približa s' od priminutja.
Z bogon, sinci moji, ostajte,
žalosti se vi ne dajte,
vazda bit ću odvritnica
vaša tere pomoćnica
polak moga draga sina
nebeskoga gospodina,
i vi, drage, tolikoje
stojte s bogon, sestre moje,
svih vas hoću u istinu
priporučit gospodinu,
da van svoju pomoć dati
bude, i zla on čuvati.

APOSTOLI gospi odgovaraju.

Ton di: Christe red-
emptor omnium.

Poj u miru, sfeta divo,
pristanišće božje živo,
poj nebeska sfitla zvizdo,
svetih divic slavna gizdo,
poj uživaj rajsku radost
i božanstva božja slatkost,
tebe u vični želi pokoj
otac, sin, duh jedan i troj.

ISUKRST prišavši s angeli pozdravlja
majku i govori. Ovdi se raj otvara.

Zdrava majko poštovana,
cesarice rajska obrana,

prišlo je vrime, majko mila,
sa svim srcem ko s' želila,
da ostaviš jure taj sfit
budeš sa mnou u raj živit.
Za to hodi sada k meni,
rajski cvite prirumeni,
pusti dušu tvu prez muke,
draga majko, u moje ruke,
da ponesen ja nu gore
u vesele rajske dvore
gdi ćeš uvik veseliti,
i blažena vazda biti
nad ostale sfe blažene,
ke su gori muži i žene,
još nad sfitle kore angelske
i kriposti sfe nebeske
sveta duša bit će tvoja
svih kralica i gospoja.
Hodi k meni njudnice,
oca moga nevestice,
pokaž jure ta tvoj meni
obraz bili i rumeni,
slatki tvoj glas jure oni
u me uši sad prizvoni,
za č nebeski cesar veli
lipost tvoju, majko, želi.

GOSPA odgovara Isusu.

Dobro došal, sinko dragi,
neba i zemlje kralu blagi,
blagoslovjen on čas i hip,
kada začeh sveti tvoj kip
duha sfeta obrišenjen
i poslušnim govorenjen,
blagoslovjen on dan toje,
ki se rodi dobro moje
brez boleznj, moja diko,
i ko sasnu sfeto mluko,
blagoslovjen bud i hvažen,
sinko dragi, vikon. Amen,
ki usliši majku tvoju
i ispuni želju moju,
ki se rači s neba sajti
dušu moju sad prijati.
Na to t', sinko, ja zahvažen
ime tvoje ter pozdravljen;
pripravno je srce moje
duh u ruke pustit tvoje;
to san močno ja želila
i za to te ja molila,
da se s tobom ja radujen,
da te slavin tere štujen
tve kriposti privelike
puno sfršno sfake dike.

Ovdi ANGELI PRVI počihu govoriti.

Ovo je divica, ka ne zna grišenja,
nebeska kralica velika uzvišenja;
ova ne uživa u grisih posteje,
ke lišce prosiva žarka sunca bile;
plaću će imati i plaće svršene,
gdi budu gledati sfe duše bležene.

Ovdi GOSPA angelom odgovara.

Blaženu će zvati mene
vazda muži i sfe žene,
jer velika meni stvori

kraj nebeski, ki je gori,
koga ime jest slovuće
sveto tere sfemoguće.

Ovdi ISUS majci govori.

Hodi gori od Libana,
nevestice božja obrana,
da se krunom jur ukruniš
i vesela raj napuniš.

Ovdi GOSPA odgovara Isusu izdišući.

Grem pripravna mnogo dosti
srea moga u radosti,
jer minuš je jur magline
i sve zemlje dažjevine,

tri dni poklej ukopate,
dočin opet s nebes sidu
ter k van u ono misto pridu.

jur pristupi primalitje
i procvate rusno cvitje.

Ovdi ISUS apostolon govori.

Dragi moji učenici,
slave moje ljubovnici,
pokopajte vazam milo
moje majke sfeto tilo
u greb, koji vi najdete,
u Josafat kad sajdete,
i čin da me tuj čekate

Apostoli gledavši di Isus nosi Mariju s angeli na
nebesa poje PETAR, PAVAL, IVAN i ANDRIJA.

O mudra divice, kano greš uz gora,
nebeska danice, sfitla kano zora,
o kćeri Sionska, sfa si uzorita,
koju Babilonska zloba ne obhita.

Ovdi klečeč govore FILIP, JAKOV MLADI,
BARTOLOMIJA i TADIJA.

Lipa divo slavna kakono misec pun,
kak sunca obrana, dostojna vičnih krun,
ti nas ne zabudi nikadar, gospoje,
milosrdna budi na ove sluge tvoje.

Ovdi MATIJA, MATIJ i ŠIMUN govore.

Da tvrdi u viru budemo mi stati
i u rajskom miru radost uživati!

Ovde pristupe z divicon Marijon na
vrata od raja, a PATRIARKA desne
strane govori.

Nut sfitlosti, ka se vidi,
ka pristupa k nan na vrata,
ku množ angel vela slidi,
ne je odića sva od zlata.

U oblasti s kralen velin
sa nebeskin sada gredu
a put rajskih ovih sfitlin
sa angeli u poredu.
U veselu sfikolici
s Isukrston gredu sada,
ni dostojno več danici,

da se s onom sad priklada.
Sve divice podložne su,
ke su u raju ovde sada,
jer kriposti noj dane su,
da sfin rajen ovdi vlada.

Ovdi S. OCI s live strane govore.

U istinu sad poznasmo,
da je ovo ona kraljica,
od ke doli mi slišasmo,
da č' bit žena i divica.

po koj jesmo obrañeni.

Ovo je ona, pri počela
ki stvorena sfta biše,
od ke mudra ona Sibila
s non ostale navistiše
prorokujuć, da se uputit
hoće sfeti kralj nebeski,
koji hoće oslobodit
vas sfoj i puk Izraelski.
Rad ne bismo mi iz limba
po Isusu izvajeni,
jer izreste od ne šiba,

Ovdi ANGELI pitaju druge angele čudeći se.

Tko je taj vladika, ka gre iz pustiñe
plemena tolika i toke sfetiñe?
u rukah dragiñe svoje ka počiva,
angelske čistiñe množ ku ter obsiva,
u raskošah pliva sfetih sfa kolika,
na sfit noj ne biva nigdire prilika.
Ka l' je to vladika, koja li gospoja,
poštenja tolika ka božja dostoja?

Ovdi odgovaraju ANGELI, ki nose divicu Mariju.

Ovo je kraljica nebeska jedina,
pričista divica, mati božja sina,
nadhodi dobroton ka duhe angelske
i čere lipoton sfe Jerosolimske,
ka ljubavlju gori sfe sfetosti puna
sfiñ nebes ju gori čeka vična kruna.

Pristupa diva prid oca nebeskoga, koji
OTAC NEBESKI govori.

Dobro došla bud, divice,
draga moja prijateljice,
dobro došla uljudnice
i pričista golubice,
u koj himbe ni skvrnosti
ni, ner bitje sfe sfetosti,
ka poslušna jesi bila

mom božanstvu u sfa dila,
sad ćeš prijat plaće krunu
za tva dila od nas punu
i još milost, ku hoć ovdi,
jer ti meni u sfen zgodi,
zvat se hoćeš po sfe vike
ti kraljica rajske dike,
milosrdja jošće mati,
tu t' očinu daju znati.

Ovdi blažena divica MARIJA zahvalja
ocu nebeskomu.

Hvala t' budi, vični oče
neba i zemlje slavni stvorče,
ki svu pozri službenicu
i uhvati mu desnicu
ki uzvede mene gori,
slavni gdi su tvoji dvori,
i izvršnih tvojih dari
mojoj rači dat nehari;
hvala tebi, ki me ovd doni,
za to u ustih mojih zvoni,
vazda duša moja kriči
slavon tebe ter veliči
i još sina s tobom tvoga,
s duhon svetin slavna boga,
ki visoko mene uzvisi
i milosti sfon utiši.

Ovdi OTAC NEBESKI angelon govori.

O sfitlosti dusi mirni,
službenici moji virni,
simo krunu tu prinese
zlatu sa zvizd dvanadeste,
da ukrunimo ovu divicu
neba i zemlje cesaricu,
od pri vika pripravljena
noj, koja je ukrunena
zarad vele ne sfetosti,
bogoľubstva i milosti,
zarad vele ne milošće
umilenstva i čistoće,
ona sama jer dostoja
angelska se zvat gospoja

Ovdi otac nebeski obrativši se divici
Mariji uhiti ju za ruku i govori.

Gori, sfeta stan divice,
neba i zemlje cesarice,
er ob desn u sina tvoga

vrhu sfega sedi toga,
svetost tvoja jer za isto
to dostoja imat misto,
za č ti sama rodi boga
divon slavna sina moga;
s ľudmi mene ti umiri
svetu viru ter raširi,
ti raširi raj nebeski,
obeseli zbor angelski,
za to jošće slave pune
ti dostojiš ove krune,
da t' se stavi sad na glavu
za tvu vičnu diku i slavu,

stavjaju krunu divici Mariji.

da se vike ti raduješ
i na nebu gospoduješ,
da po sfitu sfemu sloveš,
kralica se rajska zoveš.
Ako tvojoj još sfetosti
ni dovoljno te milosti,
htij slobodno ti pitati,
za č ti će se sfe podati
kako dragoj prijateljici
i nebeskoj cesarici.

Ovdi divica MARIJA zahvalja ocu ne-
beskomu i pita milost u nega.

Koju plaću za te dare
tebi vični da cesare
rač mi vazda nepristano
slavit ime tvoje slavno,
božanstvu se tvom klaňati
nemu slavu viku dati,
milosrdje jere tvoje
poniženje pozri moje,
visoko me uzni gori
vrh angelskih sfitlih kori,
svitlu krunu na me stavi
osobojno ter proslavi,

da tu kroz to rabu ovu
 sfi narodi slavnu zovu;
 zadovoljna jesan dosti
 svake božje tve milosti
 i još veće neg dostojim
 zaslužanjem dosle mojim,
 samo molin milost tvoju
 za apostole bratju moju
 i za virne tve ostale
 svekolike vele i male,
 da jih, bože, ne zabudeš,
 ner pomoćnik da jin budeš,
 pozri tuge njih i trudi
 od sfta jih zloba bludi,
 u viri jih i dobroti
 uzdržati vazda hoti.
 Jošće moļu tve milosti:
 svim grišnikom grihe prosti
 tebe, bože, rad samoga
 i rad majke sinka tvoga,
 iskron, bože, duha tvoga
 užez srca njih sfakoga,
 grihe svoje da ostavi
 ter u pravdi tebe slavi,
 da i oni po milosti
 tvojoj pridu u sfitlosti,
 u kih (s) sinom ti stanuješ
 svetin duhon i kraľuješ.
 To sfe vazda vikon vika
 slavi, kojoj ni prilika.

Ovdi OTAC NEBESKI gospi odgovara.

Zvizde sfitle krune tvoje
 kažu tebi, o gospoje,
 milosrdja da s' ti mati
 i da ćeš se vazda zvati
 skala nebes, rajska vrata
 i sfih virnih krana zlata,
 prva zvizda krune ka je
 razumiti tebi daje,

da se s tobon gori uzdvižu,
 ki su pali, u raj stižu.
 Druga zvizda sfitla jest ne
 da ti pereš oskvrñenje;
 tretja zvizda krune lipe
 jest, da činiš gledat slipe;
 četvrta je zvizda, da sfih
 vesele si ti žalostnih;
 peta kaže pomoć, koju
 u napastnom daješ boju;
 šesta zvizda ka jest znanje,
 da jes' tvrdih omehćanje;
 sedma kaže proffitlenje,
 da si mrtvih utišenje;
 osme zvizde pravi zrakost,
 u protivnih da si jakost;
 deveta te zvizda slavi,
 ka očito svakon pravi,
 da tva sfetost vela kaže
 put spasenja svin brez laže;
 deseta je zaščićenje,
 u čas smrti obrañenje;
 jednasta je ohlajenje,
 svitlost daje osladjenje
 dušan, koje čute boli
 čisteći se u ognu doli;
 dvanadesta zvizda žarkost
 zlamenuje velu radost,
 ku će imat duše prave
 gledajući tvoje slave,
 za č s' ti kći Jerosolinska,
 slava i radost Izraelska;
 ti s' poštenje, ti si dika
 moga puka i vladika,
 i za to ćeš bit blažena
 ti vike blagoslovjena.

Ovdi GOSPA blažena zahvaľuje ocu
 nebeskomu i govori.

Hvala tvojoj bud sfetosti,
 vični bože, na milosti

rabi tvojoj koju poda
i u sfemu meni zgoda,
svitlon krunon ki me ukruni
i sfu želju moju izpuni,
sfaku slavu, radost i čast
obilno iman na mu oblast
po milosti, bože, tvojoj,
hvala t' slava budi na noj.

Ovdi PETAR govori roditeljan i pri-
jateljcan blažene gospe.

O vladike i divice,
ke ste dive službenice,
tilo neje opravite
u postelju postavite,
da ga brzo pokopamo,
ter tuj veče ne krsmajmo,
dan je počal odhoditi
a daleč nan jest hoditi;
nu na stran sfe ostavite
ter kako rih opravite.

Ovdi s. IVAN s. Petru govori.

Petre, vazmi onu granu
palme s nebes zgar poslanu
prid posteljon ter ju nosi,
jer svih glava ti nas jesi,
a naše će biti dilo
nosit neje sveto tilo
boga hvaleč tere pojuč
k Josafatskom dolcu greduč.

Ovdi s. PETAR odgovara s. Ivanu.

Tebi, Ive, toj pristoji,
divac čisti jesi koji,
ki si ne sin bogon dani
i od boga izabrani;
dostojno je, sinko Ive,

da ti nosiš palmu dive:
tebi samo ozobojno
počinuti bi dostojno
vrhu prsih gospodinih
više ostalih nas sfih inih.
Od tud vodiš ti mudrosti
veče popi i milosti (?)
več ner ini učenici,
ki su tvoji družbenici,
razlog hoče take stvari,
da ki prima veče dari
od Isusa neje sina,
naša meštra gospodina,
da negovoj majci učini
veče časti nego ini;
za to takoj men' je mniti
tebe tiče nu poniti,
kitu palme od sfitlosti
prid posteljon ne milosti,
ki si mudrost vičnu prio
u milosti večoj bio.
Ja ću s Pavlon za mu želju
nosit s tilon ne postelju,
ini greduč okol stojte
tere hvalu bogu pojte,
k Josafatu čin pojdemo
ter ju onde pogrebemo,
u ime trojstva jur sfetoga
zdvignimo ju s mista ovega.

Ovdi zdvižu tilo pričiste divice Marije
a PETAR i PAVAL govore.

I ja hoću uredi i milo
s Petron nosit neje tilo
ki naj mañi jesan od vas,
vele štujen božju ter vlas,
nisan dostojan jošće kroz to
da san božji zvan aposto.

Ovdi apostoli noseć tilo divice kantaju
pisam, a angeli prid nîmi drugu.

ANGELI PRVI.

Vesel' se, divice majko Isusova,
božja nevistice od zakona nova.

APOSTOLI sada.

Ton: o salutaris
ostia.

Veseli se, gospe, vike,
o kraljice vrh svih kralic,
jere slavne tvoje dike
svitlę jesu zvizd i perlic.

ANGELI.

Ti hoćeš kralevat vrh angelov gori
i sfitlinu davat po sfih rajskih
kori.

APOSTOLI.

O salutaris ostia.

Evo jest sad on božji stan
od krstjanov u svih virnih
od počela sfitu obran
draga utiha sfih nevoľnih.

ANGELI.

Tvoja sfetost ovo, u koj bog objavi
posfećenje novo u mirlisnoj slavi.

APOSTOLI.

A nój se sad sfi vesele
od angelov devet kori
tere pisni poju vele
od sfih sfetih slavnih zbori.

Ovdi sada jedan POGLAVICA ŽU-
DIJSKI slišajuć apostole i angele po-
juć govori slugan.

Nuder malo pomučite
ne govorte ni bućite,
čujete li vi tokoje

Stari pisci xx.

nike pisni i slatke poje,
od kih se ajer vas razlaga,
ča je ovoj, bratjo draga?
ko vesele bit će ovo
ima biti sada novo?
s tim veseljem, ja mju, piše
stari oci, kad vidiše
potopjenje Farauna
s vojskon sfojon vrh salbuna.
Tad levite još pojahu,
arku božju kad nošahu
da u tempal nut postave,
slatke pisni vične slave.
Nu vas jedan sad poteci
ter, ča j' vidil, meni reci.

Ovdi sada sluga MALKUS ustane se i
govori biskupu.

Dobrovoľno, gospodine,
ja sad pojdu do istine
ča ja čuju i ča vidin,
sve ti udiľ opovidin,
ja ću s pomjon velon hodit
ter sve lipo razuvidit.

Ovdi DRUGI SLUGA razgovara se
(s) trećin slugon i govori.

Ima biti sada ovo
kogod dilo sada novo,
jere znasmo, Malkus grede,
al koje zlo vele znade,
suproć nĕmu sada pojmo
tere prija razaznajmo,
razpitajmo sfe mi prija
pri biskupu, tako t' zdravja.

Ovdi Malkus gre, čin ov drugi govori,
i dohodi kod Pilata, a suproć nĕmu
izajdu ona dva Žudija i izpitaju ga, a

DRUGI SLUGA govori,

Brate dragi, nu molin te
vele drago i prosin te,

ča ti gredeš tako hrlo?
 sve m' je srce sad umrlo,
 jesi li ča čul al vidi',
 nu mi sada ti povidi,
 nu mi reci pri nego ideš
 i odgovor biskup(u) dadeš.

Ovdi MALKUS odgovara slugi onomu,
 koji ga ispituje, i govori.

Brate dragi, nu govori,
 ni me veće tugon mori,
 čućeš sada i viditi,
 ke ću stvari poviditi
 gospodinu ja biskupu,
 od mudrosti jakon stupu.

Sada Malkus ide poglavici reć, ča biše
 vidil, di nose divicu, i govori.

Gospodine naš uzmnožni
 svakom dilu ter razložni:
 učenici hinca onoga
 Isukrsta družba mnoga
 mater nose sad negovu,
 ku Mariju ljudi zovu,
 da ju budu pokopati
 u prodoli Josafati,
 pisni slavne ter začinu,
 koje slišiš, noseći nu.

Ovdi POGLAVICA govori Žudijem,
 da vazmu oružje i da pobiju apostole,
 i gredu.

O vitezi ter junaci,
 ka oružju ki ste jaci,
 tu stvar tako ne pustimo,
 da onamo sfi pojdimo,
 da one hince posičemo
 a ono tilo sažežemo,
 hinca onoga ka je nosilo
 i na sfit ga porodilo.

Sada JEDAN OD VITEZI ostalin
 govori.

Dobro biskup sfi pravi,
 zakon stari koji slavi,
 hrlo onamo sfi tecimo
 ter sfi one posicimo,
 ki u toliku dvižu slavu
 jednu mrtvu žensku glavu,
 mater naju protivnika
 i zakona podvratnika;
 oni hoće sad viditi,
 ča noj hoće napruditi
 spivanj' nih i vira nova,
 ako bude zdrava ova
 ma desnica i ov moj mač
 zadost nim će priti u plač.

Ovdi priteče POGLAVICA k apostolon
 i uhitil za nosila od divice i govori.

Ovo li je stan onoga
 hinca bio nevirnoga,
 ki sam smuti i vas naš puk?
 ne će uteći mojih sad ruk,
 jer ću nega ja iseći
 za ne prirok sada veći,
 da vazeše sad poštenje
 prime veće pogrdjenje
 na sramotu vašu i ne
 i još ki se rodi od ne.

Ovo govoreći poglavica ruke mu obi
 usahnuše i okrepeniše o nosilih, a on
 videći to čudo od bolezni počeo vapiti
 glason apostolskim.

Ajme meni, ajme ča ću?
 za zled moju primam plaću,
 ajme meni, mru od muke,
 usahoše m' obe ruke,
 zgrčiše se sve me žile,
 spregoše me boli sile,

jere hudo i maneno
 takoh tilo ne blaženo
 i opsovah gospodina
 Isukrsta neje sina.
 Nima prilik ma gorčina,
 obhita me smrtna tmina,
 trpit boli več ne mogu,
 jer sagriših vičnen bogu.
 Sveti Petre, pomiluj me,
 da me smrtni mrak ne ujme,
 moli za me gospodina,
 da me pusti saj gorčina.

Ovdi s. PETAR poglavici odgovara.

Znaš li sada, ti nebore,
 ča Isusa sila more,
 koga dosle ni s' viroval
 neg progonil tere psoval
 i negove majke toje,
 tilo takal jesi koje?
 Ništar mañe srca sfega
 gdi viruješ ti u ñega,
 i da jošće diva ova
 majka ista jest negova,
 ja istinon toj viruju
 i toj tebi obituju,
 da ćeš puno zdravje primit
 i prošćenje grihov imit.

Ovdi POGLAVICA s. Petru odgovara.

Istina je vrh svih istin,
 da Isukrst jest božji sin,
 to ću vazda virovati
 i da je ovo ñega mati.

Ovdi se odpuste ruke od nosilih poglavici,
 da bolizan ne pušća ga i poglavica s. Petru govori.

Ča ću učinit, sveti Petre,
 pravi istini dobri meštre?

jošće mcje grišne ruke
 od bolesti čute muke,
 nauči me, ča imam stvorit,
 ča li moleć ja govorit,
 da me sa sfim pusti bolest,
 ka u mojih rukah sad jest.

Ovdi s. PETAR poglavici odgovara.

Za tve zdravje ja ti veļu
 da celuneš ne posteļu,
 ter da t' ona sad izliči,
 skrušno reci ove riči:
 Boga Isusa ja viruju
 i sa sfim ga srcem štuju,
 koga ova diva rodi
 i rodiv ga diva hodi.

POGLAVICA rekši ove riči ozdravi i
 poče bogu hvalu davati i divici i s.

Petru govoreći.

Bogu Isusu budi slava,
 ki učini mene zdrava
 i u duši i u tilu,
 hvalu dajem ñemu obilu
 i ñegovoj majci toje,
 po dostojstvu toj bi koje,
 i sfetomu jošće Petru,
 naučitelju momu i meštru,
 ki ne gleda ma sgrišenja,
 nauči me put spasenja,
 ki zlo za zlo ne povrati,
 da zlo dilo dobrin plati,
 Isukrstu hvala budi
 pravom bogu vazda sfudi,
 ki iz bluda mene izvede
 k svomu stadu ter privede
 po dostojstvu majke svoje
 i apostola brata toje,
 da ma duša ne pogine
 u paklene vične tmine.

Ovdi s. PETAR poglavici odgovara.

Vazmi ove palme granu,
ka je u ruci bratu Ivanu,
tere takni nom sfakoga
družbe tvoje zaslipjenoga:
kigod bude virovati
Isukrsta i štovati,
prijati će pogledanje
i od boga smilovanje,
ki l' ne bude godi štiti,
u vike će taj slip biti.

Ovdi POGLAVICA vazme kitu palme
i tiče one slipe, ki s nim budu, i govori.

Vidite li, bratjo, danas
čudo, ko se zgodi vrh nas,
ča Isusa stvori kripost,
koga naša psava slipost?
ne znajući još mi sprave,
da je on kralj vične slave,
majci nega sad vaščinu
htismo tvorit u istinu,
za to milost nega milo
pokara nas za to dilo.
Ako ćete srca sfega
virovati vi u nega,
vid hoćete opet primit
i prošćenje grihov imit;
tko li ne će virovati,
vazde hoće taj slip stati.

Ovdi svi viruju i progledaju, hvaleći
boga govore.

SLIPI u jedno govore.

Isukrsta virujemo
sina božja i štujeemo,
ki čudesa sfuda stvori
na nebesih steći gori,
ki nas rači posvistiti,
da ne sa svim umoriti;

očiju nam poda slipost,
da poznamo nega kripost,
milosrdje pak nam stvori,
jer nam oči svin otvori;
za to slava, čast i dika
s hvalon budi viku vika.

Ovdi dohodi Toma, kemu APOSTOLI
govore.

Imaš znati, brate, danas
diva hoti pojti od nas
vična stanja uživati
u veselju pribivati;
kad se s dušon ona dili,
svih žalosno nas uhili,
kad blagoslov nam davaše,
mnoge riči govoraše;
cić ne Isus sajde doli
ter joj dušu u raj poni;
mnoštva angelov mnogo dosti
otidoše u naglosti,
a mi smo ju pokopali
Josafata a u vali,
onde će ona pribivati;
to t' na znanje htismo dati,
neka, Toma, i ti znadeš
tere slavu bogu dadeš
skupa ovdi nami sfima,
proslavimo neje sina,
neka nas on od zla brani,
duše naše u raj hrani.

Ovdi s. TOMA apostolon govori.

To je voľa božja bila,
apostoli, bratjo mila,
da uznese majku sfoju
k nebeskomu jur pokoju,
da ne stoji već usilna
na sem sfitu jur razmirna
i vi da noj sfi u družbu

učinite sfetu službu.
 Te su stvari sfe uzmnožne
 milosrdne i razložne,
 to istino sfe viruju
 kako boga, koga štujū,
 da me srce nikakore
 virovati toj ne more,
 da je u grebu još ňe tilo,
 pokopano u kom je bilo,
 prikoprosto to ne mogu
 virovati razmi bogu,
 da bi u grebu dosle stala,
 ka je sfitu život dala.

Ovdi s. PETAR Tomi odgovara.

U istinu sad, Tomaše
 poluvirstvo tve pozna se,
 srce tvoje mramorito
 ni u viri stanovito,
 božja dila ne viruješ
 ner nas vazda lažno psuješ,
 vazda tebi mi lažemo
 ter himbeno s tobon gremo,
 laži naše bog ne prima,
 za č potribe od ňih nima,
 ňega dila brez krivine
 puna jesu sve istine,
 da ti nimaš vire prave,
 za to ne daš bogu slave,
 uzkrsnutje ne virova
 prvo kipa Isusoa
 dočin rane ňega kipa
 sfe kolike ne opipa,
 i to skazan jest tamnosti
 i očite nevirnosti,
 i za to ti božja sfitlost
 ni podala u ton milost,
 da gospoji s nami u družbu
 ti učiniš mrtvoj službu

poluvirstva tvoga radi,
 kojim bogu jur dosmrđi.

Ovdi s. TOMA s. Petru odgovara.

U to-m-isi rekal pravo,
 sveti Petre, naša glavo,
 da san človik zal i sumjiv,
 u tom bogu vele brz kriv,
 i nisan se zvati kroz to
 ja dostojan božji aposto,
 i kroz to se moćno bolin
 božju sfitlost tere molin
 i ňegovu majku toje,
 da mi prosti grihe moje,
 i vas, toti ki stojite,
 moļu, da mi svi prostite
 i da za me sfi sad družno
 pomolite boga skrušno,
 da mi prosti grihe moje
 i milosti da dil svoje,
 da bih ňemu viran bio
 i nigdar mu ne zgrišio.
 Nišće maňe ja vas moļu
 bratjo, spunte moju voļu,
 milost meni tu stvorite,
 greb gospojin otvorite,
 da poznate ter vidite,
 da ni ciŇen, kako mnite,
 sveta tila slavne dive,
 ner da z dušon u raj žive,
 na pamet van ne govoru,
 ni vas lažon nikon tvorū:
 iz Indije kad san hodil,
 sinkon svojin ňu san vidil
 na nebesa uzhodeći
 i ovo mi govoreći:
 vazmi, Tome, ovi moj pas,
 bratji tvojoj pones ter glas,
 rec jim, da san uzkrišena

i na nebo uzvišena,
 s tilon mojin pojdoch gori
 u nebeske sftile dvori.
 Glas proneste moje slave
 po sfe sfta jur države,
 slave moje glas kad čuju,
 svi narodi mene štiju,
 i blaženu reku mene
 nad sfe ostale dive i žene.
 Nuti dobro sfaki od vas
 sad razgledaj sfeti ov pas,
 jeste l' vi nu čim spasali,
 kada ju ste pokopali?
 ter se od riči pokorite,
 ke pran meni govorite.

Ovdi s. Petar s ostalimi UČENICI prošćenje pitaju s. Tomi i govore SVI.

Bog prošćenja i milosti
 tebi, brate dragi, prosti
 i nam s tobon svim tokoje
 dil milosti podal svoje,
 da bismo ga virovali
 svi jedino i štovali
 i na konac k nemu gore
 u nebeske prišli dvore
 nega slavne gledat dike
 po sfe vazda vikon vike.

Ovdi s. PETAR s. Pavlu govori.

Za isto je taj pas oni,
 ki na sebi diva poni,
 kad ne tilo opravismo
 i u greb ju postavismo,
 da još ćemo vidit bole
 tu stvar, Toma, cić tve voļe,
 sfi se bogu pomolite,
 bratjo, ter greb otvorite,
 je l' onako, da se vidi,
 kako Toma nan besidi ;

more biti toga dila
 nam objavi božja sila
 za negovo utišenje,
 al za naše ko sgrišenje.

Ovdi otvaraju greb i ne nahode tilo
 divice Marije, tako pitaju prošćenje, a
 prvi PETAR govori.

Zgrišili smo, bratjo mila,
 ni u grebu ovo tila,
 za isto je uzkrišeno
 i na nebu uzvišeno,
 kako Toma naš brat pravi,
 komu tu stvar bog objavi.
 Ova sukna noj poslana
 s nebes bila ter ne mana ;
 Tomašu smo mi sgrišili
 i psostmi ga uvridili,
 za to od nega sad prošćenje
 svi pitajmo za sgrišenje,
 da se na nas ne razgniva
 (s) sinkon kroz to slavna diva.

Ovdi svi APOSTOLI ujedno pitaju
 prošćenje i govore.

Vičen bogu mi na nebi
 grišili smo, brate, tebi,
 što si pravil ne virujuć,
 ner te jošće grdo psujuć,
 za neznanje učinismo
 i prava te urazismo,
 jer nam tu stvar ne objavi
 božja sftlost i ne pravi
 more biti za veliko
 sagrišenje naše niko ;
 i za to te sad molimo,
 dragi brate, i prosimo,
 da nan prostiš cića boga
 uraženje griha toga,
 i da za nas boga moliš

i ustmi nas blagosloviš
po nauku Isusovu,
da izpuniš rič njegovu,
za zlo da nan dobro vratiš,
zal teg takoj dobrin platiš;
tve molitve po kriposti
da nam zlobe sfe bog prosti,
protiv tebi ke prostrismo
brez uzroka, kako rismo.

Ovdi s. TOMA daje proščenje apostolon
i govori.

Bog vam rrosti, bratjo, grihe
i nebeske daj utihe,
pomočnik vam vazda budi
i od zla vas sfega bludi,
s vami i mene tin ne griši,
da milostju svom utiši,
duhon sfetin nas obsini
srca naša ter sjedini,
da ga kripko virujemo
jednim ustmi ter štujemo,
ukripi nas sfetin mirom,
da s ljubavju tere s virom
svi onuje pič čutimo
božju sfitlost ter slavimo,
dočin godir na sem sfiti
svi budemo mi živiti.

Ovdi s. PETAR svin govori.

Konac ričim, bratjo, stavmo
ter se pojti jur odpravmo
na teg, ki smo ostavili,
čin smo ovde mi pri bili,
od koga nam ni krsmati,
ni več ovdi za man stati,
dočin mi ga ne svršimo,
mi zapovid kako imimo
od Isusa božja sina,
najju meštra gospodina,

za to večé naše stani
ne sidimo mi za mani,
da sfaki nas na sfu stranu
svita pojdi bogon danu,
viru sfetu pripovidaj
crikvu sfetu tere zidaj,
blud poganski da se stira
a Isusa reste vira.

Ovdi s. PAVAL odgovara s. Petru i
proščenje u nega i ostalih uzima i
govori.

Svet duh usta tva otvori
i te riči sve govori,
ovac božjih o pastiru,
vire božje tvrdi miru,
ni nan večé ovde stati,
neg poči pripovidati
evanjelje svem stvorenju
po Isusa govorenju,
za to od srca željon mnogon
ostavljan vas, bratjo, z bogon,
tebe dušon, namisniče,
čast najprva koja tiče,
bratju ovu pak ostalu
sfukoliku velu i malu;
za grišnika, bratjo, ovoga
svi molite skrušno boga,
duhon svetin da mu mlakost
svruči i da meni jakost,
da Isusovo slavno ime
ja navistim ljudem sfime,
smino jer za n sfu krv moju
u njegovom prolijem boju,
kako se i on smisli na me,
na križ proli sfu krv za me.

Ovdi odgovara s. PETAR s ostalimi i
govori.

S bogon, brate i prijateľu,
poj, sfih dobar naučiteľu,

Isukrstov sude obrani,
 bog te od svega zla obrani,
 Isusova daj ti sve moć,
 čagod prosiš, želiš i hoć,
 u bogu ti daj dobitje
 i na koncu vične žitje.

Ovdi s. ANDRIJA s. Petru i ostalim govori.

Ostaj z bogon, virnih slavo,
 crikav božjih sfih zastavo,
 i vi ostali u ton stani
 apostoli božji obrani,
 svi molite božju svitlost
 za nejaku moju starost,
 da mi milost poda svoju
 i dobitje u sfon boju,
 da negovu viru uzdignu
 i radosti vične stignu.

Ovdi s. PETAR odgovara.

Poj u miru i ti, brate,
 Isukrst se rvi za te,
 sve ti podaj i dopusti,
 čagod moleć kad izusti,
 i još veće nego prosiš
 da t' za ljubav, ku mu nosiš,
 u bogu ti podaj krunu
 i na nebi radost punu.

JAKOV VELI govori s. Petru i ostalim.

S bogon, sfeti Petre, ostani,
 namisniče božji obrani,
 i vi ostala bratjo moja,
 rvati ću božja boja,
 zlamen križa stavte na me
 i molite boga za me,
 da me od zla sfega obrani
 i u sfitli raj nastani.

Ovdi odgovara s. PETAR Jakovu velomu.

Poj u miru, brate mili,
 bog ti milost svu podili,
 želju srca tvoga izpuni
 i krunon te vičnon kruni,
 tebe, brate, i nas s tobon
 skupivši nas u raj sobon

Ovdi s. IVAN s. Petru i ostalim govori.

U božjemu ostan miru,
 virni, dobri sfih pastiru,
 i vi bratjo sva ostala,
 ka ste toti vela i mala,
 molte za me božju sfitlost,
 da i meni sfu da milost,
 da se rven hrabro u boju
 ter ne izgubin krunu moju,
 ku bog daje sfm onime,
 ki negovo lube ime.

Ovdi s. PETAR odgovara.

S božjin, brate, poj imenon
 Isusovin ter zlamenon,
 dragi negov učeniče,
 svete dive ter stražniče,
 Isus tebe ojti ne će,
 jer te lube vrh svih veće,
 u boju će t' dat dobitje
 i na konac vične žitje.

Ovdi s. TOMA s. Petru govori i ostalin.

S bogon, oče dobri, ostaj
 i ostala družba sfa taj,
 apostoli braće moje,
 okol tebe ki tuj stoje,
 van se svim priporučuju,
 pokle se od vas razlučuju,

nepristano molte boga,
da grišnika ne ojde ovoga,
nego da mi po vas bude
dati, ča me srce žude.

Ovdi s. PETAR odgovara.

Isus s tobom, brate, budi
i od zla te sfega bludi,
u boju ti daj dobitje
i na konac vične žitje.

Ovdi govore jedan za drugin s. Jakov
i s. Toma.

JAKOV MLADI.

Ostaj z bagon, sveti Petre,
oče dragi naš i meštre,
i vi ostala bratjo draga,
razpravnici božja blaga,
prošćenje od sfih uzimamo
van se ter priporučamo,
molte boga, bratjo, za nas
i mi ćemo tokoj za vas,
da nam poda ovdi milost
a onamo vičnu sfitlost.

S. TOMA.

I da oni sfikolici,
ki su sada nevirnici,
da budu oni svi krstjani
u viri Isusa izabrani
ter da budu po načinu
boga Isusa zvat istinu,
da dvignemo mi bandiru
u Isusa slavnem miru.

Ovdi odgovara s. PETAR.

Pojte, bratjo, vi u miru,
Isusovu združte viru,

svim van podaj bog dobitje
i nebesko sfitlo žitje.

Ovdi s. BARTOLOMIJA govori s.
Petru i ostalin.

S bagon, sveti Petre, ostani,
sfi ostali božji obrani,
vaš blagoslov meni dajte
ter u miru sfi ostajte,
jere ne znan na sen sfiti
hočemo l' se već viditi.

Ovdi s. PETAR odgovara.

Poj u miru, brate mili,
bog ti milost svu podili,
Isukrste blagoslovi
i u raj te k sebi zovi.

Ovdi s. MATIJ evangelista govori.

Ostaj z bagon i u miru,
božjih ovac sfih pastiru,
i vi ostala bagon dana
bratjo moja poštovana,
vaš blagoslov meni dajte
tere s bagon vi ostajte.

Ovdi s. PETAR odgovara.

I ti, brate, poj u miru
Isukrstov kanceliru,
svega t' Isus zla izbavi
i privel te k svojoj slavi.

Ovdi s. Tadija i s. Šimun jedan za
drugin govore.

S. TADIJA.

I mi ti se dva klaňamo
i prošćenje uzimamo,

namisniče božji Petre,
na Isusovo misto meštre,
i vi ostale poštovane
naše bratje bogon dane,
često s' od nas spominite
u molitvah ke činite,
da nan bog da sfin dobitje
i na konac vične žitje.

S. ŠIMUN.

Da po slavnoj mi milosti
skaže m' Isusu sve kriposti,
da vanjelje skazujemo,
kripki u Isusu da budemo,
i nevirni sfi pogani
da budu božji oni obrani,
ter da budu virovati
viru Isusa i štovati.

Ovdi s. PETAR odgovara.

Pojte u miru, bratjo prava,
budte u boju ton dva lava,
blud poganski pokarajte
a Isusa uzvišajte,
bog i s fami bud u družbi
i pomočnik vašoj službi.

Ovdi s. MATIJA govori.

S bogon, sveti Petre, ostani
i vi ostali božji obrani,
ovdi nam ni zaman ležat,
da vinograd božji težat,
posijati vire sime,
da se zdviže božje ime;
za to vi me blagoslovte
i za mene boga molte,
da mi da teg moj dospiti
ter pak u vik s nim pribiti.

Ovdi s. PETAR odgovara.

I ti, brate, poj u miru,
z bratjon tvojon zvisi viru
Isusovu sfetu gori
a pogansku doli ori,
pomočnik ti Isus budi
i čuvaj te od zla sfudi,
pozri tvoje umiženstvo
i vične ti daj kraljestvo.

Ovdi s. Petar svih blagoslivja.

Svih vas, bratjo, s križen ovin
blagoslivjan Isusovin,
u božjemu hodte miru,
raširujte nega viru,
blud poganski s nih idoli
ričju božjon mečte doli,
božje sfuda sijte sime
i zdvižite nega ime,
božje vlasti protivnike
tja prornite sve kolike
i bandire kraļa od pakla
sve mečite doli na tla,
a rajskoga kraļa vire
svud kladite vi bandire,
vaše oružje dobroščina
s viron budi i krotčina,
meu hole poniženje
i u mukah ustrpenje,
ščit vaš budi sveta vira,
mač rič božja, križ bandira.
Pojte u ime božja sina
neba i zemle gospodina,
u boju van daj dobitje
svin, i vične gori žitje.
Sad vi, bratjo, usta otvorte
tere mene blagoslovte,
da ja, bratjo, s vami danas
s blagoslovon pojdem od vas.

Ovdi sada svi nega blagoslivjaju i
govore.

Isus s tobom, oče, budi
i od zla te čuvaj sfudi,
mikost tebi sfaku stvori
i prived te u raj gori
sa svim stadon svojih ovac
i veselja kim ni konac.

Ovdi s. STIPAN papa daje blagoslov
puku.

Ki slišiste govorenje
božje s nebes narejenje,
on smrt posla onoj kraljici
vrh angelov cesarici,
a vi jaoh ne smišjate
smrt, ni joj se nadijate.

PRIKAZANJE

SVETOGA IVANA KRSTITELA POROJENJE I SMRT.

Govornici:

Angel.
Istina.
Zakarija.
B. Gospe.
Elisabeta.
Zorka komornica.
Abiatar.
Ivan krstiteľ.
Isukrst.
Otac nebeski.
Irud kraľ.
Irudica.
Andrija, učenik Ivanov.

Osib, učenik Ivanov.
Igruša, hči Irudičina.
Barabanti.
Stražac od tamnice.
Žalahar, poglavica.
Biserko, potajnik Irudov.
Koraľko, komornik Irudov.
Skup grajani.
Skup divic.
Skup tamničari.
Skup angelov.
Skup pokornikov.
Pelinko glasonos.

NADPRIDGOVOR.

ANGEL.
Puče virni, spasen budi
i pri bogu i pri ľudi,
ako te je slišat žela
porojenje krstitela
i smrt neġa tolikoġe,
sad otvori uši tvoje,

evo grede k van Istina,
ka je vazda sfud jedina,
Ivan će je navistiti,
nu ča ćete pak viditi.
Za to mučeće svak ju sliši
i ne riči zlaton piši.
bud s vami bog od svih viši.

ISTOK I ZAPAD SVETOGA IVANA KRSTITELA.

PRIDGOVOR.

ISTINA.
Z gora rajskoj u vedrini,
vrh nebeske gdi širine

jasne svoje srid svitline
sija u trojstvu bog jedini;
gdino sfeti gor u raju

i s angeli u radosti
razgledajuć u jasnosti
vične dobro uživaju,

s nebes jesan doletila
od pristolja ki svim vlada
od istoka prid zapada,
da bih zemľu pohodila.

Svak me žudi, svak me hoće,
pak omrazu na me meće,
sad me prima, sad me ne će,
pren da u meni nije zloće.

Vidin, da sfak išće znati
ko san i ča govorite
meu sobon i kopnite
imenon me mojın zvati.

Ja spomene i vrimenta
ki sam vrime sve odkrije,
čagod zabit hud pokrije,
i tvar, od ke ni spomena.

Sfeta mati hudo dıte
rodım, mrzım i cić toga
posrid svita himbenoga
mnozım, kako vi vidite,

istina san prišla, znajte,
porod i smrt prikazati
krstiteľa van dat znati,
listor s pomjon posľušajte:

vidićete i slušati,
da sfit ovi opakuje,
dobrih mori, zalih štuje,
čini smijat i plakati.

Zakariji nad inimi
bi rečeno, da će imati
sina, ne hteć virovati,
i zagľuhnu i zanimi.

Jer istinu Ivan reče,
ku imaše svak prijati
i griha se varovati,
za to smrti ne uteće.

Da vični bog, ki sve stvori,

on ih hoće da počinu
ki se rvu za istinu,
gdi su rajski slavni dvori.

Irudice srid vesela
hći materi za zgoditi
hoti glavu izprositi
od Ivana krstiteľa.

Po vičınu bi poslana
sudu smrt ınoj, kad igraše
posrid leda, a ne mjaše,
glava ledom bi obklana.

Irud svako zlo dogori,
Irudice i još gore,
da prognanih tuje u dvore
zalom smrtju bog umori,

jer tamnosti toga uzvise
na pristolja tać velika,
tisnu gore ınim dolika,
pren da se to sad ne piše.

Onom mirom, kom platiti
iskrńega kogod bude,
li na pokom pravo sude
bog mu hoće odvratiti.

Ja poletit gredem k raju,
jer poznajem, da želite
ovo dilo da vidite,
Zakariji misto daju.

ČIN PRVI.

SKAZANJE PRVO.

ZAKARIJA s kadilńakom, GRAJANI.

ZAKARIJA.

Kad u slavi on ki sviti
sfaka stvori na sem sfiti,
svaki stvor ga tad slavjaše,
dobrovolńno posľušaše,
čini ki stvor razlog nima
neka pazi dol očima,

a za sfega sfta diku
 da ěloviku svoju sliku,
 neka k nebu oĉi svraća,
 ter ih k zemĽi ne obraća,
 razlog mu da meu ine,
 da u vike ne izgine,
 ter u sfakoj svita strani
 hoti da je stvor izbrani,
 i nad sfakim stvorom svita
 uĉini ga priĉestita;
 a za ĉ boga ne posluša,
 za to zala sfaka kuša,
 i jer boga on ne ľubi,
 za to sfako dobro zgubi.
 Ja videć, grih da nas veže
 i u propast dol poteže,
 i da kasni on dan doći,
 ki nas hoće sľih pomoći,
 za to molim svemogoga,
 da jur poľje sina svoga
 raj vratiti, ki su bili
 oci naľi izgubili,
 i gren ěnemu hvalu dati,
 tamjan s molbom prikazati.

Ovdi Zakarija vidi angela kraj oltara.

Vajmeh mani, ĉa sad vidim
 kraj oltara ter vas blidim?
 srce moje zlo se plaľi,
 sahne, vene ter se straľi.
 Ko je onde smil stupiti
 ter k oltaru pristupiti?
 ĉa ěu uĉinit, ne znan sada,
 hoću l' stupit sam nazada?

ANGEL.

Niti se boj niti predaj,
 neg pomľivo mene gledaj,
 ja san angel s neba sletil
 od viĉnega k tebi doletil.

ZAKARIJA.

Ako s' angel, reci pravo,
 tve doľašće je li pravo,
 ali j' boľja ka odluka,
 da nas kara tvoja ruka,
 glad, rat, kugu jeda l' vodiľ,
 da vas narod s ěom sprovodiľ?
 rata, kuge tere glada
 slobodi nas, ki svim vlada.

ANGEL.

Niti predaj niti bidi,
 ostavi strah i ne blidi,
 na htij sľiľit, ĉa ti kaľu,
 za ĉ ne vuhlim niti laľu:
 ja Gabriel angel jesam,
 prid pristoljem boľjim svej sam,
 on ěe sina zgar poslati,
 odkup sftu po ěem dati,
 molitve su tve ĉuvene
 k tomu proľne ispuěene,
 Eliľabet tva zaĉeti
 i plodna se zvat poĉeti,
 sina hoće dati na sft,
 ki ěe biti dobrote cvit,
 Ivan mu ěe ime biti,
 s koga ěe svit prosvitliti.

ZAKARIJA.

Ja star, ona jest neplodna,
 kako hoće biti plodna,
 muĉno mi je virovati,
 da ěu sina već imati.
 Pokaľi mi ko zlamenje,
 kim potvrdiľ govorenje.

ANGEL.

Jer meni nis' virovao,
 neg zlamenje jes' iskao,
 zlamenje ti dano budi,

prez néga se tvoja zbudi:
ostati ćeš i gluh i nim
dokle bude sve, ča ti dim.

Ovde Zakarija zablenuť izhodi vanka
iz templa ne slišajuć ni govoreć.

SKUP GRAJANI.

Nije čudo ko otvori
al videnje koje vidi
al otajstvo izuvidi,
niti čuje nit govori.

O umrli, naušte se
u sven boga poslušati
i angelom virovati
i po inih sfistite se.

Vesela t' je ona duša,
kojano se ne zlovoji
ni protivi božjoj voji,
neg ga štuje i poslušā.

O ti, ki si vrh svih vlasti,
dopust, ča hoć da se čini,
da nas djaval ne prihini,
slobodi nas od napasti.

SKAZANJE DRUGO.

Angel, bl. gospa i skup angelov.

ANGEL.

Pokli od vika narejeno
iskoli se ono vrime,
da put našu bog sin prime,
svim umrlim odlučeno,

Adam ove rad krivine
božji zakon kad pristupi,
s pravde božje sfrh svih skupi
smrt, jad, tuge i gorčine.

Milostju se svojon ganu
vični otac svemogući,
sina u put hti obući
„glegtsku“ svitu s toga sunu. (?)

¹ „zana“.

Od plemena Davidova
vele svitlju ner danicu
obra rajsku cesaricu,
vični dar nam s nom darova.

Od Jesova iz korena
čini lip cvit da procvita
vrh sfih cvitov sega sfitā,
kih ne gine vik spomena.

Perivoju u slavnomu
kad zrak duha sveta sinu,
tad stan rajski spravi sinu
otac vični jedinomu.

Tada poča nam se lice
svitlje kazat zrak istini
tmine grihu ki „rasilni“
od nebeske tej kraljice,
pren da na svit ne bi žena¹
višjon krunom ukrućena
božjim strahom utvrdjena
vrh svih hti bit ponižena.

Evo vidin sad hoditi
on sud božji izabrani
ka Betlenskoj gorskoj strani
Elizabet pohoditi.

Ovdi skup angelov združuje b. gospu
u kuću Elisabetinu zvoneći i pojući.

SKUP ANGELOV.

Hodmo i mi sad združiti,
pisni pojuć uz citaru
po milosti i po daru,
majku božju poslužiti
utočišće kako prave
zemlje nebes svitlu krunu,
a milosti božje punu
i dostojnu vične slave.

B. gospa pozdravja Elisabetu.

B. GOSPA.

Elisabet, zdrava budi,
u družbi ti sfud bog budi,

i slavons te vičnon kruni
i želinje tve ispuni.

ELISABETA.

Meu žene sve blažena
majka bogu odlučena,
plod utrobe blažen tvoje,
o nebeska ma gospoje!
Zlo od mene sve otide,
kad mat božja k meni pride,
koju radost moj sin kuša,
kad glas ričih tvojih sluša,
uzigra mi u utrobi
kako da je lip dar dobi',
Blažena ti, spun se tebi,
ča t' se reče sve pod nebi,
na pohodu bud ti hvala
i na časti, ku s' mi dala.

B. GOSPA.

Poveliča duša moja
slavons vičnon gospodina,
koji prava jest istina
žitka moga sva odgoja,
a u spasu sfemogomu
uzradova duh ne preda

ter milostno on prigleda
poniženu srcu momu.

S toga ti će muži žene
pored s nimi svi narodi,
kojih mati zemlja rodi,
priblaženu zvati mene.

On ki vlada sfitom svime,
u men stvori privelike
stvari, ko mu ni prilike,
sveto budi nega ime.

Milosrje prostri svoje
od naroda do naroda
i od istoka do zahoda
svim, koji se nega boje.

On u svoje ruke kripost
tih, oholost ki držahu,
skrši i srca, jer ne znahu,
poniženja ka je lipost.

Doli kraja velih stavi
a gor dviže sniženoga,
obogati ubogoga,
a bogate tašće ostavi.

Izraela slugu prija
a milošću uspomenu,
kako Abram u i simenu
nega biše rekal prija.

SKUP ANGELOV.

Sad se s testirom odavle vratimo,
blagoslov gospe neka nam podili,
milostju svojom ter da nas obkrili,
nu pomolimo.

O zvizdo morska, sve narode kripti,
veselo nami kaži tvoje lice,
koje nadhodi svitlinu danice,
naš raj u lipi.

Mi ćemo vazda, kad je tebi drago,
u skladne pisni veselo služiti,

vik tebe s sinkon uz citre slaviti,
ki s' naše blago.

Utiho ľudska, nebes podiĉenje
ku viĉni obra, da vlada nad sfimi,
priklonstvo naše, našu sluŹbu primi,
sfiĥ nas spasenje.

B. GOSPA.

S blagoslovom k nebu pojte,
onde rajske pisni pojte.

SKAZANJE TREĆE.

Zorka komornica, Elisabeta, Abiatar i
Zakarija.

Z O R K A.

Ĉa nebesa odluĉiše,
ovo sada ispuniše,
jere pride on dan svitli,
sfu Źudiju ki prosvitli.
Sad prid suncen pride zora
nan poslana s boŹja dvora,
ka ěe sunce na glas dati,
ko ěe vas svit obasjati.
Pride on plod navišĉeni
u utrobi posveĉeni,
Elisabet rodi sina,
kom od Źene ni primina,
osmi dan je zvezde vide,
da sveti plod na svit pride,
plemenite nad svih vriŹe (?)
zakon prosi, da se obriŹe,
gren mu mater uprašati
kako hoće ěega zvati.

Zorka pozdravja Elisabetu.

Dobro jutro budi tebi
nad svih, Źivu ke pod nebi,
rad poroda, koji doni,
po komu nas zlu ukloni;
ni je velik, ni je mali,

Stari pisci xx.

dete s toga sfak ne hvali,
tako t' proġti vik u slavi,
slobodno mi sada pravi,
hoć (koj milost s neba plove)
Zakarijom da se zove?

ELISABETA.

Tako me bog ne uhili
s plodom, ki mi sgor podili,
da ěe vladat svom Źudijom,
ne ěu ga zvat Zakarijom,
Gabrielov svit jer prosi,
da Ivana Ime nosi.

ZORKA.

U bliŹistvu roda tvoga
ni imena takovoga.

ELISABETA.

Budi ěa hoć, to ěe biti,
ni ěu drugo uĉiniti.

ALIABATAR.

Hodmo mi sad Zakariji
plemenitu vrĥ Źudiji
zlamenje-m-u govorimo,
jeda od ěega zamirimo,
ko ěe ime da u slavi
ěegovu se sinu stavi.

Ĉini se zlamenje ZAKARIJI, koji s ru-
kom isprosi pero i kalamar i upisa:

Jest ěegovo Ivan ime,
kako angel uvisti me.

Hvala budi vičnem zgori,
 koji usta ma otvori,
 jazik, sumňa ki zaveza,
 milost ńega meni odveza,
 za to grem ga proslaviti,
 vičnom hvalom krunu sviti.

PISAN.

Blagoslovjen budi boŹe
 gospodine Izraela,
 puk odkupi tva moć vela
 i pohodi i pomoŹe.

On spasenje k nam podviŹe,
 vlas gdi stoje privirnoga
 od Davida sluge svoga
 pozlaćene lipe hiŹe.

Kako ustni jest govori'
 od vikom ki „Gayegoui“
 proroci, kih blagoslovi
 on, ki nebo i sve stvori.¹

Nam spasenje s naših pride
 neprijatelj i iz ruke
 od svih onih, koji puke
 boŹje i nas nenavide.

Za smińenje učiniti
 ocem našim, ki u bludu,
 da sfet zakon ńega budu
 spomińati i dvoriti,

rotom, kom se obećati
 hti Abram u on našem u
 ocu u sfem poslušnem u,
 da će sebe nami dati.

da vrgši² strah ne tuŹimo
 neprijatelj slobojeni
 i ruke ńih uklońeni
 ńemu uvek posluŹimo
 u sfetińi i istini

i u pravdi pred ńim steći
 po sve danke, za moć steći
 ńega milost, dar jedini.

Ti se ditić prorok zvati
 priveologa hoć i biti,
 sluga prid ńim ki ćeš priti
 pute ńega pripravľati,

za spasenja dati razum
 ľudem ńega i prošćenje
 i ńih grihov odkupjenje,
 neka slide nebeski drum,
 za milosti sve jedine
 naš bog, koji nas pohodi
 i od uze oslobodi,
 istićući³ iz visine,

za prosvitlit, ki u tmini
 i u smrtnoj sini side,
 i upavit naše slide
 k putu mira i istini.

Ovu pisan sad dospiju
 vas zasińen rajskom dikom
 boga hvalit uvek vikom
 nigdar slavit ne dospiju.

A jer mi se objavľuje
 gorka Źalost, ka će biti,
 s ke će mnozi ubľiditi,
 a men' tuge ponavľaju,
 a to da će red poslati

Irud uŹgan kako plami
 u Betlemu i u Rami
 malu dicu sfu poklati,
 ter se boji, da mu krunu
 kral' nebeski cić ńe priti
 otme, za to kruto priti
 drŹeć zlobe ruku punu.

Za to pri, ner to se sbude
 k pustińaskoj onoj strani

¹ iskvaren prijevod riječi: sicut locutus est per os sanctorum, qui a seculo sunt, prophetarum ejus. luc. 1. 70. ² „narzi“. ³ istinuche. ⁴ „cinya“.

šalȇem sina, da se shrani,
čin ga⁴ s nebes glas zvat bude.

Vičnem hvalu grem na daru
dat s tamjanom na oltaru.

SKAZANJE ČETVRTO.

Ivan iz pustiñe, skup pokornikov, Isus,
otac nebeski i angel.

IVAN.

Vičnega bi rič k(a) meni
s nebes u glas božastveni
u pustinske ove strane,
divje zviri gdi se hrane
vuci, lavi i medvidi,
kako mnogih to vid vidi,
zovuć mene, da se odpravim
i drag meni stan ostavim,
jer zapovid jest s visine,
ja ostavjan sej planine,
grem k Jordanu gdi izvira
i moćeći kraj odpira,
za rič božju naučiti,
karat, molit i svistiti
u strpjenju i nauku
pravu držeć svej odluku.
Sad, grišnici, k men' pridite,
vaše glave podignite
ter ustante s griha gori,
da vas djaval ne pomori,
oda sna se probudite
ter pravi put oberite,
ki vas vodi gori u raj,
ki nam brani paklenski zmaj,
ko zapovid božju ispuni,
u raju ga vični kruni.
Čin govorim, evo k meni
kraļ od svita božanstveni,
ovo k meni gre stvoritel
svega svita odkupitel
Isus dobri, Isus mili,

s koga svita nam da bili,
ñemu se sad poklonimo
ter ga skupa proslavimo.

SKUP POKORNIKOVA na kolinah
s Ivanom.

O Isuse bože pravi,
sinu oca nebeskoga,
ki za pomoć nevoľnoga
u našu se put opravi,
ti nas pakla muk obrani,
jer u tebe mi ufamo
nit drugoga već čekamo,
ki nam milost svoju hrani.

Ter držiimo po milosti,
ne izhitaj tve ľubavi
doprit, gdi no ti u slavi
blažiš zrakom tve sľitlosti.

ISUKRST.

Stan se gori, ja ti veľu,
o Ivane krstiteľu,
slizi sa mnom u Jordanu
riku nad sve men' obranu,
s ñon me krsti u to vrime,
da blagoslov s mene prime.

IVAN.

Ne moj mi to govoriti,
jer ne mogu toj stvoriti,
neg ti mene krsti, peri
i za slugu tvoga oberi.

ISUKRST.

Ča ti veľu, to izpuni,
da te otac moj ukruni.

IVAN.

Rad velinja, rad ľubavi
lijen t' vodu sad po glavi,
ti nas oper', ti nam prosti

rad velike tve milosti.
 Isus pokle riku ostavi
 ter pustiŇi put opravi,
 neto ovi zdvignu gori,
 otac vićni raj otvori,
 s nebes posla doli pticu
 bilu ćistu golubicu,
 ka vrh Ňega kad poćinu,
 duh nas sveti tad obsinu.
 Vidim nebo sivat sjati,
 kako da ěe ki glas dati.

OTAC NEBESKI.

Ovo sin moj poľubjeni,
 ki je ugodan u sfen meni,
 Ňemu hvalu slavom dajte
 i u sfem ga posluľajte.

IVAN.

Pokli jeste posliľali
 glas, nebesa ki su dali, (!)
 za to sliľte sada Ňega,
 a ne sliľte svita sega,
 jer ćloviku ća to prudi,
 da rad svita svak ćas trudi,
 i zaliľmo da svit ľubi,
 a da s toga duľu gubi?
 ne sliľajte ov svit, ľudi,
 ki osvetu u vas budi,
 ki vas tiska, ki govori,
 neprijateľ da se umori,
 nego ki di, da ľubite,
 ki van ěe zlo, i prostite.
 Ako ěete bit ovoga
 sini oca nebeskoga,
 to ća rekoh obsluľite,
 tere s bogon ostanite,
 pripovidat idoh gradu,
 dokle mi smrt u Ňem dadu.

ANGEL.

Ko na sfitu duľu ľubi,
 u raju ju on izgubi,
 za ć ne boli niti tuľi
 on, ki bogu verno sluľi,
 nit umira, niti gine,
 ki smrt prima rad istine,
 da svi lavi i medvidi,
 kih nebesko oko vidi,
 i sve zmaje i otrovi,
 ki moľe svit dati ovi,
 i paklena straľna sila
 u jedno se sva skupila,
 oľni, triski i smrt prika,
 ne podvrate pravednika
 ter mu muľa slat donose,
 kega k vićnen stanju uznose,
 svaka ľalost kad se obori
 na Ň, tad mu se raj otvori,
 za ć u vike ne umiru,
 ki uzdrľe pravu viru.

ćIN DRUGI.

SKAZANJE PRVO.

Sv. Ivan i skup divic.

IVAN.

Po nebeskoj ćin visini
 ľarko sunce svitle zvizde
 kazat budu svoje gizde
 razvedrenoj u tiľini,
 ja glas jesan, glasiti ěu
 va dne, većer i u zoru
 griľne zovuć na pokoru,
 put od raja kazati ěu.
 Ja san zora od svitlosti,
 ka prid suncem boľje rići

idem sfitu da se obličī
zrak űegove od milosti.

Ja krstiteĻ sin jedīni
Ivan jesan Zakarije,
kom da bitje sin Marije,
človik pravi, bog istini,
vrh sfitovne sfe radosti
koga zvizde za odiču,
kobilice¹ med za piču
kipu momu jesu dosti.

Neka prizna sfak i reče:
ta raj grišnik s pokaranja²
a zal s grišna uživanja
pakla viču muku steče.

Oholije pavun voče
tlači a grli poniženje,
ľub lakomac podiľenje,
stan se bludnik s nečistoće.

Nenavidost zla i huda
koga spleta u zle mriže
ter mu često srce riže,
drž milosti svej do suda.

Sad požrlac neka sfrne
bitje svoje u triznosti,
srźben človik gniv i psosti
u tišinu da obrne.

Ne leź linac u linosti
neg u dobru stecī krila,
koja³ bi ga k nebu uznila
vrh sunčene tej sfitlosti,

gdino siva u tri zraka
slavu dileć bog jedini
virnim, ke je seb' sjedini',
gdi ni tmīne ni oblaka.

Ostav dakle grišnik zlobe
i tamnosti svoje skrati
ter se k vičnem bogu obrati,
da ga učuva nepodobe.

PRVA od skupa od divic.

O velika srića naša,
ka nas ovde sad donaša,
vid i pamet ter poznaje,
ov proroka veći da je:
vas je u nebu, ni besidi,
ni se pomni, ni nas vidi,
je mu slavu razmišjati.

DRUGA DIVICA.

Gremo li ga kušat zvati?

PRVA DIVICA.

Da smetemo, ja se bojim,
ča razmišja umom svojim.

DRUGA DIVICA.

Budi ča hoć, naše sminje
oprostiće i želinje,
jer smo na to prišle samo,
ńega nauk da slišamo;
bog, ki je pun svake dike,
zla će branit po sve vike.

S. IVAN.

On ki vlada svit nad nami,
nebo, zemľu sa zvizdami,
mīsec, ogań, ajer, more,
i u misti toke gore,
i ki zove sfih gor u raj,
zdravje i mir sfim nam podaj.

TRETJA DIVICA.

Ako pri teb' dostojimo,
odriši nam ča prosimo:
ča ti pamet uznašaše,⁴
na visoko ča l' mišjaše?

¹ ,cobolizc'. ² ,pokasanya'. ³ ,kogi'. ⁴ ,uznisase'.

S. IVAN.

U mišjenju čudno predah,
svitlo kada nebo gledah,
i govorah sam u sebi:
liposti su ke na nebi!
velika t' je sunca hitrost,
veći, s koga prima svitlost,
proviđenjem ki gospodi
svim na suhu i na vodi.

PRVA DIVICA.

Na to pamet ne dosiže
naša, nit se k nebu dviže.

S. IVAN.

Ni to novo, ča išćete,
dakle rešte,¹ kamo grete

DRUGA DIVICA.

K tebi, diko od Jordana,
kom bi mudrost s neba dana,
za vidit te i slišati
i sfe nauk tvoj prijati.

S. IVAN.

Nisan tuke ja kriposti,
nije u men' te mudrosti,
da k men' jeste upravili,
da biste rič mu zorili;
ja jesan glas vapijući
od pakla muk varujući
zoven, kažem na pokoru
put, ki vodi k božjen dvoru,
ko želi bit sa mnom simo.

PRVA, DRUGA I TREĆA OD DIVIC.

Hodmo, hodmo s nin hodimo.

SKAZANJE DRUGO.

Irud i Irudica.

IRUD.

O kruno svih gospoj, kraljice svih vila,
ča s' tako život moj za sobon zanila,
lipost ti strunila svakoј rajskoј vili,
razbludo ma mila, sgovore moj mili;
ti s' moja danica, ku magle ne kriju,
i jasna zinica od mojih očiju;
ti si svitla zora, ti s' moj dan pribili,
koji mi od zgora vični bog podili;
rad tvoje liposti, gizdavi moj raju,
sunčene svitlosti ni marin ni haju,
ti si sunce moje u ljubavi slatkost
izbrana gospoje men' dana za radost,
koju uživati ja želin u vike,
čin budu sivati rajske tvoje dike.

¹ „reste“, možda baš: reste za: rec'će.

Neka u žalosti vaskolik grad smete
 s ocem u naglosti hći kraļa Arete,
 za č jesan tu vilu, slatka ma ljubavi,
 u velem gorilu rad tebe ostavi',
 neka protiv meni za n se dvignu puci,
 moj cvite rumeni, s oružjem u ruci,
 s vojskom odoliti ufan u tom boju
 i sfiš pridobiti, moj slatki pokoju.

IRUDICA.

Ni od rati ni nemira
 ni sad vrime govoriti,
 neg drag život provoditi
 u razbludi posrid mira.

Ako želiš od zlobnika
 krv gledati gdi natapa
 suhu zemļu pak¹ i sklapa,
 al strt tvoga protivnika,

najdi način, kim zadosti
 slomiš silu, ki nas kara
 i jazikom sfěj udara
 prez ozira i milosti,
 bleduć brata da zlo stoji
 tvoga (buduće u životu)
 ženu grlit kroz lipotu,
 ni se kruni tvoj dostoji.

IRUD.

I mene jad mori vidit, da nas tiče
 on dvignut u gori, i kosi i siče
 po ovu krunu zlatu, ku nosin na glavi,
 imat hoće platu,² koji si nabavi.

IRUDICA.

Molim, prosim da to dilo,
 tako t' krunu pronositi

i dug život provoditi,
 skora bi se izpunilo.

IRUD.

Skoro se ispuni i s' ņega na ov sfit,
 boj se kraļa kruni svak zakon postaviti;
 k polači hodimo ter ćemo činiti
 vodu ku vodimo na naš mlin napliti,
 da se ne učini s vlasteli u puku
 smetňa, zli nauci za dati nam muku.

¹ „yah i sclapa“. ² „plaću“ koy.

IRUDICA.

Dobre misli i odluke
i dostojne tve svitlosti
da prit k koncu u kriptosti
i prez smetne i prez buke.

SKAZANJE TREĆE.

Andrija i Osib, učenici Ivanovi.

ANDRIJA.

U nebeskoj videć strani
svitle zvizde zrak sunčeni
smrdiš sa svim, zemlo, meni,
ka tamnosti mnoge uzhrani.

OSIB.

Kratko ti je sveta ovoga
big(aj)uće nasladjenje,
radi vične ko mučenje
u procvitju bitja sfoga (?)

ANDRIJA.

Kamo kralji i cesari
i ostale svim u vlasti
kojih čini vrime evasti
a za mrtvih i ne mari!

OSIB.

Kako ribe uplivaju
siću moru posrid krila,
tako svita stanja mila
u gorkosti dospivaju.

ANDRIJA.

Ne veseli ni raduje
letećoj svit u oblasti, (?)

mali da je pun neslasti
a vele nam obituje.

OSIB.

U čemer nam slasti stvara
a radosti u dreselje,
nalip krije pod veselje,
svoj nas blazni, svej nas vara.

ANDRIJA.

Himben ov svit ostavimo,
koji zalih prima, štuje,
dobrih mori i zlo psuje,
za Ivanom upravimo.

OSIB.

On života nauk pravi
i čistoće i triznosti,
i pokore i svetosti
k vičnem stupaj ki upravi.

ANDRIJA.

Da gdi će bit? gdi pribiva?
gdi li dažji med¹ s beside?
sunce i misec koga vide
od zla grišne gdi odbiva.

OSIB.

Hodmo iskat krstiteľa,
ne može bog prez milosti
žarko sunce prez svitlosti,
ni mi bit prez učiteľa.

ANDRIJA.

Ovde ga ni, pospišimo
niki simo, niki tamo,
al oba dva hodmo ovamo,
jeda l' ga gdi susritimo.

---

¹ ,medv'.

SKAZANJE ČETVRTO.

Irudica i ne hći Igruša.

IRUDICA.

Ako s' igdar ma ljubavi,
hitrost tvoju ukazala,
al si lipo kad igrala,
sada pomnu svu postavi.

Kralj pir čini svoj gospodi
i spomenu dneva ovoga,
ki ga na svet da samoga,
da vesele u radosti.

Kada budu jur dospili
tu večeru blagovati,
hod u poskok ti igrati,
zlatni žilu moj pribili.

IGRUŠA.

Sve ča budu ja umiti,
draga majko ma gospoje,
na velinje sada tvoje
svom ću t' pomlon učiniti.

IRUDICA.

Da sliši još, ča ti veļu,
i nikomu ne objavi,
neg u srce tve postavi,
ako ć spunit moju želju.

IGRUŠA.

Rec slobodno, ča bi htala,
jer pripravna jesan na to,
učiniti, moje zlato,
ča godir bi zavelila.

nigda s glavom skupa strtom
poklon činih sfikom drazim,
kazati ću tancem mojim,
ime Igruše da dostojim.

IRUDICA.

Meu to, cvite moj, tamo se odpravi,
naredni život tvoj gizdavo opravi.

IRUDICA.

Toliko kralj nasladjenje
ima Irud od hitrosti
igre tvoje, ma svitlosti,
i tve glave naresenja:
ča usprosiš, sve će t' dati,
i po tom će potvrditi
obid, kako hoć viditi,
ne će te u tom pomankati.
Za ukazat, plemenita
da ne haješ ni te mami
srebro, zlato ni drag kami,
ni drugoga išćeš mita,
kaži, da te mori žela,
(ki je skoro u tamnicu
dati vezan za desnicu)
imat glavu krstiteļa.

IGRUŠA.

Da čemu to, draga mati?

IRUDICA.

Sve ćeš posli, hćerce, znati,
samo nastoj kraļa milost
dostignuti tvoja lipost.

IGRUŠA.

Sve načine, sve hitrosti
u sebi ću uzbuditi,
ništar ne ću ostaviti
za dostignut te milosti.
Nigda s tihim, nigda z brzim
sad poskokom, sad obrtom

IGRUŠA.

Idoh ja prid tobom gdi veliš onamo.

IRUDICA.

Sad ću ja za tobom stupaj svrnut
tamo.

Dobro stvari naše gredu
nit će pristat čin to dilo
ne bude se dosvršilo
i njih k svrhi toj dovedu,
jere Irud ne će moći
ča obeća pomankati,
da po tancu hoće dati
svojon roton ča umoći.

ČIN TREĆI.

SKAZANJE PRVO.

S. Ivan, Barabanti i Irudica.

S. IVAN.

Lipost neba jest sa svima
lipši, s koga lipost prima,
da bi meni kako moći,
ostaviv sfit k nemu poći,
za viditi rajske dike
i uživat po sve vike!
Veslje svit ko dovodi,
u žalosti svej ohodi,
stanovite ni radosti,
ka se uživa prez gorkosti,
po sve vike u sva doba
jadi slide svej do groba,
sega sfitu tašća slava
u brzo se sva skončava,
sfit, hudoba i put rate
išćuć da nas svih podvrate,
laže, himbe i propasti
vide se sfud plandovasti
i kraljestva i njih vlasti

skoro hoće doli pasti,
nije kuća ni palača,
ka uživa svih prez plača.

BARABANT.

O ti, koji sfit ov hudiš
i osvetu pram teb' budiš,
sržbu i gnif ter ni haješ,
neg slobodno na sfit laješ,
tamničar si kralja, stani,
nit se ot sle kamo gani;
vežimo mu na opako
ruke, svrni s nim ovako,
kraj konopa dajte brže,
rastezanje ni mi mrže,
nuder s pomjom ti sad veži,
uzal k uzlu tvrdo steži.

S. IVAN.

Uze jesu s tim za mani,
ki ne biži nit se brani,
ako van je to u volji
mene vidit u nevoji,
pripravan san krv proliti
za istinu i umriti,
evo prsi, evo glava
čin da pade dol krva.

BARABANT.

Neka tuče, vod ga brže
u tamnicu da se vrže.
ča sad pita, može biti
da mu će se izvršiti.

IRUDICA.

Uveznu zvir u tonota,
paste, da se ne izmota,

pomju stavte, da ne smigne
ali kako ne ubigne,
jer ubignuf moje dilo
obradi se u gorčilo;
sad, divjače, hoć prijati
ča si iskal dostojati,
sad je došlo moje vrime,
da odvržem teško brime,
sad će jzik tvoj pristati
mene kraljem nabijati,
sad prezočno sminje tvoje
kušati će gnive moje,
s tebe naše sad dreselje
obradi se u veselje.

SKAZANJE DRUGO.

Stražanin od tamnice, Krstiteľ, Andrija
i Osib.

STRAŽANIN.

Tamničaru, gori ustani,
dva čekaju tvoja vani,
žele s tobom govoriti,
za to simo hotij priti.

S. IVAN.

Sve se, brate, s poniženjem
i dobiva s ustrpjenjem.

Obraća se k učnikom.

Sinci moji, moja kruno
i veselje moje puno
ma podiko (?)¹ u radosti,
lip razgovor u žalosti
ostavite vaše voze (?)
s kojim mi su želne uze,
on, ki sfitom vlada s gara,
koga ľubi toga kara,
pedipsanje u raj vodi

put od ognja i po vodi,
za viru sfi ki umriše
u angelski dvor dopriše;
ne smetujte ov put meni
vašim plačem božanst(v)eni,
jere hitim kopnim i morem,
da pri k vičnem bogu doprem,
s koga svite sunca rajska,
i ki ričju stvori svaka,
koga drži kľuč dobrota
i od smrti i života;
on ki puk svoj iz Egita
oslobodi, manom pita,
Daniela s čelust lavi
gladnih moćju svom izbavi
a iz čriva od baline
grišna Jonu, da ne izgine,
a kad biše ogaň veći
tri mladića za ispeći,
i tamnici ovoj mojoj
dati hoće vični pokoj.

ANDRIJA.

Ja odgovor neg s tugami
ne vim dati i suzami,
jer plač, ki mi tuj dogrusti,
čini mi rič mrit srid usti,
čini gorkost, u koj plijem,
vas suzami da se oblijem,
jere od nas ti odhodiš
a plačnih nas komu odhodiš (?)

S. IVAN.

Visoki su božji sudi,
kimi pravo vas sfit sudi.
Pojte, drazi, čin dan bili
sviti gđino rič prosipa,
kojon ledna srca cipa,

¹ „podico“.

sin Marije Isus mili,
i od moje da pitamo

resta strane, je l' on oni
koj odkupe sfitu doni,

al drugoga još čekamo?

A ti, moj Osibe, ni plači ni trudi,
jer ni od potribe, ni ku tugu budi,
nu¹ učini čelo rad moje ljubavi
vedro i veselo, a žalost ostavi.

OSIB.

T've okove i žinžiri,
ke te muče, ke te more,
meni daju muke gore,
nego da me koļu zviru.

S. IVAN.

Drugo vrime druge misli,
pojte brzo vi sad tamo
ter odgovor nos'te ovamo,
neka pamet ma ne misli.

OSIB.

Za neka mi ov put veselo pojdemo,
čini, da tvoj u put blagoslov primemo.

S. IVAN.

Sinci dragi moji, blagoslov² vas oni,²
ki vrh nebes stoji, i zla vas ukloni.

SKAZANJE TREĆE.

Andrija, Isus i Osib.

ANDRIJA.

Okom siva i odsiva
vrh sunčene tej svitlosti,³
zrak blažene pun milosti
posrid lišca ki pribiva.
Pod umrlim gdi se krije
krovom vlasti božje sila,
ka je paklu moć slomila
i ne hteć se svej odkrije,
k teb' nas šale, tebe hvali
on ki leži srid tamnice
rad istine i pravice,
da bismo te upražali.

ISUS.

Ča u ove strane pridoste, recite,
od negove strane da skoro vidite.

ANDRIJA.

On ki sfitu plasit (?) uze,
dan ki hoće nam doniti,
toga ki nas odkupiti
od paklene ima uze,
jes' li ti, ki dug naš tvomu
ocu, vazam grih vrh vrh sebe,
da mir prime narod s tebe,
platit imaš nebeskomu,
al će koji drugi doći
od djavalske sdvignut zloće

¹ ,ni'. ² ,ovi'. ³ ,milosti'.

puk, kom da smrt prvo voće
i slobodna u sfim oči? (?)

ISUS.

Odgovorte vi Ivanu,
ča ušima vi slišiste,
i očima ča vidiste
i ko liči griha ranu,
kojim biše s oba oka
vid pogibo, sad gledaju
tere hvale bogu daju
videć sunce od istoka.
Kim u nogah bihu škode
ni mogahu postupiti

Od mene to malo nemu ponesite,
a on da ostalo vam pravi, recite;
jedan i drugi poj, jer i ja odhodim,
blagoslov tere moj skupa vam ohodim.

SKAZANJE ČETVRTO.

S. Ivan, Andrija, Osib i skup tamničari.

S. IVAN.

Sinci dragi, ča nosite,
ki l' od sebe da odgovor
sin Marije al razgovor
imaste l ki, ča l' mi dite?¹

ANDRIJA.

Sve ćemo ti u istinu
osobito povidati
i ča posla teb', pridati
po naredbi i načinu:
Mi najdosmo slaju meda
gdi rič toči kruna sfta
puku jak da manom pita,
da od djavla već ne preda.
Isukrstu nam se čini
narav, vrime i njih dilo

ni prez boli gdi otiti,
sad slobodno sfuda hode.
I ki bihu porazeni
gubon, ka gnus donasaše,
s koga na njih svak mržaše,
sad su lipo očišćeni.
Oni jošće, ki ne čuju
gdino s gore lete kusi,
kad stresaju strašni trusi,
vele dobro sada čuju.
U velikom ke no vaju
zla smrt biše ustrilila,
i njih mrtva gñila tila
živa, zdrava još ustaju.

da mu se je podložilo
i poslušno sfe učini.
Ne ostasmo kazat za to
ča godi nam ti zaveli
i naredi i zapeli,
jer pojdosmo samo na to.

S. IVAN.

Ki l' odgovor da' al riči
da biste mi povidili,
al vas slasti ke nadili,
po čem li se vam oblič'?

ANDRIJA.

Recte vašem učiteľu,
ča očima vi gledaste
al ušima poslušaste
za izpunit nega želu:
slipi vide, hromi hode,

¹ „Imaste ki calme dite“.

gubavi se očišćuju
 a glusi sluh prijimljuju,
 a iz grebov mrtvi izhode.
 To od mene bud vam dosti,
 a ostalo neka izdriši
 učitel' vam i odriši
 neĝa znanjem i mudrosti.

S. IVAN.

Naslidnici moji dragi,
 braćo moja u ljubavi,
 pokle hoću da se objavi
 po meni van Isus blagi,
 s pomlom slište ča ću reći
 i u srca vaša stavte,
 ter u mene stat se spravte,
 pren da ne ću moći leći.
 On ki krši, lomi, giba
 vikuvistvu i naprida
 vlastju svojom zapovida,
 vlas je prid kim sfaka pala
 ter i moru stavi žvala;
 vična vrh zvizd gdi su dobra,
 sebi i sfetim za stan obra,
 kad žemajski raj pripravi,
 tad človika u ň postavi,
 milošću ga svom obdari,
 da mu služe svake stvari,
 neka vlada i kraľuje,

boga hvali, boga štuje,
 samo voće, ko zapiči,
 reče: ne ber ni ga tiči;
 da zapovid tu pristupi,
 on čas na se smrt nastupi.
 On zapovid tu ne haja,
 za to tisnut bi iz raja,
 zlom jabukom svet darova,
 u korenu svih otrova,
 koga tuge i nevoľe
 i s toga smrt svih nas koľe
 i kada svojvoljni dol se človik vrže,
 u on čas nevoľni sfega se odvrže,
 ter ne more već se dvići
 po ni jednoj sveta srići,
 osta bogu uvek dužan,
 đjavlu zalom rob i sužan;
 odkupil se ne bi nigdar,
 da vas ov svit poda u dar;
 tač uboštvom sapet staše,
 da dug platit ne mogaše,
 a vični bog bogat biše,
 da li dužan on ne biše;
 tad milošću svom velikom
 učini se bog človikom
 za človika odkupiti
 i za ň ocu dug platiti,
 i s tim smiri tad človika
 s bogon vičnim u vik vika.

Ovo je dakle on, ki imaše priti
 ispuniti zakon, za nas i umriti,
 za tim puku svomu uskrsnu treći dan,
 vrh svih prijatnomu pripraviti vični stan.
 On je, sinci moji, jaňac božji isti,
 grihe svita koji vazimje i svisti.
 Uzdigši¹ za to skup ňemu se pokloni,
 koji nam svin odkup i vični dan doni,
 ňemu je triba rest, a dožite meni,

¹ 'Zudigohi'.

nu mañe on sin jest boŝji poľubjeni,
 pravi bog i pravi ĉlovik je u ñemu,
 za to kako pravi da je krst u svemu:
 on svim put odapri, ki vodi put nebes
 za mnoom dojde, a pri mene uĉiñen jes.
 Tko bi govorio ñegova ĉudesa,
 buduĉ on stvorio zemľu i nebesa?
 ja stvari uzvisit ne dostojin ove
 ni sfezu odriřit obuĉe ñegove,
 jer ñegovih ĉudes mnoge neizreĉene
 i vrhu sfih nebes ĉudno uzviřene,
 on je put, istina i ŝivot sfakoga
 i vrata jedina dvora nebeskoga.
 Za to poznajte ga, kako pisma diju,
 od sad za vařega boga i mesiju,
 on vir vode slavne k seb' svakoga zove,
 za to sfak upravne ĉin staze ñegove.

SKUP TAMNIĀARI.

Isukrste, tebi slava.
 ki dostojiř sfake hvale,
 sfej angeli koga hvale
 hvalon, ka se nitkon dava¹
 Tebi hvala, ĉast i dika,
 ki nas hoti odkupiti
 paklenih muk sloboditi
 tva dobrota priveľika.

ĀIN ĀETVRTI.

SKAZANJE PRVO.

Igruřa s drugami, Irud i Koraľko.

IGRUřA.

Sfitla kruno svita, koja se dostoji,
 po sva svoja lita veselo da stoji,
 svanul ti dobar dan i boľe godiřće,
 kađ sije s neba dan a smete ga niřće,

---

¹ „caua“.

nebeske jasnosti držale ti krunu
 sto let u radosti sfake časti punu,
 i vam s kraļa krunom, gospodo ostala,
 tekla srićon punom slava, čast i hvala!
 pozrite gdi zora pred suncem ishodi,
 Titona iz dubra i tanac izvodi,
 prid kraļem i vami hotijte gledati
 mene sa drugami u poskok igrati.

Ovde igra tanac a po tancu govori

IRUD.

Teb', nadhodiš ka danicu,
 ja se rotim tvrdo sade,
 pitaj ča hoć da t' se dade
 premda krune polovicu.

IGRUŠA.

Obit stavno ako stoji,
 ki lti s rotom učiniti,
 ta se tebi prominiti
 kako kraļu ne dostoji.

Ako ne ćeš da provodim
 u žalosti mladost tvoju,
 uzdrž, ku da, viru tvoju,
 da moj živvt ne sprovodim.

Niti plače, niti glasi
 srce moje moju šćetu,
 jer se boji da ga smetu
 tvoje rote krivi glasi.

Ja kraļestvu tvomu ne ću
 Ivanovu želin glavu
 da mi činiš dat krvavu,
 da ne trpim smetnu veću.

IRUD.

Sliši ča ti velju: kad te vid moj vidi,
 tu misal i želju srce mi poviđi,
 za č plačne obrvi kazahu priliku,
 želju ti od krvi imaše veliku;
 razvedri zenice, glava ti bud dana
 Ivana i lice s rotom obećana.
 Ti bud oponvitel, (!) pojdi, di boravi
 nevojni krstiteľ ter posal opravi,
 glavu tamničaru želetom odsici
 ter ju na golaru daj ovoj deklici.

KORAĻKO.

Ja grem, al se ti ne stidiš
 u veselju sud tvoriti
 krvav, ki će otvoriti
 plać Žudiji, al ne vidiš?

IRUD.

Poslušaj, ne travi s kim to više
 veća,
 ti čekaj u slavi dar, ki t' se je
 obeća'.

IGRUŠA.

Za takovu sad jabuku
ja i zopet grem igrati
ter razgovor i men dati
veselo ti ľubeć ruku.

SKAZANJE DRUGO.

Ľalahar poglavica i Biserko potajnik.

ĽALAHAR.

Ĉa Biserko tać ublidi,
zamuknućši vidil kada
kako ovu punu jada
gdi s' gñif bluje, gdi jid cidi?
Iz oćiju iskre meće
nakostrvćši zlate vlase
jak Erinni svivćši na se
zmaje, s kojih svak trepeće.

BISERKO.

Ja ,macuch nuch'¹ me mućanje
ja glasiti s glasa vrla
videć di joj gre iz grla
nalip, ćemer na skonćanje,
ću li kada ľutu zmaju
divojasku rić di tvori,
kako ovu kad govori,
s ke trisk, tuće, gradi biju,
nalićš onda kad ispita
na priliku straćna lava,
da joj se da ćastna glava
krstiteĽa misto mita?

ĽALAHAR.

O koliko i slip i gluh
i nim danas rad bih biti
za ne vidit, ćut al riti
stvar, kom vlada pakleni duh,
gledajući gdi se smije
okol kraĽa gdi svej kuca,

¹ Ľta će to reći, ne znam.

s ćesa meni srce puca
ter se u suzah sve razlije.

BISERKO.

Ta se more rić straćnoga
ľutji risa ali lava,
koga ta stvar ne skonćava,
ali zmaja ćemernoga.
Ĉlovićanske ko je puti,
ne more to razmićjati,
a ne ,tacan' razgledati
gdi se u paklu zmaj uputi,
kako u ovu, ku izvede
priľuta zvir posrid gore,
od ke niće nije gore,
al ju ,skazam' ka dovede.

ĽALAHAR.

Ne mogoh to virovati,
da u Ľenskoj to naravi
jid i ćemer tać boravi,
ća san silan sad gledati.
Sad znam, da je pri zeleni
risa Ľećći zmaj u gori,
aspe koji dahom mori
a od aspa vrag pakleni,
a od vraga veće viće
gora Ľena, Ľene niće.
Dilimo se, ja te molim,
od ovoga tamna mista,
gdi je svaka stvar nećista,
jer u gori stati Ľelim.
Ovdi skazni i zlo svako,
za zakon je kraĽa voĽa,
posrid grada i srid poĽa
za upravno jest opako.

BISERKO.

Hodmo udiĽ na tvu voĽu,
dilimo se od ovoga

stanja sasvim opakoga,
bidni Ivane, jur te koľu.

SKAZANJE TREĆE.

Koraľko s glavom Ivanovom i skup
grajani.

KORAĽKO.

Siluj (?) mene sgar nebesa
svite zvizde sve dreselo,
gledaju me neveselo,
da razmišjan ta ĉudesa
kako niku skazam novu,
gdi usiĉe pun žalosti
u bolesti i gorkosti
slavnu glavu Ivanovu.
Oĉi moje, sad daždite
obilnih suz plaĉne rike,
ni pristante plakat vike,
ginuĉ pravih kad vidite.
Ako Źelit vas na zlo dan (?)
rad smišjenja, ko na n pade,
triĉ gvozd dvignu, triĉ dol pade,
prem da biše krvi Źedan.
Oĉi moji, ĉa ĉinite?
za ĉ ste došli taĉ nemili,
da ste tako zacaklili,
slavni on dar kad nosite?

SKUP GRAJANI.

Ov se tuŹi sa sfe moĉi,
da ne more od suz more
livat, a ni stvari gore
neg htit plakat a ne moĉi.
Ako oĉima on ne suzi,
srcem plaĉe i uzdiše,
rek bi po nem da izdiše
tolikoje vas u tuzi.
Protiv nemu hodmo iziti,
nosi glavu, men' se ĉini,
mrtvu, ter me vid ne hini,

a ne znamo, na ĉ ĉe iziti.
Vajmeh, je l' to ona glava
puna ĉasti i svetosti
rek bi da zrak od svitlosti
rajske mrtva još podava?
Skonĉaje nas nika Źeľa
i Źudimo izaznati,
rec nam, ne htij zatajati,
je l' to glava krstiteľa?

KORAĽKO.

Glava je ona isto ovo,
dar ov nosin dat blaŹeni
ľutoj zmiji a ne Źeni,
ime ima Ivanovo.
Irudice hĉi Igruša
u Iruda ov dar prosi,
koi joj se ovo nosi,
viku bila pusiekuša. (?)

SKUP GRAJANI.

Da ĉa reĉe al uĉini
pri ner glavu kloni tada
pod gvozd, koji smrt mu zada,
osta l' smrtnoj u puĉini?

KORAĽKO.

Kada Źelit k nemu ide
da ga siĉe, glavom kinu,
svu tamnicu zrak obsinu,
rajska sfitlost svih obide.
Reĉe: kraľu bog milost daj
a Źelitu grih oprosti,
ispusti duh u radosti
kako da di: ja gren u raj.

SKUP GRAJANI.

Iruda bog u naglosti,
prem da sada ne trepeĉe,
ĉagod kašne tim ĉe Źešĉe
karat muĉit u žalosti.

KORAĻKO.

Ovi držat dar blaženi
mene mori jad i tuga,
da ni na sfit žešća druga,
ka vazima život meni.

SKUP GRAJANI.

Ona, ka će dar prijati,
suproč tebi gre veselo,
razvedrivši svoje čelo
jak u poskok da će igrati.

KORAĻKO.

Ko bi rekal, da ta mlada
izvršnitaj u liposti
krije take nemilosti,
al pakleni duh s non vlada?

SKAZANJE ČETVRTO.

Igruša, Koraļko, skup grajani.

IGRUŠA.

Da ne idem veseliti
onu, ka me da na sfiti?
sve uživam u životu
hitru mladost i lipotu,
hoću l' ne ću l' sama reći,
da ne mogu ki dar steći,
da bi sunce, majko mila,
u smih slatki obratila,
ke grubaju u pozoru
lišća ovoga sfitlu zoru,
za „osuzit“¹ sunce toje
grdila bi lišće moje,
neka bi ti kako vila
u radosti vazda bila,
a ne „tacan“ glavu toga
protivnika moga i tvoga,
a prem ovo dar bogati,
ki mi Irud hoti dati,

¹ „osusich“, zar: osušit?

je li ovo od divjaka
glava ali od gorščaka?

KORAĻKO.

Ne znam, je li od gorščaka,
da l znam, da je krstiteļa
glava grišnih učiteļa
i pri bogu vele jaka,
s ove glave sva Žudija
tuži, jer joj plač dodija.
A sada ov ti dar primi,
ki si toko svej želila,
da bi uvijek bidna bila,
al te sini božja s nebi. (?)

IGRUŠA.

Ah izvršna lipa dara
meni za mir dana zgara,
a jer za nim vas puk cvili
od Žudija ter ga mili,
ta puk jedan vrat da b' imil
ter na n glave sve naslonil
vidila bih u toj časti
tisuće glav doli pasti.

SKUP GRAJANI.

Ledno srce, ko ne cvili
neg boravi u gorkosti
puno sfake nemilosti
krijuć maglon dan pribili
ko li sfet dar smino drži!
niti blidi ni ječeće,
neg paklenu zlobu meće,
a u sebi nalip zdrži.
Al ju tigra ka odgoji,
ali sržben lav odhrani
u libijskoj pustoj strani
al kļisura ka odgoji:
nit se boji nit se plaši,
gdi bi imala strahon mriti,

rek bi da još nebu priti,
nit se ove krvi straši.

IGRUŠA.

Grem sad ovi dar poniti
onom ka me jest rodila,
jere ga je svoj hlepila,
da joj se je veseliti.

ČIN PETI.

SKAZANJE PRVO.

Igruša poklaňa glavu Ivanovu Irudici,
materu svojoj.

IGRUŠA.

O gizdava moja vilo,
draga majko ma ljubavi!
sfaku žalost sad ostavi
i razvedri lišce bilo.
Neka tuži u žalosti,
komu je tužit svej do vika,
čin, da tvoja rajska dika
capti cvate u radosti.
Tako t' one krune zlate,
kojom resiš prame tvoje,
odsivaju sunca koje,
kad jih spustiš dol niza te.
Sfitle zvizde nam veseli
pokoj kažu a sgar sebi
lipše siva men' i tebi
žarko sunce za dar veli.
Ovo se sad ispuniše
naše žeļe, naši trudi,
dopustiše vični sudi,
naša srca ča želiše:
od divjaka ubogoga
ovo glava a prez trupa,

svojon riči ki nas lupa
o(d) života¹ nevirnoga.

IRUDICA.

O veselo moje lito,
o prijazna ma sfitlosti,
cvala, rasla u liposti,
moje mito plemenito!
Glave moje sfitla kruno,
perivoju moj zeleni,
gdi stanuje bog ljubjeni
za veselje svita puno.
Moja „Gello“ zlaton vita,
sfake slasti pun Dunaju,
moje duše slatki raju,
ma osveto izvršnita!
hodi simo, da te grlim,
prez pristanka da te ljubim,
vrime lubeć da ne gubin,
neg celivat svej da hrlim.
Sad tu glavu htij mi dati,
ka nas često ričmi mori
ko se ruge ne govori,
jer nas ne će ni gledati.

IGRUŠA.

Primi sada, majko mila,
glavu ovu pustiňaka,
od (z)lotvora al divjaka,
neka bi se razvedrila.
Pokle vidim, rumenilo,
koje biše izgubila,
k tebi z dara, ki s' primila,
da se je opet povratilo,
grem razgovor i seb' dati
skupu druge u okolo,
jeda bi me divno kolo
lipo hitro razigrati.

¹ „Ozciretta“.

IRUDICA.

Ka mi s' draža neg sve blago,
pojdi, gdi te žela vodi,
i veselo tance 'zvodi,
kako mi je tebi drago.

SKAZANJE DRUGO.

Irudica sama s glavom Ivana krstiteļa.

IRUDICA.

Je li ovo divja glava,
ke je doli pala slava,
čemer 's čelust ka rigaše
i prezočno svih trovaše?
Sad laž tvorit jest pristala,
jer ņoj stave ostrā žvala,
da bi one take bile,
ke su lažno govorile
ter ob jednom u čas pukle
i govorit već zamukle,
vražjim duhom ke duhaše,
dušu i boga ne hajaše
od ovoga slovučega
i kraļestva mogučega
plemenite i častite
ne bi bile glasovite,
da prit će dan, ki će dati
laž s istine razabrati;
da ov lažno ne govori,
ne bi oči sad zatvori',
boļe biše poj u 'giri',
da bi živil meu zviri,
al stat u koj tvrdoj spili,
gdi ga ne bi gradi bili,
a po lugu plašit zviri,
neg doč gradu posrid miri,
za č grajani nisu tupi
ni od borja gnili trupi,
nisu zviri, ni planine,
ni ke divje godeline,
da će smetat ņihe slasti

divjon svojom tom propasti,
al zbor zviri da ti govor,
al te tisnu u kraļev dvor,
da ti išće u to vrime
potrť moje slavno ime,
a s imenom život i čast
obaliti u ku propast,
iz kraļevstva da bih krila
ja tisnuta sa svim bila,
i nastoja ov lipi pir
obratiti men' u nemir;
ali mñaše, da ova krūna
nije moči svake puna
za pedipsat i kazati
i gorku ti smrt zadati,
kako ti je sada dana
davno od tebe dostojana?
Poj, daj svitu razumiti
da, kih budeš ti krstiti,
od griha će čisti, bili
bit jak žili ti pribili,
ta tvoj nauk zli i hudi
ne prosipat, gdi su ļudi,
neg gdi zviri pribivaju,
pored s tobom ke divjaju
u kļisure meu hridi,
gdi te ļudski vid ne vidi,
dostoji se mesto groba
zvirska da ti bude utroba,
da te kusa prid koj strani
zla kusuna sa gavrani
jak 'ticia' ko porežu
z orla jetra i narežu,
za neka te jad sve muči,
ki te nigdar ne domuči.
U ovom se kruto morim
videč s mrtvim da govorim,
ki ne tuži, nit se muti,
ni ku bolest u seb' čuti,
da bi živa ova bila

glava bolest ter čutila,
veselo t' bi moja duša
videć, muku da okuša,
ku sad mećem k ravnu poļu,
neka se psi na ņoj koļu.

SKAZANJE TREĆE.

Pelinko, glasnik od smrći Igrušine, kada
Irudica baci glavon Ivanovon.

PELINKO.

O nesrećna ma kralice,
prez bolesti ne vim reći
da crni mrak magle veći
krije lišce tve „Darlice“¹
i da tvojoj zlatoj kruni,
ka sivaše u svitlosti,
čas hud niki prez milosti
sad naj lipši cvet otruni.

IRUDICA.

Ke su ovo riči hude
srid veselja kako vijū
da mi srce gradom bijū
i sve tuge u men' bude?
Kako da me triskom lupi
smrtna tmina na me pade,
srid dne sunce me zapade
al me ļuta zmaja lupi. (?)

PELINKO.

O majka ne, jer već nisi
ner matere ča podržiš
ime, u kom bolest zadržiš,
jer od tuge mati ti si.
Ah nevolna Irudice,
kako ć uši moć imati
za tužni glas poslušati
ne pogruziv tvoje lice?

IRUDICA.

Ki tužan glas čuju sada,
s koga srce ledeniti
poča moje i boliti
kako da ga mać probada?

PELINKO.

Sve radosti, ke me prsi
srcem tvojim uzdržahu,
pren da suncu odsijahu,
sad jih siña magla smrsi.

IRUDICA.

O Pelinko, izgovori
i rec udiļ tvoje dilo,
meni se je zlo sgodilo,
jer čekanje mene umori.

PELINKO.

O nebesa,² ča ću riti,
ke li glase žalosnici
imam dati sad kralici,
spomena me čini mriti.

IRUDICA.

Mukom ča me već skončavaš
moguć jednoč umoriti?
a jer se ne ć otvoriti,
tisuću ran men' zadavaš.

PELINKO.

O kralice, tva pristala
(ne da bol reć) hćerca mila,
s kojon si se bah dičila,³
mrtvim sankom jest zaspala.

IRUDICA.

Umrla je, vajmeh meni,
umrla m' je hćerca moja!

¹ valada: grlice. ² „nebeska“. ³ „s' kogionmuse bah dičila“.

kad proglasi tužba tvoja,
srce u meni okameni.

Prem da zvizde zlo me štuju,
grem ostavit grozne suze
i razkinut bolne uze,
čin tu zgodu od ne čuju.

A pak krvju moje oči
suze lijte rad plačnoga
časa od već nemiloga,
da se krvav potok toči.

PELINKO.

Tamo, gdino zeleni gaj
rašira se po livadi
s koga se slast svaka¹ vadi,
rek bi da je zemaski raj,
u raskošnoj jer razbludi
reste, cvate i nikada
s nega zelen list opada,
s kom i ima sfak ča žudi.
Posrid nega bistre vode
ravne nego more veće,
kadaj vetar nim ne kreće,
prem da se s gor onde svode,
tot Igruša prima dare
sa drugami tance vodeć,
nih i tance svih gospodeć
pod zvon arpe i citare;
tot po sridi i po kraju
ucaklila zima biše
vode, druge kad zoviše,
s nom po ledu da igraju,
tad ne druge, koje skupi,
kada na led nastupiše
ter ga skripat očutiše,
svaka od njih nazad stupi,
a tva hćerca sminji steče,
čes ju neka ja tiskati,
da po ledu gre igrati,

neka smrti ne uteče.

Ona u igri ne sumjeći
tad se pod nom led raztišće,
kad propade, tad se stišće,
odkinu joj glavu s pleći.
Ja poletih, da bi moći
koju pomoć brižnoj dati,
ke su smrti varovati,
al mi dano ne bi moći.
Sad molim ta duh tvoj, da kaže

s visine,

šćedih li život svoj za te da pogine.
O koli krat trud smo čule
i do tuge nam je bilo,
jedva neje mrtvo tilo
kad smo na kraj iztegnuli.

IRUDICA.

O nesrična po sve vike,
ča ne pukne od žalosti
srce moje u naglosti
rad bolesti privelike?
O nebesa men' nemila,
o bogovi jadoviti,
čemu mene s nom umriti
vaša sila ni činila?
neg zlo živit, umrit boje
jest sad meni dobro moje,
dušo moja, radi koje
žalost svaka mene koje.
Ni već, ko će men' doniti
drag razgovor po sva lita,
moja vila plemenita,
s ke se čujem teško mriti;
ja prez tebe jer živiti
ne ću moći, slatki raju,
za to u gorku sada vaju
grem naprisno, joh, umriti.

¹ „svaki“, možda: s koga si slast svaki vadi.

PELINKO.

Ta tvoj plač nemili, tva rana
očita
čini da me strili strila jadovita.
Cini mi se sad viditi
joh mrtvasku niku spravu,
ka će majku malo zdravu
u gorčilu ostaviti,
jer ne vimo odoliti,
gdi kraljicu more tuge,
prispiju jedna iza druge,
gren se simo ukloniti.

IRUDICA.

Hotij malo sad postati
i ne moj me ostaviti,
nego sa mnom htij otiti,
gdi ma hćerca danke skрати.

SKAZANJE ČETVRTO.

SKUP GRAJANI.

Sad ste čuli i vidili
strašni sudi da li pravi,
kako gdiko put upravi,
crn mu svita dah al bili.
Vrh misečna stoji kruga
razgledajuć stvari sgara,
sad nas toli, sad nas kara,
a nigda se s nami ruga,
ter se gizda, ter se uznosi
kako da svim svitom vlada,
bić joj sreće ne izpada,
od Nemese ime nosi.
Ovo ona jest božica,
ka, nego se grih porodi,
pedipsanje udiļ vodi,
od usode cesarica.
Velikoga hći Joveta

i Potribe dana na to,
da ne gleda srebro, zlato,
neg da kara, ko svit smeta.
Rodi tešći grih u duši
niki klopot, ki prez mira
s crvom ki vik ne umira,
sfe ju grize, sfe ju duši;
navlaš kad su grisi prošli
mejaš božje od milosti,
srdec nega kruto dosti
„susanamsu“ sva zla došli.
Tad iz sebe gnif obali,
neka grišnik ustrepeće,
a ki 's griha ustat ne će,
triskom bije, muñom pali.
Ne čujete l' vi gdi viče
ovu ženu prez obzira?
hudo l' psosti nebu stira
a jazikom boge siče.

Odgovara DIL SKUPA.

I gledamo i slišamo,
da nesrićno to je dilo
pamet neje podvrtilo,
od ne drugo ča čekamo?
jak Hekuba u zlu psicu
obrativ se laje, vije,
kako da se s nebon bije
tukuć livom o desnicu.
A pak neka jazik skрати
ni nim nebo već udara
jak Niobu ki je sgara
u tvar¹ kami priobрати.
Sad umrli k nebu gori
oči vaše uzdvignite
a s griha se ustanite,
da vas u jad ne obori.
Zakon božji ispuñajte
u izbavi² (?) sud činite

¹ vajada: tvrd.   ² 'Viçcaui'.

i rič božju ne grдите,
 na pokoru sfi se dajte.
 On, ki stvori bog človika,
 nemu nišće jest skrovito,
 ni mišleno ni čineno
 ovdi gori i dolika,
 on, ki svaka zna i može,
 malih kara, mnozih svisti,
 blažen koga u koristi
 s tuje šćete svist pomože.
 Ona ľuta zvir, ne žena,

ka glavu dat sebi u sudu,
 čini božjem sad po sudu,
 i noj glava bi vržena.
 Pedipsańe ove sada
 sfim u naprid nauk budi:
 ča hoć tebi, drugu žudi,
 zla nas brani, ki svim vlada.
 Ustrpjenje vaše, viru
 mi kušasmo, vi prostite
 ni nam ki grih zamirite,
 neg u božjem pojte miru.

 BLAGOSLOV.

Reče bog on dani cić boga na svit saj
 i od boga zvani uživat vičńi raj:
 vidio si istok i zapad onoga,
 ki je bil živ svidok sina nebeskoga,
 i koji pripravi put negov prid nime,
 ki stvori u slavi narav, sfit i vrime,
 i ki tebe radi rodi se i muke
 podni i izvadi paklu te iz ruke.
 Za to znaj, človiće, da sve, ča se rodi,
 mre, i ča istiće, da opet zahodi,
 i da druga na svit ne čini ner laže
 i vene negov cvit prem kad se ukaže.
 Svak pomľiv dakle bud i od sna ustani,
 Isusov da mu trud ne bude za mani,
 put negov, svim veľu, svaki se nauči
 ter se krstiteľu kruto priporuči,
 ki kraľa posvisti ne gledav obraza
 i ki krst navisti, krsti i ukaza,
 nasliduj dakle ga u viri i dili,
 gospodin od sfega na te da se smili.
 Meu to, krstjani, budite sfi zdravi
 sad ovde sabrani cić božje ľubavi,
 plaću vam za taj trud vičńi bog sahrani
 i od zla oda svud čuvaj vas i brani.
 Ne daj, gospodine, cića tvoje muke

da ov puk pogine od poganske ruke;
daj kripost svetomu, ki plav tvoju vlada,
namisniku tvomu i vazda i sada
vrhu stada bditi tvoga duge vike
i k teb' obratiti tvoje nevirnike,
Bože u tvoj viri u divnoj slobodi
vladanja raširi bnetačkoj gospodi,
da njihovo ime slove prez umora
na kopnu sve vrime i vrh siha mora;
puku pak istomu budi tvoja voļa,
uljem, vinom, žitom da mu rode poļa,
da svoje uživa stanje i produži
i mir da mu siva i tebe da služi
i bude na pokon gdi ne će nikada
bit veselja okom, ni sunca zapada.
Nu se dakle smili vrh puka ovoga
i nemu podili blagoslova tvoga,
blagoslov sad ovi sfak prijat u pamet:
bog vas blagoslovi otac, sin i duh sfet.
Svrha od istoka i zapada s. Ivana krstiteļa.

PRIKAZANJE SV. BEATRICE, FAUSTINA I SIMPLICIJA BRATJE.

SLOŽENO PO

MARINU GAZAROVICU HVARSKOMU VLASTELINU.

Govornici:

S. Stipan papa i mučenik.
Beatrica
Simplicij } bratja.
Faustin
August cesar.
Pisac ali konsilir cesarov.
Horlando trumbita.
Angel.
Batistel.
Dvoranin cesarov.
Lucija kršćanka.

Lukrecij.
Grizilo.
Putnik.
Roditelji Lukrecija.
Prijatelji Lukrecija.
Sluga Lukrecija.
Dite iz povitka.
Djaval prvi.
Djaval drugi.
Djaval treći.
Djaval četvrti

PROLOG.

SVETI STIPAN PAPA MUČENIK.

Dragi ljudi o Hvarani
u kriposti izabrani,
ki dojdoste u tempal moj,
slišete, molim ja vas, ovoj,
koji htiste ovdje priti
lipo htiti svih slišiti
vrh života Beatrice,
Isusove službenice,
rad Isusa ka ljubavi
ov laživi sfit ostavi.
Za cije boga toku muku
poja ona u jauku,

bratji neje glavu odniše,
jer Isusa spovidiše.
Milostivo svaki pristav
užganu njih sliši ljubav,
ki obrani sad se broje,
blizu Isusa koji stoje,
koga ako vi želite,
vaše uši naslonite
ter vas gani ovih ljubav
Isukrsta slidit uprav,
tako grihe ostaviti
i u miru sfi živiti.

Ako ćete živit s' bogon,
 ljubite se meu sobon,
 jer u miru i ljubavi
 sfaki grad se, znaj, zastavi,
 a rasržba sfa zla stvori,
 nenavidost grade ori.
 Iskrnēga vi ljubite,
 licimirstva ostavite,
 iskrnēga pomagajte,
 za nīm jamu ne kopajte.
 Take stvari ostavite,
 Isukrsta vi slidite
 kako ovi mučēnici,
 Isukrsta naslidnici,
 dobit krunu sfi hotiše
 i svu glavu izgubiše.
 Nu moļu vas za mu ljubav,
 slište ovih mirno tuj stav,
 ja ću Stipan molit boga
 da vas čuva zla sfakoga;
 vi moj tempal naresite,
 ni dospiven, toj vidite,
 ja ću boga od me strane
 pitat milost za Hvarane,
 da dospije sržbe svoje,
 protiv grihov ima koje.
 Slište, gre van Beatrica,
 Isusova službenica
 s dvoje braće tolikoje,
 slište riči, reče koje.

ČIN PRVI.

Izhodi Beatrica, Simplicij i Faustin
 bratja.

BEATRICA.

Želin ovo ja divica
 čista živit Beatrica,
 tokoj želi moja duša
 ne uvridit moga Isusa,

koji na sfit sfaka stvori
 na nebesih sideć gori,
 i učini on človika
 za svojega službenika,
 obrazon ga k nebu stvori,
 da razmišja boga gori
 i hval hoće nasladjenje
 sega sfitu i rešenje,
 koje vele obećaje,
 lagat sveje ne pristaje
 i hval hoće srebro i zlato,
 mnozi dušu gube za to,
 jeda ć odnit s tobom blago,
 ko ti je ovdi toko drago?
 sfit ć' ostavit u istinu
 služeć bogu gospodinu,
 sega svita jere slasti
 djavlu jesu u oblasti.
 Virujte mi, ko sfit lubi,
 dušu svoju taj izgubi.
 Ja san božja službenica,
 zavitam s' umrit divica,
 svaku ću stvar pri podniti,
 nego divstvo izgubiti,
 ko sam bogu obećala,
 i sva moja dobra ostala.
 Bratjo moja, blago i dušu
 obećajte vi Isusu,
 blago, nut me sfaki slišaj,
 ne vodi gor u vični raj,
 nego znajte lubeć boga
 Isukrsta sfemogoga,
 ki ne hoće sfitovnih slav,
 nego pravu našu ljubav,
 obitavan pri umriti,
 neg Isusa ostaviti.

SIMPLICIJ, brat Beatrice, govori.

Kogod lubi blago sfitu,
 voća blagu ne uhita;

iz zemlje je srebro i zlato,
zemlja blago nam daje to,
dragi kamen zemlja čini,
sfe je ništar, ča sfit scini,
slava naša ni nego dim
i naš život rusu vidim,
u človiku razum ča je
koji nauk ljudski daje?
ni neg vitar, općeno dim,
toj očima, bratjo, vidim,
gdi su veli razumnici,
kih pobrajat sfe su riči?
ki su tokoj jaki ljudi,
al cesari slavni hudi?
ako dobro ne činiše,
u pakal jih tja odniše.
Ako nam ča zemlja daje,
sfe nam blago zemli ostaje,
sfa pod suncem sfaka imaju,
u životu ne ostaju,
jer skončaje vrime sfaka,
narav sfito jer je taka,
s vrimenon se sfaka na sfit,
vikovne je dobro živit,
plemenita lipa i sfla,
ne gre l' crvon ona iz tila?
čovičanska sfla ča je
neg živina crv nam daje?
nisu l' zemlja hiše naše.
ke po smrti oca ostaše?
a ča je čast sega sfito,
nego vitar, ki prolita?
Ovo li se zove blago,
ko je na sfit toko drago?
Blago je nam služit boga,
sam gospodin ki je od toga.
Tebi obećan ja, sestrice,
ma pridraga Beatrice,
da ću prija ja umriti,
neg Isusa ostaviti,

jer o koncu blago visi,
život sfaki mene sliši,
i pod suncem nije stvari
temeljite, ka n' ostavi,
ka na sfrhu dol ne pade
u žudijske, grske grade,
nu gdi je grad Babiloni,
al Athene gdi zakoni?
Jerusalem gdi je slavan
tempal čudni negov nazvan?
za to, brajne, nut mene sliš;
čin, da boga sveje moliš,
tolikoje sfaka ostav
u Isusa stavi ljubav,
u komu je sfaka kripost,
blago, život, čast i milost,
na pomoć ga ne pristah zvati
i stope mu naslidovat,
sve ću ino ostaviti,
ljubav ću u n' sfu staviti.

FAUSTIN, drugi brat, govori.

Viru van ja ovu daju,
ljubeć boga da ne staju,
Isukrst je ma odića,
Isukrst je moja pića,
Isukrst je me ufanje,
ki nan daje slavno stanje;
radosna je sfaka duša,
ka uživa boga Isusa;
obićan van sfe ostavit,
samo Isusa sfak čas slaviti,
i pri ću dat glavon vrći,
neg se od nega kad odvrci;
odlućih ja već na sfiti
Isukrsta sfej sliditi;
bratjo moja, u istinu
ne učinih ja prominu
nad Isusa gospodina,
nad kin druga ni istina.

BEATRICA, SIMPLICIJ i FAUSTIN
ujedno poje.

O Isuse, bože pravi,
želo naša i ljubavi,
ti si na nas sfet krst stavi'
i čovik s' u božjoj slavi,
koja milost tebe dobi,
da podnosiš grihe naše,
na križ propet da prida se,
i smrtju tvom smrt pridobi?
Paklena mista prohodeć
iz tamnice za izeti
dobre oce, koji sfeti
u raju te stoje slaveć.
Siluj tebe tvoja milost
od nas zlobe odnit sfake,
nauke nan podaj take,
da poznamo rajsku sfitlost.
Ti nan, bože, budi put taj,
ustrpijenje ti nam podaj,
pohodit nas ti ne pristaj,
da nas primeš gori u raj.

CESAR govori.

Sfin se daje to na znanje,
ki pod moje stoje stanje,
hoću da se ovo slavi
po sfoj lipoj moj državi,
a od strane cesarove
da se glase riči ove,
da ne bude koja duša,
ka spomene samo Isusa
a ne „tacan“ da ga slavi
al za boga nega pravi,
ne ću da ga tko spomene,
ako lubi puk i mene,
i tko meni tim nasladi,
krstjanina da osfadi,
da se može znati isto:
prvo ć' imat ovde misto,

slavna ga ću učiniti
i bogata, znaj, na sfiti,
a on koji taki bude,
s mukon ako ne zabude,
ako htiti pod mnon stati,
glava nemu da se odhvati.
Dajte vi red, po državi
ovi moj glas da se pravi,
reste, moja misal ka je,
to na znanje cesar daje.

PISAC ali gancilir.

Lipo ti je poslušati
i pod krilon takin stati,
ki ti zakon stari uzdrži
i razloge tvoje drži,
on sfakoga u stanju sfem,
u kom najde, uzdrži prem.
Ovi dobrih lipo štuje
i kriposnih uzvišuje,
plemenite vele lubi,
koji plamen sam ne izgubi,
taki grade pod nim drže
na nov zakon koji mrže.
Ovoga sfak nu poslušaj
i cesaru posluh podaj,
stare boge dakle sfak štuj,
starim putom tokoj putuj.
Ček', Orlando, da upišu,
od cesara ča ja slišu,
ter ćeš pojti problancati,
zakon ki će poslušati,
a od strane cesarove,
prav gospodin ki se zove.

HORLANDO.

Z dobre voļe, gospodine,
sfe su riči toj istine,
stavite dol vašu ruku,
da pokažu ja toj puku,

cesarov kip kada vide,
da krstjani sfi ublide.

ANGEL.

Ne hajte se, o krstjani,
od Isusa ki ste zvani,
riči krali ni cesari
ni za blago nikor mari,
Isukrsta naslidite,
dat van će raj, ki vidite,
ča van može cesar dati,
pod kim hoćeš malo stati?
al ča t' može vazeti on?
naj već život tvoj na pokon.
Isukrst je pravo blago
na sem sfiti toko drago,
Isukrst je život pravi,
ki od griha sfih ozdravi,
koji sfiti jest stvoritel
i naš tokoj odkupitel;
ne bud vas strah pritne ljudi,
nu slavite boga sfudi.

HORLANDO pod trumbitu govori.

Daje s' ovo sfin na znanje,
pod cesaron ki ima stanje,
sfak poslušaj ovo mene,
da se Isus ne spomene;
tokoj ima sfaki znati,
da nima u n' virovati,
cesarovac ki se pravi,
da ga bogon ne proslavi,
i ki tako htit živiti,
glavu i blago č' izgubiti,
tko osfadi takovu stvar,
dat će nemu cesar u dar,
krstjanin ta ča imati
i sfe mu će zapisati.
Ako zna ko tega radi,
cesaru ju hod osfadi.

BATISTEL govori.

Grem ja nike osfaditi,
drag cesaru s' učiniti,
nikolici da Rimjani
ovde žive jak krstjani.

Batistel gre k cesaru i govori.

Gospodine, mene sliši,
ja nastojin da ne zgriši
suproć tvojoj volji koji,
cesarovac ki se broji,
tve san riči ktli slišiti
i voje ti izpuniti,
ovo daju ja na znanje
cesarovo po tve stanje
dva brata su, toj istina,
ovdi u Rimu krstjanina,
Simplicij je jednom ime,
i Faustin gre za time,
ti u Rimu ovde stoje,
ja osfajam tebi koje.

CESAR govori.

Može li bit, slugo pravi,
da u mojoj ovd državi
strah (n)imaju zvat Isusa,
da se rič ma ne posluša?
ne bi ovo smisi bili
suprotiva mojoj sili?
humiljenstvo vele moje
i tišina tolikoje
šćetu čine kruni mojoj.
i vladanju men tolikoj.
Poj Batistel u tej strane,
poved sobon i dvorane,
stani gori, hod, ne sidi
nu k meni ih ti dovedi,
ja ih hoću naučiti
stop Isusa nasliditi.

BATISTEL.

Hod Stipane sa Grisilom,
tolikoj vi s vašon silom,
sa mnog hodte na dom, i njih
čujet' ali ča govoriš?
ispunimo volju nemu,
moja bratjo, mi u sfemu,
on nas plaća, tokoj hrani,
ne šalje nas tamo mani,
hrani kruhon kad te ko, znaj,
posluh vazda nemu podaj

Cesarov DVORANIN govori.

Ovaci sfit gospoduju,
ki pronose kad ča čuju,
ovih drago sfit poslušaj,
ovin s vragon grede duša.
Pri cesari ne slišahu
te takove ni štovahu,
sfak mržaše na te ljudi,
kripost biše slavnja sfudi,
oboj tomu u istinu,
rič ki nose gospodinu,
izmišljaju iz sfe glave,
za omrazit sfaka prave,
da bi pravda tej sudila,
sfakomu bi kripost mila,
nastojal bi sfak kripostan
nom naresit častan svoj stan;
da kad s' ovi poslušaju,
blizu gospod da sidaju,
kripost stoji na daleče,
kripost sfaku stvar ne reče,
nego vragon družan ki je
„mužuuci“ reć koji ti je, (?)
takovi su polubjeni
pri gospodi, viruj meni,
kripost nan se ne pristoji,
s bogon živit hoće koji
sfadit mañe muzuvirit,¹

¹ možda: mu je.

mećuć kamen a ruke krit.
Deset lit ga jure dvorin
išćuć dragu da stvar stvorin
virno u sfen noseći se,
do danas me ne uzdvize
ni sidalom ni simarom
mañe jednom sfitom starom;
riči nosit ne ću nemu,
bud mu mrzak ja u sfemu.

ČIN DRUGI.

BATISTEL vodeći dva brata govori.

Čin' gospodi ča je drago,
ako ć brzo doteć blago;
ovo udiļ ja ih voju,
zgoditi mu jer nastoju,
gospodinu, ki me hrani,
i sfakoga zla obrani.
K cesaru gor vi hodite,
Isukrsta ki slidite.

SIMPLICIJ i FAUSTIN ujedno govore.

Isusom se mi dićimo
i Isusa spovidamo
ne prid vami listo samo,
da prid sfimi kih vidimo,
prid cesaromolikoje
mi hoćemo spovidati
i na pomoć svak čas zvati,
jer Isusa bogom broje.

BATISTEL.

Kripko ćete tako stati,
cesar kad vas bude zvati,
tako l' ćete govoriti,
prida n kada htiti priti?
Vi život vaš ne ljubite,
kada tako govorite.

SIMPLICIJ.

Korda (?) da je sad na vratu
koko meni koko bratu,
i prem da nas htit ubiti,
prid nim ćemo govoriti.

BATISTEL.

Hodte sa mnom u dvorove
vi gorika cesarove,
i ča ovde sada dite,
hodte prid nim govorite.

Batistel cesaru govori.

O cesare gospodine,
dovedoh ti krstjanine,
za tvu volu izpuniti,
činih ih ovd k tebi priti;
poslušan san ja sluga tvoj,
zapovij mi, oblužim toj,
na sfitu ću jer živiti
za volu ti izpuniti.

CESAR govori.

Brzo meni vi recite,
vi l' Isusa naslidite?
ne znate li mu odluku,
tko to čini, da mu muku
ja dati ću cesar pravi,
dokle Isusa on ostavi?

SIMPLICIJ.

Mi smo tvoji podložnici,
gospodine, i virnici,
mi ćemo te poslušati
i pod tvojon krunon stati,
molimo te, nan ne krati
Isukrsta virovati.

CESAR.

Dakle buduć vi Rimljani
živit ćete jak krstjani,
Stari pisci xx.

prida mnom toj govorite,
moju silu ne vidite,
ne znate li vi ovu stvar,
da oblastju ja san cesar?

DVA BRATA ujedno govore.

Sad da hotit izgubiti
blago i život mi na sfiti,
a Isusa mi ufamo,
Isukrsta spovidamo,
ne hajemo za imanje,
on nan će dat rajsko stanje;
vrh cesari, ovo ti din,
i vrh krali jest gospodin,
on je naš kral i stvoritel
i človika odkupitel,
nega začu, znaj, divica,
ka vrh krali je kralica.
Krv pravednu za nas proli,
mučno za nas koji boli,
i uzkrsnu on treći dan
uzide gor pak u sfoj stan,
i život nam vični stvori
on pri sebi u raj gori.

CESAR slugan govori.

Izbijte jih i mučite,
pak k tamnici povedite,
čint' unutra da tot stoje,
dočin slišu riči moje.

BATISTEL.

Aj prokleti, ki ne stvara
zapovidi od cesara,
bole je zdrav rič sliši ovu
oiti viru Isusovu,
neg izbijeni ostaviti
i na pokon pak umriti.

SIMPLICIJ.

Isukrsta ne ostavih,
da sad ovde umrit vidih,

čin na zemlji budu stati,
 nega ću sfej virovati.

BATISTEL.

Udri, muči, lupaj i bij,
 prašćati nim nikor ne htij;
 tiskaj nimi, šćipaj, davi,
 ne mar, da ih okrvavi,
 kadaž hoće u tom stati
 Isukrsta virovati.

SIMPLICIJ.

Pomoćnik nam bud Isuse,
 sahranitelj naše duše.

FAUSTIN.

Približaju k grihu ki se,
 riči božje ti ne sliše,
 sagrišujuć biže boga,
 ništar jesu sfi prez koga;
 nu po smrti kako ć' k nemu
 bižeći ga ovd u sfemu?
 Vi grišnike ne slidite,
 koje sada vi vidite,
 koje k sebi djaval zove,
 obslužite riči ove,
 rajsko daje on van stanje,
 slavu raja radovanje;
 ne hini te, on ne vara,
 ča t' obeća, ono t' stvara.
 Lovi djaval slastju sfta,
 išće, slidi, sfud se skita,
 tebe ujat i pogubit,
 dušu tvoju za pogubit,
 ne daj mu se prihiniti,
 Isusa htij nasliditi,
 ki za tvoju pravu ljubav
 umoren bi na križu prav,
 za tve dobro ki te moli
 i rad tebe muči i boli.

SIMPLICIJ.

Ne recte pak: nismo znali,
 to smo djavlu virovali,
 sfta ove, znajte, slasti
 hudoban su u oblasti,
 mi ćemo sfit ostaviti
 a Isusa proslaviti.

ČIN TREĆI.

BATISTEL.

Oto ih smo mi izbili,
 u tamnicu pak stavili.
 Luda je stvar već njih biti,
 nega ne će ostaviti,
 krstjanin se sfaki broji,
 u srcu nim Isus stoji,
 pren da ih smo mi izbili
 u tamnicu zaklopili.

CESAR.

Ter će kripki tako stati,
 da ć' Isusa virovati,
 nu tamnice otvorite
 ter jih k meni dovedite,
 ja jim ću dat virovati
 u Isusa i ufati,
 neposluh će glavom platit,
 jer na sfrhu njih ću stavit.

BATISTEL.

Nu otvorte tej tamnice,
 aj nevoľan i bidniće
 toko jedan koko drugi,
 verujte mi, da u tugi
 zabit ćete vi Isusa,
 koga slavi vaša duša,
 zabudite nega ime,
 moja bratjo, vi sa sfime.

SIMPLICIJ i FAUSTIN.

Smrt je dobrin, znaj, veselje,
nevirnikon jest dreselje,
veseli smo smrt prijati,
ku nan hoče cesar dati.

SIMPLICIJ i FAUSTIN.

Isusa slidit mi smo odlučili,
smrt ovde imit da bismo hotili,
pri komu sidit toj smo sfej mislili
po smrti našoj.

BATISTEL.

Hodte dakle prid cesara,
ča želite, da van stvara;
ludo t' van je govoriti,
ne čete ga ostaviti;
nu gorika vi hodite,
tuj cesaru govorite.

CESAR.

Kada vole zlo umriti
neg Isusa ostaviti,
ništo jih več ne molite,
glavu jin vi osicite.

BATISTEL.

Nu na misto njih vodite
i brzo jih naslidite.
Aj prokleta tvrdo sime,
Isusovo da vi ime

CESAR.

Još Isusa naslidite,
al smrt imat vi želite?

ne hotiste ostaviti
voleć glavu izgubiti,
kad se Isuson ovi diče,
glava da se nim usiče.

SIMPLICIJ i FAUSTIN ujedno poje.

Prikloni, bože, na naše moljenje
milošću samo uši božanstvene
slug tvojih zaviti, tolikoj cvilenje
čin', da se krene.

Pogledaj doli (s) sidala sfetoga
sfitlon milošću obraza slavnoga
ter tmine odagnaj iz prs puka tvoga,
molin te boga.

Operi skvrni, prosti pomankanja,
razčini uze, grišnikom daj lika,
nemoćnih dvigni u nebeska stanja
desnom gorika.

Prez tebe u uzi stojimo prezdanjoj,
mi se topimo pod visokin valon,
tvoja nas pomoć vodi gor u pokoj
z družbon ostalon.

Isuse, ki si dobrota i svitlost,

veselje sfta, neizmorna ljubav,
 krvju nas (s) tvojoj umio za milost
 na križ stavljen prav.

Navrni tvoju, Isukrste, ljubav
 u pamet našu, vire tvoje prave
 ogañ neumrli gori čin nepristav
 od tvoje slave.

Nu nam ti podaj potok suz niz oči
 žežinov tokoj tvrde službenike,
 duh sveti pamet čin da nas naskoči
 od sad do vike.

Tamni daleko bude stati od nas
 satan od tvoje kriposti zavezan
 tere duh sfeti s nami bude sfak čas
 u noć i u dan.

Slava budi bogu ocu nebeskomu
 sinu tolikojer duhu prisfetomu,
 svin trima budi vična slav(a) u sfemu
 na sfitu ovomu.

BATISTEL.

Jeste li se namolili?
 s molbom ča ste učinili?
 nu recte mi, dragi, sada,
 ku pomoć van Isus poda?

SIMPLICIJ i FAUSTIN.

Milostivi o Isuse,
 tebe sfeje vapijemo
 i ov ti duh pridajemo,
 primi k tebi naše duše,
 jer volimo u radosti
 s tobom živit, gospodine,
 i smrt prijat do istine
 ner dol stati u radosti.
 Na sfitu se muči človik
 uvrijujuć dušu sfoju,
 pridajemo bogu koju
 s nim živit veseli vik.

BATISTEL.

Kadi je Isus niha slava,
 da se usiče nim sad glava?

Ovdi jim se glava usikuje.

Velika ti stvar bi ovoj,
 o Jakove, drag družo moj,
 da voliš oba umriti
 ner Isusa ostaviti.
 Hodmo veće cesaru mi
 i ponit mu glase sami,
 kako jih smo pogubili
 i brez glave ostavili.
 Voļu tvoju, gospodine,
 napunismo do istine,
 glavon jih smo razdilili
 i kako pañ ostavili;
 kripko Isusa virovaše
 i rad tega mrtvi ostaše,

boge naše sfej psovahu
a Isusa virovahu.

CESAR.

Službenici moji mili,
ča godir ste učinili,
sve van hvalin, sve m' je drago,
ja van ću dat za toj blago,
i takove tko osfadi
pod državom mojom kadi,
časne jih ću učiniti
i bogate, znaj, na sfiti.

BEATRICA.

Ajmeh tužni jaoh meni
veće nere na sfit ženi,
bratju moju za č ubiše,
nihe krvi lačni biše,
jer Isusa naslidjahu
i u n' pravo virovahu,
muzuviro toj činiše,
da mi bratju pogubiše;
takovemu bog ne prosti
ni prija ga na milosti,
dočin sfin'zlo ne povrati,
ko je činil on imati.
Licumirstva sfak se čuvaj,
ča ne ć sebi, drugu ne daj.
Ajmeh sama ča ću sada,
ubiše mi braću kada?
Ča ću tužna učiniti
ja od mene sad na sfiti?
ajmeh gorka Beatrice,
ajmeh tužna nevoľnice!

Beatrica klapa Luciji na vrata ter joj
govori.

O Lucija sestro moja,
ajmeh tužna prez pokoja,
došla san te ja moliti,

pomoz bratju pogrebiti,
ča su Isusa virovali,
za to jim su smrt, joh, dali
i ovde jih dovedoš, e,
glavu tužnim usikoše.

LUCIJA.

Z dobre voľe, Beatrice,
prižalosna ma sestrice,
ne htijmo već ovde stati,
hodimo jih ukopati,
da cesaru ne osfade,
jer nan život vaze tade,
dobar je sfud progonoen, znaj,
ki je taman, druguje taj.

BEATRICA.

O žalosti privelika
žalosna ću bit va vika,
ajmeh bratjo draga moja,
toj ni jedan ne dostoja,
da vidin sad ja umriti,
Isusa ću sfej sliditi,
ponesmo mi, draga, prija
moga brata Simplicija,
glave ćemo pak odniti
zajedno u greb postaviti.

LUCIJA.

Beatrice, ti ne lini,
ča ćeš činit, brzo čini.

BEATRICA.

I njih glavu ponesimo,
draga Lucije, stav jih simo.
Ajmeh meni, bratjo moja,
Beatrice tužna koja
prez braćice sama osta,
ajmeh meni tužnoj dosta!

LUCIJA.

Imati ćeš kad plakati,
 hodimo jih pokopati,
 znaš koji su ljudi sadi,
 da cesaru nas ko osfadi,
 cesar nas će pogubiti
 i na zlu smrt osuditi,
 bižmo, sestro, od ovude,
 muzuvirci jesu sfude.

ANGEL.

Ki Isusa progoniše,
 sfi zlu sfrhu učinite,
 sluge nega tolikoje,
 slište riči ove moje,
 sfi se po zlu, znajte, biše,
 koji dobre progoniše,
 u pakal se dol staniše,
 muči duša niha gdi se.
 Ki pogubit ove čini
 i osfadiť njih ne lini,
 zlu će sfrhu učiniti
 zlon će smrtju, znajte, umriti.
 Milostiva o Lucija,
 Beatricu koja prija
 i braću ne pogrebi ka,
 od boga će imat sfaka,
 jer je ona milostiva
 tolikoje dobrotiva,
 milostive, znaj, bog ľubi,
 i tko milost tuj izgubi,
 kriposti on veće nima,
 boga gubi taj sa sfima,
 i prem da se ti za boga
 pustiš derat ti rad koga (?)
 i razdiliš pren da blago,
 toko ľuden ovde drago,
 a milostiv ti da nisi,
 u šćetu t' je toj sfe, sliši,
 ni kriposti, znaj, na sfiťi

koko milost posiditi,
 milostivi vi budite,
 koji tote sad sidite.

ČIN ČETVRTI.

BEATRICA govori.

Molin tebe, Luce moja,
 službenica ovo tvoja,
 neka dođu s tobom stati
 u tvu hižu pribivati,
 stat prez bratje ne ću sama,
 o Lucija pridraga ma,
 učin' meni, Luce, tuj stvar,
 sfe ti moje blago na dar.

LUCIJA.

Z dobre voľe, Beatrice,
 Isusova naslidnice,
 pojdi k meni ti na stanje,
 ne želin ja tve imanje,
 vazet ću te rad Isusa,
 koga želi tvoja duša,
 koga muće je sfej slavin
 i boga ga sfuda pravin,
 opjeno to zna(t) se ne dam,
 rad cesara sfeje predam;
 za to moja družbenice
 i nevolna Beatrice,
 dođi sa mnon ovd na stanje,
 daju tebi toj na znanje,
 hodi sa mnon, nebožice,
 u Isusu družbenice.

BEATRICA.

Hvala t', Luce, ma gospoje,
 služit će te srce moje,
 vele drago kad Isusa
 ľubi, sestre, tvoja duša.

LUKRECIJ muzuvir.

Obašal san ma imanja,
tolikoje moja stanja,
u mene su toka dica,
stanja ima Beatrica
vele lipja ner su moja,
koje otac ne dostoja,
dosta pinez, znaj, valaju,
mnogu korist jere daju,
prez kojih ja ne mog stati
ni prostora toka imati.
Krstjanka je ona, toj znan,
gren, da blago neje iman,
cesaru ju osfaditi,
blago ću ne toj imiti,
cesar čini problancati,
da će nemu blago dati,
krstjanina tko osfadi
pod negovin krilon kadi;
ča j' obećal, to će i dati,
toga meni on ne krati,
i udiš ću tamo iti
ter ću nemu osfaditi.

ANGEL.

Hodi tamo, proklet jesi,
Lukreciju, na nebesi,
ki zlo misliš iskrnemu,
nesričan ćeš bit u sfemu
i tim slavu izgubiti,
malo na sfit ti će živiti
i dušu ćeš izgubiti.
Ovako će bit sfakomu,
ki zlo išće iskrnemu.
Ča će t' valat, pren da cesar
blago tebi to da u dar,
a da dušu tvu izgubiš,
koju ako drago lučiš?
zlo činjenje sfako pusti,
muzuvirstvo vrzi tja ti.

LUKRECIJ prid cesaron govori.

Gospodine prisfili moj,
na znanje ti dajen ovoj
za voļu ti izpuniti
i zapovid učiniti,
koju hoću ispuniti
i tvu milost ne izgubiti.
Ovdeka je Beatrica
Isusova vireuica,
koju t' daju ja na znanje,
samo neka ne imanje
sluzi tvomu meni podaš,
koji sfime sfitom vladaš.

CESAR.

Lukreciju slugo pravi,
učin ovo, sfe ostavi,
čin' idolon da se kloni,
kih po sfitu sfud glas zvoni,
ako ne htit toj činiti
Isukrsta ostaviti,
čin' joj dati sfake muke,
komu godi dojde u ruke,
ako Isusa ne ostavi,
tako učin nu zadavi,
blago neje bud ti na dar,
zapovidan tebi tuj stvar.

LUKRECIJ.

Gospodine, ja ću iti
tvu zapovid izpuniti;
hodte sa mnon vi dvorani
sfi, koji ste meni znani,
hod Koñica i Grisilo,
Masurina, ću li dilo?
da ispunimo mi zapovid,
nu srčeno sfaki vas prid
u Lucije Beatrice
Isusove naslidnice.
Vidih tolič ja u kući,

h koj pojt duša moja vrući,
i reci joj riči ove
a od strane cesarove.

Lukrecij klapje na vrata Lucije, BEA-
TRICA izhodi i govori.

Tko klapje tot kruto tako
tresuć vrati toko jako?

LUKRECIJ.

Sliši mene, Beatrice
Isusova službenice,
ov dvor, sestro, tebe zove
a od strane cesarove,
hoće koji da se sluša,
da ostavi sfak Isusa.
Beatrice nu mene čuj,
u idole, sestro, viruj,
cesara ćeš poslušati,
za tim velu hvalu imati,
inako ćeš izgubiti
blago i život, ma sestro ti,
za č se cesar vrući vele,
da viruješ u idole,
u ke ti znaš da viruje
i svak, ko glas njegov čuje.

BEATRICA.

Dva su brata uhitili
ma i glavom razdilili
rad Isusa gospodina,
od istine, ki j' istina,
koga ne ću ostaviti
pren da hotit sad umriti,
a u vražje tej idole,
kim se vaši ljudi mole,
nikad ne ću virovati,
to t' na znanje hoću dati;
ne htij dakle govoriti
ni idole tej hvaliti,
i viruj mi, ja ne maru,

da toj rečeš sad cesaru;
jer mi ć Isus dat ini dar,
neg tebi kralj ali cesar.

LUKRECIJ.

Ne htij boge naše psovati,
nego nihe naslidovat,
jer viruj mi, smrt ću t' dati
i ne ću te milovati.

BEATRICA.

Čini ča ćeš, ja ne haju,
vaše boge ja ne znaju,
sam je Isus moj bog pravi,
koga dobar sfaki slavi,
vrazi vaši jesu idoli,
koje Isus vrže doli;
za to nega sfak proslavi,
ki krstjane u raj spravi.

LUKRECIJ.

Red te imam ja mučiti
i mučivši zadaviti,
ako Isusa virovati,
al na pomoć budeš zvati.

BEATRICA.

Jes' li slušal, da Isusa
vavik duša ma posluša,
i nega (ja) ne ću zvati
ni drugoga virovati.

LUKRECIJ.

Nu pojte ju uhitite
ter ju psicu zadavite,
ulizte tot u te stane,
činite, da mrtva ostane.

JAKOV.

Hoć, da sfaka ja ostavin,
Beatricu da zadavin?

LUKRECIJ.

Po-j-u zadav' udile ti,
kad će Isusa virovati.

LUCIJA.

Ča mičete tom divicom
humilenom Beatricom?
nu recite, ča van čini?
je l' to pravo, sfak procini.
Toj ni dilo dobrih ljudi,
toj će biti grubo sfudi,
ne činte me it k cesaru,
komu pojti ja ne maru.

LUKRECIJ.

Stan' na stranu, toj se stvara
k zapovidi od cesara.
Nu vi, sluge, ča činite?
brzo psicu zadavite.

BEATRICA.

Isus Isus gospodin moj,
po smrti mi podaj pokoј.

LUKRECIJ.

Otuda ti, ženo, hodi,
vidiš, ča se ovdi zgodi,
ovo j' ovde mrtva ostala,
jer je Isusa virovala.
Kada smo nu zadavili
mrtvu tokoj ostavili,
hodmo obit sada stane
Beatrice, znaj, prozvane.

LUCIJA.

Ajmeh meni, Beatrice,
veće jaoh neg sestrice,
ajmeh, ča ću učiniti
nevoľnica sad na sfiti?
družbenica draga moja,

ovu smrt ti ne dostoja,
koju tebi psi podaše,
pokle boga ne poznaše.
Aj nesričo vela moja,
ajmeh tugo prez pokoja;
tribuje ju pokopati
i kogagod k meni zvati.
Bratu ću se pomoliti,
pomoz mi ju pogrebiti.

PUTNIK.

Reci meni, ti sestrice
ča je ovo, žalosnice?

LUCIJA.

Pomoz mi ju ti poniti,
brate, sfe ću t' poviditi.

ANGEL.

Aj prokleti Lukreciju,
lakomija tebe, viju,
čini taj grih učiniti
blago neće za imiti.
Ova blago sad ostavi
a u raj se gori spravi,
ki već vaľa nere vas sfit
ner kraľ, cesar na sfit žvit,
to je ona zaslužila,
rajsku slavu da j' imila;
da ča će ti sad sfit dati,
ki osfadiť nu ne krati?
boleznivi, tuźni i bidan,
ča učini u ovi dan?
time li mniš žvit miran
ali učinit kraľu vīran?
sad ćeš blago ti posesti,
koje ima t' vele časti,
blago s' zločest ti dobio,
božju s' milost izgubio;
blago jesi ti zahiti',

h paklu će se nim „prassiti“.¹
 Nu ča vaļa blago imat
 s blagon djavla naslidovat?
 blago ć' bidan ti imati,
 djavli dušu radovati;
 blago ti je sfako za čas,
 dušu va vik gubiš, da znaš,
 ku prominu učiniti
 za tvu dušu mož na sfti,
 za čas blago neće imat,
 koje ne ćeš ti uživat?
 Ovako će bit sfakomu,
 ča se² bude znajt ovomu,
 ki pogubi Beatricu
 pri sfakomu pravdenicu,
 budi t' ditić, sin al sluga,
 sfe dotičeš za zla druga,
 daj ča tečeš, s pravdom teci,
 ajmeh ne znah, pak ne reci,
 da nikomu nisi držan,
 ča ć učinit ov žalostan,
 ki zlim putem teče blago
 na sen sftu tako drago?
 Ni sin, ni brat, ni vas ov puk
 ne ize ga djavlu iz ruk;
 za toj teci blago tvoje,
 pravo stoji čagod koje.

LUCIJA vraća se i govori.

Ovoj jesu mučenici
 Isusovi virenici,
 ovi divci i divice
 Isusove službenice;
 uživajte slavno stanje
 sfako blago i imanje
 ovim su gor moji mili
 mučenikon krunu sfili,
 a mi ovde ki stojimo,

grihov se, znaj, napunimo,
 s kimi se pojt ne mož(e) u raj,
 nuti mene sfaki slišaj,
 pri Isusu o blaženi,
 ki ste danas ovd ubijeni,
 htiste Isusa spoviditi
 i za nega pravi umriti,
 ovo van din, bratjo, uprav,
 to je prava božja ljubav,
 ostavite sfe na sfti
 i za n život izgubiti.
 Molim tebe, Beatrice,
 Isusova nevistice,
 s bratjon za me moli boga
 Isukrsta sfemogoga.

ČIN PETI.

LUKRECIJ.

Pojte zvati prijateļe
 tolikoj me roditeļe,
 neka vide, koje stanje
 Beatrice i imanje
 dotekal san prez dinari,
 korisne su ove stvari,
 i jizbine pripravite,
 koje lepje gdi vidite.
 Grem praviti, da zna cesar,
 Beatrice kak ide stvar.

GRIZILO.

Grem poć zvati roditeļe
 i tolikoj prijateļe
 na prok leto veseļe, znaj,
 ko ć učinit Lukrecij taj,
 veseļe, znaj, bidno to je,
 ne čini se s pravdom koje

¹ zar: prositi? ² „Cauo“.

i ne kano tko to teče,
po zlu ide sfe, se reče.

LUKRECIJ cesaru govori.

Reću ti ja, sfitla kruno,
napunil san red na puno,
ki mi tvoja milost poda,
Beatrice, ke rih sada;
činil ju san zadaviti,
jer Isusa sfej hvaliti
hotila je, ne idole,
kim se tvoji puci mole,
djavli da su govoreći
ona u tom tako steći,
naše idole zlo psovaše
a Isusa sfej slavjaše.
Za to blago, koje ima,
podaj meni sfe sa sfima.

CESAR.

Ča s' učinil, to m' je drago,
zapisuju t' sfe ne blago,
ča t' obećah, da ti bude
sfe, čagod je neje kade.

LUKRECIJ.

Hvala, kruno plemenita,
sfon sfitlošću ka s' ovita,
pod kom stoji mudra glava,
sfega sfita dika i slava,
ti s' milostiv i blaženi,
ki učini pravdu meni.

RODITEĽI.

Došli smo se radovati
i blagoslov tebi dati,
naš razumni Lukreciju,
dila tvoja toj ne kriju,
i kripot tva privelika,
roditeļem ki si dika,

dobro prijat od cesara,
ki čagod ćeš, sfaka stvara,
prvi jesi ti pri nemu,
čast i dika sad u sfemu.

PRIJATEĽI.

Dugo lit jih uživao,
kako jih si dotekao.

LUKRECIJ.

Nu vidite l' ova stanja
Beatrice i imanja,
bratje neje tolikoje,
kojih hiža, vijte, ovo je,
ku ću sad ja uživati,
kada Isusa hoti zvati.
Uživajte, bratjo moja,
i vi, sinci, blaga koja
ja dotekoh sam prez muke,
dah cesaru nu u ruke,
za toj se sfi veselite
ter idole naslidite,
koje cesar slavni štuje
i vas negov dvor viruje,
sfi razumni tolikoje,
ki idole boge broje.
Lipi ti će nam prostori
bit u ovih veli dvori,
biti nan će ovo u har,
ča nan poda Agust cesar.

RODITEĽI.

Oni neka tamo leže,
Lukreciju, ti zaseže
ova dobra, zapisa ka
cesar tebi niha sfaka.

SLUGA Lukrecijev.

Hodte gori u tej mine,
spravlene su sfe jezbine,
sedte pored blagovati,
vi veselo htijte stati.

LUKRECIJ.

Na veselje ki dojdoste,
veselo se sa mnon noste,
dičimo se sad oholo,
i sedite sfi okolo.

SLUGA.

A u zdravje Lukrecija,
koji ova dobra prija.

DITE malo iz povitka, ko biše mati
donila na veselje, progovara i reče.

Lukreciju, Beatrice
vaze blago ti divice,
rad blaga ju ti zadavi,
o nu ruke okrvavi,
za to Isus nu osfeti,
djavla ćeš biti prokleti.

LUKRECIJ tresući se govori.

Ajmeh ajmeh jaoh meni,
ča učinih onoj ženi,
uh uh uh, ku ja udavih,
Beatricu mrtvu ostavih?
Ajmeh, ki tres dojde meni?
srce mi se okameni.

DJAVAL PRVI govori.

Aj prokleta Jude sime,
Lukreciju, tvoje ime,
Beatricu ne ostavi,
dočim god ju ne zadavi,
i ne blago ti posede,
prijatele ovde sfede,
za to ću te zadaviti
i u pakal dol odniti.

DJAVAL DRUGI.

Aj prihuda lakomijo,
ča si nome ti dobio?

izgubil si dušu i stanje.
zal čoviče, i imanje.

DJAVAL TREĆI.

Uvet (?) brže da se kuha,
činte doli da se puka,
u grlo mu lijte zlato,
lakomije plaća mu to.

DJAVAL ČETVRTI.

Vucite ga prez milosti,
grihe nemu bog ne prosti,
palite ga i derite,
pecite ga i žežite.

RODITEĻ.

Isukrst je, znaj, bog pravi,
nigdar prava ne ostavi.
Bratjo, hodte sa mnon simo,
krstjani se učinimo.

PRIJATEĻI.

H krstjaninom mi bižimo,
krstjani se učinimo.

DRUGI PRIJATEĻ.

Pomozi nas, Beatrice,
Isusova službenice,
bižmo brže od ovuda,
ovo djavli teku od sfuda,
u krstjan se mi hranimo
tere se sfi pokrstimo.

SVETI STIPAN.

Slišili ste život pravi
Beatrice, ka ostavi
blago, život, sfe na sfiti
za Isusa nasliliti,
i ne bratju tolikoje,
mučenici ki se broje.

Pobojšaj se, ti Hvaru moj,
i sfi ki ste ovd tolikoj,
i ča ćete učiniti,
htijte dobro prociniti;
po smrti, znaj, ni se kajat,
moj drag puče, ne ću t' tajat;
himbon ne htij blago teći,
s dobron dušon htij ga seći,
na sfrhu, znaj, blagu s' sluga
i sfe trudiš za zla druga,
Kresa blago u koga je,
ko blago jin bog ne daje,
ali krali al cesari;
gdi je blago vaši stari?
sad je ovamo, sad onamo,
dobro dilo žive samo;
gor se teče i žive gor,

hiža gdi je angelski sbor;
nu ča vaļa Lukreciju
zasest blago koje viju
s muzuvirstvom i s hinbon, znaj?
djavlu dušu podal je taj.
Bud van nauk Beatrica
Isusova službenica,
i Simplicij brat ne, van din,
i brat pravi nih Faustin,
ki Isusa virovaše,
rajsko stanje nim podaše,
a Lukrecij pakal dobi
lakomijon za sfe zlobi.
Pokori se, Hvarski puče,
čin', da se tva duša sfuče
od zlih dili; istinu, znaj,
otvoren je nebeski raj.

S v r h a.

PRIKAZANJE ŽIVOTA I MUKE SVETIH CIPRIJANA I JUSTINE.

SLOŽENO PO

MARINU GAZAROVIĆA HVARSKOMU VLASTELINU 1631.

Govornici:

Sveta Jelina.
Žakan krstjanski.
Justina.
Isukrst s angeli.
Roditelji Justine.
Ciprijan.
Arkadij.
Hmučka vrag.

Zahulon, vojvoda vragov.
Puk od Antiohije.
Biskup.
Namisnik cesarov.
Dvorani negovi.
Redovnik poganski.
Krstjani.
Angel.

P O Č E T A K.

SVETA JELINA, držeći križ u ruci.

Molin za vas ja Hvarane,
hajete jer vele za me,
bog van će dat sfaku milost,
ako častit križa kripost,
koji opira človiški kal
i ki razbi zali pakal,
Isusov križ teški nosil
muku na nien on podnosil,
meni Jeli cesarici
Isukrastov križ obličići,
neprijatelj ki varuje,
zale duhe gorko truje.
Ovo je križ oni slavni,
nad kin na sfit oružja ni,
nad nim, znajte, ni sloboda,

ov križ svitu zdravje poda,
krstjanstvu je on dobitje,
on podaje rajsko bitje,
on je zlamen na nebesi,
on krajevstvo božje resi,
ovi veže, odvezuje,
sfakon, kogod nega štuje;
drvo sluge nas učini,
ov križ službu sfu razčini,
ov križ podni sfu čast sfta
i trudnikon daje mita,
ovde visi zdravje naše,
koje na smrt sfej i staše,
Isus smrtju sfon pridobi
sfake smrtne naše zlobi;
za dobitje križ je sfakom,

križ nam poda zdravi zakon.

Ciprijana i Justinu
slišete kako u istinu
oslobodi djavle ruke
od paklene tere muke,
stavi jih križ na put pravi,
pripravi jih k rajskoj slavi.

Ovi buduće zli pogani
križ učini njih krstjani,
križ njih poda grihon like,
učini jih mučenike.

Molin mirno da slišite
i očima da vidite
sfeta križa u kriposti,
ko će živit u sfitlosti,
dobit rajske te milosti,
za pak živit u radosti.

Ovdi žakan u templu poje sveto van-
gelje a Justina s prozora sliša vangjelje
hrvaski: Euntes in universum mundum.

ČIN PRVI.

J U S T I N A.

Čuju zakon ja krstjanski,
ki je u meni vele jaki,
srce gori meni od koga,
držin sama, da je od boga,
a hudozne sfe idole,
roditelji kin se mole,
ti su lažni, ti varaju,
samo tebi riči daju,
ča se kune lažac veće,
istine ti reći ne će,
ni od lažca dobra dila,
djavalska je jaka sila,
i idolom riči daju,
lagat u sfen ne pristaju,
ni dosta imat rišcu milu,
kripost naša stoji u dila,

razumnu ča t' vaļa biti
a razumno ne činiti?
kripost, cilost i dobrota
ni od riči človika ta;
ni potriba riči, diju,
gdi no dobro dila viju;
one uče slasti sfitu,
od njih nije dobra mita,
ti su na sfit sfi ništare,
slavne držin dobre dare
i Isusov novi zakon,
ki izvršit jest prid sfakon,
redovnikon slavno poje,
zakon božji, držin, to je,
grem ja nega pomoliti,
nauči me ga sliditi.

Justina žaknu govori.

Molin tebe, krstjanine,
naučit me do istine
Isukrstov zakon pravi,
od krstjanih ki se slavi;
podaj mi put i nauke,
ne gledan ja toke muke,
ke se daju na sen sfiti,
Isusa ću ja sliditi,
ki po sfitu sfud je u slavi,
odkupitelj sfi nas pravi.

ŽAKAN krstjanski.

Sliš', Justino, tvoj duh čisti
angel divi da navisti,
Isusa da će začeti,
iz zla ki će sfit izeti
podnoseći toke muke,
za otet nas djavlu iz ruke,
na križu se da propeti
za iz pakla nas izeti:
on uskrisiv na treći dan
na nebeski gor ide stan,

smrtju sfojon nas odkupi
i pod sfoje krilo skupi,
našin grihon za dat lika,
on smrt prija za človika,
on nas ričju ne samo uči,
nego smrtno za nas muči.
Sestro, prava ljubav to je,
druzih bogov uši koje,
taku ljubav skaza koji,
od nas posluh da dostoji,
ovoga križ mi nosimo
i u sfemu mi molimo;
negov život naslideći
sfaku ćemo milost steći,
nasliduj sfet zakon negov,
dobro pamet' ti zakon ov.

JUSTINA odgovara Žaknu.

Redovniče, hvala t' budi,
često me učit ne zabudi,
ja Isusov zakon slavni,
pri kemu ga drugoga ni,
roditeljen gren to pravit,
u pravu jih viru stavit.

Justina roditeljen govori.

Moji dragi roditelji,
pristupite k mojoj želi,
sfeti Isusa zakon pravi
blago tomu, ko ga slavi;
srčeno ću vas moliti
hotijte ga obslužiti,
vražje idole ostavite,
a Isusa proslavite,
čuvat vas će od napasti
i dat van će rajske slasti.

ISUKRST s angeli.

Hodit k meni nikor ne staj,
ja van ću dat vikovni raj.

RODITEĻI i JUSTINA.

Čujete l' glas Isukrstov,
ki će hranit naš žitak ov?
hodimo se sfi krstiti,
dušu nan će on shraniti.

CIPRIJAN Arkadiju govori.

Ni prost, brate, kogod lubi,
lubeć sfaki čagod gubi;
nu ča ćemo učiniti,
kako ćemo mi živiti
lubeć oba dva Justinu
lipu, znamo, u istinu?
triba je nam pomisliti
za moći ju pridobiti;
djavli oba mi vladamo,
oni nas će činit tamo
k Arkadiji brzo poji
ali nu k nam simo dojti.

ARKADIJ.

O tom da se ne pristane,
vele brzo, Ciprijane,
magikon ću ja nastojat
od ne ljubav svaku prijat,
Ciprijane, trudi i ti
tu divicu pridobiti,
ne čini već, da se liniš,
u sfem dobro vij, ča činiš.

CIPRIJAN.

Koliko je godišć i dan
da san vragu sa sfin podan!
ja se učih živeć viku
nastojeći na magiku,
ženu s' umin privratiti
i kobilom učiniti
i obrnut u živinu
u ku drago meni inu.
Mo-j-e život već izginu',

od kad ljubin ja Justinu,
ja ju hoću dostignuti,
da bih vidil poginuti,
zapovudit ja ću vragu,
da je donese k meni nagu
i činiću udiļ česti
simo k meni nu dovesti.

Zove vraga.

Vraže Hmućko, ja te zovu,
hodi udiļ, sliš rič ovu
Satanasa u kriposti,
koji vlada prez milosti,
svaka druga molin ovdi,
u čas k meni brzo dojd.

HMUĆKA.

Ostavil san druge stane
za dojt tebi, Ciprijane,
ča ć od mene, brzo pravi,
da se tebi sfe opravi.

CIPRIJAN.

Znaš Justinu divičicu
Isukrsta službenicu,
za non, Hmućko, mrem svaki čas,
molim, pomoć meni da daš,
jes li sminan nu donesti?
ako s' moguć brzo česti.

HMUĆKA.

Ova se rič ne zataja,
izagnah ja, znaš, iz raja
zemajskoga sam čovika,
ki j' ovoga svita dika,
činih mnoga stvoriti zla,
činih ubit i Abela
brata svoga, toj svak sluša,
činih propet ja Isusa,
nek dovedu, ja te moļu,
Stari pisci xx.

divičicu na tvu voļu,
vazmi pomast ovu u ruke
ter joj prospi okol kuće,
vazmi ovo ti i stavi,
ja ju ću užgat u ljubavi,
u tom ne htij ti postati,
tebi će se, znaj, pridati.

CIPRIJAN.

Neka ljubav mu očuti,
ovu pomast grem prosuti.

HMUĆKA Justini govori.

Čemu tebi tako stanje,
čemu lipost al imanje,
čemu jesu ti na sfiti,
roda koja ne ć činiti?
voće, ploda ko ne čini,
skoreni se, toj procini,
u tom jesi, Juste, kriva,
da tva mladost ne uživa,
ča ti vaļa sfa ta imati
a ne htit ih uživati?
izlec' dakle ļutu ranu
pridragomu Ciprijanu,
ki ti ljubav toku nosi
i od tebe pomoć prosi.

JUSTINA kako vidi djavla, zlamena ga.

U ime oca, sina tokoj,
ki mi će dat pravi pokoj,
duha sfeta tolikoje,
ki će dobit zlobe tvoje.

Hmućka uteče a Justina govori.

Aj propasno zalo sime
izgubi moć već sa sfime
svake tvoje od kriposti,
ništa jesi pred križen ti.
Zahvaļujem tebi, Isuse,
ki si pastir moje duše,

da me djaval sfima zlobi
u ničemu ne pridobi,
ki dohodi k momu stanu,
da se podan Ciprijanu,
toke riči ki mi reče,
da prid križen tja uteče,
kin se jesan zlamenala,
čista, prosta s tin ostala.

HMUČKA.

Ovo ti san, Ciprijane,
vrhu djaval silni bane.

CIPRIJAN.

Nis' li obećal u istinu,
da ćeš dovest ti Justinu?

HMUČKA.

Na noj bilig niki vidih
prid kim udiš ja ubigih,
kako ja noj tu rič rekoh,
strahon udiš tja utekoh,
taku ima rič sfu jaku,
da izgubih kripost svaku.

CIPRIJAN.

Hmučko zala, duh moj ne urid,
na službu mu veće ne prid,
gren drugoga djavla zvati,
kripost veću jeda ima li,
Smetlišnače dojdj jaki,
ki s' u dilu momu taki,
zaklišan te, udiš hodi,
u čas se ovd ti pribrodi,
potriba je meni od tebe
koliko od sama sebe.

Smetlišnaku govori.

Znaš Justinu, ja mrem s koje,
užgala je srce moje,
bud ti drago tamo iti

k men' ju udiš dovedi ti,
Hmučku poslah ja zaludu,
čin', da u tebi ufan budu,
ispun', ča ti ja govorin,
jer u srcu vas ja gorin.

SMETLIŠNAK.

Ciprijane, ti ne blidi,
čuh ja tvoje zapovidi,
ja, ča moj drug ne učini,
ki se u tom vele lini,
ne ću časa nigdi sesti,
k tebi ću ju ja dovesti,
sva joj ću uda ja smutiti
i ljubjenu učiniti.

CIPRIJAN.

Jaka ti si, o ljubavi,
najpri men' u želju stavi,
pak obgrli sfa ma uda,
tokoj život oda sfuda.
Brzo ljubav ulizuje,
dali mučno izlizuje,
ne znan, di san ne kakov sam,
ali z družbon, aliti sam;
velika je ljubavna moć,
vazima nam pamet i moć;
mislim sfeje tužan o tom,
u tuzi sam sfak čas špotom,
nevoľan je hip od veće,
car, ban ni kral družbe ne će;
smušena t' je ljubav naša,
sili mojoj ni ni časa,
da sad ću bit ja radostan,
Justina će dojt mi na stan,
ona će ovd naglo priti,
sit je ću se naľubiti,
ovde ju ću ja čekati,
smilna će se, znam, skazati
a s kripošću Smetlišnaka,
koji može činit sfaka.

Smetlišćak dohodi k Ciprijanu i govori.

Gdi je lipa divičica,
da izľubin ňeje lica?

SMETLIŠĆAK.

Spovidan ti, da ňe sila
udiľ me je pridobila,
strah ti iman to poviti,
čime mene hti dobiti,
viruj mi ti, moje zlobi
jednom stvarju sve pridobi.

CIPRIJAN.

Idi, Smete, tja od mene,
kad te je strah jedne žene,
od ništare duše zali,
poj se tuci, tokoj žali,
da ni s' dobar učiniti
divu jednu pridobiti.

Ovdi uteče Smetlišćak.

Tebe zovu, Zabulone,
dones' s tobom kriposti one,
koje imaš privelike,
daj ľubavi mojoj like.

ZABULON.

Zapovidaj, Ciprijane,
gdi ć da idu, u ke strane?

CIPRIJAN.

Hmućka poslah i Smetlišće,
ne opraviše meni nišće,
ovo ti se gorko bolim
i ovde sad tvrdo molim:
glava jesi ti u sfemu,
pomozí me u ovemu,
da Justine ja divice
ľubko ľubin slavno lice.

ZABULON.

Tako u sfemu ne poginu,
ňoj ću unit tu vrućinu,
stepliću ja tuj divicu,
podati ću ňoj ognicu,
ľubav ću u ňu tu staviti,
činiću se ňu smutiti,
da ako želit ona umriti,
ali tebe obľubiti,
divicon ću s' učiniti
za ňu lagje pridobiti.

CIPRIJAN.

Grem ju domom ja čekati
i najpri se pomuskati
vodom cvita rumenoga,
u kojoj je kripost mnoga,
cvićem kuću naresiti,
jer će brzo k meni priti,
sfe u kući naresiti
i na misto sfe spraviti.

ZABULON obučen od divice Justini
govori.

Vele čista divičice,
ka tač slaviš božje lišće,
želeć tvoj glas ja slišiti
i vrh divstva besiditi,
to te hoću ja moliti,
hoti meni ti praviti,
za bijenje puti naše
plaća će bit, ka ne zna se,
divstvo naše uzdržeci
koju ćemo plaću steći,
mene u tom razgovori,
jer me ta stvar vele mori.

JUSTINA.

Malahan je meni trud taj,
vela plaća pri bogu, znaj,

častnu stvar prem da ne hvale
 al plemenu al ostale
 ljudi kripost ne znajući
 te ju u sebi imajući,
 dostojna si hvale i časti,
 tim uživaš rajske slasti.
 Ko mi može ovd plaću dat
 za me divstvo, ko ću uzdržat?
 plaćena sam uživajući
 u sebi slast s tega imajući,
 od hvalena divstva moga
 plaćena ću bit od boga,
 čekaš plaću te kriposti
 trgovinu činiš prosti.
 Kogod čuje tu mu kripost,
 ka nadhodi svaku lipost,
 hvalon mi će plaću dati,
 tu ću plaću uživati,
 s častju ću se sfud družiti
 tom se častju ja slaviti,
 ljudi divstvo bog, htij znati,
 htij, da mu je diva mati.

ZABULON.

Kad bog tako divstvo ljudi,
 koje zakon vele grubi,
 zakon drugi bog ta stvori,
 sliš, ovako ki govori:
 Napridujte i rodite,
 zemlju ovu napunite.
 Zakonu smo mi protivni
 i bogu smo tim nevirni
 divstvo naše uzdržeći,
 nu ča ćemo time steći?

JUSTINA.

Divojčice mene čuješ
 zakonon me ti smućuješ,
 u ton mi se pamet bije,
 tva me ričca pridobije;

reći ću ti ovd na blizu,
 ja se utičen vazda križu,
 kad god imam misal koju,
 ním utišim pamet moju;
 kin se ovo zlamenujem,
 kad od tebe tu rič čujem,
 sfetim križem dižem na te,
 ne uslišim u tom da te.

(Zabulon pobigne ovdi.)

Ah hudobo zli prokleti,
 iz pameti ne ć mi izeti
 moga Isusa stvoritelja
 i me duše spasitelja,
 u sfen može veće koji,
 neg himbeni grisi tvoji,
 zli sotonu vragoviti,
 ne mož zlobu tvu sakriti,
 ne smućuj mi dobru misal,
 na žal nauk k meni prišal,
 ja oslužiš božji zakon,
 pravedan je ta pri sfakon,
 blažen, sgrišit može koji
 a da o tem ne nastoji,
 nego na to vele mrzi
 i sagrišit on se uzdrži.

ČIN DRUGI.

ZABULON od proroka.

Antioski ljudi slavni,
 slišit me ste ki pripravnici,
 to van se isto daje znati,
 da ćete zlo sfako imati
 u ovomu slavnom gradu,
 ak Justinu ne odadu
 i učine virenicu,
 da narodi toku dicu.
 Nemoć će se van poslati,

ka van hoće zlu smrt dati,
na mañe će ov grad dojtí,
da Isusa ne htít ojtí,
komu se je sfa podala
i sfe divstvo obećala.

Govori se van to danas,
veliko zlo visi nad vas,
sržba i bič priveliki,
zlo ćete imat sfikoliki;
ako ćete da to mine,
boje jedan da pogine,
možete vi da toga ni,
neka vašu voļu izpuní.

ARKADIJ govori.

Kosićen ću s' učiniti
za k Justini moći priti,
u sfu hižu pusti da me,
od sad haľat' bude za me.
Grem domom zvat ja satane,
povedu me u nie stane,
u kosića da se obrnu,
jeda ñeje ľubav sfrnu,
hod, satano, toga cića
sfrni mene u kosića,
da poletin ja k Justini,
jeda mene tako scini;
hodmo u hišu brzo nagli,
učinmo to kako u magli.

Arkadij priobrnut u kosića poleti na
prozor Justine i govori.

Ćuk ćuk, Juste, dušo moja,
u meni je ľubav tvoja,
mene, molin, hod viditi,
na me se htij ti smiliti.

Arkadij, kada vidi Justinu, priobradi se
opet u Arkadija, i govori Justini.

Ovo Arkadij kad te vidih,
on sam isti ja te uvrđih,

nu smili se, Juste, na me,
ne umoriš, dušo, da me,
izgubih ja sfe milosti
djavla himbe i kriposti.

JUSTINA Arkadiju govori.

Niz prozor ćeš sada pasti,
u plač svrnut tvoje slasti,
dušu i život izgubiti,
ne moj, brate, toj činiti.

ARKADIJ Justini govori.

Ajmeh, Juste, ti me shrani,
ne govorim ja ti mani,
vrat ću uđiľ ulomiti,
pomiluj me, molim te tot,
moja u tebi smrt i život,
božje moći i kriposti
podaj meni te milosti.

JUSTINA Arkadiju odgovara.

Arkadiju, pravda, znaš ti,
sfaku muku hoće t' dati,
magikom se hoć služiti,
ka će t' sfa zla učiniti;
za to biži ti otuda,
čelad grede oda sfuda,
slugo, podlož' skalu doli,
Justina te ovo moli,
otuda uđiľ da otide,
da vas s vragon on ne ide.

ARKADIJ govori.

Veće može ta Justina,
nego sfaka kripost ina,
ni magika, ni spiriti,
tu stvar ne mog ja sakriti.

PUK ANTIOKIJE klape na vrata
Justine.

O Justino, sfak te moli,
odnesi nan ove boli,

nad gradon nan vise koje,
 s tebe će doć, tako broje,
 da se ne htiti ti veriti,
 u ništar će ov grad iti.
 Za to ovo sfi molimo,
 čini da se veselimo,
 hotij muža ti prijati,
 ovom gradu tu slast dati,
 ne vaļa nan sad mućati,
 neg na znanje tebi dati,
 od mućanja ova stvar ni,
 svin nan s' ovo, sestro, čini,
 opjeni je ovo posal,
 na č je sfaki od nas došal,
 boļe tebi muža dati,
 neg da ovi vas grad pati,
 U jednomu nije broja,
 Juste, to zna lipost tvoja,
 brž ćeš, sestro, ti roditi,
 čast ča no će sfin nan biti.
 Dakle muža htij vazeti
 i iz tuge nas izeti,
 od sfih strane to ti dimo
 i sfi tebe to molimo;
 ako ne é toj učiniti,
 tebe ćemo pogubiti,
 i ča misliš, htij praviti,
 odgovor' nam, ča misliš ti.

JUSTINA puku odgovara.

Bog će osfeta moja biti,
 sfi ćete vi toj viditi,
 koji djavla virujete,
 ki vas uči rići klete;
 čuli ste vi odgovor moj,
 odgovaran ja van na toj:
 od nemoći ako htiti
 lasno ćete ozdraviti,
 vele grihe ostavite

a Isusa proslavite,
 ja van ovo ne ću kriti,
 on nas hoće ozdraviti.

ZABULON priobražuje drugoga vruga
 u furmu od Justine i govori.

Kad ne mogu drugo činit,
 gren glas neje taman scinit,
 priobrazih vruga ovoga
 i vodin ga radi toga
 Ciprijanu neġa mniti,
 Justina je, vraže, da s' ti,
 umij lipo ti hiniti,¹
 Juston tebe é' on sciniti,
 homo udiļ sada k stanu,
 da te kažen Ciprijanu.

Zabulon Ciprijanu govori.

Evo t' Justa, Ciprijane,
 koju vodin na tve stane,
 vodin dušu, koju želiš,
 neka se nom obeseliš.

CIPRIJAN govori.

Zmajo ļutice, ka s' prez ļubavi,
 aj izdajice, srce ti u slavi,
 jazik laživu zali da sgriši,
 da me ne hti ti nikad ļubiti,
 u zlu ne staješ, jer ne é da san
 tvoj,

nego mi daješ u sfem nepokoj,
 ah izdajice, jazik strilice
 medon pokriješ, ar ju probiješ
 da ako obraz ta vijaše otrovi
 biti će osfeta moji celovi,
 grizenje tokoj dokle u pokoj
 staviš ta jazik to mu je tolikoj.
 Molim, reci mi, je li istina,
 da mi je ovo moja Justina?

¹ ,ksiniti'.

Djavli čuvši ime Justine utekoše, a
Ciprijan govori.

Ne sakriste vaše zlobe,
utekoste tja hudobe,
ča Justina djaval diše,
ono isti on grih biše,
ki me htiše privariti,
za to gredem toj viditi,
grem Justinom govoriti,
istinu tu za viditi.

Ciprijan klapje na vrata Justine i poje
pod kitaru.

O Justino, srce moje,
ni u meni veće koje,
vazela si srce moje,
u tebi je moje i tvoje.
Rec', kako ću ja živiti
prez srdašca ovd na sfiti?
srce s' moje, to je istina,
povrat mi ga ti Justina.

JUSTINA Ciprijanu odgovara.

Ciprijane, ti ć poznati,
da u tomu tebi stati
sfe je ludost, očito dim,
jere ov sfit tlapa, vidim,
ostav djavle i njih himbe,
s kojim mal sfit ne pogibe,
neg ga Isus bog izkupi
i pod slatki sfoj križ skupi,
na kom umri za grišnike,
nim da grihon našin like.

CIPRIJAN Justini govori.

Je s' sad bila ti u mene,
cić koje me život vene,
i ne dobro k meni pride
od mene udiš ti otide?
za č učini, Juste, tako?

izginul san sfakojako,
k meni da se ne povратиš
i srce mi moje vratiš.

JUSTINA Ciprijanu odgovara.

Viruj, tote nisan bila
ni hižu tvu ja vidila,
vara djaval misli tvoje,
brzo ć znati isto toje,
u pamet se tvoju vrati,
ne moj nemu virovati,
pravda će te jer suditi,
putem djavlīm da hoditi
i magijom njih stisćati,
žalost ljudem tim davati;
nu ostavi, brate, toga,
stav' ufanje tve u boga,
kad ga vidiš, čin' križ sfeti,
od toga će t' on izeti.

CIPRIJAN govori sam.

Zabulona gren činit prit,
jeda meni ne htit sakrit,
za č Justinu na mu voļu
ne dovede, ča ga moļu,
neg me čini brižna mriti,
da htit meni poviditi.

Ovdi Zabulon dohodi a Ciprijan mu
govori.

Da ovo je, sad si dobit,
nu reci mi, ča će ovo bit,
učini mi ti tu milost,
rec mi, u čen je neje kripost.

ZABULON.

Ako hoćeš ti priseći,
k drugin da se ne ć uteći,
ja ti hoću sfe praviti
i istinu sfu odkriti.

CIPRIJAN.

Čim ćeš da se ja prisegu,
da takovu rič dosegu?

ZABULON.

Priseži se po našu moć,
dati ću ti u tom pomoć.

CIPRIJAN.

Pomoći tve i kriposti
ne ostavih tve jakosti.

ZABULON.

Prisigovat kad te čuju,
Ciprijane, ja t' viruju.
Kad se ko nas k' noj približa,
čini tada zlamen križa,
s toga kripost izgubimo,
ništa učinit ne umimo.

CIPRIJAN.

Propetje je dakle veće,
tve kriposti to razmeće,
dakle može više seći,
gospodin je tebe veći.

ZABULON.

I nas itko nemu skrivi,
u ogañ sfiñ meće živi.

CIPRIJAN.

Prijatelj ću s' učiniti
tom propetju, kad to diš ti,
ue ću s tobom ja ulisti
u tu muku, ku to diš ti.

ZABULON.

Od mene se ne mož dilit,
u tom tebe mogu silit,

ti s' prisegal po kriposti
naše vele i jakosti.

CIPRIJAN.

Niti scinin tot ne čaju¹
tve kriposti niti haju,
odmećuć vas sfiñ od sebe,
niti marin ja za tebe,
nego tilo me i dušu
priporučan ja Isusu,
on na križu ki je propet,
ne možeš me otud otet,
s nim se ovo znamenivam,
ti od tuda izidi van,
kada križ ov kripost ima
da hudobu pridobiva,
kripost ka je u Isusu,
ki će shranit moju dušu;
grem se udiļ ja krstiti
i k biskupu na to iti.

BISKUP govori Ciprijanu.

Ni l' ti dosta, Ciprijane,
grih, ki činiš u tve strane?
u zlu držec zle pogane
mutit hoćeš i krstjane;
ne ćeš imat te kriposti
protiv crikvi ni milosti,
protiv bogu ni dobitja,
pojdi od ovud, molin te ja.

CIPRIJAN.

Gospodine, znadem isto,
da nitkore nima misto
protiv moći Isusovoj,
kušao san lipo ovoj,
nego molim da ti pravim
i u glavu tvoju stavim,

---

¹ ,cayju'.

ča mi se je sad sgodilo,
 naš biskupe, u to dilo,
 molim, pojmo u skrovito,
 da ti pravim sfe očito;
 krst ću od tebe ja prijati,
 slavu Isusu sfej davati.

PUK.

Veliku t' nam nemoć bog da,
 ča ćemo mi činit sada?
 krivi su ovo zli oblaci,
 da su toti ovd mrtvac,
 zale sriće ne pristaju,
 mrtvi ljudi sfud padaju,
 od nemoći i od kuge,
 nigdi u sfitu ni noj druge.
 Rekla nan je Justina toj,
 da će učinit ona pokoj
 ovom gradu od nemoći,
 ona da će nas pomoći,
 ako o tom htit liniti,
 činmo silon nu viriti,
 ako ne htit to diliti,
 ne činmo nu već živiti.

Puk Justini govori.

Vidiš kako smrt nas mori,
 Juste, ovo sfe ti stvori,
 za to čin', ča s' obećala,
 da si zdravje nan podala,
 inako se udiš viri,
 vrime u tom već ne miri.

JUSTINA.

O Isuse vikoviti,
 ki(s') se za nas htíl roditi,
 od divice s' izkupiti (?)
 sfit od griha očistiti,
 obrizan bit, grjen tokoj,
 Judin celov imat tokoj,

ka Pilatu vezan vojen,
 muku trpit na sfit rojen,
 zli sfidoci na n lagaše,
 toke udarce nemu daše,
 pluvaše ga i kruniše,
 trstju glavu nemu biše,
 obraz negov izgrdiše,
 čavli k križu prigvozdiše,
 s križen nega gor uzniše,
 meu lupeže postaviše,
 žuči i osta piti daše,
 sulicom bok prokopaše.
 Molim za te muke tvoje,
 za nas trpi bolno koje,
 za smrt tvoju i križ sfeti,
 ovi puk tvoj htij izeti
 zale od kuge i nemoći,
 u tomu jih htij pomoći,
 koji u te vele ufaju,
 krstiti se obećaju,
 odnesi već sržbu tvoju,
 za grih dal si svim nim koju.

PUK.

Naglimo mi sada iti
 biskupu se pomoliti,
 da nas hoće sfih krstiti,
 ne mojmo se mi liniti.

Puk biskupu govori.

Došli smo ti do istine,
 da nas krstiš, gospodine,
 o biskupe drag i mili,
 ta smo zavet učinili.

BISKUP.

Bratjo, ja san već prez moći,
 toj učinit ne ću moći,
 neg vas molim prija smrti,
 podajte mi sfi vi dar ti:

Ciprijana vi vazmite
za biskupa i stavite,
on će van to učiniti,
kako ćete sfi viditi,
i on se je sad krstio,
poluvirac ki je bio,
obrao je on sfeti put,
vrgal se je crikvi u skut.

PUK.

Mi sfi u tomu vele dobrovoljni
nam za pastira nega uzimamo,
sfi krstiti se vele smo povoljni
za boga imamo.

BISKUP.

Ja mu daju mitru moju,
nosio san do sad koju,
nemu ću ju sad postaviti,
ovdi biskup postavlja mitru na Cipri-
jana i sfu daje biskupiju.
nega ime htijte slavit,
sfe me blago dat ću nemu,
slišajte ga vi u sfemu.

CIPRIJAN.

Bog će platit, gospodine,
pravi dobri krstjanine.
Justinu mi vi zovite
i ne stope naslidite,
mene j' ona obratila
na krstjanska ova dila.

PUK.

Nam je nemoć sfu odnila
ta Justina bogu mila,
sad ju ćemo mi činiti
k tebi ovde udiļ priti.

BISKUP.

Sidalo me, koje znate,
hodte sa mnom da ga date

Ciprijanu namisniku,
bit će nemu to za diku,
i dat mu ću sve me moći,
ki će u sfem vas pomoći.

SLUGA BISKUPOV nosi sidalo Cipri-
janu i govori.

Šale biskup tvoj milosti
crikve sfete od kriposti,
sidalo ovo, ko dostojiš,
crikvi božjoj da nastojiš,
od biskupa obsluž zakon
drag bit bogu stvarju takon.

CIPRIJAN Justini govori.

Ženo božja o Justino,
reče meni ti istino,
Isusove da su moći
od velike nam pomoći;
u meni se to ne krije,
sfakoga on pridobiye,
ti me dobi ričju takon,
da ću častit negov zakon
i va vike s nin živiti,
dočin buden na sen sfti;
imaću var od ovoga
spomiñat se svej od boga
i početak imat s nega
moga dila od sfakega,
spasi u sfen od človika,
nemoćnikon daje lika,
rad človika sfaka učini,
svaki od vas to procini.
Pogledajmo nebo gori,
ona sfaka bog nan stvori,
on nas redi i varuje,
ko ga zove, tega čuje;
moli nega, Juste, za me,
u sfen da se smili na me,
i ti meni tvom milosti,

ča ti sgriših, u sfen prosti,
biskup kad san sad učinien
i dostojan na to scinen,
ja te činin opaticu
kako božju službenicu,
ober' mojstir drago ki ti,
tote bogu htij služiti,
redi nega ti divice
kako prave koludrice,
posluh tvoj čin' da slušaju,
da u sfen bogu hvalu daju.

JUSTINA.

Tako hoću dilovati,
u temu te ja slišati,
k tebi ću se uticati,
ti mi ć nauk dobar dati.

CIPRIJAN slugan govori.

Sluge moje, kad viditi
krstjanina progoniti,
u koje van drago strane
od krstjani buka stane,
udi! meni vi pravite
kadi godi vi slišite,
gdi moć njih ću sahraniti
i sfako зло nin odniti.

JUSTINA sama govori.

Velika t' je križa kripost,
koja skaza meni milost,
kako ovoga Ciprijana
djavalskoga ize iz stana
koga učini, da je biskup,
čini krstit vas grad i puk,
ar kadi se s djavli plita,
pozna duša himbu sfta.
Križu, đaj nam ti milosti,
da nan Isus grihe prosti,

i dopust' nam ti život taj,
dostignemo da vični raj.

ČIN TREĆI.

NAMISNIK cesarov govori dvoranon.

Dajte meni ovd da sidin,
neka s fami pobesidin.
Jedni čine, čut je ovoj,
proti volji cesarovoju,
da kripost je posluh dati,
starešinu sfud slišati;
veću ne da bog ovd milost
neg u komu j prava kripost,
kripost, znajte, ide kuda,
časti sebe ona sfuda,
ko u sebi kripost ima,
uzvisi se taj sa sfima;
kudgod kripost ona hodi,
sriću i čast sobon vodi.
I ova je rič istina,
kripost vazdi misto ima,
virujte mi, ni ovd laži,
kripost sfaka brižna utaži;
neg je, znajte, sfud zavidost,
gdi je slava tokoj kripost,
ne topi se, ni žeže stan,
u kon človik jest kripostan.
Ovi človik vele je gluh,
u komu ni starin posluh.
Čujem, sluge, vele glase,
ki u gradu ovom staše,
Ciprijana i Justine,
kako slove niho ime;
vas puk oni obratiše,
toka kripost u njih biše,
privrativ jih na krstjanstvo
sfi viruju to hožanstvo.
Zovite jih udi! k meni,

cesaru ste ki srčeni,
ja ih hoću naučiti
Isusove sluge biti,
mučit jih ću brez milosti,
kad su u njih te kriposti.

DVORANI govore.

Hodimo ih udiļ zvati,
po sfemu ih gradu iskati.

NAMISNIK CESAROV.

Vas puk nĩmi ovd se dići,
diju, kugu da izlići,
kriposti te da ona ima,
vlada pukon da sa sfima,
Isukrsta da viruju
i da nega u sfen štiju;
diju, rić ta da je istina,
da to čini sfe Justina;
jošće diju, ća ja ne mñih,
Ciprijan je da biskup njih,
koji ovde sfe pogane
ćini živit jak krstjane,
pusti idola on svoga,
sad Isusa drži boga;
ćagod rićju sfojon reće,
veli od nega sfud glas teće,
cesar ćagod ovde vlada
i sfi ļudi sega grada
krstjane je ućinio,
na tu viru obratio.

DVORANI dovode Ciprijana i Justinu
namisniku.

Koga išćeš, Ciprijana,
najdosmo ga na srid stana,
gdi psovaše naše idole,
cesarovci kim se mole;
Justina ovo divojćica
nad mojsttirom opatica,

Isukrsta koja slavi
pohvaļena u drżavi.

NAMISNIK CESAROV govori Cipri-
janu i Justini.

Naše boge vi uridite,
Isukrsta naslidite,
je l' istina, nu pravite,
oćito ovd vi recite.

CIPRIJAN i JUSTINA ujedno.

Velika smo mi ovdeka kušali
vragon virujuć, koje smo slidili,
u isto smo mi oćito poznali
i to vidili,

da je moć niha tlapa od ništare,
kojih kriż sfeti u sfen tvrdo bije,
pri kom su moći sfoje izgubili
propetje gdi je.

Za to ufamo, naša misal ta je
Isusa slidit i vavik dvoriti,
ki sfojim slugam vićni raj podaje
na drugom sfiti.

NAMISNIK CESAROV govori.

Tere misal vaša ta je,
da se Isusu slava daje,
al virujte u idole,
koje naši puci mole,
ali vas ću pogubiti
i žestoko umoriti.

CIPRIJAN i JUSTINA ujedno.

Daj nan ti muke i ku ti drago
smrt,

istinu ćemo u ovom ti riti:
vraźje idole vaše ćemo strt,
a kriż sliditi.

NAMISNIK CESAROV.

Lonac pakla vi naliťe,
u n ih stavit dobro vijte,

poda n ogañ naložite
dokle umrit ñih vidite.

REDOVNIK POGANSKI.

Ja ću uz lonac onda stati,
muku ñim ću toku dati,
vazet ñim ću sfe kriposti
Isusove od milosti
naše boge zazivajuć
i muku ñim u sfen dajuć,

NAMISNIK govori redovniku pogan-
skomu.

Čin' ih gorko ti psovati,
jeda idolon virovati.

CIPRIJAN i JUSTINA ujedno.

Isuse dobri, ovomu pokaži,
da su ništare svi ñihi idoli,
da su sfi himbe i velike laži,
to ti se moli.

I sfaku muku želimo podniti,
da se zovemo mučenici tvoji
za moć te prija, Isuse, viditi,
pravi s' bog koji.

REDOVNIK idolski moli se.

O Erku! velik li si,
bog našega puka ti si,
i ti Jove, oće bogov,
čini dobro vrit lonac ov.

Ovdi plamen izpod lonca sipi se pro-
tiva redovniku idolskomu, a on vapije.

Ojme ojme, joh, izgorih
i moj život vas izmorih.

DVORANI govore začudjeni meu
sobom.

Ča se ovo ovde stvori?
pop naš ovo vas izgori,

poneste ga pokopati,
namisniku dajte znati,
i cesaru da se piše,
ovo čudo da zgodi se.
Ciprijana Isus sfemog
i Justine velik je bog.

Ovdi dvorani dohode k namisniku i
govore.

Namisniče o cesarov,
čudnovati sliši glas ov:
redovnik je izgorio,
očito san to vidio,
ki idole slavno zvaše,
velu hvalu ñin davaše,
iz lonca ogañ jadan dojde,
užeže ga, rič ne ojde,
Ciprijanu i Justini
veli ogañ nič ne čini.

NAMISNIK govori.

Iz lonca ih vi izmite
ter ñim glavu odsicite,
ostavte jih puta sridu,
neka ih tot psi izidu.

CIPRIJAN i JUSTINA ujedno.

Spasi nam duše, Isuse propeti,
ki s' muku trpil za ove grišnike,
htij nas iz muke paklene izeti
u raj stav' vike.

Za grihe naše sfaka dostojamo,
da ti s' milošća i dobar sfakomu,
a mi smrt ovu ľuveno primamo
na sfitu ovomu.

Dat nan će plaću, ki je umr
za nas,
ufano k ñemu zajedno hodimo,
dobiće ćemo mi imati danas,
listo držimo.

DVORANI govore krvnikon.

Nišće ovih ne milujte,
glave nima usicite,
zapovida to namisnik,
drag cesarov ki je človik.
Neposlušnin čini to se,
ki zapovid ne podnose.

Ovdi krvnici odsikuju glave Ciprijana
i Justine i ostavjaju tila na putu, a
dvorani gredu namisniku i govore.

Kako milost tva hti rići,
činismo jin glavu usići
i tako ih ostavismo
ondi, gdi nin smrt činismo,
kako godir ti naredi,
to s' učini sfe prez zledi.

KRSTJANI meu sobon govoreći gredu
ukrast sfeta tila za pokopat ih.

Vidiste li, ča Isus stvori,
kako popa on umori,
ča idole on pohvali?
život mu se vas opali,
ovin dvima ne bi ništa,
vira j naša vele čista,
nih će biti vavik slava,
i vik raja ona prava,
nijedan nih ne dostoja,
ča vidite, bratjo moja;
hodmo nihe pogrobiti,
muče ćemo to činiti,
da pogani nas ne vide,
da ki od nih ovd ne pride.

ANGEL.

Slišili ste, ča križ sfeti,
na kom Isus bi propeti,
može protiv zlon satanu,
ča učini Ciprijanu

po Justini divičici
Isusovoj nevestici,
ka ga vraga pustit čini,
mučenikon nega učini,
hrañeni su ki od boga,
side u raju gor kod koga,
imaju gor sfake časti,
užívaju rajske slasti.
Dobra družba te Justine
učini ga od te scine,
ona kugu odni gradu,
koji grihov staše u smradu,
za č jih čini sfih krstiti
vele grihe očistiti.
Vidili ste, veli, mali,
kako ogañ sfega opali,
ki pod lonac podticaše
i poganske boge zvaše,
a nim ogañ ne naudi;
to sfakomu nauk budi.
Želahu bit mučenicici,
pravi Isusa virenici,
za uživat božje lice
obima se glava usiće.
Može l' se ko prijateljstvo
veće nego vidiste ovo,
dati život, blago i dušu
i posfetit svomu Isusu?
Križa zlamen učini toj,
vidiš li ti, Hvare, ovoj?
propetje imaš, ti procini,
u većoj ga drži scini
i u većoj ti u časti
nega kripost, s koga slasti
sfake ćete vi imati,
rat, glad, kugu odtirati,
već neg blago gdi pokoji,
ki u našem templu stoji,
veće ga ti htij sciniti,
za č će i ini toj činiti.

Od velike j' od kriposti
dragi kamen, ki imaš ti,
,Zacaria' s križen cini,
uteci se ka Jelini,
Antioke kuge ozdravi,
križ je likar toga pravi,
di pri bogu velika ona,
jer ta križ najt bi dostojna.
Znajte, da ta cesarica

moguća je odvitnica;
Hvarski puče, pri Isusu
ona van će spasit dušu,
ako se k njoj uticati,
sfakoga zla vas čuvati. —
Ciprijan je i Justina
u Pjačenci, to j' istina,
vele štiju gdi kip njihov.
Procini sfak dobri poj ov. Amen.

S v r h a.

PRIKAZANJE

ŽIVOTA SVETE MARGARITE, DIVICE I MUČENICE.

Govornici:

Angel, prolog i dospitak.
Pop krstjanski.
S. Margarita, kći Teodosija.
Baba svete Margarite.
Teodosij, otac s. Margarite.
Pastirić.
Olibrij prefet.
Kapoča.
Mladići stariji i mlađi.
Sejani.
Lovčari.
Divice.
Sluge prefetove.
Barabant kavalier.
Patriarka idolski s asistenti.

Sluga patriarke.
Redovnici idolski.
Stotnik.
Vitezi.
Bijavci ali frustavci.
Isukrst.
Arkangel Gabriel.
Hudoba u furmi od satira.
Dva stražnika od tamnice.
Malko krvnik aliti boja. (?)
Kor angelov
Kor divic
Kor mučenikov } na nebu ki začinu.
Dva stropijanika.

ANGEL.

On bog vični po cesarstvu
ki kraluje u blaženstvu,
on bog blagi, koji daje
ustrplenin vične stanje,
on bog slavni, krunu tokoj
koji spravja duši sfakoj,
on bog jedin, ki sfa vlada,
k van me isti posla sada
navistiti smrt divice
Margarite mučenice,
viru neje kripku i jaku,
himbu sfita tlačeć sfaku,
gorku muku, ustrpjenje,

mudrost, nauk, poniženje,
Olibrija djavla zvanje,
kijih dobri božje ufanje
Isusova križa pomoć
ova s neba ima noj doć,
u tamnici bjena stojeć,
požrit će ju drakun režeć,
bolno slišat budte spravni
Margarite život slavni,
usičenje glave i muke
razmišljajuć božje odluke,
za dostignut stanja rajska
pokažu se van sad sfaka.

ČIN PRVI.

POP KRSTJANSKI govori.

Ko će slavu vičnu imit,
potribno je s viron živit,
jere bogu ni drag človik,
ako s viron nije vavik.
Pravi razlog ti nas uči,
vira s bogon da nas sluči,
vira bo je dobro sfako
stanovistvo kripko i jako;
ovo nan su prava dila,
suproč kojim nije sila
ni od vitra ni od vode,
ka nan može dati škode.
Razlike san puke vidil,
knige tokoj nihe proštil
vrhu vire govoreći,
zlobne misli prinošeci,
krive boge poštujući
a Isusa odmećući,
kojega je vira prava
meu sfimi vična slava,
za č je po noj dostignuće,
zemle k nebu uzdvignuće,
po koj narav zdravje prija,
radost sfaka dušu obuja;
ovoj zovu sfetoj viri,
ka človika s bogon miri,
koja daje slavna stanja,
božja skupno sfa imanja.

S. MARGARITA popu krstjanskemu
odgovara.

Bud vičnemu bogu hvala,
vire sfete ki je glava,
jer istinu sad poznaju
i put pravi k rajskem stanju,
rič mi tvoja to skazuje,
srce ljubav prostričuje,
pren godišća da su mlada

Stari pisci xx.

i da ludost pamet vlada,
zlo od dobra razabiran,
Isusovu viru obiran,
tud podložna ja se zoven
službenica bogu mojen.
Ča sad iman ja činiti,
želin, htij me naučiti,
pomankanjen da ne uridin
stvoritelja, koga slidin.

POP govori s. Margariti.

Prav' mi ime i porojenje,
život, dilo i činjenje,
tad te hoću naučiti,
kako ć bogu ugoditi.

S. MARGARITA popu govori.

Znaj, imenon da san zvana
Margarita, oca slavna
Teodosija patriarke,
mnogo čestit od Antioke
vlada, uživa, obilnuje,
nijednim dobron ne želuje,
a od majke plemenite
porojena i čestite,
pak po smrti neje spravna
bih sasnice pomji dana,
u raskošah odhranih se,
viru tamnu naučih se,
molin, božji naučitelju,
ukaž mi put spasitelju.

POP s. Margariti govori.

Za da budčš Margarita
dragi kamen sega sfta,
potribno je sad prijati
krst prisfeti poštovati,
po krstu se porajamo
a brez krsta umiramo,
on je krst sfet kraļu ushod,
ključ i vrata, oca porod;

uzdrž nauk, ki ti daju,
krstu glavu, dušu raj,
niti budi mnoga truda
boga služiti cića suda.

S. MARGARITA popu odgovara.

Cini mi se tisuća lit,
da mi je krst sfeti primit,
jere bolnu slišan žalost,
ne krat', molin, dat mi milost.

POP s. MARGARITI govori.

Da ne čuješ vične muke,
slišan prave tvoje odluke,
pripravan san krstit tebe,
da se ukloniš djavla himbe,
pust' ovoga, k bogu pridi,
ki na desnu oca sidi,
on usliša naše suze,
da se odriše smrtne uze.
Sad ukazat hotij meni,
gdi studenac vre vodeni.

S. MARGARITA popu odgovara.

Ja se odmeću hudobnika,
bogu momu slava i dika,
grihe oprosti, vele molin,
od kojih se kruto bolin,
s umilenstvom srce dajuć
tebi, Isuse, priklaňajuć,
jer si ti moj sam zaručnik,
vira, ufanje i pomoćnik,
sfe kriposti u tebi stoje
i slatkosti duše moje,
ufan, milost daćeš meni,
janče čisti, poniženi.
Naprid, ovde voda izvire,
naučitelju sfete vire.

POP s. Margariti govori.

Hodmo k nemu skupa sada
za učiniti, ča bog vlada.

S. MARGARITA popu odgovara.

Ovo vode vre studenac,
proslavljen bud duh, sin, otac.

POP kršća vodu, kon će krstit s.
Margaritu.

Vodo bistra, vodo čista
sfeta krsta bud pričista,
tebe kršćam u ime oca,
sina, duha, sfeta stvorca,
doli padmo na kolina,
proslavimo oca i sina,
i spivajuć sfeta duha,
da nin glas naš pride do uha.

POP i s. MARGARITA kleknu i kan-
taju ujedno.

Ton di: Veni cre-
ator spiritus.

Stvorče sfeti, pridi, duše,
pohod misli hitro tvojih
i napuni gornje ruže
prsi ke si stvoril virnih.
Paraklit jest znan dar boga
ogaň vrućac živ, ljubjenje
bit će isto visokoga
i duhovno pomazanje.
Ti si darom sedmobraznim
prst desnice boga oca,
obećanje virno slavnim
grla ućeć s ričju stvorca.
Nam ćućenju užez' sfitlost
vičnu ljubav srcu ulifši,
slabost ukrip' tila milost
a mogustvo stanovifši.
Odren' daleč vruga zlobeć
mir nan ureda darujući,
uči pute naprid hodeć
himbe sfake čuvajući.
Uzrok oca jesi znanja
a po tebi sina porod,

od obiju duše stanja
virujemo uvijek izhod.
Slava budi ocu i sinu,
ki je od mrtvih ustal hvađen,
paraklitu gospodinu
po sfe vike vikon, Amen.

Ovdi pop kršća s. Margaritu.

Margarito, ja te kršćan
u ime oca, sina, duha amen.
za da možeš dostignuti
muke pakla odbignuti
a nebesken stanju priti,
gdi je uvijek vik živiti.

S. MARGARITA popu odgovara.

Iznutrina sfa mi igraju
s veseljen se prolivaju
Isukrsta videć moga
stvoriteļa pridragoga,
koji za me hti umriti
i pričistu krv proliti,
radi koje ljubav rani
srce moje sa strijama.
Hvala budi, bože, tebi,
ki me obratit hoti sebi
na uživanje vične gori,
di no side sfeti zbori,
misal, nauk, voļu i krst
prime molbu moj Isukrst.

POP s. Margariti govori.

Pravo dobro htij sliditi,
neprijateļen odoliti
sfi su puti, i hudobi,
smrt nan želeć sfake dobi;
svakoj himbi bud protiva,
ako ć priti k raju diva,
suprotivnost kada slišan,
k nebu ruke, k stvorcu pisan;

primi nauk, stan' u miru,
ļubi kripko božju viru.

S. MARGARITA popu odgovara.

Sfe ću učinit ja slobodno,
ča je Isusu mom ugodno.

Ovdi pop odhodi a sasnica dohodi s.
Margarite, kojoj s. Margarita govori.

Sliš', sasnice, dobri glasi:
krst mi sfeti dušu spasi,
ni će Netun Marta i Jova
kako boge štovat ova,
već potlačan nihu slabost,
sama Isusa štuju kripost,
koj mogućto tako daje,
da sfitovnu zlob ne haje.

SASNICA s. Margariti odgovara.

Kako, hćerce, ti si smila
krst prijati, ajmeh, mila?
da primineš, otac toj će,
suprot meni sržbon doće,
pid kojega priti ne smin,
ni mu kako reći umin;
izgubih sad sfa imanja,
ļubav, službu i ufanja.

S. MARGARITA sasnici govori.

Ne straš' priti k ocu momu
službeniku hudobnomu,
pojdi, prav' mu sfe činenje,
po tom toga me kršćenje;
posluh ove riči primi,
tad ćeš dili vidit sfimi.

SASNICA s. Margariti odgovara.

Ne mog s mañin učiniti
neg rič tvoju uslišiti.

Sasnica puten govori.

U sfen hotih ugodit noj,
boje bi mi ne bit živoj,
danas sriću znati moju,
jer mi je trpit bolest mnogu.

Ovdi sasnica dohodi Teodosiju i govori.

Zdravo, časna glavo izbrana,
dopusti mi bit slišana.

TEODOSIJ sasnici odgovara.

Ženo draga, častna i mila,
dobro prišla i veselila!
razlog daje vazda pustit,
ča t' je drago, s mnom govorit;
prav mi prija od moje hčerce,
radmi koje vene lišce.

SASNICA Teodosiju govori.

Margarita hčerca tvoja,
duša, srce, radost moja,
nabodi se u dobren stanju
i u sfaken uživanju.
Sama stati sliša radost
niti čuje sfta žalost,
petnadeste grede litu,
potribuje drugu sftu,
radi toga prišla jesan,
pinez pitat želila san;
ni me do sad man molila
stvar nijednu, ku je htila,
u tih nauk temu hoću
razbor, tihost i čistoću
budući ju odhranila,
dopust', ka san t' ja prosila.

TEODOSIJ sasnici odgovara.

Imaš razlog, ta želinja
da ti budu sfa prošenja,
evo t' pet sto dukat ovdi,

„vsti“ drago stratit pojdi,
vele veće još ću učinit,
ako bude meni ugodit,
a još veće, pokle sinov
nimah drugih baščinikov,
biti će noj samoj dana
sfa moja oblast i država
u vladanju zlatna kita
meu sfimi plemenita.
Sad ov tebi hoću dati
uspomen ki ć uzdržati:
nigdar hotij dopustiti,
da nu bude ko krstiti.

SASNICA Teodosiju govori.

Sliš me, molin, sftla glavo,
meu narodi sfaka slavo,
da na puno pravja(m) ti ja
Margarite sfa činjenja:
jedan ovih dan kad dojdoh
kršćenu ju doma najdoh;
reći tebi ja ne umin,
koji je bil ta krstjanin,
da je imal toliku moć
hčer tvu na krst privesti poč
brez strašit se tvoje ruke,
ka mu može zadat muke,
ranc mi, znaj, zada britke,
da u meni ne osta slike,
a sfe prsi smrtna uza,
obraz s krvju obli suza.
Ča ću sada, rec mi, učinit?
zapovid ću tvoju slišit.

TEODOSIJ sasnici sržbenin glason
odgovara.

O kršćani, o podjamnice
hčere moje himbenice!
Ona meni draga biše,
svaki posluh mi ugođiše,

a ti može tako učinit
 srce moje jadno ucvilit!
 Obitan se dušon mojon,
 da ćeš platit z glavon tvojon,
 pored tebe sfi ostali,
 stari, veli skupno i mali;
 ne čin' k meni već da pride,
 da ju moje oči vide,
 kad mi muke hoti dati,
 plačne jade sfe slišati;
 u nauku drž' ju sobon,
 da ne žive s krsta zlobon,
 tebi sad ju priporučen,
 nigdar vidit jer ju odlučan.

SASNICA Teodosiju odgovara.

Dan ti posluh sfaki virni,
 gospodine časni i mirni.

Sasnica odhodi od Teodosija i došavši
 k Margariti govori.

Ja se od tvoga oca vraćan
 pinez noseć, srcen drščan.
 Kad je od mene krst tvoj slišal,
 da umre, ta je nega misal,
 draga hćerice Margarita,
 ka te ludost sad obbita?
 ne moj, mila, tako stati,
 ako ć sa mnom uživati,
 poj pasući ovce moje
 i razmišljaj stanje tvoje.

S. MARGARITA sasnici odgovara.

Slatka dojko, pokle niman
 majku, tebe za nju uziman,
 i otac me za č me ostavil,
 s mnogon sržbon smrt pripravil,
 u sfen ću te uslišati,
 prave hćerice posluh dati,
 i nauk tvoj sfej ću slidit,

po kom dobro ufan imit.
 Isus pastir ovac biše,
 kako u sfetih pesmih ští se,
 na križ hoti priminuti
 rad njih čistu krv proliti;
 oven srca svi podaju,
 u pustiňah ki ga znaju.

Ovdi pASTIRIĆ dohodi s. Margariti i
 govori.

Gospoje, dobar dan u pustiňi
 ovoj
 družbu ti ja podan, ako je testir
 tvojoj.

S. MARGARITA pastiriću odgovara.

Dobro prišal, pastiriću,
 želin tvojoj družbi sriću,
 hotij malo ti posidit,
 ovce pasuće boga slidit.

Ovdi OLIBRIJ prefet Kapociji govori.

Sfaka spravna hotij da su,
 Kapocijo, za lov ka su,
 i mladićen pojdi reci,
 da ne krate k men' doteći,
 ni da sebe koji usili,
 neg pokaže hitrost z dili
 vreda proći luge i strane
 i visine n' izabrane,
 lov seľane čini nosit
 a lovčare hrte vodit.

KAPOCIJA Olibriju odgovara

Svaka spravna sad će biti,
 gospodine moj čestiti.

Kapocija mladićen govori.

Aj sad od vas sfak na noge
 ustan gori vesel hodit

na lov i proč strane mnoge,
potrebno je van ugodit.
Zapovid je ta podana
gospodina odabrana.

MLADIĆI Kapociju odgovaraju.

Mi smo pravni s nime doći,
di mu drago svuda poći
posluh slišat nad sva ina
od takmena gospodina.
Sad na palac imamo prit
za ispunit, ča bude htit.

KAPOCIJA sejanon govori.

Kmeti virni, dobro prišli,
gospodina jesu misli,
na lov poći da hotite,
vaše posle ostavite,
sfaki od vas zapovidi
sliši, sfa pust', mene slidi.

SEĀANI Kapociji odgovaraju.

Gospodina takmenoga,
kojega je oblast mnoga,
dobrovoljno za to gremo,
spravni smo, za n da umremo.

KAPOCIJA sejanom govori.

Pokojite malo ovde,
gospodin dol dokle dojde.

Ovdi Kapocija prefetu govori.

Sva su pravna, ka hotjaše,
rič i glas tvoj uslišaše,
mnogo žude tvoju družbu
pokažujuć sfaku službu,
u radosti uzigraju,
a za milost sfa primaju.

MLADIĆI STARIJI po putu ostalin
govore.

Dostojan jest gospodin naš
imit službu sfaku od nas.

MLADIĆI MLAJI odgovaraju.

U istinu jest dostojan
služen biti uvik slavan.

MLADIĆI prefetu govore.

Zdrav, naš slavni gospodine,
poklon ti bud nad sfe ine,
mi sad htismo k tebi priti
zapovidi obslužiti.

PREFET mladićen odgovara.

O mladići, krune od slave
i plemenstvo me države,
vi ste za poč bili zvani
na lov i za to odbrani,
sad hodimo putovati
i kuntenstva uživati.

KAPOCIJA lovčaron i sejanon govori.

Sfaki lovčar i sejanin
s hrton naprid hod' vezanin.

Ovdi se upute. S. MARGARITA
divican govori.

O gizdave divojčice,
brez vojnika ke hodite
raztrkane kako ovčice,
gore proći ke želite,
Isus nan je verna družba,
on nas uči pute prave,
srcem želi da mu je služba,
ko će imit vične slave.

DIVIČICE s. Margariti odgovaraju.

Ovdi skupa htismo priti
išćuć boga jedinoga
Isukrsta svemogoga,
ki na križu hti umriti.
Mi smo nega izgubili
rad griha i pomankanja,

ajmeh, naša sfa ufanja,
rec' nan kogod, kud se dili,
jerbo smrtna tuga koļe,
obraz gorke suze obliju,
duše naše sve vapiju;
ne bit živin, nam bi boļe.

PREFET Kapociji govori.

Pored grma vijū onoga
divojčicu, lipost mnoga
di u ņe lišcu sa zvizdami
roze cvatu srcu da mi,
bridke rane da na sfitu
mladost toka ni u cvitu.
Nigdar ovo zagledaše
misal moja, koj prida se.(?)
Kapocija, k ņoj ti pojdi,
na palac mi skupa dojdi,
iman s častju ņoj govorit,
mnoge stvari tokoj prosit.

KAPOCIJA prefetu odgovara.

Posluh ja tvoj, gospodine,
ispuniću do istine.

Prefet gre u ņegov palac, a Kapocija
došavši s. Margariti govori.

Plemenita divojčice,
žarko sunce i divice,
gospodin me k tebi posla,
k ņen pristolu da bi došla.

S. MARGARITA Kapociji odgovara.

Hoću l' sama k ņemu sad prit?
zapovid mi hotij pravit.

KAPOCIJA s. Margariti odgovara.

Hoćeš, da te ja sad sdružin,
s pomjon sfakon verno služin?
strašiti se, molin, ne htij,

gospodina služit hotij,
s čašću i dikom ukruņena
bićeš vrl̃ sfih ti dvorena,
nit se uputil ti u sili, (?)
ako ć veća vidit s dili.

S. MARGARITA Kapociji govori.

Od maņega ni mi učinit,
neg zapovid ņega slišit.

S. Margarita htivši se dilit priporuča
pastiriću sfoje ovce i govori.

Pastiriću družbeniče,
priporučan t' me ovčice,
da ih čuvaš i pokoje,
dokle pridu, kako sfoje.

PASTIRIĆ s. Margariti odgovara.

Čstita gospoje, zvizdo i danice,
pastirić, ki poje plemena kralice,
tvoje će ovčice verno učuvati
i mlade travice obilno napasti.
Ne moj vele stati, družbu mi ne
krati,
ovdi ću čekati, vreda se zavratī.

S. MARGARITA puten hodeć pripo-
ruča se bogu i govori:

O Isuse gospodine,
zaručnice drag' i mili,
djavla učuvaj želeć z dili
ranit dušu da izgine.
Ti s' ufanje sfako moje,
kripost srca, duše i tila,
vrhu tebe nije sila,
kad u viri kripko stoje.
Dopusti mi, kruto molin,
da te služin kripko i jako,
muke trpeć sfakojako
a na pokon krv sfu prolin.

KAPOCIJA došavši k prefetu s. Margaritom govori.

Glas tvoj bi rič uslišana,
gospodine, slavo obrana,
evo tebi divojčica,
ke želaše vidit li(š)ca.

PREFET s. Margariti govori.

Dobro prišla, ma gospoje,
znati želin ime tvoje,
oca i puk, grad i misto,
način i rod, sfa zaisto;
jes' ti raba zaručnica
ali časna divojčica?
nit se hotij mnogo uzdržat
odgovor mi na ova sfa dat.

S. MARGARITA prefetu odgovara.

Ja se pravim Margarita,
boga kraļa neba i sfta,
Teodosija roda krvi
tlačin boge, koje slavi,
nisan raba zaručnica,
nego Isusa službenica.

PREFET s. Margariti govori.

Ime ľubsko, krv plemena
biće tebi pohvalena,
ako zalu misal hotit
tvoga Isusa himbe pustit,
moja ćeš bit zaručnica,
u vladanju sfin kraljica;
podjammnika odvrži se,
bogon našin pokloni se.

S. MARGARITA prefetu govori.

Da ti pravin, dopusti mi,
Isus bog je nada sfimi,
on je moguć i umiteľ,
naše duše nam spasiteľ,
u nem stoje sfa blaženstva

sfita, nebes i plemenstva.
Ko se nemu ponižuje,
rajska stanja dostignuje,
nit se daje bogon veće,
ko u grih smrtni pasti ne će,
sfi razlozi nan skazuju;
Sokrat, Platon to viruju.
Aristotel pored s nimi,
mudra glava nada sfimi,
jednoga nan daju boga,
da sfit vlada, vrhu koga
ni zakona, ni uminje,
vavik bil je i živil je,
slidi ovoga prava vira,
po koj človik ne umira.

PREFET s. Margariti sržbeno govori.

Slišat ne ću, propast koja
drži misal tamna tvoja,
u tamnici zatvorena
hoću da si umorena,
ako mojoj volji prideš,
u veseľu sa mnon sideš.

S. MARGARITA prefetu odgovara.

Niman straha od človika,
ni me hini slava i dika,
sfaka ova vrime hrani,
a isto vrime Isus slavni.

PREFET slugi svomu govori.

Barabanta slugu čin' doć
i ostale u sfu pomoć,
plaću sfoju ona želi
prijat, zakon kako veli,
sfoju pamet izgubivši,
meni ugodit ne umivši.

SLUGA prefetu odgovara.

Gredem nega hitro ja zvat
tvem pristolu s družbon poslat.

Ovdi sluga diľuje se a PREFET s.
Margariti govori srźbeno.

Sad ćeš poznat, ća će ti bit,
kad Isusa oćeš slavit,
po tontoga jošće gore
ća desnica moja more,
dokle budeš u misli stat,
naše boge ne poštovat.

SLUGA prefetov barabantu govori.

Pravde slugo barabante,
z družbon tvojon gor ustante,
gospodin vas zove k sebi,
na to san bil poslan k tebi.

BARABANT govori ostalin cafon.

Hodmo ureda, stante gori,
gospodina di su dvori.

CAFI barabantu odgovaraju.

Hodmo ureda, nikor trudi
poć, gospodin gdino sudi.

BARABANT došavši k prefetu govori.

Dobar dan ti sfe vik slavan,
pridoh s družbon, kako bih zvan.

PREFET barabantu govori.

Barabante, i vi ki ste ovde
verne sluge moje pravde,
hitro pojte sfi kolici,
ćinte tu stat u tamnici.

BARABANT i OSTALI prefetu odgo-
varaju.

Zapovidi, ke nan preda,
sfe ispunit gremo ureda.

Barabant cafon govori.

Margaritu vi sfežite
i k tamnicam nu vodite.

Ovdi Teotim izzira iza jedne ulice ći-
ńjenja, a PREFET Kapociji govori.

Kapocijo, pojdi zvati
redovnike, ne moj stati,
vreda templu oni da pojdu
bogon dat ćast, koje slidu.

KAPOCIJA prefetu odgovara.

Tva zapovid tvoja oblast
sfen vladanju ufanje i ćast,
grem ja vreda k redovnikom
pravit misal tvom odlukon.

Ovdi Kapocija diľ(u)je se od prefeta i
došavši patriarki govori.

O plemeni redovniće,
bogov naših baščiniće,
gospodin te mnogo želi,
poć u tempal sfe ti veli
svemogućin našin bogon
prikazat ćast slavon mnogon.

PATRIARKA Kapociji govori.

Pojdi jedan sluge, od vas
pope naše zvati do nas,
da imaju vreda doći,
sfetom templu imam poći.

KAPOCIJA gre k prefetu i govori.

Patriarka pop naš veli
zapovid tvu spunit želi.

SLUGA patriarke došavši k popon
govori.

Redovnici božja reda,
patriarka zove vreda.

REDOVNICI skupa govore.

Vreda hodmo k patriarki
ocu našen od nas sfaki.

PREFET slugan svojim govori.

Sfaki ov vas da je spravan,
sluge, s mnome sada poč van.

KAPOCIJA stotniku govori.

Viteze sprav', o stotniku,
gospodin gre sad u crikvu.

STOTNIK vitezon govori.

Ustan gori sfak na noge
poč pomolit naše boge.

REDOVNICI patriarki govore.

Oče božji glavo naša,
ča nam veli sftlost vaša?
takmen glas vaš mnogo slavni
slidit mi smo došli spravni.

PATRIARKA redovnikon odgovara.

Redovnici, želih ja vas,
za č je Olibrij poslal po nas
poč u tempal bogon vičnin
dat čast, molbu uvik slavni;
budte spravni da idemo
k nemu puton sfi živemo. (?)

KAPOCIJA prefetu govori.

Kad t' je drago, gospodine,
sfa su spravna do istine.

REDOVNICI patriarki govore.

Hodmo vreda, sfi smo spravni
bogon našin, koji su slavni,
poslal zvati ti nas jesi,
poč u tempal odlučil si
boge naše pomoliti
golubicu posfetiti,
za milosti dostignuti
a propasti odbignuti.

PATRIARKA redovnikon govori.

Ogañ, incens temu kažu,
za potribu spravna da su.

REDOVNICI odgovaraju.

Za potribu sfa su spravna,
koju želiš, glavo slavna.

Psalan, ki patriarha s asistenti začima.

Ton: in exitu Israel
de Egipto.

Ispivajmo pismi nove
gospodinon, kojih slove.

KOR REDOVNIKOV odgovara.

Sfaki jezik i država,
od kojih se prima slava,
vapaj grla uslišaju
himbe sfta učuvaju,
a na tužne suze puka
smiluje se niha ruka,
da ne reku neprijateli,
gdi su grihi, bože veli,
jazik himben, tamna propast
nima jakost ni svu oblast
moći ranit duše naše
u želinju da se spase;
nih desnica vele jaka,
jer učinit može sfaka,
čudnovato ime tokoj
na koli su zemje pokoj
na spasenje sfako pride
bozi naši dino side,
njihov tokoj sfeti zlamen
vrh nas budi vikon. Amen.

PATRIARKA s asistenti segviraju.

Dime incensa, sajdi gori
prid obraze vičnin bogon,

molbe naše sfeti kori
prikažite želon mnogon,
pogledajte uzdah puka,
misal, službu, poniženje,
blagoslov' vas niha ruka,
dostigne se sfe željenje.

KOR REDOVNIKOV odgovara.

Prikazanje, dim i plamen
bozi vazmu s molbon. Amen.

PATRIARKA prefetu govori.

Bogon našin dasmo slave,
oni daju plaće prave.

PREFET patriarki govori.

Slava budi vičnin bogon
u blaženstvu s častju mnogon.

PATRIARKA prefetu govori.

Gospodine, bozi s tobom
budu t' vavik i državon.

PREFET patriarki govori.

Redovniče bozih kruno,
na sfit ti bud hvala puno.

ANGEL puku govori.

U ov večer, puče, jes' ti
Margarite dil bolesti
slišal tokoj, Olibrija
ke su misli i Teodosija
sfetu odluku hteć privesti
na grih tamni tere smesti,
za pogrdit viru Isusa
krst i slavu djavla uza
da pogubi dušu i tilo,
veli smrt noj dat nemilo.
To ne haja ništar ona

u tamnici zatvorena,
nego vazda slavi boga,
kega odredi već za svoga.
Sutra večer sfa ostala
Margarita ka prijala
pokažu se, koji pride
i ne viru tokoj slide.
Poj s Isuson, mir bud tebi
on te želi prijat k sebi.¹

ČIN DRUGI.

ANGEL.

Sliša, puče dragi, učer
Margarite bolni čemer,
milost boga i krst sfeti,
kad duh s neba vrh ne sleti,
tugu i tužbu svoje sasnic
za Isuson, i plač divic,
Teodosija oca sfoga
gniv i sržbu, po tontoga
Olibrija poželinje,
lov i hudobno pohlepenje,
posfet bogon od nih činjen
dobar pravi i sfet scinjen,
trude, boli, krv i muke
Olibrija još odluke
s voļon tamnon propast i blud
izmučenje i glave sud
i ostala pokazuju
i ov večer ka se štiju
Margarite Isusove,
nega u pomoć vazda zove
tebi dajuć nauk pravi
za moć priti k vičnoj slavi.
Razmišljaj sad srcen stanje
i ne slavno uživanje.

¹ „tebi“.

Ovdi PREFET svomu slugi govori.

Barabanta poj, slugo, zvat,
h tamnici poč, ne moj več stat.

SLUGA prefetu odgovara.

Svaki posluh, svaku hitrost
prikažen ja, znaj tva milost.

Sluga isti barabantu govori.

K gospodinu barabant zvan
hitro prideš, ja san poslan,
s ostalimi družbenici
zdignut ženu u tamnici.

BARABANT govori cafon i četverin
vitezom.

Vreda hodmo svi kolic,
pravde ki smo službenici.

Barabant prišavši prid prefeta govori.

Prišal jesan s vitezi ja,
gospodine, slavo moja.

PREFET barabantu zapovida.

Barabante, ne htij stati,
hitrost sfaku pokazati,
neg k tamnican sad ti pojdi,
s Margariton k meni dojdi.

BARABANT prefetu odgovara.

O čestiti gospodine,
sfaka ispunin do istine.

Barabant došavši k tamnici s. Margari-
riti govori.

Hodi vanka iz tamnice
lipost slavna i divice,
gospodin te vidit veli,
te mu t' dobro sfako želi.

S. MARGARITA barabantu.

Gor na nebu dobro boļe
gospodina tvoga od zemļe.

BARABANT dovede s. Margaritu prid
prefeta i govori.

Zapovidi, koje prijah,
ispunil san kako želah,
tvem pristoļu evo pride
koja hlepiš da se vide.

PREFET s. Margariti govori.

Templa misal vlada l' tebe?
al pridaješ meni sebe?
ako mojoj voļi kratiš,
propast takvu z glavon platiš.

S. MARGARITA prefetu odgovara.

Nigdar ne ću ja pristati
krivin bogon hvale dati,
samo bogu slava momu
Isukrstu jedinomu,
ki umrivši život stvoril,
smrti i grihu moć obori.

PREFET s. Margariti srdito govori.

Meso tvoje činin rizat
i nemile muke slišat.

S. MARGARITA odgovara.

Trpit i umrit ja san spravna
za Isusa boga slavna.

PREFET barabantu, cafon i vitezom
govori.

Dol ju odved, barabante,
a mlatit űu vi ne stante,
sfite tokoj sfe slimate,
pri kolonu űu svežite,
misli svoje jeda bjena
tlačit bude i umorena.

S. MARGARITA prefetu govori.

Tad će zdravje rane prijat
a s krvju put grišnu oprat,
Isusa je vira prava,
a po muki rajska slava.

Ovdi barabant i ostali povedu s. Margaritu i sfuku ju, голу vežu pri kolonu, pak BARABANT onin, ki ju imaju biti, govori.

Vi bijavci nu frustajte,
sfake muke gorke dajte.

Ovdi bijavci frustaju s. Margaritu a ona ovu molitvu govori.

Slavni Isuse polubjeni,
o ljubavi neizrečena,
o tihosti ponižena,
jańče božji neoskvrńeni!

tebe s trnom okruniše,
britke rane sfud podaše
i na gorku smrt pridaše,
ako u raj ulist htiše;
ti mi podaj ustrpjenje
moći trpit sfake muke,
želu ispunit tvoje odluke,
duši rajsko utišenje.

BIJAVCI s. Margariti govore.

Margarito ah nemila,
nevirnice tvoga tila,
milosrdje primi u sebi,
ne tlač lipost, ka je u tebi,
vij u krvi sfa da plivaš,
ništar haješ, neg uživaš
tvoga Isusa podjamnika,
vire naše protivnika,
sliši riči Olibrija,
na milost te vazda prija.

PREFET cafon govori.

Od stupa nu malo odvežite
i pristavši ne pritežite.

S. MARGARITA odvezana prefetu govori.

Ni liposti na oven sfitu
nije blago u sfojen mitu,
koji mogu s dilon brzin
viru Isusa da ne uzdržin.
Tri na nebu sfidokuju,
ki sfa otajna naša znaju:
otac, rič, duh jedan i troj,
bog i sudac vičńi pokoj,
oven tilo i dušu daju,
za č po nemu gre se k raju.

PREFET s. Margariti odgovara.

Tvrđost jošće srca tvoga,
ni moguća bolest mnoga,
ti da pustiš himbe take,
trpit hoćeš muke sfake.

Isti barabantu i cafon govori.

Na konop nu opet stavte,
na mrtvasku kruto izdavte,
prez pristanka z biči bijte.
krv istočte i prolijte.

S. MARGARITA postavljena na konop
biči bijena poje ovu molitvu.

Mučni Isuse, o bože propeti,
ľubjene suze zaručńiće sfeti,
s okon pogledaj od milosti tvoje,
srce prostrilaj.

Duh rabe tvoje u blaženstvu
primi
imat pokoje dopusti sa sfimi
bolesti slišat a za viru sfetu
hotij me uslišit.

PREFET govori.

Nigdar vidih narav taku
zlobnu, tamnu i opaku,

di u ranah smrtno boli
himbenika neće moli.

PREFET cafon govori.

Ńu u tamnicu zatvorite,
nikogar k Ńoj ne pustite,
neka gladon umorena
ta hudobna bude žena.

CAFI prefetu odgovaraju odvezavši s.
Margaritu.

Slava bogon, tebi dika,
ispunimo sfakolika.

Ovdi s. Margaritu stave u tamnicu a
BARABANT dvima vitezom govori.

Vi dva ovdi Ńu čuvajte,
da ne pride ko, gledajte.

VITEZI STRAŽNICI barabantu odgo-
varaju.

Spravni jesmo virno umrit
pri, neg će ko k Ńoj pristupit.

Ovdi BARABANT prefetu govori.

U tamnici gospoditu
straža čuva Margaritu.

ISUKRST na nebu, ko se otvara, i
vidi se Isukrst, gdi arkangelu Gabrielu
govori.

Svemogući vični otac,
zvizd i nebes, sŃita stvorac,
narav zglobi i človika,
da je Ńemu sam prilika,
svakin daron obdarena
na uživanje odredjena,
a on hoti sagrišiti,
Ńegov zakon privriditi,
tad iz raja bi progonoŃen,
da je grih svoj izpokoren

blagujući kruh u znoju
tužan, pečalni u pokoju,
skupa narod vas u Ńemu,
da potribno bi vičŃemu
mene poslat na sŃit doli
muke trpit, tuge i boli
i na drvu Ńega odkupit,
jer po drvu hti sagrišit.
Tad se obećah duši sfakoj
privesti ju u vični pokoj
stanovito kada s viron
mene ľubi s pravin dilon;
pribiva u Ńoj duh moj stojeć
a ona u meni vik pokojeć.
Arkanjele Gabriele,
ki si od mene ľubjen vele,
od Antiohe u grad sajdi,
Olibrija koji srdi
viru moju, i koji pride
sŃih pogubit, ki krst slide,
i zakone me potrti
ne strašć se vičŃe smrti,
Margariti poj divici,
mojoj dragoj zaručnici,
u tamnici zatvorenoj
bolnoj, tužnoj i pečalnoj,
pohvali Ńoj muke, koje
za me trpi tokoj znoje,
da po Ńih mi srcu ugodí
i u ľubavi sfakoj plodi.
Jošće hotij ti Ńoj reći,
da će drakun doć režeći,
jeda u grih smrtni pade,
s Ńim da u pakal dol propade;
ov joj ti križ hotij pridat,
prid kojim će propast bižat,
razmišlanje drva ovoga
da mu lip plod oca moga,
i spasenje dostignuće
sfakoj duši virnoj biće,

i da ňoj će kruna s palmon
divi u mukah biti slavnom.

Arkangel GABRIEL dohodi u tamnicu
s. Margariti i govori.

Zdrava budi, Margarita,
žarko sunce raja i sfta,
ti s' mukami milost boga
dostignula svemogoga,
tebi stanje božja bića
svakolika dostignuća,
poslan reći jesan prišal,
od Isusa ka san slišal,
da hudoba hoće priti
boga uvredit s himbon htiti,
ne moj slišat rič mu lažno
za č ti želi smrt propasno,
na priliku ki te stvori
boga Isusa vrh sfih dvori
i negove zapovidi
brez pristanja kripko slidi,
za č na sfitu službenica
boga u raju zaručnica

i divica ponižena
od nega je ukrućena,
mučenica tolikoje
u dobiću palme svoje.

Ovdi arkangel pridaje s. Margariti križ,
ki Isukrst ňoj posla, i govori.

Ovo križ ti daju sveti,
na kon Isus bi propeti,
s ňim ti hoćeš pridobiti,
jakost djavla poraziti,
i negove sfe propasti
na tleh doli hoće pasti,
za č vladati himbu će moć
Isukrsta križa pomoć;
uzdrž viru i ufanje,
dostignućeš božje stanje.

Ovdi arkangel dijuje se, a s. MARGA-
RITA bogu zahvaľuje.

Moj Isuse, hvala t' budi,
koji za me mnogo trudi,
u istinu znan, da blag jes,
sto zajedno sfm podaješ.

Pak držeć u ruci križ sfeti klekne i pozdravľa nega
ovako:

O križu prisfeti, na ken bog i človik
visil je propeti spasiteľ i bolnik,
ti mi bud pomoćnik, daj mi bol tvu slišat,
da sržben oholnik nima se uzdržat,
hotij me uslišat sve ufanje moje
i molitvu prijat službenice tvoje,
jer u tebi stoje sfa raja blaženstva,
stvorenja pokoje slišajuć kuntenstva,
kruno od božanstva, glavo izraňena
podajmi plemenstva i bit ponižena.
O lišca ucviľena, o ruke skovane,
bože, poražena u krvi oprane,
priklon' tvoje grane, nebeska ružice,
da mi tilo brane i stanja dušice;

o prsih ranice dajuć vode i krvi,
 probjene od sulice Longina ozdravi,
 hotij da se slavi duša ma spored s nim
 i na smrt se spravi z bogon bit vavičnim.
 Pokažite mi način, o noge blažene,
 hodeći put slavnin križu prikrižene,
 o uda mučene od glave ča do pot,
 dušu tužne žene ne dajte grihu spet;
 Isuse, ki s' propet u ovoj prilici,
 od angelih zvan sfet zaručnik divici.
 pomoć službenici smiluj se ti podat
 bolnoj mučenici blaženstvo uživat.

Ovdi s. Margarita van tamnice vidi
 k sebi drakuna hodit, (i) govori.

K meni vidin drakun hodit
 želeć s himbon sad me dobit,
 i požriti tilo moje,
 boli i muke i tužne znoje.

nigdar priti ne ću k tebi,
 plaću tuge tužne sebi,
 ni učinit ča ni t' drago
 za prihinit tvoje blago;
 pusti, ženo, pusti, molin,
 ka ti učinih, jedno bolin.

Ovdi drakun razpukne se na poli, a s.
 Margarita zahvaluje bogu.

Blažen budi moj zaručnik
 slavni Isus i pomoćnik,
 ki mi duši da spasenje,
 grihu zdvignu odlučenje
 tokoj slomi moć negovu,
 koju pisma mnogo slovu.

Ovdi s. Margarita vidi hudobu u furmu
 od satira i govori.

Ovo grede još želeći
 dušu moju sebi steći;
 tlačin himbu djavlu mnogu,
 slava budi vičnen bogu.

HUDOBA u furmu od satira s. Mar-
 gariti govori.

Ojmeh tužan bidan venu,
 pusti, molin, pusti ženu,

S. MARGARITA satiru odgovara.

Hotij mi pri sfaka praviti
 način, kim s' me htio privariti.

SATIR s. Margariti govori.

Ja san glava svih propasti
 išćuć na grih sfit privesti,
 ako i veću bolest čuju
 dušu želin grisi išću ju,¹
 za to „ruffun“ brat moj prišal
 Olibrija da bi misal
 rič i oblast uslišala,
 krune i slave čast prijala,
 potlačila boga tvoga
 spasiteļa jedinoga,
 a ti nemu hoti smrt dat
 meni i sfitu grdu podat;
 ženo, pusti pusti tužna
 pusti, molin, pusti sužna.

¹ „schiuju“ (?) zar: grisi išću ju?

S. MARGARITA satiru odgovara.

Himbeniče, dil' se od mene
izrañene tužne žene,
već mi ne hti nigdar priti
za himbon me prihiniti,
da izgubin boga moga
Isukrsta svemogoga;
po mogućstvu križa sfeta
biž', hudobo već prokleta.

Ovdi se hudoba dijuje a s. Margarita
vraća se u tamnicu, Teotim donosi s.
Margariti vode i kruha, dva stražnika
ustaju se s tleha, čude se govoreći jedan
drugomu.

PRVI STRAŽANIN od tamnice govori.

Družbeniče, čudno vidih,
joh, zlamenje na nebesih,
da na zemlju dol obrazon
padoh tresué smrtnim mrazon,
svud obsinu sfitlost mnoga,
glas začu se strašni boga;
ča imamo sadaž činit?
ne moj stati, hotij praviti.

DRUGI STRAŽNIK prvomu odgovara.

U istinu, drag brate moj,
vidih sfaka, slušah tokoj;
potribno je, da bog veli
sud će činit tere želi
pogubiti već sfit ov naš,
ali ki sfet boli danas;
uzdržmo se, molin, malo
za vidit još i ostalo.

Ovdi PREFET slugi zapovijadajuć govori.

Barabanta i svih čin' doć,
ki k tamnici imaju poć.

SLUGA prefetu odgovara.

Posluh riči dan ja tvojoj,
koja u slavi plodi sfakoj.

Stari pisci xx.

Ovdi sluga isti barabantu govori.

Gospodin naš, ki sfa vlada,
zove, k nemu grete sada.

BARABANT cafon govori.

Družbenici virni moji,
na noge sfak, ne pokoji,
da pridemo k gospodinu,
zapovid nam neza sinu.

Ovdi CAFI barabantu odgovaraju.

Gospodin naš, ki je slavan,
službu sfaku jest dostojan.

Ovdi BARABANT došavši s cafi prid
prefeta govori.

Gospodine, zapovidi,
ke nan ćeš dat, sfak ih žudi.

Ovdi PREFET barabantu i ostalin za-
povijadajuć govori.

Sluge verne i pravde moć,
na tamnice hotijte poć
Margaritu vodeć, moje
misli praveć, grihov neje
da će biti oproščena
i meu sfiimi uzvišena,
ako himbu pustit hoće,
jere z glavon sfa platiće.

BARABANT prefetu odgovara.

Gospodine pričestiti,
sfaka ispunin, ka ćeš htiti.

Barabant otvorivši tamnicu s. Marga-
riti govori.

Izajd vanka, Margarita,
u liposti zlatna kita,
k Olibriju sa mnon pridi,
naš vladavac dino sidi

u pristoju želeć tebe,
da bi grih sfoj vrgla od sebe,
bićeš nega zaručnica
i u vladanju sfen kralica,
inako ćeš bit mučena,
tužnom smrtju pogubjena.

S. MARGARITA barabantu odgovara.

Smrt ja čekan želon mnogon
za združiti se s mojin bogon.

BARABANT dovodi k prefetu s. Margaritu i govori.

Pravil san sfa Margariti,
gospodine moj čestiti,
himbi u srcu drži stanje,
tlači sfako obećanje.

PREFET s. Margariti govori.

Mnoga jesu ustrpljenja
bogov naših i spasenja,
koji žele pobojšanje
grihov svojih i poznanje.
Margarita znaj da človik
Isus je bil himben zlobnik,
nepodoban, hud, nevirni
zločinac zal i podjamni
laž skazujuć za istinu
išćuć bogon dat krivinu,
po zakonu bi odsudjen
od Žudijih vas istučen,

stavjen na križ i poplivan,
svučen, grdjen, čavli skovan,
sva nan pisma ova kažu,
u istinu, ja t' ne lažu.

S. MARGARITA prefetu odgovara.

Pisma daju van nauke,
ke je Isus trpil muke,
slavu tokoj pokazuju
i negovo ime štuju.
Muke slaviš, slavu odmećeš,
jedno slišaš, drugo ne češ,
sfaka čini imaš oblast,
bog je slavni moj Isukrst,
od kega su sfa stvorena,
bozi vaši od kamena.

PREFET s. Margariti govori.

O propasna ženo i luda,
ne strašiš se moga suda,
ti mogustvo moje grdiš
a na osfetu boge srdiš.

Prefet barabantu i ostalin zapovidajuć govori.

Vi iu opet golu svušte
i na muke sržbon vušte,¹
na prsi ne ogañ stavte,
smrtne boli sfake dajte,
ta je plaća himbenikon,
ki ne slave boge z dikon.

Ovdi stave s. MARGARITU na muke golu, a ona ovu molitvu govori.

Vični Isuse, bože slavni,
naše duše stvoriteļu
duše da ne izginu, prosti grihe tokoj,
muče se u istinu u bolesti sfakoj,
nimajući pokoj uzdišu cvileći,
o Isukrste moj na križu viseći,

¹ „svušte — vušte“.

razbojniku steći na desnu od tebe
 uspomen želeći da mu raj i sebe;
 ne zabudi tebe, da s' nan čast i dika
 obukal sam sebe u sfitu človika,
 hoti, da t' je slika uživanju tvomu
 za s nin bit vavika odrejen po tomu.
 Prosti, Isuse, sfomu grišniku, da u miru
 ispovidan tomu tvoju sfitu viru,
 da na tvojen piru, ki činiš u raj,ju,
 mogu sfeten zboru prit, di slavu daju.

Ovdi PREFET Kapociji, vitezom i
 ostalin govori.

Vanka grada vi nu izvete
 za ispunit pravde osfete,
 ni čekajmo pokazanja
 od sfidokov ni slišanja,
 prid pristolen hti sagrišit
 boga neje himbu uzvisit.
 Kapocijo, z družbon pojdi
 i mrtvu ju tote ojdi
 čineći vrč s mačen glavu,
 neka plati himbe slavu,
 a tih vreda udavite
 pak nin tila odvucite
 na ulice grada toga,
 neka Isusa slave sfoga.

KAPOCIJA prefetu odgovara.

Sfe ispuni zapovidi,
 ko te verno sa mnnon slidi,
 blaga sfaka od tebe prima,
 a brez tebe ništar ima.

Kapocija vitezom govori.

Vitezi s mnom oružani
 smrt hote dat ovoj ženi
 i s krščani spravnj pobit,
 nu ako dojdu oslobodit.

VITEZI Kapociju odgovaraju.

Spravnj sfi smo s vami doći
 sfaki smrt noj dat pomoći,
 riči tokoj obslužiti
 a boga ne pogrditi.

MALKO krvnik ostalin govori.

Svi hodite imit pomlju
 za ispunit pravde voļu
 i porazit himbenicu,
 Isusovu naslidnicu.

STOTNIK govori vitezom.

Vi dva po dva držte s pomnon
 Margaritu meu sobon
 srce imajuć ruke i mače
 za pobit, ki boge tlače.

VITEZI stotniku odgovaraju.

Nimaj straha, stotniče naš,
 sfa ćeš verno vidit danas.

S. MARGARITA privedena na misto,
 gdi ima trpit muku, Kapociji i Malku
 govori.

Posrid mačih bolnu i tužnu
 privede me kako sužnu,
 Kapocija molin milost,
 daj mi boga slavit sminost,

a ti, Malko, ustrpjen bud
slave moje ispunit sud.

KAPOCIJA s. Margariti odgovara.

Daju t' oblast boga slavit,
sfa koja imaš vreda opraviti.

MALKO s. Margariti odgovara poznajuć
ne viru sfetu.

Dopušćan ti ja tolikoj
uživati sfaki pokoj
i slaviti boga tvoga,
jer ga pozna sfemogoga;
on u raju blažen sidi
i na sfitu sfaka vidi
otajna i pokrivena,
dobra i zala učiuena.
Ti si nemu vele draga
i u molitvi vele blaga,
tebi glavu ne usican
boga takin službenican.

S. MARGARITA Malkotu odgovara.

Ako smrt mi ne ćeš dati,
boga ne mož uživati,
potriba je meni umriti
a po krstu k bogu priti.

MALKO s. Margariti govori.

Sfaka učinin¹ i opravin,
viru Isusa uvik slavin,
i negovo slavno ime
na milost me tužno prime;
prosti ženo, moje činjenje,
prosti tužnu sagrišenje,
molin bolno, ženo sfeta,
ne daj grihu da me smeta;
molin, moli ljubav boga

prime suzu oka moga,
ispovedan biće ovoga
oca i sina i duha svoga
Marije dive porojenje
Isusa mat i stvorenje,
nega začē kripost duha,
začet bi on a brez griha;
sfaka s ričju gospodina
i nebesa utvrdjena,
s duhon ustih od istoga
bi stvorenju radost mnoga,
uživanje sfako tokoj,
a na pokon vični pokoj.
Čudnovat jest bog u sfetih
vik ki je bil pri od istih;
i ja krvnik biti iman
Isusovin službenican.
Prokleta bud desničina
da mi ne bi usičena,
proklet budi tokoj ov mač,
s kin mi probi prsi gork plač;
proklet budi još on vaš zbor,
ki m' Olibrija privede u dvor;
prokleta bud moja mati,
za č mi ne da smrt prijati,
prokleta bud sfe ča sasnuh,
prokleta usta, koja zjanuh,
proklete bud noge i glava,
ruke, uda, sfa nih slava,
proklet budi on čas i hip,
kad mi zemlja ne požri kip.
Ajmeš jadan iman činit,
ka mi hoti zapovidit,
po mogustvu tve mošenje
ufan primit odrišenje.

Ovdi s. MARGARITA, pri nego joj zadadu smrt,
čini molitvu ovu:

O vični bože, desnice moguća,
ka sfaka može, uzdrži živuća

¹ „učinīt“.

za grih ne primaj, ne znaju ča čine,
milost nim podaj.

Po tebi zdravje, o božanstva zrako,
u tebi stanje sfta i raja sfako
izhode od tebe blaga neizrečena,
usliš mi molbe.

O biće trojice u jedinstvu tokoj
Marije divice, sfih blaženih pokoj,
mučenic slavu, koju za dostignut
priklaňan glavu.

Ovdi s. Margarita priklaňa glavu da
joj se usiče a MALKO z(d)vignuvši
mač govori usikujuć glavu.

O Isuse, s krvju ñeje
sfeto meni bud kršćenje,
za č po volji ñe i tvojoj
glavu sfetu usican ñoj.

Ovdi KORI ANGELOV u raju začinu.

Sfet sfet sfet bog gospodin zvan
sabaot kralj vrh sfih slavan!

KOR DIVIC u raju začinu.

Zemlje i nebo u veličinah
slave osana u visinah.

KOR MUČENIKOV u nebu začinu.

Blažen, koji s kraja imenon
pride, osana, svon visinon.

Ovdi KAPOCIJA i STOTNIK obrnuvši
se na viru govore ujedno.

O vikovňa slavo boga
Isukrsta, ki kraljuje,
spasiteľa jedinoga,
meu sfimi raj se štuje.
Prid obrazon sagrišismo
pravde tvoje, o divice
Margarite, prividismo
viru sfetu mučenice.

Prosi, moli sfaki od nas
gorko plaćuć grihe svoje,
smrtne uze odriši nas
i privedi u stanje tvoje.

VITEZI JEDNI obrativši se na viru
krstjansku ujedno govore.

Proklet budi, Olibriju,
srca naša tuge briju,
Margariti da divici
smrt zadasmo mučenici.

VITEZI DRUGI obrativši se na viru
krstjansku ujedno govore.

Prokleta bud tvoja vira,
ka učini da umira
Margarita žena sfeta,
i još misal tva prokleta,
i ostali mučenici
Isusovi službenici.

BARABANT došavši prid prefeta na-
višćuje mu i govori.

Zli su glasi, kruno od sfta,
ime Isusa svud prolita,
Kapocija tvoj i stotnik,
sa vitezi Malko krvnik,
viru ñega odabraše
i za sfetu pokazaše,

vas puk i grad vapijući,
Margarite smrt plaćući.

tvoja zraka čin prosine
od spasenja i milosti.

PREFET pristrašen rad puka vlastelon
i slugan govori.

POP KRŠĆANSKI govori.

O gospodo moja draga,
ni nan izać vauka grada,
neg imamo sfa viditi,
koja jesu učiniti.
Zatvor', slugo, vrata od hiže,
a vi ostali pojte niže
a slišujte sfa po gradu,
ki nan grde viru tvrdu.

Viro tvrda, viro sfeta
Isukrsta, joh, propeta
za človika i sfu narav
kako krivac, budući prav.
Hudobnice krive vire
Krst prisfeti grihe opire,
nisu bozi kameniti
neg za narod pogubiti,
Isukrst je sam spasiteļ
i naš pravi odkupiteļ.

Ovdi izhode dva stropjanika, od kih
stariji mlajemu govori.

KAPOCIJA popu govori.

STROPJANIK STARIJI.

Dobar dan ti, prijateļu,
i ti trpiš joh nevoļu.

MLAJI STROPJANIK starijemu
odgovara.

Naučiteļu vire sfete,
odmeću se, joh, proklete,
Isusovu ļubin i tvoju
i zakone sfe poštuju;
ajmeh tužan jaderno bolin,
milosrdje boga molin,
glavu činih usiē sfete
Teodosija Margarite.

Prijateļu, mir ti budi,
mnogo lit mi život trudi
u bolesti i u mukah,
nego glase nike slušah,
da moguća jedna žena
jest van grada umorena
i da ozdravļa muke i boli,
ko skrušenin srcen moli;
greden doli i sva vidit,
jeda zdravje budu primit.

MALKO popu govori.

Molin tokoj, moli boga
za me grihe sfemogoga,
da oprosti usičenje,
koje učinih, glave ņeje,
ta zapovid i odluke
ņe za prijat biše muke.

STROPJANIK STARIJI mlajemu
odgovara.

STOTNIK popu govori.

Hodmo s pomjon skupa doli,
da bi imile zdravje boli.

Pope, vire sfete glavo,
i nauka božja slavo,
prosti tokoj grihe moje
za krvave krsta znoje;
ča sagriših, tužno bolin,
odpušćanje podaj, molin.

DIVICE krstjanske skupa govore.

Očuvaj nas, gospodine,
himbenika i oprosti,

DVA STROPJANIKA ujedno kantaju.

Vični Isuse milostivi,
vire sfete ki s' zastava,
i u virnih dobrostivi,
vikovna ti budi slava.
Poda slugi i grišniku
zdravje tila, joh, oprosti
pomankanje hudobniku,
skrati tokoj sfe propasti.
Podaj zlamen, oče sfeti,
grihov podaj odpuščenje,
Isukrste moj propeti,
podaj milost, sliš' moljenje.

POP KRŠĆANSKI svin odgovara.

Margarita sfeta žena
od nevirnih pogubjena
boga Isusa bi čast prava,
dika viri, krstu slava,
neje dila svak vas slidi,
ona u raj u bogon sidi,
združi neje pokopanje
za one gore pobojšanje,
grihov vaših bog pogledaj,
odrišenje sfako podaj.

Ovdi sfe MUŠKE GLAVE ujedno govore.

Hvala t' budi, sfeti oče,
vire Isusa živ proroče,
mi smo sfaki od nas spravi
Margariti dat grob slavi.

KAPOCIJA i STARIJI STROPJANIK
skupa govore.

Sunce zrako od milosti,
zvizdo ljudska ponižena,
ti kraluješ u sfitlosti.

MLAJI STROPJANIK, POP, STOTNIK
i MALKO skupa govore.

Margaritu pomolimo,
ime neje proslavimo.

Ovdi DIVICE sfe skupa govore.

Ime slavno uvik neje
plemenstvo, čast i poštenje.

Ovdi MUŠKE GLAVE ujedno govore.

Rajska roze ukrušena,
žilu čisti i pribili,
s krvju sfeton ispisana.

KAPOCIJA i STARIJI STROPJANIK
skupa govore.

Sfaki viru neje slidi,
jer u raj u bogon sidi.

MLAJI STROPJANIK, POP, STOTNIK
i MALKO skupa govore.

Viri Isusa vične slave
sfita i raja krala hvale.

Ovdi sfe MUŠKE GLAVE skupa govore.

Milosrdjen ti se smili
našu suzu pogledajuč
sfita i raja krala hvale.

KAPOCIJA i STARIJI STROPJANIK
skupa govore.

Da ne bude uvik sudjen,
od Isusa neg poľubjen.

MLAJI STROPJANIK, POP, STOTNIK
i MALKO skupa govore.

U blaženstvu sideč s nime
štajuč psalmi sveto ime.

Ovdi sfe MUŠKE GLAVE skupa govore.

Muke gorke razmišľajuč
i bolesti, ke s' primila,
na spasenje nauk dajuč.

KAPOCIJA i STARIJI STROPJANIK
skupa govore.

Srca naša noj podajmo
i u prsih pokopajmo.

MLAJISTROPJANIK, POP, STOTNIK
i MALKO skupa govore.

U sfitlosti jer kraľuje
i cesarstvu boga řtuje.

Sfe MUŠKE GLAVE skupa govore.

Viru Isusa utvrdila
u mehkosti duře i tila
vrata od pakla zatvorila.

KAPOCIJA i STARIJI STROPJANIK
skupa govore.

Po moľenju neka řeje
sfeto nan bud oprořćenje.

MLAJISTROPJANIK, POP, STOTNIK
i MALKO skupa govore.

I vikovňa stanja tokoj,
di je slavnin vičňi pokoj.

Ovdi ANGEL, koji dospije, govori.

Puče virni, ki si priřal
Margarite řivot slišat,
znoje i boli, muke i trud,

suprotivnost i glave sud,
molbu, nauk, službu i viru
i put pravi k bořjen piru,
krsta jakost, djavla propast,
ka je Isusa ľubav i řast,
i mogustvo sveta kriřa,
prid kin djaval vazda biřa,
pokazanja sfa kolika,
ka si vidil, bi prilika,
jer řlovika ni dostojna
rič ni angelska zadovolňa
dat na puno u sfen znanje,
koje u raju biče i stanje
razmiřľaj u misli bolnoj
muke řeje krvavi znoj,
da je imaňe slave i dara
sfita ovoga tařća para,
sama Isusa blaga od raja
uvik slavjen, aleľuja,
kojega kriř budi zlamen
vrhu tebe vikon, Amen.

S v r h a.

SKAZANJE ŽIVOTA SVETE GUĀELME, KRALICE UGARSKE.

SLOŽENO PO

MARINU GAZAROVICA, HVARSKOMU VLASTELINU.

Govornici:

Dva angela, ujedno početak.

Kraľ ugarski.

Brat kraľev.

Dvoranin.

Kraľ od Ingiltere.

Bani kraľa ugarskoga.

Guľelma, hći kraľa od Ingiltere.

Nosilist.

Kraľica od Ingiltere.

Sluga, koji almuštvo čini.

Ubožar.

Ubožar drugi.

Gostilnik.

Vladavac.

Dvorkińica.

Službenica.

Kavaler.

Blažena divica Marija, majka Isusova.

Brodar.

Ozdravljenik.

Opatica od mojstira.

Slipac.

Jedan sluga.

Likar.

Likar drugi.

Sluga drugi.

P O Č E T A K.

DVA ANGELA.

Vikoviti spasiteľu,
buduć sřita gospodin ti,
put čovisku hti vazeti,
neba i zemľe stvoriteľu,
i za oprat ti istega
ľubeznivo hti proliti,
za od griha ga izkupiti,
krv pravednu radi űega;
daj molimo, sfem nam ti glas
od Guľelme tve sfetice

prave dobre naslidnice
sfet skažemo da život vas.
Nu hotijte vi sľišiti,
zli jazici kako mogu,
zlohtini su ki pri bogu,
kako ćete vi viditi.
Bog da jazik jer čoviku
najpri hvali da istoga
razgovara da sfakoga
da krvinu spovi sfoju,
i koji jih ne spovida,

od boga je hinac zazvan,
komu pakal jest pripravan,
blizu boga taj ne sīda
ne da grede zlo govoreć
izmišljajuć na sfakoga,
jere taki ne zna boga,
zakon űegov tamno dvoreć.
Ľubeznivo vi slišite,
ća će van se prikazati,
kad budete smirni stati
u mistih, ke ovd vidite.
Kraľ ugarski kad se krsti
zaću da kraľ od Ingilter
kripostnu ima i lipu kćer
to mu buduć vele u slasti,
Isukrsta jer ľubjaše
od grihov se varujuć,
u sfem život sfet kažuć,
slavu űemu sfej davaše.
Izprosi on tuj divicu
dobre glase űe čujuć,
sfaki čas űu űelujuć
za ugarsku za kraľicu.
Lažno kraľu osfadiše
tuj ľubovcu zli jazici
izmišljajuć zale rići
u jedan čas omraziše,
koji toj hteć virovati
pravednost űe ne poznajuć,
zlim jazikom viru dajuć,
ćini osudit űu saűgati.
Da veliki bog va vike,
osfetuje dobrih koji,
na sfrhu pak tih pokoji
čuvajuć pravednike.
Zle jazike ona podni,
da ki Jobu poda űalost
on istomu skaza radost
veseli ga ki za sfe dñi.

Dušu, blago i¹ kip űegov
kuša vele on istoga,
űalostna pri ćini koga,
bi radostan na sfrhu on.
Guľelmi se tako zgodi,
na ogaň ju osudiše,
pravednu ju pak vidiše,
Isus jer ju oslobodi.
űeli koji toj viditi,
sliši život űeje sfeti,
koju hoti bog izeti
i od tug űe oprostiti.
A onoga, izmisli ki
i tej laűi hti kazati,
gubu mu hti bog podati,
da se sfisti od vas sfaki.
Pri bogu ni veće vrsti
griha, nego izmisliti
protiv komu i zlo riti
zlo govoreć suproć ćasti.

KRAĽ UGARSKI.

Kad krst vazeh, brate mili,
drag u isto mojoj sili,
prez koga ni moći u raj,
od Isusa bi stavjen taj;
tolikoj vi bani moji,
slište virni mene koji,
vaze udiľ toj pamet ma
hći naredna da Guľelma
u kraľa je od Ingilter,
da ja prosim űega tuj hćer,
sfim koja je narešena
bude meni taj da űena.
Potaknutje toj je od boga,
sfaka jesu, znajte, od koga;
za to pojdi ti, brate moj,
stariji bani vi tolikoj
ter recite űeje ocu,

¹ „ni“.

da ju prosim za ljubovcu,
i za moju virenicu
od svih Ugar za kraljicu.
Ako ju htiti meni dati,
krijte lip dar noj podati,
ki dostoji neje kripost,
razum veli, tokoj lipost,
ljuveni se hoće taj dar,
od boga je takova stvar.
Brzo tamo vi hodite
ter mi odgovor donesite.

BRAT KRALJEV.

Posluh da se teb učini,
kralju ugarski pravi istini,
udiš ćemo tamo iti,
jer mislimo ugoditi,
sfitla kruno, tebi u svemu

u kraljestvu ovom tvemu.
Grem ja dare pripraviti,
kojim ću nu obdariti,
riči tvojoj posluh dati
tribuje mi ne čekati,
dočim opet zapovidiš,
u kraljestvu koji sidiš.

BANI.

Spravni smo mi opraviti,
ča godir nam zapoviš ti,
dariti nu hoće koji,
velik se dar noj pristoji,
za toj vazet mi hodimo,
čim ju častno obdarimo,
a tebi nam posluh dati
zakon božji jest slišati.

DVORANIN.

Drugi žitak sada tribuje živiti,
naš dobri kralj kada hoće se ženiti,
drugi će draži bit, družih će dariti,
nas će veće zabit a inih ljubiti,
ki kraljicu dvorit i ki donositi
glas budu i tvoriti, taki će živiti.
Dvorkiće će dovest sobon taj kraljica,
s kime hoti uzrest, ke joj maste lišca,
narešuju čelo, napravjaju kose
i sfak čas veselo noj glase donose.
Tribuje tej dvorit, ko će prijat biti
s timi ljubav tvoriti i tej nasliditi.
Mučno t' je ugoditi u takovi dvori,
tko ne će hiniti,¹ ner pravo govori,
ovde t' ni prost život, bud človik mlad al star,
mučno j' ugoditi tot i stvoriti dragu stvar;
dvoru ako će zgoditi, s nim tribuje živiti,
nega puton hoditi a boga ostaviti,
i Petar u dvoru Isusa zataja,
tko opji u tem stvoru, tako mu se zgaja.

¹ „ksiniti“.

BRAT KRAĽA UGARSKOGA govori
kraĽu od Ingiltere.

Za dobri glas ima koji,
vrh sfih stvari ki se broji,
Ingiltere kraĽu pravi,
u velikoj ki si slavi,
pozdravljenje t' nosi sfaki
i klaĽa t' se kraĽ ugarski
za zvon lipi, koji zvoni,
tvoje kuće po sfitu oni,
prisfitloga sili istoga
vedra kraĽa ugarskoga,
poniženo da te moli
prignuv sfoju glavu doli,
Ingilterom koji vladaš,
hćer GuĽelmu da mu podaš
za Ľegovu verenicu
i ugarsku za kraĽicu,
srcem tvojim združiš da ju,
ne nahodi jer stvar slaju,
blaga ne će, ner Ľe kripost
i Ľubjenu tvoju milost,
s toga hoćeš vesel biti,
našen kraĽu ugoditi.

KRAĽ OD INGILTERE odgovara.

Velika vam hvala budi,
ma gospodo vedra sfudi,
tokoj kraĽu prislavnemu
gospodinu mom u sfemu,
koji sfitli sfojon slavom,
glasovit je mudrom glavom,
jak i moguće koji slove,
'skasan', sminan ki se zove;
da ti i ta tvoj lipi zbor
poj u moj stan ter odgovor
tihi van ću brzo dati
vi kraĽicu pojte zvati,
GuĽelmu hćer mu tokoje,
drage sluge, udiĽ, moje,

koj tribuje toj dat znati
i kraĽicu sfitovati.
Gospodu vi tamo zdrušte,
bani moji, tokoj slušte.

DVORANIN.

KraĽ te zove, o gospoje,
želi brzo lišće tvoje,
za u tebe sfit pitati,
hoćete li hćer udati.

KRAĽ govori kraĽici.

KraĽ mogući hćer nam prosi,
glasovito sfud se nosi,
ugarski kraĽ slavan sedi,
ćudne građe ki posidi,
velu zemĽu ki gospodi,
mirno grede po Ľoj sfudi,
bojĽnike ima i junake,
vojske lipe sfakojake,
strah od Ľega vas sfit ima,
toke dare koji prima.
Draga moja verenice,
Ingiltere ti kraĽice,
došli nam su poklisari,
kraĽa Ugar bani stari,
tvu hćer i mu prose koji,
kraĽica Ugar da se broji,
koju išće taj kraĽ samo,
„s' piriti“ s Ľim da podamo.

KraĽ hćeri govori.

A ti, hćerce draga moja,
srićna jesi vele koja,
da te prosi kraĽ ugarski,
iz nova krst prijal je ki.
Viruj meni, hćerce, stvar tu,
moguće je kraĽ on na sfitu;
rići ove ja van glašu,
samo slišan voĽu vašu.

KRAĀICA odgovara.

Razumnikom krune si koj
i sfim kraĀem nauk tokoj,
ti hotij sam prociniti
za hċer ċa ċe boĀe biti,
tvoj razum te, znaj, ne vara,
ċa god ċini, dobro stvara.
Tko z bogon gre, riċ je stara,
od ģega ima dosta dara.

KRAĀ.

Moja hċerce, govor sad ti,
ċa ċ vrh toga dilovati?

GUĀELMA.

PriĀubjeni drag oċe moj
gospodine sfih tolikoj,
vrh toga riċ reċ ne mogu
obeċavši divstvo bogu,
kom vikovĴa virenica
odluċna san ja divica,
i tim putom mĴah hoditi,
s tega puta ne iziti.
Nit odgovor umin dati,
ċa ċu u tom dilovati.

KRAĀ.

Divstvo je stvar bogu draga
vrh sfakoga na sfit blaga,
moċ bit kraĀu virenica
a Isusu sluĴbenica,
ċa veċ budeš boga Āubit,
to ċeš kraĀu ti draĴa bit,
za toj, hċerce, htij vazeti
kraĀa Ugar za muĴa ti.

KRAĀICA.

Molba moĴe ako koja
ċa pri tebi, hċerce moja,
ċin, da mat tva i otac tvoj,

ma pridraga, moĴe ovoj,
da se hoċeš samiriti
s kraĀem Ugar pridraga ti.

GUĀELMA.

Neposlušna za ne biti,
ċa god ċete toj diliti
ja ċu, i ċa zapovite
i ċagodir govorite,
prem da Isusa nasliditi
i divica htih umriti,
dobrostivi da oċe moj
i majko ma ti tolikoj,
voĀa vaša ispuni se,
dobrostiva ka vidi se,
ufam zgodit bogu u tem
od posluha hoċeċ putem.

KRAĀ.

Poklisare zovte simo,
kijih vele mi ċastimo,
odgovor Ĵim da se poda
vrh GuĀelme udiĴ sada.

Poklisarom govori.

Gospodo, vi sĴište riċi,
stari i mladi sfikolici,
prem odluku uċiniti
hti moja hċer, da sluĴiti
Isukrsta na sfit hoċe,
toj obrala biše voċe,
da za posluh našu uċinit,
s kraĀem ċe se tim sjedinit,
za to pište kraĀu vašem,
zgodit ċe ona da nam u sfem,
hotijte mu vi skazati,
da ju ċemo tamo dati.

POKLISARI.

Hvala t' vela, gospodine,
kraĀu dobri do istine,

ki nam poda tuj divicu
za kralevu virenicu.
Dare ove htij prijati,
inc é dare ti imati,
jer prilike nimaš sebi,
sfaka kripost jest u tebi,
druge dare ti dostojiš,
s kripostju jer u sfem stojiš,
dari vične za kriposti
ke dostojte tve vridnosti.

BANI.

Sfi te tokoj mi darimo,
dostojna si sfita koja,
tebe ini dar dostoja,
kak očito sfi vidimo.

KRAJ.

Od kralice nu ve sfite
obucte joj zlatom sfite,
i biserom i perlami,
po nih bijen dragi kami;
bogato ju naresite,
lipe tance pripravite,
jer ni stvari, ka ne lipost
ne dostoja tokoj kripost.

NOSILIST.

Kraļ ugarski šale ove
knige, da toj učinite,
ča u knjigah vi vidite,
i brzo vas k sebi zove.

POKLISARI.

Priporuča kraļ ugarski,
kruni tvojoj klaña se ki
i moli te tokoj koji,
piše za toj i nastoji,
da dopustiš nam kraļu ti
s nami tvoju hčer povesti,

kraļa lipu virenicu
nam gospoju i kraļicu,
čeka nas ki vele i želi,
da toj bude, on veseli.

KRAJ.

Posluh tribi učiniti
i ncmu u sfem ugoditi,
u vašoj je ma hči oblasti,
dopušćan ju vašoj vlasti,
vodite ju kud drago vam,
žalostan prem da ostaju sam
prez jedine hčerce moje,
želan ću bit vele koje
na daleče mene steći,
ne vidit ju, sfej želeći.

GUĀELMA.

Kako ću se moć diliti,
kako l' prez vas ja živiti,
kraļu dobri i oče moj,
moja majko draga tokoj ?
za toj sgriših ako kada,
na kolinih klećeć sada
prošćenje ja pitam u vas
i blagoslov lipi danas;
Isukrst vam to dopusti
i beside stav' u usti,
blagoslov lip da mi date,
vaša sam hči, dobro znate,
u posluhu sfej živila,
voļu vašu ja dilila;
koji me združ sfom milosti,
meni grihe on oprosti.

KRAJICA.

Moja hčerce, sliši glas ov,
Isukrst bud tvoj blagoslov,
on te združ, hčerce, sada,
u pameti bud ti vazda,

budi mužu ponižena,
to ima činit svaka žena,
razumno sfej rič tvoreći
sfitlu kraļu čast noseći;
milostiva mlajšim budi
dobrostitiva nose sfudi.

KRAĀ.

Spomen' se od nas, ti hēerce ma,
s družbon buduē ali sama,
ļubi, hēerce, iskrēnga
i dragoga kraļa tvega;
živ' u strahu ti božjemu,
on ti budi straža u sfemu;
ovi ti križ budi zlamen
za blagoslov vavik, Amen,
družba tokoj božji zakon
šēit i straža bud prid sfakon.

GUĀELMA.

Budi tako, bože pravi,
ostan', oče, ti u slavi;
s bogon, draga majko moja,
ļubka bi mi vazda koja,
dvorkiņe mi dat ēeš koje,
brojit ēe se sestre moje,
za družbu mi dojde nīh ka,
bit ēe meni draga sfaka.

KRAĀICA.

Hodte i udiļ vi združite,
verno i drago poslužite.

DVORKIŅE.

Na zapovid nōm ēemo iti,
virno ēemo nū služiti.

BRAT kraļa ugarskoga.

Z bogon остан, sfitla kruno,
pohvaļena svud na puno,

pojti ēemo putovati,
veēe nam nī ovde stati.
Listonose, sliš' ēa ti dim,
u glavu ovo nu dobro prim',
poj rec' kraļu ti našemu,
veseli smo da u sfemu,
da vodimo mi gospoju,
red imamo dovest koju,
za to stoji da pripravan
sfojim dvorom da dojde van
suproē sfojoj virenici,
vele lipoj ļubovnici.

LISTONOS.

Zapovidaš ino ēa mi?
bog ostani (s)sfimi vami.

ANGEL.

Obcēa ova divon žīvit,
roditeļem za zgoditi,
i za istim ne skriviti,
dopusti se ona virit.
Za to ēe imat protivščīne,
da shranit ēe divstvo sfoje,
ko pravi put raja broje,
riči su ove sfe istine.
Z bogon žīve ovde koji,
nikadar ga ne ostavja,
prem da u tugu kadgod stavja,
na sfrhu pak li pokoji.

LISTONOS.

Sfitla kruno, vodimo ti,
na ē si poslal tve bane ti,
tvoju lipu ļubovčīcu
nam gospoju i kraļicu,
dobroton je urešena,
sfakim dobrom vkoreņena,
sfitlije je od danice
tvoje ļube sfitlo lišce.

Vesel za to, gospodine,
i rađuj se vrh sve ine,
ovo tvoja gospodična
ka božican jest prilična,
kraļestva nan urešenje
a tve krune podičenje.

KRAĀ. UGARSKI.

Dobro došla, ma gospoje,
sladkosti ma tolikoje,
ufanje si moje sfako,
i veselje tokoj jako,
misli mi ti počivanje
i života radovanje,
sfako dobro ti si moje,
uživat ću s tobom koje,
srce mi si i život moj,
s tebe ću imat sfaki pokoj,
za toj pitaj ća ti drago
kraļevinu mu i blago,
ne zanikah ništa tebi,
kriposti imaš jer sfe u sebi.

GUĀELMA.

Molim boga, ja ću t' riti,
da ti mogu ugoditi,
tokoj želim ja pri bogu
molit za te da ja mogu.

KRAĀ.

Pojte, tance vi činite,
polaće me naresite,
činte almoštva sfakojaka
iz kraļestva moga jaka,
popivajte i zvonite,
ki godi sad tot stojte.

ČIN DRUGI.

Ovdeka se vesele čini; sluga, koji al-
muštvo čini, govori.

SLUGA.

Linci pojte vi rabite,
ni li vas sram, da prosite?
istinu ja jer ovo znam
za ludu se sfe daje vam.

UBOGI.

Ubogomu prija ne daj,
čemu tebi žal glas je taj,
nu pomisli sam na sebe,
bog zna ća će bit od tebe;
povojno je pravo uboštvo,
ki ostavlja sfe bogastvo,
Isukrsta ki naslidi,
blizu nega taki sidi,
bidan jeda daješ tvoga?
tujim tišiš ti uboga,
ka imaš dat ako ne daš,
lupeški se u tom vladaš,
ća imaš dat tuja, ti daj,
čemu tebi govor je taj?

SLUGA.

Nisam li te, linče, igrat
vidil, a sad gredeš pitat?
izeh ti¹ tu smušeniju,
hinac jer si, toj ne kriju.

DRUGI UBOGI.

Smušen s' davat kada znaješ
da za ludu ovo daješ?

SLUGA.

Vele ako govoriti
budeš, ja ću te izmlatiti.

KRAĀ.

Kugod počnes stvar od boga
i svršuješ u ime istoga,

¹ „isehti“.

taj početak dobar budi,
 sfrha je taj hfalna sfudi,
 s ňega nam je dobri zakon
 svake stvari početak on.
 Hodmo počat mi iz tega
 stvoritelja, ki je od sfega,
 dakle tempal pojmo obiti
 Isusu se pomoliti
 i proslavit sfi istega,
 hvalu mu dat oda sfega
 kako našem stvoritelju
 tolikoje spasitelju,
 pope činte ovd slaviti
 i almuštvo ňim činiti,
 jer su sfaka nam od boga,
 ki gospodin jest od toga,
 žembe ove početak on
 žembe učini pravi zakon,
 čagod slavni bog ovd složi,
 toga nitko ne razloži.

GUĀELMA.

Viš čovika tokoj boga
 Isukrsta propetoga,
 ki je sfta odkupitel,
 neba zemlje s tim stvoritel,
 za grih stara oca koji
 na križ, znojeć krvcu, stoji,
 ki u raju zemałskomu
 sgriši bogu nebeskomu
 braŇenoga jiduć voća,
 i za ňega iz raja tja,
 koji boga ne posluša,
 za toj sfaka zla on kuša,
 za to na sfit Isus dojde,
 neka čovik grihe ojde,
 biše veza' vrag kojega
 i podložil sebi istega,
 Isus se hti uputiti
 za nas muke on podniti,

Stari pisci xx.

ne za ino neg za ljubav
 podni toke stvari a prav;
 putnik sfta ki se učini
 trpit sfaka on ne lini,
 kojih lubi, ti ga izdaše,
 starišini pak podaše
 piscem tokoj fariseon,
 od kih mučen bil je prav on;
 Pilat, Irud ňim rugaše,
 Žudiji ga izlupaše,
 na križu ga prigvozdiše,
 svakojako izmučiše;
 na križu se vele boli,
 oca za ňih koji moli,
 ki od istih bi pokopan,
 da uskrsnu on treći dan,
 odkupil je ki čovika
 kraljuć po sfa vika.
 Koliko bi lipo vidit,
 gdi se rodi, i toj obit,
 gdi on hodi, gdi j' ukopan,
 zemlju sfetu Isusov stan,
 ku bi slatkost tuj imio,
 kad bi taka ti vidio,
 vidivši toj proplakati,
 ona mista celivati,
 gdi ga majka s križa prija,
 tko bi mista taj vidija,
 misleć za nas ča prija taj,
 otvori nam da vićni raj.

KRALJ.

Riči s' tako lipe dala,
 da si srce me užgala,
 da idu toj ja viditi,
 čini mi se tote biti,
 gdi je visil na križ Isus,
 spasitel ki j' od naših duš;
 odlučih ja tamo iti
 za teį stvari razviditi,

gdi je Isus podnija ta,
i obajti sfeta mista.
Spravite se, vi dvorani,
ki ċete doć, i vi bani,
skrovito ċu tamo iti
za lipje moć toj viditi.

GUĀELMA.

Od tebe mi ni stvar slaja,
dopustiš mi ako, da ja
s tobon dojdu tuj obiti
sfetu zemlju za viditi,
dopusti mi milostju taj,
tako ti bog sfe dobro daj.

KRAĀ.

Tebe ne ċu samo vodit
kraĀevinu samu ohodit,
imaš ovoj, draga, znati,
na me misto da ċ ostati;
kraĀice, sliš' mene i ċuj,
podnes' tiho, mirno kraĀuj,
sliš', razumni ti brate moj,
moji bani vi tolikoj,
zemlju sfetu pohodit grem
duhom sfetim nadahnut prem,
tamo s' udiĀ ovo spravĀam,
GuĀelmu mu ja ostavĀam,
da kraĀuje i gospodi,
sfaki od vas ņoj ugodi,
virenica jer je ma taj,
sfak joj od vas posluh podaj.

BRAT KRAĀEV.

Imamo mi, znaj, cviĀenje
na toj, kraĀu, tve diĀenje,
ċastit ċemo mi kraĀicu
kako tvoju virenicu,
ņoj ċemo mi ugoditi
i veselo sfi sluĀiti.

GUĀELMA.

ZdruĀi tebe bog istini
boga oca sin jedini,
oni zdruĀi tvoju misal,
rad koga si tamo išal,
on ti dopust toj obiti,
brzo s' opet zavratiti

KRAĀ banon.

Z bogon, bani, ostanite,
u ovo me vi slišite,
ugodite vi toj meni,
budte virni mojoj ųeni,
ņu jak mene poslušajte,
brzo m' opet vi ċekajte.

BRAT KRAĀEV GuĀelmi govori.

Virenice brata moga
slavna kraĀa ugarskoga,
rad bih tebe u sfen slavit
i potajne t' stvari povit,
hod' ako ċeš povin da ti
ĳubav ku t mu sfu skazati (?)

GUĀELMA.

Hodi, da te ja poslušan,
draĳe riĳi jure niman
za ugarskoga kraĀa glavom
koga ĳubim s velon slavom.

BRAT KRAĀEV.

Uĳga onda srce moje,
kad ja vidih lišce tvoje,
sladko dobro duše moje
i srce me tolikoje,
ĳubena me sila mori,
da rad tebe srce gori,
ĳubin te sfej ja ne pristav
noseći ti toku ĳubav,

podaj mi ti, draga, za to
me ljubavi pravo mito.

GUĀELMA.

Molin t' ovo ja za boga,
to l' je ljubav brata tvoga?
nu pomisli ovo sada,
to li Isus zapovida?
ti l' poznaješ svemogoga,
osramotit brata tvoga,
koji, pojti kad odluči,
mene tebi priporuči?
Ostavi se dakle toga,
molin t' ovo radi boga,
ne spomeni već nigda to,
dil' s' od ovud udiĀ za to.

BRAT KRAĀEV.

Mnaše, da ću ņu kušati,
ta odgovor hti mi dati,
skaže se ona trpkā na to,
razsrdi se na me za to;
himbene su žene, znam ja,
za to mene otira tja,
osfetu ću učiniti,
kako će vas sfit viditi,
osfete ću uzrok najti,
tako prosta ne će izajti,
brzo će se ti kajati,
ne hteć meni zgajaj dati.
Gredem se ja izmišĀati,
ča ću na ņu nalagati.

GUĀELMA.

Može nebo podnit kako
onoga ki dili ovako!
mene hoti iskusiti
sfoga brata sramotiti,
vele sam se sad smutila,
ke san riči ja slišila

od kraĀeva brata, koji
sfakojako zlo dostoji,
bože, budi ma osfeta
od misli one, ka proleta,
hoti meni koja riti
nepoštenja za učiniti.
Susanu si osfetil ti,
ki se s' za me dal propeti.
Ja ću ovo sfe mučati
dokle se naš kraĀ povrati.

DVA ANGELA.

Prokleta bi narav Ādska,
ne dobro bog stvori ņega,
u zemaĀski raj istega
stavi, gdi je slākost sfaka.
Protiv božjoj zapovidi
voća udiĀ hoti jisti,
tim iz raja hti izlisti,
boga tako jer uvridi.
Ne dobre ima sine isti,
Kain brata nenaviđi,
dim sfetjenja k nebu vidi
sfoga brata on uzlisti,
za toj brata Kain ubi,
Irud bratu ženu vaze,
mnoga ina sfit zla kaže,
brat brata išće da pogubi.
Jakov brata privarivši
vaze oca lip blagoslov,
gospoduje on na sfit ov
brata sebi podloživši.
U studenac bratja Osiba
brez milosti dol vrgoše,
zlim dilom se tim ponose
mneć da jim je brat izgiba.
Ovo ovi bratu nečast
hotijaše učiniti
i z GuĀelmom sagrišiti
išćuć činit u grih upast.

Ne dobro van vazme duša
tilo naše i ćutjenja,
udiļ išću sagrišenja
za uvidit boga Isusa.

Vuk je i lav i zlo sfako
čovik u sfem bratu sfomu
i goruē zmaļ on istomu
ne brat ni sin čineē tako.
Zloćudna t' je vaša narav,
zlohtino t' je bitje vaše,
neg ča misal tva ne znaše
ni pomišļaj tvoja uprav.

LISTONOS hostaru aliti gostilniku.

S greba Isusa kral se vraća,
za to tebi daju znat ja,
sfakih jisbin da pripraviš,

u toj pomļu da postaviš,
ako ko htit blagovati
al kral ovde pribivati.

GOSTILNIK.

Imam vina lipe slasti,
tokoj jizbin svake vrsti,
mesi svakih, voća tokoj,
sfega ka se hoće ti broj.

LISTONOS u dvoru kraļevu.

Imate ovo vi sfi znati,
da van nije čas postati,
kral se blizu vas nahodi
kako putnik, koji hodi.
Dajte znati kraļici toj,
opravite brzo ovoļ.

BRAT KRAĽEV.

Bani, znajte danas, dvorani tolikoj,
kral se je vratil naš, slišite si ovoj,
homo protiv nemu mi nega združimo
čast činit istemu pri, neg dojde simo.

BANI.

Hodmo, glase je ćut, poteži se, znamo,
došal je dol na pu_t, brzo hodmo tamo.

BRAT KRAĽEV.

Kraļu slavni i ugarski,
pozdravjenje t' budi velo,
sfak te čeka, znaj, veselo,
u gradu je gdegodi ki.

KRAĽ.

Ľubovnice od me ča je,
srce i duša meni ka je?
želin obraz ne viditi,
želu t ne mog ja izriti,
glas mi od ne ki god pravi,
tako živil ti u slavi.

BRAT KRAĽEV.

Čast je našu oskvrnila,
ne umin ti ino riti,
žalostno to j govoriti
i slišit će tvoja sila.

KRAĽ.

Ojme, rec mi udiļ isto,
govoriš li pravo ti to?

BRAT KRAĽEV.

Grube ti ću stvari pravit
od Guljelme tamniivrine (?)

sramota nam do istine,
ku toliko ti hti slavit,
ka opjeno grišujući
ona vas dvor sramoti tvoj,
tvoju časnu krunu tokoj
za tvoju čast ne hajući.
Tom stvarju ako ne providiš,
sramotni smo sfi kolici
nečastnici sfi velici,
kako no sam, kraľu, vidiš.

KRAĹ.

Toli je plaća od ľubavi,
koju sam ja noj ostavi? ¹
posadiv ju za kraľicu
kako moju virenicu,
dav joj sfaka ma u ruke,
to ľ dostoje me odluke,
da joj s' ima poslu^h nosit
kada na put hotit itit? (!)
Poj osfetu izvršiti,
ku je boje učiniti.

BRAT KRAĹEV.

Pečat mi daj, bilig pravi,
podpisu tvu zdola stavi.

KRAĹ.

Poj, brate moj dragi i mili,
na nu se ti nič ne smili.

BRAT KRAĹEV vladavcu govori.

Od kraľeve ovo strane
taganu' ćeš smrt podatit
ti kraľici, ku é sažgati,
u ništare da oстане.
Razumno toj ti procini,
brzo dili take stvari,
toj učinit ti ne mari,
kraľu ugod, toj učini.

VLADAVAC.

Toj éu pojti učiniti,
ni ju tribi tot militi,
grem udiľe tamo iti,
taki joj glas navistiti.

VLADAVAC kraľici govori.

Dobar dan ti, o kraľice,
suze toči niz tve lice,
gorku ti éu ja stvar riti,
da ti veće ni živiti;
tvrdu tu stvar žal mi je rit,
odlučeno da t' je umrit.
Triba je mi poslušati,
kraľu, gospe, toj znadeš ti
ne mog maňe učiniti,
žalost mi je toj misliti;
priporuč se bogu za toj,
on ée biti shranitel' tvoj,
molim s' ovo tvoj milosti
u tom meni, gospe, prosti,
žal mi je toj učiniti,
da nitkor se, znaj, sakriti
prid tom smrtju ne ée, na sfit
ko je prišal, ni ko ée prit;
bogu se ti priporuči,
da te muke on izruči,
pravedna é ti tamo iti,
bolna je stvar tako umriti.

GUŇELMA.

Oh nesrećna, za koji grih
imam ja smrt tu podniti?
dragi oče, za č čini ti,
da se iz tvoga dvora dilih?
Tvrđi kraľu, kako osudi
prez krivine mene na smrt?
kako é pustit mene zatrt?
bit ée tebi nečast sfudi.
Za tebe, oče, poslušati

htih s' uĉinit virenica,
 tvoja hĉerca nesriĉnica
 divica ja Źelah stati;
 ja bih bogu obeĉala
 moje divstvo i Źivot moj,
 dostojim ja sada ovaj
 buduĉ boga prilagala
 da kako zrak pravedna grem
 na ovo ja posvetjenje,
 boŹe, primi me molenje,
 grišnica sam da vela prem.
 Ovo li su obeĉaĉa,
 ka virenik meni obeĉa?
 da podnit ĉu smrt sada ja,
 ŹaŹe me u druga stanja.
 Vratte Ćemu urehe vi,
 meni crnu donesite,
 na smrt gredem, ne vidite?
 molte boga, drage, za me.

DVORKIŹICA.

Ka nam reĉe, gospoje, ti,
 trudno t' nam je to sliŹiti.

GUĀELMA.

Zapovid je taj sriĉe me,
 smrt danaska da primen ja
 i da s' od vas diĻujem tja,
 na smrt kraĻ je osudil me.

DVORKIŹICE.

Za ki uzrok, gospe naŹa,
 vazeti ĉe lip Źivot tvoj,
 vrh sfiĻ lipost nebeskih koj
 sfoju sfiĻlost, znaĻ, uznaŹa?
 Lipi redi to l' dostoje,
 kimi dvor ov jes' redila,
 tokoj tvoja ĉastna dila
 Ļubav sfakom tolikoje?
 Ako ne ĉe Źal ti biti,

na smrt ĉemo tolikoje
 za zdruŹi-t-e mi, gospoje
 dobrovoĻno s tobom priti.

GUĀELMA.

Vi ste moje sluŹbenice
 meni drage jak sestrice,
 lipo s bogon ostanite,
 Ćega za me vi molite,
 kad hoĉe bog da ĉu umriti
 i ovi sfiĻ ostaviti,
 izpuni se voĻa Ćega,
 on gospodin jest od sfega,
 boŹe, koji pravednika
 ne zapuŹĉa po sfa vika;
 ti si s neba sliza' doli
 i pravdenu tvu krv proli
 za grišnika oprostiti
 i istega za spasiti;
 Daniela ti ne pusti,
 tri ditiĉa ĉudno oprostī,
 nijedan Ćih ne pogibe,
 Jonu oprostī ti od ribe,
 dovedenu jaoh na smrt
 ne daj mene, boŹe, zatrt,
 prez tebe ja niman moĉi,
 nu hotij me ti pomoĉi,
 milosrdje na me imaj,
 uztrpjenje meni podaj,
 za ĉ me krivo osudiŹe,
 jaoh pravu pogubiŹe;
 da budi toĻ, ako ĉ ti sam,
 duŹu t' moju priporuĉam;
 a ti majko i divice
 sfiĻ grišnikov odvĹnice,
 usliŹi me, ja te molim,
 vidiŹ, gospe, kako bolim,
 milosrdje skaŹi meni,
 gospe, obraz tvoj Ļubjeni,
 srĉeno te prosim pomoĉ,

u ovomu podaj mi moć,
dobrostita o gospoje
ti usliši molbe moje,
duša moja čin' da slavi
tebe, gospe, u ljubavi,
sjedini se da s tobom čin'
moja ljubav u taj način,
da te nigda ne zabiva
tot po smrti koko živa;
osfeta mi bud sinak tvoj,
pravedan je sfakomu koj,
ne daj s glason umrit ovim
nečastna ja da sam sa sfim,
mogućstvo tve molim tako,
da objačiš mene jako,
vridila sam znam da tebe
lubeć vele sama sebe,
ne čini me ti boliti,
za me sinka htij moliti
ni izgorit na ognju ovem,
grišnica ja da jesam prem.

KAVALER.

Sliši, gospe, riči moje,
pitanje me pravo ako je,
uzrok pravi pravi mi ti,
za č te hoće pogubiti
na ognenu na smrt ovu,
najžešću stvar koju zovu?

GUĀELMA.

Znade sinak božji pravi,
ki od grihov nas ozdravi,
pravednost mu poznaje sam,
uzrok toga, brate, ne znam.

KAVALER.

U sfem lipa družbo moja,
skrovita ste meni koja,
virni pri ste vazda bili

tot u miru tot u sili,
pri meni je pravednica
nam gospoja i kralica,
ka je zgorit odlučena,
krivo na smrt osudjena,
gremo li nu mi pustiti
pravu pravdu učiniti,
haće neje užezimo,
muće tu stvar učinimo,
da ne znade nitkor toga,
to je, bratjo, pravda od boga,
kraljeva je bila slava
a kralica naša prava;
pravednost ja znadem tvoju,
osudiše na smrt koju;
za toj smo mi odlučili
da bismo umrit sfi vidili,
oprostit te i pustiti
i slobodno odrišiti,
dajuć ovo tebi znati,
pobigneš tja udiš da ti
iz kraljevstva iz ovoga
iz vladanja ugarskoga,
za č kralj naš da izazna to,
stratiće nas udiš za to
i na zalu smrt osudit,
kako hoće vas puk vidit,
za to biž tja ti, gospoje,
sliši dobro riči moje.

GUĀELMA.

Tebi hvala po sfa vika,
ki uslišaš pravdenika
i nigdar ga ne ostavjaš,
neg ti dobro sfaka stavjaš.
Bože, prava ma ljubavi,
sada mene ne ostavi,
od zle pravde ner oprosti,
pravda prava sfakomu s' ti,
za to l' ću te ja služiti

dočin budu dol na sfti
 hvalu vavik dajuć tebi,
 milostiv si ki u sebi;
 pokripenje moje duše,
 molim ovo ja, Isuse,
 stav' mi u stražu majku tvoju,
 da se zviriš ovd ne boju,
 koji me će, joh, razdriti,
 trisku j' od kih jur slišiti.
 Grem gdigodi vanka puti
 ja mlajahna počinuti.
 Gospe družba meni budi,
 hoditi ja budu kudi,
 trudna ću ovd ja zaspati,
 na nogah jer ne mog stati.

GOSPE BLAŽENA.

U pustiini koja si prem,
 družiti ću te i s tobom grem,
 divjaci se ovd ne boj,
 poćini tot, imaj pokoj,
 ti s' ljubila sinka moga,
 ki ne ostavlja pravdenoga,
 na straži ću t' sfak čas biti,
 dočin jesi dol na sfti;
 u pomoć si mene zvala,
 pomoć ti sam ovo dala,
 od sad tokoj, imaš znati,
 na stražu tvu da ću stati,
 dobra dila tva dostoje,
 stražon sfuda da pokoje.
 Viruj, ljubiti i ufaj,
 kripost vela tvoja da taj
 plaću imat hoće od boga,
 sam je platja ki od toga,
 kripost bog ti daje za toj,
 platja na sfti da t' bud ovoj,
 da ki grihe sfe spovidi,
 boga buduć on uvridi,
 ali sfoga iskrnoga,

nemoć imat ki rad tega,
 kripost tebi bog podaje,
 zdrav od tebe da ostaje,
 kojegodi prekrižiš ti,
 ozdravjeni da će biti,
 ljubav tvoja toj dostoji,
 velika, znaj, ka se broji.

GUĀELMA.

Koja jesi ti kralica,
 hercežica al banica,
 da se raćiš ovd hoditi
 mene tužnu pohoditi?
 Straha veće ovo nimam,
 kad te blizu mence imam,
 duša moja već pokoji,
 prez bojenja ovde stoji,
 pravi meni lipost tvoja,
 dovede te ovd stvar koja,
 ime meni tvoje pravi,
 u velikoj ka si slavi,
 gospe moja, molim da ti
 u sfe me hoć uslišati.

GOSPA.

Ja san ona, hćerce moja,
 oprostih te danas koja,
 kada ogañ nalagaše,
 da te onde ne sažgaše;
 GuĀelma ma hćerce mila,
 ja san tebe oprostila;
 sfe ćeš dake ti dreselje
 obrnuti u veselje,
 za to u me ufaj sfak čas,
 straža ti ću biti, da znaš,
 mene zvati koga ćuju,
 toga lipo ja stražuju,
 i ne pustih nikogare,
 neg mu daju sfake dare.

GUĀELMA.

Draga moja ide kamo,
reci, molim, gospe samo,
može biti ovo kako,
samo ostah da ovako?
od mene ti pobiže za č,
neveselu ostavi tač,
koja lipa k meni pride,
kako ovo sad otide?
ko će me već utišiti,
koga l' ću već ovd viditi
ner drakune, vuke i lave,
tokoj zmaje sedmoglave?
O Isuse, podaj mi moć,
nima mene već tko pomoć,
nit se iman čim utišiti
nit o čemu ja živiti,
nit znam gdi su pravi puti,
kuda hoću pobignuti,
nit znam, ča ću učiniti,
kamo li ću ja hoditi.
Isukrste, za tve ime,
molim dragi, pomози me.

DVA ANGELA.

Rec' nam, sestro, bolna ka si,
nevesela tolikoje,
sliši riči naše, koje
vesela će činit da si.
Obećala tebi ni li
od nebes gor sad krajica,
majka božja i divica,
da će ona sfakoj sili
protivna bit, a za tebe
kripost ona ni l' ti dala,
da ozdravjaš sfaka zala,
da imaš moć tuj u sebe?
ka godir hti obećati,
viruj nam ti u istino,
da ti ne će biti ino,
sfe ti će toj nastojati.

GUĀELMA.

Bidna li san ja na sfiti,
kako ću ovda ja hoditi,
kako l' živit, kuda l' iti?
ovd ću život ja dospiti.

ANGELI.

Došli smo mi za toj sami
tebi družbu učiniti,
virnu t' stražu s tim činiti,
hodi za toj, draga, s nami.

Angeli brodaru govore.

Ti, brodaru vodje kuće
posluša-j-u vele vruće,
za toj nój se ti ne lini
plaću u sfem dat učini.

BRODAR.

Brodarinom hranin ja se
simo tamo brodujući
hranu kućnim mom dajući,
tim čineći haļe nose.
Broditi ja ne mogu sam
ni sam s brodom nikud hodit
niti čelad ja mog vodit
budući drug moj nemoćam.

ANGEL.

Sliš', brodaru, ka ću t' riti,
udiļ hodi, već ne sidi,
divicu ovu ti povedi
kamo boļe jest viditi;
božja j' ovo službenica,
Isukrst ju vele ļubi,
božju milost ne izgubi,
čin', govorim tebi ja ča.
Časteći ju povedi ti,
gdigod bude žela ņeje,
pošteno ju družī sfeje,

u sfemu ćeš platjen biti.
Velika je od poštenja
gospoja ova i divica,
božja j' ona naslidnica,
sfe j' istina, ka ti dim ja.

BRODAR.

Ako plaća hoće biti,
o koj življu ja se i hranim
i čelad mu glada branim,
ja ću sfaka učiniti.

GUĀELMA angelom govori.

Sladka i draga bratjo moja,
od boga ste držim koja,
z boga strane, koga štujju,
ja van vele zahvaľuju,
da brodara platit ću čim
al namirit na ki način
nimaiući ničesare
pinez, zlata niti dare ?

ANGEL darije prsten Guľelmi.

Ovim ću te ja dariti,
sfake dare ti dostojiš,
pravednica jer se brojiš,
tim ćeš nega ti platiti.
Ovim ćeš ti plaćen biti,
za toj hotij nu voditi
kamogodir ona htiti,
od ne ć vela ti viditi.
A ti, sestro, hoć hoditi
s dobron družbon, ku ti daju,
ona mista oni znaju,
hotij ti nih nasliditi,
u sfemu ćeš pokojiti,
u dobro će t' sfe iziti,
od boga ćeš sfaka naiti,
nega hotij ti moliti.

GUĀELMA.

O nesrićna moja dila,
častna dosad sam živila
sa svim srcem služeć bogu
dušom i svim kako mogu;
kim ću putem sad hoditi
nevoľnica kamo l' iti ?
da molim vas, da pravite
kamo sada vi hodite,
recte, ko je ime vaše,
od boga ste, po vas zna se,
od mene se spomenite,
znam, da boga naslidite.

ANGELI.

Ni još vrime tebi znati
naše ime, ni, ko smo mi,
odkrit ćemo t' brzo sami,
brzo ć z nami dojt stati;
brzo ćeš znat kuću našu
naša mista i kraľevstva,
gde ć uživat dobrota tva,
vrh kraľestvih sfih koja su.
S ovime se združi sada,
ufaj da ć dojt brzo u porat,
bog će t' dobro sfako stvorat,
misto t' hrani on za vazda.
I sada je božja pomoć
s tobom, gospe i kraľice,
on će t' odnit sfe tužice,
on ti će dat u sfemu moć.
Drugim putem mi idemo,
ostavľamo ovih s tobom,
tiha budi sama sobom,
od ovuda za sad gremo.

GUĀELMA.

Nesrićnice, kamo idoše ?
vidiste li, kud pojdoše,

moja bratja u sfen draga
vrh sfakoga na sfit blaga,
gdi jih hoću, ne znam, najti,
hoću l' kada već izajti,
vidiste li mladiće vi,
koji bihu ovd u slavi?

BRODAR.

Vidismo ih kađ dojdose,
da ne, kada tja idoše.

GUŁELMA.

Hvala t' bože sfemogući,
ki združiti mene uruči
ostav stražu nada mnome,
radostna bih ja o tome,
tebi tokoj, o kralice
moja prava odvitnice,
ošla s' koja pohoditi
angele me i stražiti,
u ovih u divjih misti
sfaka dobra mi navisti,
blagoslov ti, o Marije,
ufanje me u tebi je,
putnicu me koja vidiš
i s angeli ovd pohodiš,
za to t' hvala ovd i dika,
o gospoje, po sfa vika.

BRODAR.

Vidim, da si draga bogu,
za to vele moli nega,
da oprosti slugu ovega,
od nemoći jer ne mogu
nikakor ga ozdraviti,
ovo leži bolan nebog,
uslišiti tebe će bog,
hotij ga ti za n moliti,
pak ću tebe sfud voditi

kuda rečeš i združiti,
bog će tebe uslišiti,
za toj ti ću sluga biti.

GUŁELMA.

Viruješ li, da s kripošću
boga slavna i milošću
on će tvoj drug ozdraviti,
kako hoćeš sad viditi.

BRODAR.

Kripost božja jest velika,
on će ti toj dopustiti,
moguć druga izličiti
od nemoći dat mu ć lika.

GUŁELMA klešeć govori.

Molim tebe, stvoriteļu,
da uslišiš moju želju,
koju ima ovi moj glas,
ozdravit ga ja iman slas;
nebog koji ovde leži,
od nemoći nega odveži,
dopust meni toku milost,
da ozdravi, daj mi kripost,
od nemoći, leži u koj,
usliši me, bože, ovoj
blagoslovom da ozdravi,
ozdravivši da te slavi.

Blagoslov.

Isukrste, kraļu od slave,
dojdi mirno dobrotā taj,
krvju tvojom zdravje podaj,
nemoći s ke brzo ozdrave.
,O nadpiso' od dobitja,
o Isuse Nazarene
sinu boga, usliš mene,
ozdravi ga, ka t' pitan ja.

OZDRAVLJENIK.

Velik ti bi dar od boga,
 grišniku mi skaza koji,
 da zdrav život meni stoji,
 hvala ņemu vela od toga,
 űeljon mojom vrućom dosta
 vik ću sluűit bogu tvomu,
 zdravje ki da kipu momu,
 od nemoći zdrav jer osta.
 Ostavit ću himbe sfitu,
 ņemu hoću ja sluűiti,
 zakon ņegov izpuniti
 ,snigye imo' ki prolita;
 bilig mi si ukazala
 ņega vele od kriposti,
 tokoj ćudne od milosti,
 zdravje mi si jer podala.

BRODAR.

Hvala, zdravje ka s' podala
 momu drugu, drag mi je ki,
 ima ć za to ti dar sfaki
 zgor od boga, komu hvala,
 za toj dojd, draga, sa mnom,
 najti ću ti ja u isto
 u mojstiru jedno misto,
 uputi se dakle za mnom,
 gdi ako ćeš bogu sluűit,
 koludrice ond pribiju,
 boga hvalit ke ne kriju,
 zakone mu s tim obsluűit.
 Onde je zbor divic sfetih,
 onde sfak ćas boga mole,
 tihe ke su, ne ohole
 one űivu űivot sfoj tih.
 Onde ću te stavit stati,
 gdi ćeš boga uűivati,
 i još ću te postaviti,
 dobar űivot to ć űiviti.

GUĀELMA.

Spravan je duh sluűit boga
 stvoriteļa istinoga,
 sluűit ga ću sluűbon sfakom,
 ne s tisknoćom tisknom takom.

BRODAR.

Naslidujte stope moje,
 mojstira smo ovde blizu,
 klapat ću pri neg ulizu,
 udiļ će doć pitat koje.

Ovdi klapje.

VRATARICA.

Ko ste, meni vi recite
 i od kud ste, sfi pravite,
 opatici da umin rit,
 sfaka lipo htijte odkrit.

BRODAR.

Poj mi zovi opaticu,
 pravu boűju sluűbenicu.

Brodar opatici govori.

U Isusu, majko moja,
 velu ľubav ja ti nosim
 koludricam tokoje sfim,
 ovo sluga verna tvoja,
 koja űeli van sluűiti,
 űivit tokoj ovde s vami
 i ostat ovd meu vami
 poslušna će sfim vam biti,
 űe molitvu bog usliši,
 u molitvi ima moći,
 ozdravja ka sfe nemoći,
 druga moga ne uliši.
 Kojigod se grihov kaje,
 nemoć ņemu ona ozdravļa,
 i u zdravje űega stavļa,
 hvala koji bogu daje.

OPATICA.

Hvajen Isus budi na daru sfakomu,
 on nas ne zabudi, zahvaľuju komu,
 da ćemo imati ľubenu sestricu,
 ku nam bog hti dati dobru likaricu,
 našu za sestricu tebe naj imamo,
 tokoj družbenicu za tu te imamo,
 hćerce draga moja, ne htij se liniti
 ka dobrota tvoja u nas će diliti.

GUĀELMA.

Boga ću umit ja ľubiti
 za grišnika i ćiniti,

ća godir mi zapovite,
 toj ja hoću da vidite.

OPATICA.

Poniženstvo tvoje suminje tolikoj
 sfe dobro dostoje, hćerce ma, sliš' ovoj;
 pravi mi, draga, nu, rada bi ja znati,
 ka te stvar pritegnu, da ć dojt k nam stati,
 od kuda si, ko si, ko je ime tvoje,
 da t' bog ľubav nosi, da zdravjaš tokoje?

GUĀELMA.

Zvana jesan ja grišnica,
 da Isusu sluľbenica,
 da bih htila ja praviti,
 vas moj život tebi izriti,
 odkuda sam, tokoj ime,
 dugo bi tom bilo vrime,
 s vrimenom ću sfe toj riti,

bog će veli toj viditi,
 Isukrst će t' dat na znanje,
 ko je moje bilo stanje,
 to će brzo sfi viditi,
 on će sfaka vam odkriti,
 Guľelma je ime moje,
 na krstu mi dano to je.

OPATICA.

Na vratih ćeš stati, ma draga sestrice,
 vrata otvarati, naša družbenice.
 Hvala ti, brate moj, koji se potruđi
 ovu dovede koj, bog te pomoz' sfudi.

GUĀELMA.

Bog te dari dobrom sfakim,
 gor kraľestvom pak nebeskim.

BRODAR.

Slip nebore toteka si,
 želiš li ti ozdraviti,

sfitlost sunca ti viditi
od očiju svih zdrav da si?

SLIPAC.

Ajmeh je li ko na sfiti,
tko me može ozdraviti?

BRODAR.

Poj u mojstir koludric ti,
pitaj ka je sada došla,
opatica ku je ošla
vratarovat, zdrav ćeš biti.

SLIPAC klapa na vrata mojstira.

Pomoz slipca, molim, draga,
sfakomu jes' koja blaga.

GUĀELMA.

Brate, pinez ne iman ja,
ako pitaš, da t' dam zdravja,
moliti ću, da te ozdravi
oni, koji sfit zastavi,
obrne se ti k onomu
želom tvojom sfemogomu
kajući se tvojih grihov,
nu poslušaj ti moj glas ov:
molin, bože, nu postavi,
da ov slipac sad ozdravi,
u kriposti križa tvoga
ozdrav slipca ti ovoga.

SLIPAC.

Progledah ja slip budući,
kripost božju sad čujuć,
ozdravi me bog istini,
žena ova toj učini.
Hvala t' budi, bože pravi,
da me slipa ova ozdravi.

CIN TREĆI.

BRAT KRAĀA UGARSKOGA gubav
govori.

Velik ti je sud od boga,
pravdu kaže vrh sfakoga,
dobrih dari, zalih sudi,
pravdu čini u sfem sfudi;
za me grihe, ja znam sada
nesrićnu mi gubu poda.
Brate kraĀu o ugarski,
gospodin si sfakomu ki,
sfakomu ti zapovidaš,
pomoći mi ča ne podaš,
ne vidiš li nemoć moju,
čin' ozdravit molim koju?
išći meni dati pomoć,
na meni je vela nemoć,
guba prava, znam, ovo je,
sržba božja na meni je,
sve se meso moje mući,
kako da me deru vuci;
to te hoću ja moliti,
čini mene izličiti.

KRAĀ.

Pojte brzo, sluge moje,
uza me ste tote koje,
likare me sfe skupite,
nemoć brata vi vidite;
vrh nemoći više učine,
guba mu je do istine;
ne gledajte vi tratjenja,
u toj stratit sfaka ću ja,
likariju brzo dajte,
veće ništa ne čekajte.

SLUGA jedan.

Razumnici i likari,
ličite jur, ki ste stari,
kraĀ van ovo zapovida,

da dojdete k ņemu sada
sfitovati vrh nemoći
brata kraĀa za pomoć,
guba toći zala koga,
na ņemu je bić od boga,
hodte ga udiĀ vi viditi,
jeda ga moć izlićiti.

LIKAR.

Kada zapovida kraĀ ovo, sfi znamo,
veće nije sida, udiĀ hodmo tamo.

KRAĀ.

Vijte udiĀ brata moga,
nemoć jer je na ņem mnoga,
htijte ga udiĀ vi viditi
i brzo ga izlićiti.

PRVI LIKAR vidivši nemoćnika govori.

Velika je nemoć ovoj, gospodine,
iskat ćemo pomoć dat mu do istine,
duga hoće biti nemoć ņemu ovaj,
kako ćeš viditi, lika mu za to daj,
Galenog govori, Avicena tokoj,
Hipokrat toj tvori, ostali tolikoj,
ne imaj ti straha, ja ću te lićiti,
nikega ću praha po krastah staviti.

DRUGI LIKAR.

Zlovolna krv na ņemu je,
od krast velu bol on ćuje,
mućno će se izlićiti
ove kraste, vidit ćeš ti,
ne lići se, znaj, likari,
gdino jesu boŀŀji dari,
bić se boŀŀji ne lići, znaj,
ako boŀŀji bić bude taj,
ja ću kušat i viditi
ņega brzo izlićiti,
vele hoće ovo zlata,
ko će izlićit tvoga brata,
nemoć ova mućna lićit,
hoćeš, kraĀu, ti sam vidit.

listo tlape besideći,
pinez hine od sfakoga,
nemoć, ka je gor od boga,
likarije ne će seći.
Oboj ņemu, u ruke ki
prem prez duše takim dojdu,
koji boga na stran ojdu,
zlato kupi mal ne sfaki.
Glas je ovi, znajte, istini,
lipo ti je u jedini
i Āubavi bratju gledat,
sfakoga sad vidiš predat,
jedini su oni kada,
jedinstvom se ov sfit vlada.
Skladna bratja vele mogu
tot pri Āudi tot pri bogu,
skladne molbe bog usliša,
sfim jednaka daje ,misa'.

SLUGE.

Gospodine, ti oprosti
sminosti moj, ća ću riti,
ne će ga ovi izlićiti,
a stratićeš pinez dosti;

KRAĀ koludricam govori.

Gdi je vaša vratarica
sfih nemoći likarica?

GUĀELMA.

Onoga ću izlićiti,
tkono ne htit već grišiti,
grihe sfoje povida ki,
lićit će se ovdi taki.

KRAJ.

Glas tvoj slove sfud u sfiti,
sfaku nemoć da lićiš ti,
nu ozdravi brata moga,
plaćena ć' bit ti rad toga.
Toći guba sfeje něga,
nu izlići ti istega,
i ako ga izlićiš ti,
obećal se je služiti,
ki na križu umri za nas,
molim tebe dakle danas,
koludrice, ozdrav' něga,
vidiš nemoć ti ovega,
u sfem ti ću ja služiti,
pomoćnik ti sfak čas biti.

GUĀELMA.

Milost nimam ja od toga
za ozdravit brata tvoga,
neg gospodin i stvoritel
i čovika odkupitel,
koga hoću ja moliti
boga, hotit izlićiti,
kogođ něga srcem moli,
tomu s' udiļ on umoli,
da tribuje, da ti pravi
grihe, ako ć da ozdravi,
protiv tebi ke učini,
vazeti čast on ne lini
proštiv činiš vele milo
Isukrsta pravo dilo,
prosti onim, ki ga ubiše
i koji mu zlo činiše.

KRAJ.

Prostiti mu obećam ja,
prem da toga ne dostoja,
za tvu ljubav to ću učinit,
sestrice ma, htij procinit.
Reci, brate ti dragi moj,
ka govori, čuješ ovoj,
ne moj mene ti hajati,
hotij meni spovidati
otvoreno grihe take,
prašćam tebi stvari sfake,
kaj se, bog će ti prostiti,
kagod hoti sagrišiti,
spovij, da te guba mine,
prašćan ti ja do istine,
odvezano udiļ pravi,
ako ć da te ona ozdravi.
s pomoćju gor sfemogoga
Isukrsta istinoga.

BEAT KRAJĀEV.

Ne znam kako ja početi
za odkriti grihe moje,
protiv tebi sgriših koje
išćuć časti ja vazeti,
psosti toke učinivši
kad me ojde sfitovati,
kralica ča dilovati
zajedno s ņom ostavivši,
kad pohodit zemļu sfetu
sa tvojimi bani ide,
kad se vrati ter kad pride
reću t' misal mu prokletu,
mēni ju ti priporučī,
,kunih' pojt s ņom govoriti
ljubav joj hti otvoriti,
ka me ćud zla ma nauči,
kada sliša misal moju,
oduzdanu ljubav tokoj,

ka žežiše vas život moj,
 u srcu mem imah koju;
 bojeći se ne dobrota,
 da joj veće ne bih rekal,
 al rad toga ne bih čekal
 riči meni tej odmota:
 ne spomeneš o tom da mi,
 čast sam bogu obećala,
 kralju viru ja sam dala,
 ali si se, držim, smami'?
 Ne bi dosta toj skriviti
 meni vragom nadahnutu,
 čuh u srcu ranu lutu,
 od ke se htih osfeti.
 Kad se domom ti povrati,
 od kraljice pita mene,
 od GuĀelme tvoje žene,
 na nu hotih nalagati,
 izmišljajuć sfe sramote
 protiva noj sfej lažući
 lažne riči ja kažući
 od ne vele od dobrote,
 govoreći da sramoti
 tvoje dvore, rod dobri moj,
 sfitlu krunu tvoju tokoj,
 izmislih toj tvojoj dobroti,
 ni tot ne sta duh zali moj
 laži toke izmislivši,
 ništare nu ne milivši
 iskah ja smrt podat kojoj.
 Na nu toko nagovorih
 lažuć sfaka protiva noj,
 smrt dat čini udile koj
 nebogu ju pravu umorih;
 za toj tuj smrt htih stvoriti
 protiva toj pravdenici
 i dobroj tvojoj ljubovnici,
 koju činih izgoriti.
 Izdanje ja učinih toj
 suproc pravoj toj gospoiji,

na ognju gorim ovo koji
 skončajuć se sfak čas tokoj;
 a toj pravda božja hoće,
 za č dostojim sfako zlo ja,
 grih je, da mi zgar sunce sja
 raztočit me guba da će;
 i on ogañ, kojim gori,
 gorim i ja sad tokoje,
 ne zna nitkor boli moje,
 koje ova nemoć tvori.
 Za toj molim, sve mi prosti,
 ča ti skrivih, drag brate moj,
 kralju dobri Ugar tokoj,
 skaži meni tej milosti.
 Ča god žešču ti praščas psost,
 približaš se veće k bogu,
 molin te ja koko mogu,
 učin meni taku milost.
 Bože, zgara vidiš koji,
 milosrdjem meni prosti,
 milostiv si Isuse ti,
 velici su grisi moji.

KRAJ.

Ojmeh čuju ča ja bidan
 u današnji u ovi dan!
 bil u tebi vragovit duh,
 taka griha nikad ne čuh,
 o nesharni pse, ne brate,
 plakat bogu ja ću na te;
 ne bi t' dosta nu kušati,
 lažno da hti smrt joj dati,
 smrt joj ti da, ku ja slavih
 i u stražu tvoju stavih.
 Izdajice brata tvoga,
 bi l' toj pravo radi boga
 tvrdu noj smrt učiniti
 a mene osramotiti?
 virna meni ka je bila
 ljubovnica draga i mila,

za dobrotu ide na smrt,
 pravednu ju hoti zatrt.
 Ojmeh draga ljubovnice,
 o GuĀelmo ma dušice,
 vele ti sam sagrašio,
 brata kađ sam ja slišio,
 hoteći mu virovati,
 smrt za nišće tebi dati
 buduć draga toko meni,
 buduć život moj srčeni.
 Obećah ti dakle kada,
 prostit mu ću sfaka sada,
 da hotij ga izličiti
 něga zdrava učiniti.

GUĀELMA.

Ako nigdar, o Isuse,
 spasiteľu naše duše,
 umolil se s' molbi mojoj
 službenici pravoj tvojoj,
 vrh ovoga skaži milost,
 davši meni toku kripost,
 da gubavca ja ozdravim,
 tebe bože, da proslavim,
 neka pozna kripost tvoja
 i u sfemu pravda moja,
 o Isuse bože pravi,
 sad ovoga ti ozdravi,
 da se ovo sfim navisti,
 da zna za ovo po sfih misti,
 da sfi ćuju velu kripost,
 vrh grišnika ku imaš milost.

BRAT KRAĀEV ozdravivši govori.

Ćudno ovo ozdravih ja,
 gube ove ti odni tja,
 u kriposti sfemogoga
 ti me ozdravi, toj od boga,
 naući me proslaviti
 bogu na tom zahvaliti,

ov ću t' život podložiti,
 sfakojako sluga biti;
 moli za me sfemogoga,
 ki je uzrok od ovoga,
 da ozdravih, pričudna stvar,
 na meni je sad božji dar,
 neharan ja, ne čin', da sam,
 neg zahvalim da tebi sam
 i da vavik hvalim tebe
 ne hajući sam za sebe,
 sfuda tebe ja glaseći,
 ćudo ovo sfud slaveći.

GUĀELMA.

Dobri kraľu i mužu moj,
 ufanje si bio me koj,
 kako s' zabil virenicu
 mene tvoju ljubovćicu,
 ka GuĀelma je zazvana,
 pravjan ti se ovo sama,
 ća mu mirľiv tako staješ?
 ali mene ne poznaješ?
 ,znasan' kraľu ovo budi,
 mene sažgat ti osudi,
 ne hti bog, to taji da se,
 nego hoti, da sfe zna se,
 da pravednost ma s' oćiti,
 kako oto sam vidiš ti,
 ki hti kušat ustrpjenje
 moje za me sagrašenje;
 buduć na smrt dovedena
 kako jedna tamna žena,
 molih boga, da me oprosti,
 prija me on na milosti,
 na smrt htiše mene ki dat
 i poda me ogań skladat,
 nadahnut bi on od boga,
 oslobodi da me od toga,
 skrovito mi koji reće,
 od onuda da s' uteće,

otud hotih ja bižati,
 haĀe moje hti sažgati
 za voĀu ti izpuniti
 i za tebi ugoditi.
 Mista ne znah, gdi Āu stati,
 niti puta za bižati,
 po planinah tukući se,
 sfaka divjaĀ gdi vidi se;
 Marija me ovd pohodi,
 ka Isusa boga rodi,
 dva angela tolikoje,
 nu poslušaj tužbe moje,
 koji mi put ukazaše,
 raduje mi duša da se,
 tako s time ovde dojdoh,
 svetu druŹbu gdi ja najdoh.
 Ja san tvoja virenica
 a Isusu sluŹbenica,
 koji dobre ne zapušaĀa,
 tvoja žena prava san ja.

KRAĀ.

Ne znam, jesam ja probujen,
 sni li mi se ali Āujen,
 ali jesam van pameti,
 nesriĀa ku hti vazeti.
 Āa je ovo, boŹe istini,
 nu sfak od vas to procini,
 otkrijte ovo sfitu sfemu,
 govori sfud da se o temu,
 neka znaju, Āa se zgodi,
 krivim putom kogod hodi.
 Prosti, moja Āubovnice,
 o GuĀelma virenice,
 prihiĀen sam, draga, bio,
 ništar nisan ja vidio,
 neg Āa meni reĀe brat moj
 laŹuĀ kruto na Źivot tvoj,
 za toj Āinih sud uĀiniti,
 ne htih prija ja procinit,

je l' istina, Āa govori,
 ali je laŹ, koju tvori,
 a na sfitu koji sudi,
 pomislit htij ovo sfudi,
 koga sudi, je l' dan na to,
 pedipsat ga hoĀe l' za to.
 Kako mogoh virovati
 ŹivuĀ sfeto u sfemu ti,
 znajuĀ, na to da nis' dana,
 neg u stanju da s' izbrana!
 nit pomislih misal Āega
 niti uzrok od istega,
 pri neg koga osuditi,
 hotij sudac promisliti.
 Dakle prosti ti moleći
 za me boga, ki je veći
 nego kraĀi ni cesari,
 niti laŹi, niti dari.

GUĀELMA.

Sfe ti prašĀan, bog ti prosti
 i primi te na milosti,
 Źalosna se dilih kako,
 vesela san saĀ onako,
 onda Źalost imah moju,
 saĀ našavši krunu tvoju
 najdoh dobro i ufanje,
 sfaku radost u me stanje;
 za to slatkost preveliku
 hoĀu imat ja vaviku,
 zahvaĀujuĀ, boŹe istini,
 sinu boŹji, ki s' jedini,
 ti mi skaza milost sfaku,
 kada imah Źalost jaku,
 pravedan si i milostiv,
 mene pravu zla oprostiv.

BRAT KRAĀĀEV.

Źeno sfeta i poštena,
 sfakim dobrom ukrunaĀa,

dobrota je vela tvoja,
 pri bogu ka sfe dostoja,
 buduć tvoj ja izdajica
 a ti u sfem pravdenica;
 po molbi tvoj bih ozdravjen,
 ovo u zdravje sada stavjen,
 ti oprosti tamnosti moj,
 na sfem sfitu druge ni koj,
 nevirnik sam boŹji i tvoj,
 nije druge neviri moj;
 imah velu u srcu slast
 vazet tebi Źivot i ćast,
 da ti boŹju ľubav skaza,
 srcu tvomu ki je straŹa;
 za to prosti da govorim,
 s tobom smino da rić tvorim.
 Molim, brajne, ti mi prosti
 i primi me na milosti,
 toj ućini rad Isusa,
 koga ľubi moja duća.

KRAJ.

Kad je Isus milostiv moj,
 ja ti praććam, brate, tokoj,
 prosti onim, ki ga ubiće,
 pokaja nih ki godi se,
 koji godi ćovik prosti,
 bog ga prime na milosti,
 praćća t' tokoj ma ľubćica
 pri sfakomu pravednica,
 kojoj psosti ti ućini,
 nu je zdruŹil bog istini,
 ki pravdene ne ostavja,
 u kraľestvo ner postavja.
 Ti Guľelma draga moja,
 ka od boga sfe dostoja,
 pitaj testir za vratiti
 sa mnom opet i hoditi
 u prisfete opatice

i u sfake koludrice,
 poniŹeno nim zahvali,
 ľubav ti su ke skazali.

GUĀELMA.

Kad je, majko, drago momu
 Isukrstu sfemogomu,
 da ću s' od vas ja diliti,
 moga muŹa nasliditi,
 s bogon sfe vi ostanite,
 za me nega pomolite.
 Mńadih s vami ja Źiviti
 u mojstiru i umriti,
 da tribuje s nim otiti
 moju sriću nasliditi;
 srcem se od vas ne diľujem,
 dućom s vami ja drugujem,
 dobar dan van ovo daju:
 bog vas sloŹi gor u raj.

OPATICA.

Nigda ne mńah ja na sfiti,
 da ć se s nami razdiliti
 ni da ć s' od nas odiliti,
 nego kada htit umriti,
 tvrdo nam je tve diľenje
 i Źalosno odhojenje,
 da kada je kraľu drago,
 koga ľubić nad sfe blago,
 i nam je toj drago sa sfim,
 koludricam tokoje sfim.
 Ćudno ti bog sfojih ľubi,
 grihon milost ki ne izgubi,
 hrani divstvo i Źivot noj,
 osfeti ćast ne tolikoj,
 s ne će duću sfi shraniti,
 grihe nim bog oprostiti,
 pravednih bog lipo straŹi,
 na grićnike vele mrzi.

KRAĀ.

S bogon sfe vi ostanite,
 u sfemu mi zapovijte
 meni tokoj ženi mojoj,
 drage ste vi vele kojoj,
 zavezana koja je van
 i vas dvor moj vele slavan
 u ljubav, ku učiniste
 moj GuĀelmi, ku miliste.
 Sfitli bani i dvorani
 mem kraĀestvu vele znani,
 poznajete vi GuĀelmu
 ljubvĀicu pridragu mu,
 kraĀica je bila koja,
 ma virnica i gospoja,
 ku saŹgati povedoše,
 na smrt pravu osudiše ?
 moj brat, koji Ńu osfadi,
 guba bi mu toga radi,
 ona ga je izliĀila,
 na Ńega se jest smilila,
 za pravdenost Ńe skazati
 bog nam hoti mnoga dati,
 velika je boŹja pravda,
 pravdena on sliši vazda,
 nikadar ga ne ostavlja,
 veselje mu ner pripravĀa ;
 u Jordani koj krstiti
 hoti se i sfud poniŹiti
 za ukazat nam put pravi,
 kojim se gre k Ńemu u slavi,
 ki htiše Ńu umoriti,
 duhom sfetim nadahnuti
 skrovito ju odpustiše,
 pravu jere Ńu vidiše
 i 'usdechi' brata moga,
 od gube zdrava Āini koga,
 povedoh ga koludricam,
 idoh s bratom tamo ja sam
 za gubu mu ozdraviti,

¹ ,custac'.

ka ga htiše raztoĀiti,
 ova ga hti izliĀiti
 i od gube oĀistiti,
 ka me zazva virenikom
 diĀim se ja Ńom pri sfakom,
 koja pravi tuge sfoje
 meni tokoj nepokoje
 udiĀ poznah po obrazu
 ovo j ona, ja ne laŹu.

BANI.

PriĀubena o gospoje,
 veliko t' jest veselje nam,
 sfem kraĀestvu, istino znam,
 kraĀu našem tolikoje.
 Vele sfaki nas moli te,
 velu Źalost mi podnismo,
 saŹgati te kad vidismo,
 blaŹen oni, shrani ki te.
 O kraĀice nam ljubjena,
 vele bogu zahvaĀamo,
 od boga je sfe, mi znamo,
 dobra jesi vrh sfih Źena.

GUĀELMA.

Āuste¹ moje sluŹbenice,
 dvoru našem virenice,
 GuĀelma sam ja gospoja,
 osujena na ogaŃ koja
 bila jesam, ku plakaste,
 Źalost za me velu imaste.

DVORKIŃE.

MŃili nismo mi, na sfiti
 da ti Źiveš, ner mrtva da s',
 ovo je stvar nova danas,
 da si Źiva u kipu ti.

KRAĀ.

A vi dragi bani moji,
 Źivili ste virno koji,

sa mnom bogu zahvalite,
 ki stvori ovo, ča vidite,
 molim verno ja vas u to
 srebro, biser, tokoj zlato
 meu ubozim razdilate,
 u kraljestvu ke vidite,
 odlučio ja sam pojti
 sfe kraljestvo moje ojt
 gdigod boga za služiti,
 ov tamni sfit ostaviti,
 obećaje stvari ine
 taj gospodin kraljevine
 ino blago obećaje,
 vikovito stanje daje;
 odlučih ja služiti temu,
 poslušan bit u sfem nemu
 a u družbi ovo sa mom
 ljubovčicom sa GuĀelmom,
 vas ću ov sfit ostaviti,
 k bogu misli sfe staviti,
 vi kraljestvo me vladajte,
 ča je koga, sfakom dajte,
 vladajte ga s časću mojom,
 kraljevinu vladat s kojom
 činte vi čast kruni mojoj
 dobro puku u sfem tokoj,
 bogu hvalu u sfem dajte,
 zakon negov poslušajte.

BRAT KRAĀEV.

I ja ću sfit ostaviti
 s tobom bogu dojt služiti,
 mrtva vira jere naša
 prez dila se ne ponaša.
 Ni dosta rič božju slišit,
 iskrnēga neg utišit,
 ne listo Isus dobri i mili
 vase kruha da razdili
 nas učeći tom prilikom
 kruh razdilit virenikom,
 govoreći ča on čini,

sfaki od njih tako učini.
 Pokoru ću ja činiti,
 dočim na sfit htit živiti.

KRAĀ.

Pustiņa će meni biti
 me kraljestvo, gdi živiti
 ja ću sfeje u pokoru
 noseć sfit s talalkoru
 tkajuć liščem i granami
 gdigodire i žilami;
 to će biti kraļu odića,
 zelje divje moja pića,
 ni u gradu nam takmeno
 ono nebo otvoreno,
 mirnije se tot bog moli,
 ond se tako ne oholi;
 nigda voće ne pokoji,
 ko pri putu gdigod stoji,
 ni uzrija na nem voće,
 otrgat ga nezrila će;
 tako mučno jest živiti,
 dušu sfoju ne oskvrniti,
 gdi no opjiš sfak čas s ļudi,
 nauk ovo sfakom budi:
 u pustiņi Ivan živi,
 nigda bogu ki ne skrivi,
 biži časti on od sfit,
 koga slava brzo lita,
 pokoru je činio on
 za ukazat put i zakon;
 pokora vez odrišuje,
 svakoga zla nas varuje,
 i koja su zatvorena,
 s pokoron su otvorena,
 suprotivne stvari od zdravja,
 sfaku tminu sfitlu ostavja;
 spile će bit vesele me,
 dostoja se tako za me,
 smušen sfit slipi va vik
 nima slasti onde čovik,

ni kralj ni ban niti cesar,
dite, ĉovik ni mlad ni star;
s bogon slavo sfega sfitā,
kako vitar ki prolita,
kralja urehe s bogon stante,
dim koje ste vi ostante;
daj dobitje, boŹe, meni,
bratu, tokoj mojoj Źeni.
Hodmo pusta mista vidit,
gdi hoĉemo boga slidit.

DVA ANGELA.

O vi, ki ste dol na sfiti,
gdi ni vire ni ufanja,
zemajska su taka stanja,
tko hoĉe ov sfit sliditi?
Ko ufanje u bogu ima,
taj se shrani i miruje,
do smrti ga on draguje,¹
dari gori pak ga sfima.
Vij GuĀelmu dobrostivu,
s poniŹenstvom Źubi boga
u sfem na sfit sfemogoga,
Źubil je bog u sfem ovu,
ustrpljenjem podni koja
toke strāhe i Źalosti,
bog joj poda te milosti,
sfaka dobra da dostoja.
S ne ĉe ov kralj sfit ostavit,
u pustiņu brat mu ĉe pojt,

hudobŹĉine sfe zale ojt,
tamo boga pojti slavit.
Blago tomu, ko na sfiti
muke ima i Źalosti,
trpi zale riĉi i psosti,
vavik ĉe on jer Źiviti.
I ki trpi, virujte, taj
drag je bogu on u sfemu,
koji hrani dobro istemu
i na pokon nebeski raj.
Ova travu, klas² i Źita
ufanjem je uĉinila,
tako voĉe jest dobila,
ovd na zemĹi sfe odlita.
Po sfitu ne sfud glas zvoni,
duha sfeta sedam dari
imala je u sfakoj stvari,
sfaki joj su dari dani.
Strah boŹji je najpri imila,
milosrdje od sfakoga,
razum lipi s tim od boga,
hrabrostvo je sfej nosila,
dar od sfitā imala je
od pameti tolikoje,
razum pravi neje to je,
raj nebeski dobila je.
TaŹĉe ufanje vi imajte
koji dobra ne dilite,
za toj ovdī najpri bdite,
plaĉa van ĉe gor bit, znajte.

¹ moŹda: druguje.   ² „glas“.

Iza toga ima u rukopisu 4 poboŹne pjesme s naslovima: De profundis, sv. Jeronim, Nunc dimitis i Isukrst raĹen boli se protiva griŹnikom.

SKAZANJE

OD OSIBA SINA JAKOVA PATRIARKE.

Govornici:

Angel, ki čini od prologa i licencijaje.	Zabulon.
Osib.	Putifarij.
Jakob.	Žena Putifarijeva.
Ruben.	Sluga kraļeva.
Divji čovik.	Kraļ Faraun.
Levi.	Kavaler.
Isahar.	Sluga Putifarijeva.
Benjamin.	Peharnik.
Dan.	Pečar.
Gad.	Nevistica.
Simeon.	Placar.
Juda.	Komornik.
Albor, trgovac.	Koji ne govore.
Stokifario.	Mudri četare.
Aser.	Alabardiri četare.
Neptalin.	Mori dva.
Celpha.	

ANGEL.

Sliši svaki riči ove,
človik ki se verni zove,
Isukrsta božja sina,
svemu svitu gospodina,
još ću život vam praviti
od Osiba navistiti,
koji pravdu svaku znaše,
u svem boga ter slavjaše.
Nega bratja uhitise,
ter ga prava odsudiše,
kako ćete sad slišiti
u sem mistu ter viditi,
nenavidost jer nosahu,

suproc ěemu to činahu.
Dakle hotij sfak slišiti,
ovo će sad van iziti.

OSIB.

Sliš' me, oče gospodine,
da ti život ne izgine
s blagon tvojim ter slugami,
ovo t' pravļu sad suzami:
braća više uvećase
tere na tom tvrdo staše,
da pogube tebe naglo
ter ti vazmu tvoje blago,
za to mene pored s tobom
nenavide mnogom zlobom.

JAKOB.

Muč pomuč, sinko mili,
 dragi Osibe, tim ne cvili,
 ne mogu ti virovati
 da bih račil to doškati,
 od naroda moga mila
 da bih prijal ta zla dila,
 za č jih ljubih kako boga,
 jer su oni od srca moga.

OSIB.

Ne htij mi tim zla hotiti,
 da ti hotih to odkriti.
 Sad ću, oče, tebe ojt
 s tvojom volom k braći pojti.

Ovde Osib gre braći i govori nim.

Slišete mene, moja draga
 braćo mila, ča san sлага,
 ča mi se je noćas snilo,
 da vam povim sada milo,
 znajte, to se meni sñaše,
 da u pošu svak nas staše
 ter šenicu žaňahomo;
 u rukovet skladahomo,
 rukoveti vaše stahu
 okol moje na uznaku,
 koja više vrh svih biše,
 i sve se noj pokloniše,
 i tako se tot kľaňahu
 rukovet mu i častjahu.

RUBEN.

Jeda ćeš ti naš kľaľ biti
 ter ćemo ti mi služiti?
 ali koji človik veli
 gospodujuć grad i seli,
 al mi sluge tvoje biti?
 ne hotij to govoriti.

OSIB.

Morebit sve se steče
 to, ča ti sad meni reče.

Sliši mene, oče blagi,
 ča ti pravim Osib dragi
 i vi tokoj, bratjo mila,
 razumijte ova dila.

Osib pravja ocu i bratji drugi san.

Sunce i misec skupa stahu
 i meni se pokľaňahu
 zvezd jednadest pored s nimi,
 moje riči, oče, primi,
 to sve noćas u san vidih,
 ča to ovde vam povidih.

JAKOB.

Vazda ludo ti govoriš,
 a ništare li ne bojiš
 moga kara tere sfisti?
 ne htij u zlo ko ulisti,
 jer te bratja nenavide,
 za č te luda tako vide.

Jakob sinom govori.

Stante gori, ne sidite,
 dragi sinci, ter pojdite
 u Sikenu dolcu pasti,
 htijte ondi ovce kľasti,
 Osiba ću van poslati,
 on van hoće brašno dati
 kruha i vina zadovolno,
 to stvorite dobrovolno.

Pojdu svi sini u pašu.

RUBEN.

Ča nan milost tva govori,
 oče dragi, sve se stvori.

JAKOB.

Sinko Osibe, stan se gori,
 ovo ti rič ma govori,
 tere vazmi vina i kruha

i odiće ča mož ruha,
tu ponesi braći piću
kruha, vina i odiću,
i reci nim pomnu imati
vrhu stada i ne spati,
da lupeži ne ukradu
ali vuci ne popadu,
hoć se k meni pak vratiti
tere svaka poviditi.

OSIB.

Na zapovid, gospodine
oče dragi nad sve ine,
ja ću Osib sve stvoriti,
ča mi budeš ti veliti.

Osib hodeć k bratji stane divjega čovika, govori mu.

Praf se, ki si ljudih mužu,
jer se tebi ovde tužu;
hti me otac odaslati,
da ja iman bratju najti,
nih san iskal ovde svuda
ter sam prijal vele truda,
znaš li od njih, meni pravi
ter me na put k nim postavi.

DIVJI ČOVİK.

Ko si, rač¹ mi praviti isto,
k meni došal u sej misto
ter me uprašaj, da t' se pravlju
i tvoj braći na put stavlju,
tebe ne znam, ni tokoje
ja nikadar braće tvoje;
ja sam človik divljih ljudi,
poj tja otud ter ne bludi.

OSIB.

Ja san Osib, brat najmlajši
sin Jakova ter najdraži,
on me posla k mojoj braći

da jih iman ovde naći,
brašno i ruho da k nim ojdu
a sam opet domom dojdu.
Reci od njih, ako ča viš,
molim tebe, da mi poviš.

DIVJI ČOVİK.

Pravim tebi ovde sada,
razumil san od njih tada,
ovdi ovce kad pasihu,
meu sobon tada dihu,
da će poći u Dotajim,
ovo tebi sada ja dim.

LEVI.

Ovo grede, bratjo moja,
sumnik² naš brat lud od broja,
za to ovde sgovormo se,
nemu nigdar podložmo se,
ča ćemo mu učiniti
sad od nega tot stvoriti.

ISAHAR.

Meni se sad vidi tako,
da stvorimo mi ovako,
draga bratjo, od Osiba
da ga svaki nas prošiba,
u gustirnu vrzimo ga
mi sañivca brata ovoga,
u pustiñi ka je ondi,
na to sfaki za nim hodi,
ocu reći pak hoćemo
dat razumit ovo ćemo,
da zvir luta jest razdrila
sina Osiba i požrla,
i hoćemo mi viditi,
ča mu će san napruditi.

BENJAMIN.

Molin sad vas, bratjo moja,
ako pren to on dostoja,

¹ rač. ² vaľada: sanik.

ne hotijmo néga ubiti
ni négovu krv proliti,
da ne bude gníva vrh nas
zgar od boga, ki gleda nas,
komu jesu, znaj, očita
sva otajna sega svita.

DAN.

O bratjo ma vi starija,
ki ste mene razumnija,
meni se tot vidi tako,
ne pustmo ga mi nikako,
htijmo ga mi pokarati,
od bludna sna dat mu znati,
inako, znaj, zginut ćemo,
za to ovo stvorit ćemo:
jere otac lúbi néga
već ner svih nas vrhu svega,
kako sami to vidimo,
za to néga pogubimo,
ne htijmo ga zagubiti
mlada néga krv proliti,
ne prolijmo krvi tega,
smilujmo se mi na néga,
postavimo ga u gustirnu
ovu staru u pustiđu,
a ne skvrnmo naše ruke,
ne primimo za grih muke.

LEVI.

Kako s' rekal, budi tako,
da se učini svakojako.

OSIB dohodi k bratji i govori.

Zdravi budte, brati dragi
moji mili tere blagi,
otac me je do vas poslal,
brašno i ruho meni jest dal,
da ga iman k vam poniti
pak se k nemu zavratiti.

LEVI.

Zlo s' sad došal u sej misto,
to nam viruj sšim za isto,
ča ti sada govorimo,
mi te ovde pogubimo
kroz tve ludo govorenje
i od oca polubljenje.

OSIB.

Ča vam sgríših, bratjo mila,
ali stvorih ka zla dila,
za č mislite pogubiti
mene brata i ubiti?

GAD.

Ovo sada ti tot vidiš,
već nan sane ne povidíš,
da si upal u ruke naše,
ča ti prudi, ča t' se sňaše?
Nitkor te nam sad oteti
ne će iz ruk ni izneti,
za to sfuci sukđu tvoju,
urešenu imaš koju,
u gustirnu vřćemo te
i umorit tot ćemo te,
to će biti sfakojako,
ne ćeš najti ti inako.

Staviše Osiba u gustirnu, a OSIB
počme plakat i govorit.

Bratjo moja, ja vas molu,
ne izpunte tu zlu volu,
hotijte se smilovati
i na brata pogledati
na Osiba vele tužna
prinevolna i prisužna,
ki sam stavjen u tamnilo
za nijedno me zlo dilo;
htijte mene od ovd sneti
iz gorke me muke oteti,

ne držte me ovde sada,
od straha mi duša ispada.
Ne htijte me pogubiti
za č ne ćete nič dobiti,
žalost toku ne stvorite
stara oca ne ucivilite,
na starost mu vi pozrite
tere mene ne umorite,
sam će sebe on ubiti,
kada bude to slišiti,
kada čuje od me smrti,
tuge mu će život strti,
ne budite za to tvrdi
male stvari, bratjo, radi,
za č vas bog će pedipsati
i za to vam plaću dati.

SIMEON.

Toti stoj ti, sad ti ja dim
dokle budeš naš gospodim,
u tom mistu hoć izgniti
i od glada sad umriti,
volin da si vazda u jami,
neg da budeš ti nad nami;
to ti plaća za sne budi,
ke pravlaše vazda sfudi.

JUDA.

Bratjo draga, ča van prudi
pogubiti brata udi
i¹ nega se krvju oprati,
bole ga je nam prodati,
i za to vam dajem znati,
tim trgovcem činim dati
ter za ņ pinez mi prijati
i ņimi se poštovati.

ISAKAR.

Tako budi, kako s' rekal,
ne bi t' u tom bog porekal.

SIMEON.

Stante gori vi tri od vas,
jer ste veli sada od nas,
da Osiba mi prodamo
Ismaelitom da ga damo,
bole nam je to stvoriti
nego brata umoriti,
za to brzo potecite
ter ga ovde privedite.

Pojdu tri i dovedu Osiba prid bratju,
i govori trgovcem JUDA.

O gospodo i trgovci,
ki ste sfta svega lovci,
hoćete li kupit u nas
toga mladca sada za vas,
mi bismo ga sad prodali
dobre cine van podali.

TRGOVAC.

Dobrovoljno htijte dati,
mi ga ćemo kupovati,
listo cinu učinite,
za ņ pineze ter primite.

JUDA.

Trideseti srebrniako(v)
dajte vi nam, jer inako,
virujte, čin ne će biti,
pri ga ćemo umoriti,
dajemo ga dobre cine,
virujte mi do istine.

Ovdi daju trgovci pineze za Osiba.

ALBER trgovac.

Tako budi, kako činiš,
cinu dobru nega cinis,
ter pineze se primite,
ņim se veće ne brinite.

¹ ,u'.

STOKIFARIO trgovac.

Ča, Osibe, ovi ljudi
sad stvoriše od tebe hudi?
prihiniše oni sebe.
za č nam dvima daše tebe
za pineze, kako vidiš
ovde sada tere slišiš,
za to bud nam veran sluga,
da t' ne bude vazda tuga.

OSIB.

Na zapovid, gospodine,
bit ću vašu do istine
dočim bude voľa boga
gospodina sfemogoga,
kada ino ne će biti,
u svem vam ću ugoditi.

Ovdi GAD bratji govori.

O vi bratjo, mene slišete,
ako cinu učiniste
i Osiba mi prodasmo
i cine ga puste dasmo,
nega suknu mi vazmimo
i u krv ju umisimo,
kada Ruben naš brat pride
tužan išćuć nega side,
hoćemo mu dati znati
i k ocu mu poručati,
da ga je ľuta zvir izila
i suknu mu sfu razdrila
u pustińi sada ovoj,
virovat će u sve nam toj.

Ustanu svi na noge.

SIMEON.

Kako s' rekao, tako budi
ter se tvoja voľa sbudi.

RUBEN dohodi nad gustirnu, ne nahodi
Osiba, počme plakat.

Ojme meni po sve vrime
bit mi hoće teško brime,
jer te izgubih, brate dragi,
moj Osibe nad sve blagi.
Nisi ovde, gdi si sada?
srce mi se sve raspada,
od tužice ter žalosti
plakat hoću u gorkosti.

Ruben obrne se bratji i govori ěim.

Kamo¹ mi ste brata dili
gdi li ga ste postavili?
ni Osiba u gustirni,
vi ste, bratjo, sfi nevirni,
pravte, bratjo, ča učiniste
tere nega kamo diste?

ASER.

Mi ga, braje, sad prodasmo
ter pineze za ě prijasmo,
to meu sobom uvećasmo
tere na tom tvrdo stasmo.
To je, braje, sfe za isto,
viruj meni sada čisto.

RUBEN.

Nu se, bratjo, sgovorimo
meu sobon ter recimo,
tko će od nas k ocu poĵti
s kimi glasi k ěnemu doĵti
od Osiba brata mila,
jer stvorismo zlobna dila?
pošalimo mi jednoga
ter da reće ocu ovoga
zvir Osiba jest razdrila
u pustińi ter poĵrla,

¹ „kako“.

i pošlimo suknu nega
za zlamenje to od svega.

LEVI.

Tako budi, kako s' pravil,
na put nas si sfih postavil.

ISAHAR.

Neptaline brate, pojdi
na stan k ocu brzo dojdi
ter mu tužne glase pravi
i ništare ne ostavi,
od Osiba sinka nega
ča se zgodi sad od tega,
ter mu reci riči ove,
kako s' slišal, i glasove:
razdri Osiba zvir priłuta
našadši ga vanka puta,
ter mu podaj suknu nega
za zlamenje dila sega.

NEPTALIN.

Svako, bratjo, vaše dilo
ja ću stvorit vele milo,
na zapovid, ča želite,
da uđile to vidite.

Neptalin dohodi k ocu i govori.

Zdrav si, oče gospodine
i najdražji nad sve ine,
ojmeh, oče, volil bih ti
boļe glase poviditi.

JAKOB.

Ki su glasi, dragi sinu,
vele mili za istinu?
od sfe bratje nu mi pravi
i Osiba gdi ostavi?}
za č ga sobon ne privede
tere k meni ne dovede?

NEPTALIN.

Glase, oče, koje želiš,
praviti ću, u sve da viš,
u Dotain sine tvoje
ja ostavih onde stoje
pasuć ovce i volove,
a ja t' nosim sad glasove,
da sfi zdravo dosad stoje,
da vele s' Osiba boje,
da su nega izgubili
ter ga nisu ni vidili;
da suknu smo nega našli,
u pustiini kad smo zašli,
kako vidiš sfu krvavu
i razdrtu, din na pravu,
je l' ga izila zvir, ne znamo,
tvoju milost uprašamo.

JAKOB žalostno poče plakati.

Ojme meni, sinko dragi,
ojme Osibe nad sve blagi,
ojme Osibe, ča me ucvili?
ojme Osibe, sinko mili!
ovo ti je sukna tvoja,
gorka žalost, tuga moja,
ku za milost ja učinih,
najdražijega jer te imih
od sfe tvoje brotje mile;
srce i oči moje cvile,
smišjajući tvoju mladost
plaću tebe i mu starost
i plakaću po sfe vrime,
jer podnese teško brime
od priłute zviru sada,
srce mi se sve raspada.

CELPHA.

Jaoh meni Celphi bidnoj
po sve vike i nesrićnoj,
oboj meni moj Osibe,

ojoj meni, kako izgibe,
 jaoh meni po sfe vike,
 joh izgubih moje dike,
 moga Osiba perlu bilu
 onu mladost lipu, milu,
 koju pojih kako i basil
 pak mi, sinko, bi tač nemil,
 da ču u vik tač cviliti
 tvoju mladost i želiti.
 O srdita, ľuta zviri,
 ča pri mene ne zamiri
 ter me dušon ne razdili
 za da Celpha već ne cvili?

JAKOB.

Crno ruho sad mi najte
 ter ga meni brzo dajte,
 neka plaču vazda vike
 moga Osiba moje dike.

Jakob zahvalivši bogu obuče se u
 crno ruho.

Hvala t' budi, svemogući
 bože oče vik živući,
 tebe slavim nad sve stvari,
 starost moja i ne mari
 ni za sine ni za blago,
 zgubih zlato moje drago,
 moga Osiba izgubil san,
 najdražijega kog imil san,
 i prokleta zviri ľuta
 ne najde li indi puta
 niti piće ni lovišća,
 ner mi stвори zla godišća.

NEPTALIN.

Oče dragi, molim tebe,
 ne umaraj tač sam sebe
 takon tugon ni žalostju
 od srdašća ter gorkostju

za Osibon, braton blagin
 sinkom tvojim vele dragin,
 jure hotij utišati
 plačno srce uzdržati,
 konac tužni ne moj stvorit
 ti sam sebe sad umorit.

JAKOB.

Nu sad pojdi, dragi sinu,
 jere tužan veće ginu,
 tvojoj bratji ured poteci,
 sinu mili, ter nim reci,
 otac, reci, svih vas zove,
 u tugah mu srce plove,
 za to ostavte sva imanja,
 hote h meni brez krsmanja.

NEPTALIN.

Ča tva milost sad govori,
 oče dragi, sve se stvori.

Neptalin bratji govori došavši k nim.

Stante gori, sfi pojdimo,
 draga bratjo, ter tecimo
 na stan k ocu, jer nas zove,
 jer mu srce u tugah plove
 cić Osiba sinka nega,
 ter van pravľu, znajte sega.

Dohode bratja k ocu i RUBEN
 govori mu.

Vas dobitak mi smo ošli,
 na zapovid tvoju došli,
 ča nam milost tva govori,
 dobrovoljno sve se stvori.

ZABULON.

Poutišaj, gospodine
 oče dragi nad sfe ine,
 i ti, majko, tolikoje,

ovo t' van su riči moje :
 ne hotij sad tugovati
 tako gorko ni plakati
 za Osibon sinkon vašim,
 vele dragin braton našim,
 razborito sfe stvorite,
 sami sebe ne umorite,
 slišali ste Neptalina,
 rekal van je, ča je istina.

CELPHA.

Ki su meni razgovori ?
 tužica me, joh umori,
 da mi ne bi rad sramote,
 ja t' govoru sada tote,
 da bih kose, znaj, rasplela
 vele tužna i dresela,
 ter kitica ma basila,
 ona ku san ja gojila,
 od kad osta sirotica,
 pokli umri nih majšica
 čini mi se, da jur vene,
 za to nije pečal mene
 za Osibon, braton tvojim
 a pastorkom dragim mojim.

JAKOB.

Kako mogu ne plakati
 sinka draga žalovati
 skupa videć gdi sfi stoje,
 u tugah mi srce plove,
 a Osiba gdi ne viju
 kako sebe ne ubiju ?
 nega nad sfe na sfit ljubih,
 a sada ga, joh, izgubih
 nedostojnom smrtju nega,
 ku je prijal, znajte sega.
 Za nim hoću sad plakati
 u žalosti pribivati.

Jakob obrativ se sinon govori.

Dragi sinci, nu pojdite
 ter dobitak vi pazite,
 ja ću domom ovde stati,
 u žalosti pribivati,
 pokle zgubih draga sinka,
 plakati ću po sfa vika.

SIMEON.

Ne htij tako tugovati,
 oče dragi, ni plakati.
 Kamo s' rekal, mi pojdemo,
 tebe oca ovo ojdemo.

PUTIFARIJ inkontrae (?) trgovce, di
 Osiba vode i govori nim.

Vi trgovci pristupite
 ter mi pravo vi recite,
 od kuda je ta mladac vam,
 hoćete l' ga prodat, da znam,
 prodat nega ne zatajte,
 meni pravo povidajte,
 ako najdu pak inako,
 ja ću stvorit svim vam tako,
 da će svima nauk biti
 i vami se posvistiti.

STOKIFARIO trgovac.

Ča nas prosiš, gospodine,
 pravimo vam do istine
 ter nijedne ne zataju,
 gospodinom jer ste, znaju.
 Ov je mladić od Izraela
 sin Jakoba ter Rakela (!)
 puk jest božji on obrani,
 ov imenom Osib zvani,
 mi gredući trudni putem
 vidismo ga u rukah ljudem,
 koga moćno svi držahu,

meu sobon govorahu:
 bole ga je nam prodati,
 ner mu se u krv i plakati,
 ovin ki no puten gredu
 tere sobon blago vedu,
 tad ga oni nam podaše
 ter pineze za n' prijaše.
 To van sada pravo dimo,
 jer inako reć ne smimo,
 račite ga kupovati,
 mi ga ćemo priprodati,
 kako milost vaša veli,
 to se sbude, ča sad želi.

PUTIFARIO.

Sve razumih, ča vi dite,
 meni sada ter pravite
 od mladića sada mila
 kako jesu prošla dila,
 nega želin ja prijati
 a pineze van ću dati,
 čagodir ga vi cinite,
 ja van podan, to vidite.

ALBOR trgovac.

Ne želimo pridobiti
 od vas veće ni imiti,
 trideseti sad nam dvima
 srbrňakov dajte obima,
 jer smo tako mi za n' dali,
 kada ga smo kupovali.

PUTIFARIO.

Tako budi, ča činite,
 sfe pineze za n' primite,
 znaj, Osibe, da ja tebe
 kupih sada tot za sebe,
 za č vidih t(v)e sfe kriposti
 i dobrote u mladosti,
 narešena svakon častju,

Stari pisci xx.

za to budi dobar vrstju
 ter sad budi moj milosti
 služeći mi u hrabrosti
 po sve danke i sve noći,
 kako budeš boje moći.

OSIB.

Ne umiram Osib željan
 tvoj milosti bit ću veran,
 i sfe pravo učiniti,
 dokle bude bog hotiti.

PUTIFARIJ povede Osiba k ženi i
 govori njoj i dvoranom.

Sliš' me, gospe, ča t' govoru,
 i vi, ki ste u mom dvoru,
 Osibu u sfem posluh dajte
 a za inih vi ne hajte,
 za č ja nega srcem ljubih
 vele drago ter ga kupih
 videć nega virna mlada,
 da mi blagon svim on vlada.
 Sve se od vas tako stvori,
 ča van ma rič sad govori.

ŽENA PUTIFARIJEVA.

Ča tva milost sad nam reče,
 gospodine, sve se steče,
 to ča ti viš vazda stvorih
 vašu voļu ne prilomih,
 ti si dika, velo blago
 i me srce vele drago.

KRALJ FARAUN zove slugu i govori.

Verni slugo, gori stan se
 i poteci — nu ustan se —
 kapitana moga zvati,
 daj vladavcu momu znati,
 Putifarij da tot pride
 ustavši se k meni side,

sad pri meni najde da se,
ostavi sfe, pospiša se.

SLUGA KRAJEV.

Gospodine, kraļu veli,
ča tva milost sad mi veli,
to sve stvorim zadovoljno
ter učinim dobrovoljno.

Sluga krajev dohodi k Putifariju i
govori.

Gospodin me posla k tebi
i navisti tvrdo meni
brzo k tebi sad poteći
ter da t' iman ovo reći,
da te nega milost zove,
jer će učinit više svoje.

PUTIFARIJ dohodi k kraļu i govori.

Živi, kraļu gospodine
vazda slavan meu ine,
svaka dila ja san ošal,
na zapovid tvoju došal,
ča mi budeš zaveliti,
sve ću verno učiniti.

KRAJ.

Dobro došal, kapitane
od vladanja moje strane,
sedi doli polak mene,
za č mi srce tvrdo vene,
da se malo zgovorimo
meu nami naredimo,
da ti spovim od slug mojih
ča se sgodi sada od njih.

Putifarij sede i kraj mu govori.

Putifariju mene slište,
ča se sgodi, sfe da viste,
ove sluge, dan vam znati,

hotihu me otrovati
jedan kruhon, drugi vinom,
to san našal ja istinom,
ča ću od njih učiniti?
rec' mi, hoću l' njih ubiti?

PUTIFARIJ.

Gospodine svitla kruno,
vidi mi se sad napuno,
pravda hoće tomu misto
smrt tim dati, znaj, zaisto,
da prvo ih postavite
u tamnicu zatvorite,
svidočanstva čin zvedete
pak ih zalih ubijete.

KRAJ.

Tako budi, kako reče,
da se tva rič ne poreče,
ustanite ter svežite
zad rukami tih vodite
ova vi dva nevirnika,
moga tila zastojnika,
u tamnicu postavte njih,
čin vidimo stvari od tih,
neka pravdi podan misto
i strah ljudem tot zaisto.

KAVALER.

Kraļu slavni nad sve ine,
ča mi veliš, gospodine,
to sve stvorim dobrovoljno
i učiņu zadovoljno.

Kavaler povede slugu u tamnicu, a
ŽENA PUTIFAR(ije)VA Osibu govori.

O Osibe, lipost tvoja,
ja mru za nom brez pokoja,
srce moje jest ranila,
od kad san te ja vidila,

noći i dne ne pokoju,
 misleć k tebi vazda stoju,
 da bi mi se našubiti
 tebe paka ter umriti,
 za to stvori ča mi je drago,
 hoć imiti uvek blago.

OSIB.

Ja se čudin tvoj milosti,
 ča sad reče moj mladosti,
 da me tako srcem lubiš
 tere sa mnom biti žudiš,
 tu moć, gospe, ne ć imiti,
 ča ti želiš, ne će biti.

ŽENA PUTIFAR(ij)EVA.

O Osibe, sliši mene,
 za tobon mi život vene,
 jesi duša i srce moje
 i smrt mi su riči tvoje,
 slišec tebe to govore
 mene smrtne tuge more,
 moju volu rač' spuniti
 ter mi ne htij protiviti,
 viku hoćeš blago imat,
 rač' mi celov slatki podat.

OSIB.

Ni pomisli ni govori,
 ni se za to meni moli,
 prija volu smrt primiti
 nego tu stvar učiniti,
 proti časti ka bi bila
 gospodina moga mila,
 jer on blago i čast svoju
 i sve poda u ruku moju,
 sad ja buduć sluga nega
 nigdar stvorim dila tega.

ŽENA PUTIFAR(ij)EVA.

Kad ne mogu drugo imiti
 ni od tebe izprositi,
 rač' mi sad tvoj celov dati,
 hoću t' blaga darovati,
 jer umiram cića tebe,
 ter to sliši dobro mene
 ter zamiri ča ti pravim,
 od dvi stvari jednu opravim,
 ako učiniš, ča mi je drago,
 hoć imati velo blago,
 gdi l' mi ne ćeš ugoditi,
 činit ću te umoriti.

OSIB.

Razumiste riči moje,
 gospe, od mene ovde stoje,
 da pri volu smrt primiti
 nego ta grih učiniti,
 nedostojnu toku zlobu,
 gospodinu mi hudobu.

ŽENA PUTIFAR(ij)EVA uhiti za haļu a
 Osib pobignu i ona počme vapiti.

Sliši svaki ovo od mene
 sluga, ki se boji mene
 i mojega gospodina
 Putifarija . . .¹ ina,
 tere brzo potecite
 k nemu ovo i recite,
 u kraljevoj kući sidi
 s Faraunom ter besidi,
 još mu reci riči ove:
 gospoja vas k sebi zove,
 hodte doma brez krsmanja,
 potriba je cića stanja.

SLUGA PUTIFAR(ij)EV.

O gospoje plemenita
 i vladiko uzorita,

¹ riječ nečitljiva nađiñena kao od „gospodina“.

ča tva milost sad nam veli,
to tvoj sluga stvorit želi,
u sfe stvorim dobrovoljno,
to učinu zadovoljno.

Sluga dohodi k Putifariju i govori mu.

Sliši sliši, gospodine
poštovani nad sve ine,
gospoje me posla k tebi
i zapeli tvrdo meni,
da van imam ovo reći,
vi budete k noj poteći
brzo brzo brez krsmanja,
tomu ne bud veće stanja.

PUTIFARIJ obrne se kraju i govori mu.

Ovo sliši, gospodine,
riči čudne posalbine,
da me zove ma gospoja,
dila ne znam sad za koja,
s vašon volon želin pojti
ter na moj stan brzo dojti.

KRAJ.

Kapitane, na stan pojdi
i vrati se brzo ovdí
opet k meni, skupa da se
sgovorimo ovdika se,
da mi više učinimo
i zajedno govorimo.

PUTIFARIJ pošavši doma ženi
govori.

Ča žalosno tako sidiš
ter od srca želno cviliš?
ki su glasi ali stvari,
reci meni, ti ne mari,
da ih budu razumiti,
ja ću od njih prvi biti.

ŽENA PUTIFAR(ij)EVA plačuć govori.

Gospodine, sliši mene,
jer mi tužni život vene
od žalosti tere tuge,
kim na sfitu nisu druge.
Danas u svoj stan budući
dojde Osib sam bludući
prihudobni on tvoj sluga,
kroza n mi je smrtna tuga,
k meni naglo on doteće
ter mi riči ove reče
moju ljubav on proseći
nedostojno govoreći:
mru za tobom, gospe moja,
stvor mi volu milost tvoja.
On me htiše silovati,
tad ja počeh s glasa zvati,
vaše sluge pritekoše
ter me onde slobodiše,
on odbiže suknu sfoju,
ku sad kažu u ruku moju;
to je isto, viruj sada,
srce mi se sfe raspada.

PUTIFARIJ.

Ne htij toko tugovati
ni se plaču toku dati
ter ne pomni ništar tega,
ja pokaram dobro nega,
nim ću imat nauk dati
svim, ki budu sa mnom stati.

Putifarij slugan govori.

Stante, sluge, ter pojdite
u tamnicu ga stavite
i svežite mu zada ruke
ne gladavši nega muke;
da uteče, vi ne dajte,
pomni od nega sfi imajte.

Osib postavljen u tamnicu, govore mu
tamničari njihove sne.

PEHARNIK.

Mi smo noćas sne vidili,
da nismo ih razumili,
molimo te, da nam poviš,
ako ove sne razumiš.

OSIB.

Svaki od vas rec' sne svoje
tere sliši riči moje,
ja van hoću pravo reći
sve, ča van se bude steći.

PEHARNIK.

Noćas u san tako vidih
jednu lozu lipju vrh svih,
prostiraše tja tri prute,
bihu vidit duge krute
i po malo pupoveći
ocva grozdje tot viseći,
ugriznuvši grozdje na njih
imah pehar u rukah mojih,
Faraunov biše pehar,
poklaňah mu iz nega dar,
grozd u pehar ja uzimah,
Faraunu piti davah.

OSIB.

Od toga sna jest zlamenje
od trijuh prutov tvoje snenje:
do tri dni kralj spomene se
tvoje službe i gane se,
na milost te hoće prijat,
u dvor negov hoćeš ti stat
ter te u prvo stavi stanje
svoga dvora i imanje.

PEHARNIK.

Da bi sfe to moj bog stvoril
i tu milost meni učinil,

čagodi mi ti sad reče,
molim boga, da se steče.

OSIB.

Viruj meni, sve se zbude
i inako to ne bude,
da molim te Osib sada,
od mene se spomen' tada,
kad u milost kralja budeš,
da se od mene ne zabudeš,
ter mu reci, da san prodan
za pineze male podan,
okraden san, kako vite,
molin, nemu sve spovijte,
u tamnici ovde stoje
brez hudine nijedne moje,
tere da me on izneme,
jer mi tužnu život vene.

PEĆAR.

A meni se noćas sňaše,
kroz san mi se to činaše,
da ja imah na moj glavi
tri krtole kako u javi,
u dva muke puno biše,
u trećemu kruh s' imiše,
tako ptice dohøjahu,
kruha toga blagovahu.

OSIB.

To zlamenje hoće biti,
ku ti san hti očiti,
tri krtoli to zlamenje
zlamenuje obišenje,
do tri dni (ho)ć obišen biti
i na sohah ti umriti
i ptice će dohøditi
tvoje meso ključé jisti.

PEĆAR.

Jošće ufan ja u boga,
da će ino bit od toga,

nego mi si rekal toti,
ča s' izmislil, ča san hoti.

KRAJ, govori slugi.

Ustan, slugo, pojdi zvati
Putifarija dat mu znati
i reci mu, da sfa ostavi,
za č s nim imam ja opravi,
sfoje mudre da privede
k sobon ovde k meni grede,
jer ću viće učiniti,
stvari stanja narediti.

SLUGA kralju odgovara.

Ca tva milost sad govori,
gospodine, sve se stvori.

Sluga Putifariju govori.

Zdrav si, veli gospodine,
ki si glava nad sve ine,
kralj Faraun reče meni,
da poteku sada k tebi,
brez krsmanja da s' u nega,
to ti pravim dobro svega,
svoje mudre da privedeš
tere k nemu sada dojdeš.

PUTIFARIJ dohodi kralju s mudrimi i
govori.

Zdrav bud, veli gospodine,
svitla kruno sve istine,
kako posla ti zovući
sve ostavih ja tekući
na zapovid tvoju dojdoh
dobrovoljno i sve ojdoh
ja s mojimi razumnici,
ki su moji naslidnici,
zapovij nam vaša milost,
ča tribuje stanja svitlost.

KRAJ.

Kapitane, dobro došal,
na to poslah po vas posal,
da sad prideš ti sa svimi
razumnici tot tvojimi.
Sedte doli, povećati
hoću s vami svitovati.

Putifarij i razumnici sedu. Faraun ka-
valeru govori.

Ti viteze plemeniti
ustan gori izvršiti,
tovarištvo vazmi sobon
iz tamnice vod prid tobon
peharnika i pećara,
neka ih moj dvor pokara,
vidit ćemo, tko će kriv bit,
koga ćemo toti ubit.

KAVALER.

Kralju veli nad sve ine
naš čestiti gospodine,
sve ću sada učiniti,
ča mi hoti narediti.

KRAJ.

Oslobodi slugu toga
peharnika sada moga,
nega najdoh prava i virna
i u momu dvoru smirna,
a vazmite hudobnika
vi pećara nevirnika
i obiste sada nega,
za č dostoja već ner tega
za negova zlobna dila,
koja su se dogodila.

KAVALER.

Čagodi mi zapovida
milost vaša, bud naprida,

dobrovoljno to ja stvorim,
vašu volju ne prelomin.

Kavaler ide obisit pečara. — Kavaler
govori kralju.

Faraunu kralju veli,
ča godir mi ti zaveli,
dobrovoljno sve stvorismo,
zadovoljno učinismo:
pečara smo obisili,
kako smo od vas mi slišili.

KRALJ, pravja san.

Znajte, nočas snaše mi se,
na kraj rike da to t biše,
sedam krav tot izajdoše,
znaj, prtilih i pasiše
zelenu, znaj, okol travu,
govorin van svim na pravu,
i za nimi izajdoše
drugih sedan, ke dojdōše,
blebne¹ vele vidit bihu,
sa svim grube tot gredihu.
I tokoj se meni snaše,
da pšenice zrna klasje,²
iz koga, znaj, izajdoše
sedam klasov¹ procvatoše
lipih punih vrhu sfega
izajdoše zrna tega,
i tokoje iz drugoga
vanka prokli zrna, s koga
sedan klasov vele grubih
i unutra zrna publih.
Recite mi, ta zlamenja
čudna vele moja snenja,
ako znate, vi recite,
ča u knigah nahodite.

PUTIFARIJ dogovara se s mudrim ter
govori kralju.

Ne umimo t' povidati
ni od tega kazovati,
ine pute htij držati
i toga iziskovati.

PEHARNIK.

Sliši mene, gospodine,
da ti pravin sve istine;
u tamnici mi dva steći
s tvojim pečarom tere speci
čudne mi dva sne vidismo,
razumit jih ne umismo;
tote mladić s nami biše,
imenom se Osib zoviše,
ki nam pravi obim dvima,
ča se zgodi nam sa svima,
za to po n vi pošaljite,
on vam pravi, ča želite.

KRALJ.

Ustan gori ter poteci
vred tamnici tere reci
ti Osibu riči ove:
gospodin te sebi zove,
ter da pride prid mu milost,
neka vidin nega mladost.

KAVALER.

Ja van sve ću to stvoriti,
ča ste rekli učiniti
brzo brzo brez krsmanja,
ter ne budi tomu stanja.

Kavaler dohodi tamnici i govori Osibu.

O Osibe, stan se goru
tere hodi kraljev-dvoru,

¹ možda: bledne. ² „glasje“ „glasov“.

za č te želi on viditi
tere s tobom besiditi.

Kavaler dovodi Osiba i govori kralju.

Ovo van je, gospodine,
koga želiš znat istine,
od sna tvoga da van reče,
kako van se u sfe steče.

KRALJ.

Ja od tebe jesan slišal
i za to san po te poslal,
peharnika od mojega
ovo slišah ja od nega,
da zajedno s tobom buduće
u tamnici s nim tugujući
kad s pećarom toti biše,
istumači nim ča sniše
i nim reče čagodire,
sve se zgodi do me vire,
a sad ću t' ja skazovati
moje sne tot i pravlati,
sve mi pravo htij povidit,
blago tebi u vike bit.

OSIB.

Kralju slavni nad sve ine
pravi meni gospodine,
ča si noćas u san vidil,
da ja budu vam povidil,
u sfe isto van se sbude,
jer mi bog da znati odsude.

KRALJ.

O Osibe, sad razumij
ter mi pravo na to povij,
ča mi se je noćas snilo
i u speću dogodilo.

Meni, znaj, se ti to snāše
na kraj rike i činaše,
da sedam krav izajdoše
tustih, lipih i pasoše
tu zelenu travu okol,
i ti prišli bihu pokol
izidoše sedam drugih
blebnih vele tere grubih
blebne tuste pojidoše
a pak za tim s nimi „ouose“
da pšenice zrno biše,
s koga klica van grediše,
sedam klasov¹ da izvrže
koja sedan sva ocvaše,
tada puni bihu lipi,
nikad vidih izvršiti.
Drugo zrno da tokoje
sedam klasov toti stoje,
gruba vele puhla bihu,
tustu sedan pojidihi;
i svi oni ne umiše
povidat mi, ča to biše,
ter sad prav' mi ti istinu
momu snu tot protivinu;
hoće tebi dobro biti,
ako umit spoviditi.

OSIB.

Razumij me, gospodine,
pravit ću ti do istine
i ne ć najti ti inako,
nego ča ti reću tako:
sedan tustih krav i lipih
i tu sedan klasov punih
zlamenuje, da će biti
dobrih sedan lit iziti
i obilnih kruto vele,
a počet će to od sele,

¹ „glasov“.

a sedam krav onu blebnih
i tu sedan klasov puhlih
znamenuje sedan lit zlih,
za dobrimi pridu totih.
Virujte mi sada na to,
istina će biti sfe to.

KRAJ.

Dakle dragi Osibe moj,
ča se ima činit na toj,
da ja i moj puk ne pomre?
svituj, ča se u toj more.

OSIB.

Gospodine, svitla kruno,
pravit ću ti sad na puno:
meni je od toga vidit tako,
da učiniš ti ovako,
tve gospodstvo htij postaviti
ki će umit ova spravit
vrhu zemlje ove tvoje,
ki zakupe žit dovođe
u tu sedan godišće dobrih,
drži se svit ovih mojih,
neka kada zali pridu
sedan godišće čin izidu,
neka najde ča se jisti
u kraljestvu tvom imiti.

KRAJ.

Razumno diš ti i pravo,
o Osibe naša slavo,
znan da tvoj bog vele može,
ki nam na to sad pomože,
ki je tebi dal to znati,
me kraljestvo hoć vladati,
sad vladavca tebe činu,
da ti vladaš za istinu,
na ti prsten za tvoj zlamen,
u komu je dragi kamen,

¹ možda izvorno: oženiš ti.

i moj pečat vele vridan,
sviti kako sunce ob dan,
na ti k tomu i kolajnu
zlatu, vridnu, vele spravnu,
poj ti vladaj stanjen mojim
svim kraljestvom kako tvojim,
hoću da ti posluh daju,
misto kralja da poznaju.

OSIB.

Zahvaļan ti, gospodine,
ki m' obľubi nad sve ine,
ter mi poda oblast tvoju
ne gledajuć mladost moju,
na sven tebi zahvaļuju,
vrhu sfega tebe štuju.

KRAJ.

Jer ti ľubav sa svim nošu,
moj Osibe, tere prošu,
da se ovde oženiti,¹
tu mi milost htij stvoriti.

OSIB.

Ja san vesel, dobrovoļan,
i na to san ja povoļan
svake stvari učiniti,
ča mi budeš zaveliti.

KRAJ.

Putifariju, znaj, sa svima
želim dobro vam obima,
za to htij se kuntentati,
da t za n budu ćer odati.

PUTIFARIJ.

Gospodine, ovo t' velim,
da ja za to već neg želim.

KRAJ slugi govori.

Dovedite ćer ovoga
kapitana sada moga.

SLUGA govori kćeri Putifarija.

O gospoje i mladice,
vrh sfih divic ka s' krunice,
prisvitli kralj i tvoj otac
zovu, da greš sad udiļac,
za č te hoće zaručiti
i Osibu pridružiti.

Divojka dohodi, KRAĽ, nój govori.

Rač' vazeti ti mladića
za tvogega ljubovnika,
vazda veran on će t' biti,
ti vesela s ním živiti.

NEVISTICA.

Dobrovoljno, gospodine,
ja vazimam do istine
Jakovļeva sega sina
za mojeg gospodina
ter mu budu verna ļuba
i negova prava druga.

KRAĽ.

O Osibe ti pridragi,
ki si sada mlad u snagi,
ustani se sada gori
tere pojdi po sfem zbori
od države moga stanja
dat se znati od vladanja,
da ti hoćeš svim vladati,
svi to hoće sad poznati,
vazmi koña naj boļega
ti u štali sad mojeg,
sluge moje sobon vodi,
po sfih gradih s ním hodi,
svi ti puti u oblasti,
da ti posluh čine i časti,
ča ti stvoríš, tako će bit,
jizbu hoću sad učinit.

PLACAR čini kridu.

Svi se Osibu poklonite,
Faraunu ki služite
i na posluh nega stojte
kako kraļa ter se bojte,
ča godir van Osib reče,
da se tako u sfe steče.

OSIB sideći u polaci govori placaru.

Ustan gori, slugo verni,
ki s' ugodan vele meni,
pojdi ti kon zapovida
i sfakomu znati podaj
po državi Farauna
kraļa blaga veleumna,
da sad sfaki velik i mal,
ubog, bogat, dobar i zal
napuniti košte¹ ima
i granare sfe sa sfima,
i kad sve to puno bude,
čini, da se ovo zbude,
da nikore ne smi dati
žita vanka, ni prodati
ne davši se meni znanje,
ako zudi svoje stanje.

PLACAR.

To se daje sfim na znanje,
ki u kraļevstvu stoji stanje,
sad od strane prisvitloga
i Osiba čestitoga,
ki sam² sada zapovida
čini, da se čini krida,
neka svaki umi znati
i umi se učuvati;
nega voļa, znaj, ovo je
i zapovid tolikoje,
da granare napunite
i sva žita zahranite,

¹ 'choste', sravnj slov. kašta Getreidekasten. ² „stam“.

a pinez će u sfem biti
i pošteno sfih platiti,
kada dođu zala lita,
da ča bude jisti žita,
i prodati da ne more
živi človik nikomure,
dočim godi ne upita
i testirom cića žita,
ki suprotiv htit¹ činiti,
obišen će, znajte, biti.

JAKOB zove sine i govori nim.

O sinovi moji drazi,
vijte, da san maloј snazi,
a kad i vi to vidite,
gladon mre se, razumite,
mi nimamo ništar žita
a dugo je do do lita,
u svoj zemlji ne more se
zrna najti, kupiti se,
gladon mremo, to vidite,
za to svi se odpravite,
ter u kraļa pojte onoga
Farauna velikoga,
jeda bi nan htıl prodati
i šenice van podati.
Ustanite i vazmite
pinez dosti, čin kupite,
deset od vas tamo pojte,
najmlajšega sa mnom ojte.

NEPTALI.

Ča nam ovdi zapovidi
kako otac i naredi,
tako bude voļa tvoja,
tako ti se i dostoja.

RUBEN.

Gospodine, molimo te,
sliši nas to, prosimo te,

¹ „htih“. ² „Egiptu“.

mi smo iz Kane grada pošli
u Egipsku² zemļu došli
za pšenice kupovati,
htijte nam je vi prodati.

Gre PLACAR gospodinu i govori.

Sliši sliši, gospodine,
da ti pravin sfe istine:
niki ļudi jesu došli
iz Kanana grada pošli
u vas žita kupovati,
hoćete l' ga nim prodati?

Osib izhodi vanka i SIMEON mu
govori.

Gospodine, htij nam dati
toga žita i prodati,
molimo te vele milo,
htij nam stvorit to sad dilo.

OSIB.

Od kuda ste, sad mi pravte
ter istinu ne zatajte,
ter mi recte sve istine,
da van život ne izgine.

SIMEON.

Mi smo iz Kana grada pošli
ter smo sada ovdi došli
u vas žita kupovati,
vi ga račte nam prodati.

OSIB.

Znaj, meni se vidi, da ste
vi uhode totika ste
ter ste prišli za viditi
ovu zemļu obhoditi.

LEVI.

Gospodine, znaj, ni tako,
sluge ti smo sfakojako,

došli jesmo mi kupiti
i pšenice za imiti
jošće ča nam potribuje
našoj kući, o tomu je,
i znaj, da mi jesmo sini
od človika stara mirni,
tvoje sluge ne mislismo
ni jedno zlo da stvorismo.

OSIB.

Dakle jeste prišli vidit
i prigodon vi za kupit
s ove zemlje i izniti
mneći nas tot prihiniti.

ISAKAR.

Gospodine, mi smo t' sluge,
u tvoje smo ovde ruke,
znaj, da nas je dvanadeste
bratje jedne nas sad slišće
od jednoga oca sini,
grad se Kanam zove smirni,
naj mlađši je s ocem sada,
Benjamin ki se znade,
a drugoga nam u gori
nika luta zvir umori.

OSIB.

To je ča sam rekal ja vam,
kigod vas je poslal sad k nam
ovu zemlju obhoditi
a s uzrokom za kupiti,
čim istinu ja ne vidin,
ako ć da vas ja slobodim,
od ovda se ne dilite,
neg mlađšega dovedite
brata toti Benamina,
viditi ću, je l istina,
ča mi sada govorite,
razumit mi dati mnite;

jednoga od vas pošaljite
ter ga toti privedite,
a vi ćete dotla biti
tot poda mnoom i siditi,
dočim vidim riči vaše
je l istina al su laže.
U tamnicu povedite
ove lude postavite,
tvrdo vele njih čuvajte
tere od njih pomnu imajte.

KAVALER stavi bratju Osibovu u
tamnicu.

Gospodine, da ti bude
ter se vaša voļa sbude.

OSIB.

Pojte opet dovedite
iz tamnice njih izmite,
ča vam rekoħ, učinite
k meni bratju privedite,
za č se vele boga bojim,
smiļenjem se ganem mojim.

Opet vode iz tamnice bratju a Osib
bratji govori.

I šenice ponesite
k ocu vašen otidite,
ako ćete ostaviti
jednoga od vas tu siditi,
ja ga hoću zavezati
u tamnici i držati,
dočim najdem, riči vašoj
je l istina al laž u noj.

ZABULON muče obrativši se bratji
govori.

Dobrovoljno podnili smo,
za č u bratu mi agrišismo,
kada nega mi prodasmo
u neznane strane dasmo,

sad njegove, znaj, pridoše
 suze na nas i padoše,
 kad toliko on molaše
 ter plačući govoraše:
 ne htijte me, bratjo, dati
 ni u ruke zlih prodati,
 on molaše umiļeno,
 za to ovo priijimjemo,
 za č smiļenja ne imasmo,
 prez uzroka ĳega dasmo.

RUBEN.

Ne znate li, to vam i ja
 sve govorah, bratjo moja,
 ne hotijte prigrišiti
 vi u bratu ni ga ubiti,
 a vi mene ne slišiste
 prodaste ga, kako htiste,
 cić ĳega je pedipsanje
 i od boga to poslanje.

Čuvši OSIB to od bratje obrne se na
 bandu i počme plakati a pak slugan
 govori.

Svežte ovoga, sluge moje,
 u tamnicu vodte toje
 a ostalim vi pojdite
 i pšenice napunite,
 pune vriće vi naspite
 a pineze postavite
 ušća od vrić zavezavši
 i kruha ĳim uz put davši,
 zadovoljno ča ĳim bude
 napunivši vina sfude.

Ovde sluge stave Simeona u tamnicu
 a pak sluge postaviše Aseru pineze u
 vriću i hodeći bratja putem ide Aser
 gledat u vriću, nahodi pineze i govori
 ĳim.

ASER.

Pinezi su nam vraćeni
 i u vriću postavljeni,

ovo ih sada vi gledajte,
 bratjo moja, razmišļajte.

DAN.

Ovo jest stvar nam od boga,
 ča nam stvori od ovoga.

Došavši bratja k ocu JUDA govori.

Gospodine, zdrav nam budi,
 oče dragi vrh svih ļudi.

JAKOB.

Dobro budte došli, sinci,
 moji dragi pomoćnici,
 jeste li mi vi svi zdravi
 u toj vašoj vi opravi?

RUBEN.

Oče dragi, sada ti znaj,
 da gospodin stanja onogaj
 i vladavac one zemļe
 nas uhode posumļil je,
 da smo prišli govoreći
 onu zemļu obhodeći,
 a mi ĳemu tot rekosmo:
 s tom hudoenom ne pridismo,
 nismo ļudi mi zamirni,
 nego u svem vazda smirni,
 i da nas je dvanadeste
 sinov u oca, a stari jošte,
 tere da je mlaji umarļ,
 drugi za ĳim s tobon ostal.
 Hti nam tako odgovorit,
 jeste l uhod, ja ču vidit,
 jednoga mi brata ojte
 pak pšenicom na dom pojte,
 k ocu vašem ponesite
 a mlajšega privedite,
 Benjamina neka poznam,
 je l' istina, ča diste nam,

Simeona on vazamši
i ostavi zavezavši,
dočim opet mi pridemo,
Benjamina dovedemo.

JAKOB.

To zlo mi ste vi stvorili
brez Simeona učinili,
Osiba ste pri zgubili,
Simeona ostavili,
a sad biste zlimi dili
pogubiti vi hotili
Benjamina brata sfoga,
vele mila sinka moga,
za to mi su gorki jadi
ter čemerni vele sadi.

RUBEN.

Oče, pravim tebi stoje,
daj ga meni u ruke moje,
ja ga hoću sad povesti
i opet ga k van dovesti
i Simeona brata nega,
viruj meni, oče, sega;
ako toga ja ne stvorim,
oče, sada ča t' govorim,
tada vazmi dva ma sina
i smrt stvori ti obima.

JAKOB.

Pojte u grad Egip sami,
Benjamin ne će s fami,
jer ste Osiba izgubili,
Simeona zastavili,
a sad ovo vi želite
Benjamina da zgubite;
da bi mu se ča zgodilo
ali niko zlo stvorilo,
sam bih sebe tužan ubil
ter bih tako dušu pustil.

Ovdi dospije drugi dil.

JAKOB.

Sinci mili srca moga,
nu slišite oca sfoga,
razumijte vele glade,
po sfoj zemlji ki su sade,
a vi znajte, da smo izili
u sve, doma ča smo imili,
za to pojte ter kupite
žita doma donesite.

JUDA.

Ako ćete nas poslati,
Benjamina htijte dati,
neka s nami skupa pojde,
živ od tuda s nami dojde;
sve potrebe kupit ćemo
k tebi na stan prinit ćemo,
ako nega ne će poslati,
kako htismo obećati,
ne ćemo mi sami pojti
ni naš život tamo ojtī,
za č vladavac govoreći
nam priseže nas učeći,
moga obraza ne vidite
ako (z) bratom ne pridete,
Simeona ne imiste,
ako mene ne slišiste,
Benjamina čuju da ga,
dovedite vi tada ga.

JAKOB.

Pokle ino ne more bit,
povedte ga s fami po sfit,
tere časti ponesite
gospodinu priklonite
i pineze dvoje za tim,
ča za žito date onim,
da se moj bog k meni obrati
ter mi sinka stanu vrati,
bog človika sfrne toga

i nadahne od ovoga,
meni sine da povrati
a pineze za tim dati.

Bratja vazmu dare i pineze i povedu
Benjamina i poklone se Osibu a OSIB
govori.

Komorniče, htij slišiti
u sfem skupa htij spraviti,
da budemo blagovati
i ondi se sgovarati.

KOMORNIK.

Ča praviste dobrovoljno,
to se stavi zadovoljno.

Ovde počmu¹ sluge stol spravjati, GAD
na bandu bratji govori.

Bojim ovde ja sadane
na nas reče ovde dane (?)
cića pinez, našli ke smo
naših vrićah puten jesmo,
ter da čini ku zavratu
tot nad nami u opratu,
u sužanstvo da nas stavi
i za sluge tot ostavi.

Pojdu sfi komorniku i počme GAD
govoriti.

Gospodine, molimo te,
sliši nas tot, pitamo te,
prika kada dohodismo,
ovde žita mi kupismo,
greduć putem našli jesmo
sve pineze, dali ke smo,
i tad smo se začudili
i opet jih mi donili,
ali nam je učineno
to za ku stvar i stvoreno

za moći nas privariti
ali u čem uloviti?

KOMORNIK.

Ne htijte se vi bojati
cića toga strah imati,
za što bog vaš i vašega
oca dal jest van od sega,
a ja činih za karat vas,
kad napunih žita za vas.

Meu to dovedu Simeona iz tamnice a
Osib k nim izajde i bratja poklonivši
se RUBEN prikloni dare i počme
Osibu govoriti.

Gospodine, časti moje
primi od nas, sfe su tvoje.

OSIB.

Zahvaľan van na toj časti,
to van hoće sad dopasti
milost sfaka, ku prosite,
van se zbude, to da vite.
Žive l' jošće sad otac vaš,
ja sad pitam za koga vas?

ASER.

Znaj, sluga vaš a naš otac
živ je, zdrav je u on konac.

OSIB pojde k Benjaminu na stranu
govoreći.

Je li ovo vaš brat mili,
od koga ste govorili?
bog ti imaj milosrdje,
Benjamine, i daj zdravje.

Osib komorniku govori.

Nu jizbine vi pripravte,
svake piće prid nas stavte,

¹ „premu“.

neka jedin blagujemo,
s ovimi se radujemo.

KOMORNIK.

Sada ću sfe opraviti,
ča ste hteli narediti.

OSIB.

Nim pšenice napuni poj
pune vriće ter učin toj,
naj mlajega u vriću stavi
on moj pehar i postavi,
u kom no se meni služi,
kad otidu oni uži,
hoć poteći ti za nimi
i vratit se opet s nimi
k meni ovde njih vodeći
priteći nim govoreći,
lipi pehar da su ukrali,
kad za stolon jesu seli.

KOMORNIK.

Gospodine, ča mi veliš
sad stvoriti tere želiš,
to sfe stvoru dobrovoljno
ter učinu zadovoljno.

Komornik učini kako Osib reče, za tim
bratja pojdu a za nimi komornik govori.

Vi ste ljudi sfi nehari,
u sfem malo izaznani,
za čast ku ste sad prijali,
pehar jeste vi ukrali,
nega htijte povratiti
brez sramote i praviti.

SIMEON.

Mi ne znamo, ča govoriš,
ni u čen nas ti sad tvoriš,

¹ „himben“.

ako najdeš da mi tega
stvorili smo dila zlega,
gospodina sužni tvoga
bit hoćemo do jednoga.

KOMORNIK išćući po vrići Benjami-
novi povede ih k Osibu i govori
komornik.

Gospodine, ovi ljudi,
kih štovaše, znaj, su hudi,
za dobro, ko nim činiste,
vriću žita napuniste,
ukrali su on pehar vaš,
kem se služi vino za vas,
znaj, su rekli meni za svih,
ako pehar najdem u njih,
da oni budu sužni vaši
da jih držiš ti za „varsi“;
privedoh k van njih sad za to,
ča hoćete činit na to.

OSIB.

Za č su hteli učiniti
tu hudobu tot stvoriti
cić ljubavi, ku van kazah,
i pšenicu, ku van davah,
ne znate li, da moj razum
sad poznajte himbon¹ vašum.

JUDA.

Gospodine, ne umimo
podložit se ne hotimo,
za što bog je očitovao
naš' hudobu i pokaral,
svi smo sluge mi gospostva
sad vašega i krajestva,
čihovoj se u vrići najde,
pehar oni ki ukrade,
sužan će ti bit totaka
i zajedno s nami skupa.

OSIB.

Ne podaj bog, da ja sfih vas
za me sužne uzdržim vas,
da uzdržim samo onoga,
pehar najдох sad u koga.

Ovde sfi kleknu.

JUDA.

Gospodine, molimo te
sfi plačujući prosimo te,
htij imati ti smiļenje
stara oca razcviljenje,
spomeni se od ovoga,
kad nas pita ti od koga,
mi odgovor vam tot dasmo,
da još bratje mi imasmo
i još oca stara za tim
slipa gluha starcem našim,
a dragi brat, bližnak ki bi,
on jest umr, bog to vidi,
i vi na to rekoste nam,
privedemo mi brata k vam,
da ga listo vi vidite
pak ga ocu dopustite,
svi smo tako učinili
kako nam ste naredili,
a za č otac ļubi ņega
već neg svih nas vrhu svega,
ako bi mu ča zgodio,
sam bi sebi smrt zadio;
za to tebe sad molimo,
pusti nan ga, da hodimo,
da ga k ocu privedemo,
inako, znaj, ne pojdemo;
veća budi milost vaša,
nego li je zloba naša.

OSIB.

Ja vas ne ću već truditi,
bratjo moja, ni mučiti,
Stari pisci xx.

ja san Osib brat vaš mlaji
sin Jakova i naj draži,
protiv meni vi ste bili,
znajte, kako sfi nemili.

Ovdi bratja kleknu a ISAKAR govori.

Prosti prosti, mi molimo
usmiļene svi prosimo,
bit ćeš brat naš vele dragi
i gospodin vele blagi.

OSIB pozdravlja bratju i govori.

Vaše grihe bog van prosti
i napunil vas milosti,
ki je sudac i bog pravi,
u ovo stanje mene stavi.

KOMORNIK.

To znaš, kraļu gospodine,
veseli se do istine
tvoj vladavac Osib tada
najde bratju svoju sada,
i tomu se ti veseli
ter se ņemu obeseli.

KRAĻ.

Pojte zvati velikoga
vi vladavca grada ovoga
to Osiba, brata moga,
da tot pride on do sfoga
s braćon svojon k stanu momu
veselit se u ovomu.

SLUGA.

O Osibe gospodine,
tebe pravim mimo ine,
stan se gori, kraļu pojdj,
gospodinu na stan dojdj,
i povedi bratju tvoju,
da oni vide milost sfoju,

za č jih želi on viditi
i s vami se veseliti.

OSIB ide s bratjon kraļu.

Na zapovid tve milosti,
slavni kraļu, ter sfitlosti
došal jesan z bratjon mojom
veselit se pored s tobom,
i zapovij ča umiju,
to sve stvore, van bežiju. (?)

KRAĻ.

Dobro došli vi, sedite
sa mnom pored veselite,
jer san vesel vele tomu,
radujte se u ovomu.
Od kud jeste, ča umite
i ,mestiri¹ ku težite?

RUBEN.

Gospodine, svitla kruno,
reći ću ti tot na puno.
Mi sfi sluge tvoji jesmo,
iz Kanana mi pridismo
ter pšenice za kupiti
a od glada ne umriti,
i sinove svi jednoga
oca jesmo izraelskoga.
Za rabotu jest dobitak,
vazda pasti nam jest žitak,
milost vaša ča nam sada
zapovidaj ti od sada.

KRAĻ.

Čin', Osibe, da otac tvoj,
bratja pridu ter s nimi stoj
i nih čelad još tokoje
u kraļestvo moje stoje,

ja hoću nim dat dobitak,
pasti toti veli žitak,
i hoću jim jošće dati
boļe stanje uživati,
sami reku digod htiti
hoću nim dat ja živiti.

OSIB.

Na časti tvojoj zahvaļuju,
gospodine, jer te viju
da me z bratjon vele ļubiš,
da smo tvoji, tere žudiš.

OSIB bratji govori.

Pojte oca dovedite
i svu čelad privedite
svakolika i imanja,
hoćemo vam dati stanja.
Sada jeste razumili
vi od kraļa i slišili,
da vas hoće učiniti
svoga imanja poseliti,
da budete vi vladati
i naj boļe stanje imati
pićnu mistu u negovu,
gdi god htiti vi takovu;
za to k ocu vi pojdite
ter mu tako vi recite.

RUBEN.

Mi slišali totika smo²
z dobre voļe zahvaļasmo,
hoćemo sve povidati
našem ocu dati znati.

OSIB.

Komorniče, pojdi daj nim
pinez nihov sada velim

¹ zar: meštiju? ² „tochi chasmo“.

i brašna daj zadovoljno
 ča nim bude sad povoljno.

KOMORNIK.

Ca mi veliš, gospodine,
 to sve stvorim do istine.

Ovdi bratja vazmu šenice i pojdu ocu,
 došavši BENJAMIN govori.

Sliš' me, oče gospodine
 da vam povim sve istine:
 mi Osiba sad najdosmo,
 u Egit zemlju kad pridismo,
 on nas prija dobrovoljno
 i poštova zadovoljno,
 još nan blaga dosti zada
 govoreći jošće tada,
 da t' imamo navistiti,
 da ti imaš k nemu priti,

O vična svitlosti bože, ki sva skova,
 ki tvojom milosti sgledamo Jakova,
 koji mi pod starost Osiba povrati,
 dresela u radost, moj bože, obrati.

Jakob obuče se u sfitu veselu i pojde na . . janac
 i učini posvećenje sini i govori.

Primi posvećenje, jedini bože moj,
 i usliš moljenje, ko prosi sluga tvoj,
 htij mi objaviti po tvojoj milosti,
 ča ću učiniti sada u starosti,
 i na put me stavi od spasenja moga,
 sluga ki te slavi nad sve svemogoga,
 tebi slava budi i poštenje tokoj
 nad sve ine ljudi, jedini bože moj.

ANGEL se prikaže Jakobu i govori iz
 oblaka.

O Jakobe o Jakobe,
 primil je bog tvoje molbe.

JAKOB.

Evo sad sluga tvoj tebe ovde sliši,
 jedini bože moj, ti mene usliši.

doved blago i imanje,
 govoraše dati stanje
 i hoće te poštovati
 poglavistvo tebi dati
 i sa svimi sini tvoji,
 u Egiptu zemli stoji,
 za to veće mi pojdemo
 sfi k Osibu odajdimo.

JAKOB.

Hvala tebi, oče bože,
 tvoja milost sfaka može,
 ki videći moju starost
 odni meni gorku žalost,
 cića sinka imah koju
 moga Osiba, diku moju,
 sad me s' račil utišiti,
 me moljenje uslišiti.

ANGEL.

O Jakobe oče veli,
 tebi ovo sad bog veli,
 da ti vazmeš sfe imanje
 tere najdeš indi stanje,
 u Egipat sada pojdi
 ter k Osibu sinku dojdi,

onde é néga poznavati
i s nime se radovati,
bog je u nemu milost stvoril,
sfe kako je on govoril,
da će na sfit gospodovat
tere braći zapovidat,
sada se je u sfe sbilo
to od néga sfako dilo,
za to stvori dila toga,
za č je tako voľa boga.

Jakob pojde sa svim imanjem u Ejipt
i budući blizu govori Judi.

Juda, pojdi i poteci
ter Osibu ovo reci,
kako jesmo s doma pošli
u Ejipat zemlju došli.

JUDA.

Čagod mi si zapovidil,
gospodine, sve san stvoril,
i otac je s doma pošal,
sa svin blagom k vam je došal.

Osib pojde proti vocu i pozdravi ga i
govori.

Dobro došal, oče dragi
i od boga izabrani,
vesel hoću sada stati,
već dreselja ne imati,
jer san vidil ja obraz tvoj,
ovdi sada sa mnom pokoj,
jer te hoću postaviti
gospodinom učiniti
vrh imanja kraļa moga
Farauna, viruj toga.

JAKOB zagrlil sina i govori.

Zahvaļan ti, sinko, na toj,
moja časti, Osibe moj,
na u svakoj časti tvojoj,

ku učini starosti moj,
za to t' plati, sinko, dilo
gospodin bog vele milo.

Osib pojde kraļu i otac ostaje (s) sini
prid dvoru (!) i OSIB kraļu govori.

Gospodine ti čestiti
i kraļu moj izvršiti,
otac, bratja ma pridoše
tvojoj zemļi izajdoše,
na zapovid jesu vašu
past dobitak i tvu pašu
svim ostalim poglavicam
za poštenje služit će vam.

KRAĻ.

Dobro budu oni došli
i nas zdravih ovde našli,
ocu tvomu, braći tokoj
podaj stanje (u) zemļi ovoj,
u Jesenu da oni pasu
stada moja u sva ka su
i koje vam on viditi,
razumij to učiniti,
poglavicom učinte ga,
koji vlada stada sfega.

Kraļ Osibu govori.

O Osibe, poj dovedi
oca i braću ter tuj sedi,
da jih vidim ter pozdravim,
gdi nim drago da njih stavim.

OSIB ocu govori.

Gospodine, ča želite,
to ja stvorim, dobro vite,
oče dragi gospodine,
kraļ vas zove nad sve ine,
i ostale sine tvoje,
vi slišite riči moje,

brzo k nemu svi pojdimo,
svaka dila ostavimo.

Pojdu svi prid kraja a JAKOB govori.

Zdrav, prisvitli gospodine,
kraļu veli nad sve ine.

KRAĻ, da ruku Jakobu i govori.

Dobro budi sada došal,
o Jakobe, vesel postal
i sa svimi ti tvojimi
sini „blicgni“ sñih vašimi,
vele vesel vas videći,
znajte, postah tot sideći,
sedte dakle uz me doli,
veselte se vi brez boli
i dajte se voļi dobroj,
jer čete bit vi u moj broj.

JAKOB.

Zahvaļan ti, gospodine,
kraļu dobri do istine,
nu u svakoј vašoj časti
bit ču sluga vašoj vrsti.

ANGEL.

I vi, koji ste ovde bili
dila Osiba i vidili,
bog van račil milost dati,
u veselū vazda stati,
ter van prosti vaše grihe
i udili rajske dike,
na sen svitu dobro imanje,
a na onom rajsko stanje.

S v r h a.
